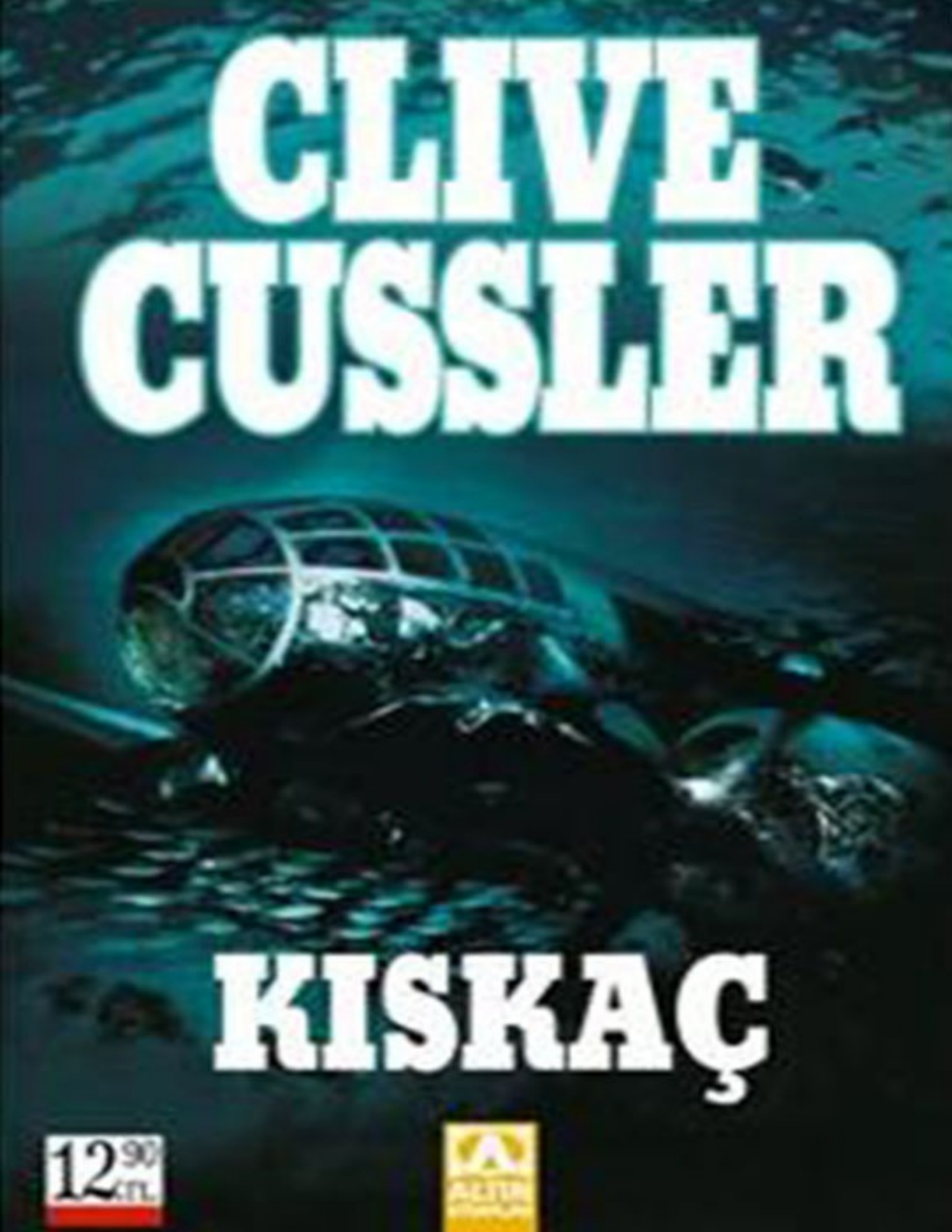
CLIVE CUSSLER

KISKAÇ

12,90 TL

CLIVE CUSSLER

KISKAÇ

TÜRKÇESİ:

Esat Ören

Kitabın Orijinal Adı:

DRAGON

GİRİŞ

DENNINGS'İN ZEBANİLERİ

6 Ağustos, 1945 Shemya Adası, Alaska

Şeytan sol elinde bir bomba tutmuş, sağında çatalı, hin hin sırıtıyordu. Kaslarıyla yarım ay biçimindeki gözleri o denli abartılmış olmasa daha korkutucu görünebilirdi. Bu çizgilerle cehennem hakanından beklenen o şeytanca ifade gitmiş, olsa olsa, miskin bir cine benzemişti. Ama yine de üstünde geleneksel kırmızı giysisi, kurallara uygun boynuzları ve uzun, çatallı kuyruğu yerli yerindeydi. Tuhaflığı, pençe gibi ayaklarının tırnaklarıyla kavradığı, üzerinde 24 K yazılı altın külçeydi.

B 29 bombardıman uçağının gövdesinde çember içine alınmış bu resmin altında ve üstünde siyah harflerle Dennings'in Zebanileri yazılıydı.

Adını komutanı ve personelinden alan uçak Bering Denizi'nden güneye doğru, Aleutian Adaları'na kadar bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, yapayalnız bir hayalet gibi yatıyordu. Portatif lambalar uçağın açık karnını aydınlatırken, yer personelinin gölgelerini de pırıldayan alüminyum gövdesine yansıtıyordu. Karanlığın içinde birbiri ardına patlayan şimşekler bu sahneyi daha da ürpertici yapmaktaydı.

Binbaşı Charles Dennings, elleri deri uçuş ceketinin ceplerinde, sağ iniş takımlarının çift lastiklerinden birine yaslanmış, çevresindeki faaliyeti izlemekteydi. Bütün bu alan silahlı jandarmalar ve K9 nöbetçileri tarafından korunurken, küçük bir kamera ekibi de olayı kaydetmekteydi. Vinç tombul bombayı büyük bir dikkatle B29'un genişletilmiş bomba bölümüne yerleştirirken Dennings'in içinde kıpır kıpır bir huzursuzluk vardı.

Bomba çok büyük olduğu için özel olarak açılan bir çukurdan uçağa çekilmesi gerekmişti.

Avrupa'da iki yıl içinde 40’ın üstünde başarılı uçuş yapmış en iyi pilotlardan biri olan Dennings ömründe böylesine müthiş bir şey görmemişti. Bir ucunda, nedense iliştirilmiş yüzgeçleri olan, aşırı şişirilmiş bir futbol topuna benziyordu.

Yuvarlak balistik kaplaması açık griye boyanmış, ortasından tutturan mandallarıysa muazzam bir fermuar gibiydi.

Yaklaşık üç bin mil taşıyacağı bu şey Dennings'i düpedüz korkutuyordu. Havaalanında bombayı monte eden Los Alamos'lu uzmanlar Dennings ve personeline önceki gün bir brifing vermişlerdi. Trinity'deki deneme patlamasının filmlerini izleyen bu gençler bütün bir kenti yok edebilecek tek bir silahın gücünü görünce şaşkınlıktan donakalmışlardı.

Dennings bomba bölmesinin kapakları kapanana dek orada bir yarım saat daha öylece kaldı. Atom bombası yüklenmiş ve güvenliği sağlanmıştı; uçak yakıt almış, kalkışa hazırdı.

Dennings uçağını çok seviyordu. Havadayken o kocaman, karmaşık makineyle tek vücut oluyorlardı. Kendisi beyinken, uçağı da gövde oluyor, tam tanımını yapamayacağı bir birleşme gerçekleşiyordu. Oysa şimdi, yerde durum bambaşkaydı. Projektörlerin ışığı ve buz gibi yağan yağmurun altında gümüş bir hayalet gibi parıldayan sevgili uçağını kendi tabutu gibi görüyordu.

Bu tatsız düşünceyi kafasından kovup hızlı adımlarla personeline son brifingin verileceği kulübeye yürüdü. İçeri girip şen, yuvarlak yüzlü, pos bıyıklı bomba subayı Yüzbaşı Irv Stanton'un yanına oturdu.

Stanton'un öbür yanında, ayaklarını uzatarak oturmuş Yüzbaşı Mort Stromp vardı. Dennings'in ikinci pilotu olan bu adam ağırkanlılığıyla tanınan, rahatına düşkün bir güneyliydi. Hemen arkasında seyrüsefer Teğmen Joseph Arnold ile uçuş sırasında bombayı kontrol edecek olan silah subayı Deniz Binbaşı Hank Byrnes oturuyordu.

Brifingin bu bölümünde bir istihbarat subayı hedeflerin hava fotoğraflarını gösteren bir pano açtı. İlk hedef Osaka'nın sanayi kesimiydi; eğer yoğun bulutla karşılaşılırsa yedek hedef, tarihi bir kent olan Kyoto'ydu. Hedef bölgede bomba subayının vereceği yönde uçuş tavsiye edilirken, Stanton da telaşsızca not tutmaktaydı.

Meteoroloji uzmanı bir subay hava durumunu gösteren haritalar üstünde hedeflerin üzerinin parçalı bulutlu ve hafif pruva rüzgârlı olabileceğini açıklayıp, Kuzey Japonya üzerinde türbülans olasılığı için Dennings'i uyardı. İşi sağlama almak amacıyla bir saat önce kalkan iki B29 önden gidip, uçuş rotasındaki hava durumunu ve hedefler üzerindeki bulut örtüsünü gözle görüp rapor edeceklerdi.

Polarılmış kaynakçı gözlükleri personele dağıtılırken Dennings kürsüye çıktı. Sizlere maç öncesi moral traşı atacak değilim, derken adamlarının yüzünde rahatlamış gülümsemeleri fark etti. Bir yıllık eğitimi bir ay gibi kısa bir zamana sıkıştırdık, ama bu görevin üstesinden gelebileceğinizi biliyorum. Haddim olmayarak şunu söylemek isterim ki, sizler Hava Kuvvetleri'nin en iyi uçuş ekibisiniz. Eğer üstümüze düşeni yapabilirsek pekâlâ bu savaşı sona erdirebiliriz.

Sözlerini bitirince başıyla bir işaret verdi ve üs papazı başarılı ve güvenli bir uçuş için kısa bir dua okudu.

Ekip kulübeden çıkıp bekleyen uçağa doğru yürürken, Manhattan bomba projesi başkanı Orgeneral Leslie Groves un özel yardımcısı Orgeneral Harold Morrison, Dennings'in yanına geldi.

Morrison bir an Dennings'in yüzüne baktı. Pilotun göz kenarlarında yorgunluk okunuyordu, ama yine de görevinin önemiyle gözlerinin içi pırıl pırıldı. Orgeneral elini uzattı. İyi şanslar, Binbaşım.

Sağ olun, efendim. Başaracağız.

Bundan hiç kuşkum yok, dedi Morrison güvenli görünmeye çalışarak. Dennings'den bir karşılık gelecek diye bekledi, ama pilot susmuştu.

Bir anlık tuhaf bir sessizlikten sonra Dennings sordu. Neden biz, Orgeneralim?

Morrison belli belirsiz gülümsedi. Ekipten çıkmak mı istiyorsun?

Hayır, adamlarımla birlikte bu görevi yerine getireceğiz. Ama neden bizi seçtiniz? diye yineledi Dennings. Bağışlayın efendim, fakat bir atom bombasıyla Pasifik'i aşmak, bunu Japonya'nın ortasına bıraktıktan sonra deposunda birkaç damla yakıtla Okinawa'ya iniş yapmak için bütün Hava Kuvvetlerinde güvenebileceğiniz tek uçuş ekibi olduğumuza inanamıyorum.

Sana anlatılanlarla yetinmen daha iyi olur.

Böylece yakalanıp işkence görürsek büyük sırrı açıklayamayız, değil mi?

Orgeneralin gözleri ciddileşti. Sen de, adamların da hesabı biliyorsunuz. Her birinize öldürücü dozda siyanür kapsülü verildi.

Eğer düşman sınırları içinde uçağınız düşer ve sağ kalırsanız, ağzınızı iyice açıp, yutun, diye talimatı ezberden söyledi Dennings. Peki, neden bombayı denize bırakmıyoruz? Hiç olmazsa bizim gemiler tarafından kurtarılma şansımız olur.

Morrison hayır anlamında başını salladı. Silahın düşman eline geçme olasılığı, ne denli az da olsa, söz konusu edilemez.

Anlıyorum, diye mırıldandı Dennings. O halde öbür seçeneğimiz, eğer Japon toprakları üstünde avcı uçakları tarafından vurulacak olursak, bombayı israf etmektense, uçağı hedefe yöneltip patlatmak.

Morrison pilotun yüzüne baktı. Bu bir kamikaze saldırısı değil ki. Senin ve adamlarının yaşam güvenliğini sağlamak için akla gelen her türlü önlem alınmıştır. Güven bana, evlat. 'Ana Soluğu'nu Osaka'ya bırakmanız hiç zor olmayacak.

Dennings az kalsın ona inanacak, bir an için Morrison'un bu güven verici sözlerine kanacaktı, fakat adamın gözlerinde ve sesinde gizlemeye çalıştığı endişeyi sezmekte gecikmedi.

Ana Soluğu... diye yineledi Dennings, sanki büyük bir dehşetten söz eder gibi. Hangi çarpık ruhlu bombaya böyle bir şifre adı bulmuş ki?

Morrison n'apalım anlamında omuz silkti. Yanılmıyorsam, Devlet Başkanı.

Yirmi yedi dakika sonra Dennings pilot koltuğuna oturmuş, cam sileceklerinin giderek artan yağmurla savaşma bakıyordu. Görüş uzaklığı 200 metreyi ancak bulmaktaydı. Her iki ayağı da frenlere basmış durumda, motoru 2200 rpm'ye çıkardı. Uçuş mühendisi Çavuş Robert Mosely dört numaralı dış motorun 50 devir yavaş döndüğünü bildirdi. Dennings bu raporu dikkate almamaya karar verdi. Bu hafif devir düşüklüğü, belli ki rutubetli havadandı. Motorları rölantiye aldı.

Dennings'in sağındaki ikinci pilot koltuğunda Mort Stromp kontrol kulesinin kalkış izni üzerine flaplan indirdi. Bel taretlerindeki iki görevli flapların kapanışını rapor etti.

Dennings interkoma uzanıp düğmesini açtı. Pekâlâ, çocuklar, işte kalkıyoruz.

Gaz kolunu yavaşça iterek motorları yine çalıştırdı, bu arada oluşan muazzam

torku dengelemek için sol motorlara sağdakilerden fazla güç verdi. Sonra da frenleri boşalttı.

Depoları 7000 galon yakıtla dolu, ön bomba bölmesinde 6 tonluk bir bomba, on iki kişilik mürettebatıyla Dennings'in Zebanileri 68 tonluk ağırlığıyla ilerlemeye başladı. Yaklaşık 8.5 tonluk fazla yükü vardı.

3.350 inçküp hacmindeki Wright Cyclone motorlar toplam 8.800 beygir gücüyle 5.5 metre uzunluğundaki pervaneleri çevirirken egzozlardan fışkıran mavi alevlerle dev bombardıman uçağı karanlığın içinde kükremekteydi.

Uçak yürek sıkıştıran bir yavaşlıkla hız almaya başladı. Volkanik kayalardan yapılan uzun pist 25 metrelik bir yükseklikle denizin üzerinde son bulmaktaydı. O anda patlayan bir şimşek pist boyunca sıralanmış ambulansları ve itfaiye araçlarını ürkünç bir mavi ışığa boyadı. Hız 80 mile varınca dümen kontroluna tam sahip olan Dennings sağdaki motorlara da tam güç verdi. Zebanileri mutlaka havalandırma kararlılığıyla lövyeye sımsıkı yapıştı.

Pilotların önünde, uçağın en burun tarafında bomba subayı Stanton, altındaki pistin giderek tükenişine endişeyle bakıyordu. Her zaman uykulu gibi görünen Stromp bile koltuğunda dimdik oturmuş, siyah pistin denize dönüşeceği renk değişikliğini görebilmek için boşu boşuna karanlığı zorluyordu.

Pistin dörtte üçü bittiği halde uçak hâlâ yere yapışmış gibi gidiyordu. Zaman göz açıp kapayana kadar geçiyor, herkes kendini büyük bir boşluğun içine uçar gibi hissediyordu. Derken, birden pist sonuna park edilen ciplerin farları yağmur perdesi içinden çıkıverdi.

Aman Tanrım! dedi Stromp. Kaldır şunu!

Dennings bir üç saniye daha bekledikten sonra lövyeyi yavaşça göğsüne doğru çekti. B29'un tekerlekleri boşta kaldı. Havada daha on metre gitmemişti ki, alttaki pist kayboldu ve uçak ürperti veren suların üstünde debelenmeye başladı.

Morrison radar kulübesinin dışında dört adamıyla birlikte yağmur altında dikilmişti. Uçağın kalkışını gözleriyle görmekten çok aklında yaşamaktaydı. Dennings'in frenleri boşaltmasından kısa bir an sonra uçak karanlıkta görünmez olmuştu.

Elleriyle kulaklarını kabartıp motorun giderek uzaktan gelen sesini dinledi. Ses

zayıftı. Ancak çok usta bir uçak mühendisi ve makinisti bir değerlendirme yapabilirdi ki, Morrison her iki niteliğe de sahipti.

Motorlardan birinde bir arıza vardı. 18 silindirinden biri ya da birkaçı devamlı ateşleme yapmıyordu.

Morrison korku içinde uçağın kalkamayacağını gösteren bir işaret dinledi. Eğer Dennings'in Zebanileri kalkış sırasında düşecek olursa adada canlı olan her şey birkaç saniye içinde kömür olurdu.

Derken, açık duran kapıdan radar operatörünün sesi duyuldu. Havalandılar.

Morrison gergin bir soluk verdi. Ancak bu haberi aldıktan sonra yağmurun altından çekilip içeri girebildi.

Artık Washington'da bulunan Orgeneral Groves'u arayıp, Ana Soluğu'nun Japonya yolculuğuna başladığını bildirmekten başka yapacak şey kalmamıştı. Sonra da ümitle bekleyeceklerdi.

Ama generalin içinde bir sıkıntı vardı. Dennings'i iyi tanıyordu. Bir motoru arızalı diye geri dönmeyecek kadar inatçıydı. Dennings, sırtında taşımak pahasına bile olsa, o uçağı Osaka'ya götürürdü.

Tanrı yardımcıları olsun, diye mırıldandı. Fakat bildiği acı bir gerçek vardı ki, muazzam operasyonun bu aşamasında dualaın pek yararı yoktu.

Tekerlekler yukarı, komutunu verdi Dennings.

Bunu duyduğuma sevindim, dedi Stromp lövyeyi çekerken. Tekerlek motorları devreye girer girmez burun ve kanatların altında bulunan üç set tekerlek yuvalarına girdi. Tekerlekler çekildi ve kilitlendi.

Dennings hava hızı 200 mile varana dek bekledikten sonra yavaş yavaş irtifa arttırmaya başladı. Aleutian Adalar zinciri geride kalmış, kuzeybatıya doğru kıvrılmaktaydı. 2.500 mil boyunca başka kara parçası göremeyeceklerdi.

Dört numaralı motor nasıl? diye Mosely'e sordu.

Gerekeni yapıyor, ama fena ısındı.

1800 metreye çıkınca onu birkaç rpm düşürürüm.

Fena olmaz, Binbaşım, dedi Mosely.

Seyrüsefer Arnold, Dennings'e on buçuk saat süresince izleyecekleri rotayı verdi. 1800 metre irtifaya varınca Dennings kumandayı Stromp'a bıraktı. Vücudunu biraz gevşetip önündeki kapkara göğe baktı. Görünürde hiç yıldız yoktu. Fırtına bulutlarının içinden geçerken türbülansı iyice hissediyorlardı.

Fırtınanın en sert kısmını da geride bıraktıktan sonra Dennings koltuğundan kalktı ve etrafında şöyle bir bakındı. Bulunduğu yerden geriye bakınca bombanın küçük bir kısmım görebiliyordu.

Olağandışı büyüklükteki bombayı yerleştirebilmek için uçağın içinde adamakıllı değişiklik yapılmıştı. Dennings daraltılmış tünelden geçerek bomba bölmesine geldi. İki ayrı bölme birleştirildiği halde bomba yine de zor sığınıştı.

Dennings çekine çekine uzandı ve çelik kenarlarına elini sürdü. Buz gibiydi. Bir saniye içinde yakıp kül edebileceği yüz bin insanı ya da kısa bir zaman sonra bu sayıya eklenecek olan yanık ve radyasyon kurbanlarını gözlerinin önüne getiremiyordu. Trinitiy'deki denemenin termonükleer derecesi ya da şok dalgasının gücü siyah beyaz filmde pek fark edilmiyordu. Dennings için bu bomba savaşı sona erdirmenin ve yüzbinlerce yurttaşının yaşamını kurtarmanın bir aracıydı.

Yeniden pilot kabinine dönerken durup Byrnes ile sohbet etti. Byrnes bir yandan bombanın patlatma devrelerini gözden geçiriyor, arada sırada kucağının üstüne yerleştirilmiş bir konsola göz atıyordu.

Hedefe varmadan patlama olasılığı var mı? diye sordu Dennings.

Yıldırım isabet ederse patlayabilir, dedi Byrnes.

Dennings dehşet içinde kaldı. Bunu söylemek için biraz geç kalmadın mı? Geceyarısından beri elektrik yüklü fırtınanın içinde uçuyoruz.

Byrnes başını kaldırıp sırıttı. Yerdeyken de aynı şey olabilirdi. Her neyse, nasıl olsa başardık, değil mi?

Dennings Byrnes'in bu tavrına inanamıyordu. General Morrison'un bu riskten

haberi var mıydı?

Herkesten çok. General en başından beri atom bombası projesinin içinde.

Dennings oradan ayrılırken iyice ürpermişti. Çılgınlık, diye düşünüyordu, bu harekât tümüyle çılgınlıktı. Aralarından birinin bile sağ kalması mucize gibi görünüyordu.

Beş saatlik uçuştan sonra Dennings tükettiği yakıtla 2000 galon daha hafifleyen B29'u 3.300 m irtifada sabit tuttu. Doğmakta olan güneş personelin moralini yükseltmişti. Fırtına epey geride kalmış, altlarında birkaç parça beyaz bulutun arasından denizin köpüklü dalgalan görünebiliyordu.

Dennings'in Zebanileri arkasına hafif bir rüzgâr almış, 220 mille seyretmekteydi. Güneş iyice doğduğunda Kuzey Pasifik Okyanusu'nun uçsuz bucaksız boşluğunda yapayalnız görünüyordu.

Japon Adası Honshu'ya üç yüz mil kala Dennings bombanın bırakılacağı yükseklik olan 10.000 metre irtifaya yavaş yavaş çıkmaya başladı. Seyrüsefer Arnold çizelgede yirmi dakika önde oldukları haberini verdi. Bu hızla yaklaşık beş saat sonra Okinawa'ya inmiş olacaklardı.

Dennings yakıt göstergelerine bir göz attı. Hoşuna gitmişti. Yüz millik bir pruva rüzgârıyla karşılaşmadıkları takdirde, dört yüz galon yakıt kalacak biçimde iniş yapabileceklerdi.

Ancak, herkesin aynı neşe içinde olduğu söylenemezdi. Uçuş mühendisi Mosely panelin başına oturmuş, dört numaralı motorun ısı göstergesini inceliyordu. Gördüğü şey pek iç açıcı değildi.

İğne titreye fitreye kırmızıya geçmekteydi.

Tünelden geçip motorun bulunduğu bölmeye geldi. Motor yeri yağ içinde kalmış, egzozdan duman çıkıyordu. Mosely yeniden pilot kabinine döndü ve Dennings ile Stromp arasındaki daracık boşlukta dizleri üstüne eğildi.

Haber kötü, Binbaşım. Dört numaralıyı kapatmak zorunda kalacağız.

Birkaç saat daha dayanamaz mı? diye sordu Dennings.

Hayır, efendim. Her an alev alabilir.

Yüzü ciddileşen Stromp Dennings'e baktı. Bana sorarsanız, hemen kapatıp biraz soğumasını bekleyelim.

Dennings onun haklı olduğunu biliyordu, Şu an bulundukları 4000 metrelik irtifayı koruyup diğer üç motorun da fazla ısınmalarına engel olmak gerekiyordu. Sonra 10.000 metreye çıkarken dört numaralıyı da devreye sokup, bomba atış seyrini dört motorla yaparlardı.

Dönüp Arnold'a seslendi. Japonya'ya ne kadar kaldı?

Arnold hızdaki hafif düşüşü de dikkate alarak çabuk bir hesap yaptı. Anakaraya bir saat yirmi bir dakika var.

Dennings başını salladı. Pekâlâ, ihtiyacımız olana kadar dört numaralıyı kapatalım.

Stromp Dennings'in sözleri bitmeden motoru kapatmıştı bile. Sonra da otomatik pilotu devreye soktu.

Bunu izleyen yarım saat boyunca herkesin aklı dört numaralı motorda kaldı. Mosely ısının düştüğünü rapor ediyordu.

Önümüzde bir kara parçası var, diye haber verdi Arnold. Yirmi mil tam önümüzde küçük bir ada.

Stromp dürbünüyle baktı. Sudan fırlamış bir sosise benziyor.

Salt kayalardan oluşuyor. Kumsala benzer hiçbir şey yok, dedi Arnold.

Adı neymiş? diye sordu Dennings.

Haritada gösterilmemiş bile.

Hiç yaşam belirtisi var mı? Japonlar burasını denizüstü uyarı istasyonu olarak kullanabilirler.

Tümüyle çorak ve terk edilmiş görünüyor, dedi Stromp.

Dennings o an için emniyette hissetti. Görünürde hiçbir düşman gemisi yoktu,

Japon avcı uçakları tarafından fark edilemeyecek denli karadan uzaktalardı. Koltuğunda rahatça oturdu ve boş gözlerle önündeki denize baktı.

Diğerleri de rahatlamışlardı, salamlı sandviç ve kahve servisi yapılırken motorların uğultusunu artık duymuyorlardı bile. Sol taraflarında, 2.000 metre yükseklikteki küçük noktayı da gören olmamıştı.

Dennings'in Zebanileri personeli yaşamlarının son birkaç dakikasına girdiklerinin farkında değildiler.

Üsteğmen Şato Okinaga altında güneşi yansıtan bir şey fark etti. Daha yakından görebilmek için biraz alçaldı. Bir uçaktı. Büyük olasılıkla devriye görevi yapan başka bir uçak. Tam radyosunun düğmesine uzanacakken duraksadı. Nasıl olsa birkaç saniye sonra tam bir tanıtlama yapabilecekti.

Genç ve deneyimsiz bir pilot olan Okinaga talihli birkaç kişiden biriydi. Japonya'nın zor günlerinde acele mezun edilmiş yirmi iki kişilik sınıfından o ve üç kişi daha kıyı koruma devriyesi görevi almışlardı. Diğerleri doğruca kamikaze filolarına katılmıştı.

Okinaga büyük bir hayal kırıklığı duymuştu. İmparatoru için yaşamını seve seve verirdi; ama bu sıkıcı devriye görevini geçici olarak görüyor, Amerikalılar vatanını işgale geldikleri zaman çok daha onurlu bir görev alacağını düşlüyordu.

Biraz daha yaklaştıktan sonra Okinaga gözlerine inanamadı. Gördüğü şey bir Amerikan B29 uçağıydı. Olması gereken irtifanın 6000 metre altında uçuyordu. Aklına yığınla soru takıldı. Bu uçak nereden geliyordu? Neden bir motoru susturulmuş halde Japonya'ya doğru uçuyordu? Görevi neydi?

Yaralı bir balinaya yönelen bir köpekbalığı gibi, Okinaga bir mil kalana kadar sokuldu. Uçakta hiçbir tepki yoktu. Personeli ya uyuyor ya da intihar etmeye kararlıydı.

Artık Okinaga'nın tahmin yürütmekle yitirilecek zamanı yoktu. Koca kanatlı bombardıman uçağına iyice yaklaşmıştı. Mitsubishi A6M Zero'sunun gaz pedalını sonuna kadar itip dalışa geçti.

B29'un kuyruk topçusu onu fark edip ateş açtığında çok geç kalmıştı. Okinaga iki makineli tüfeğini ve iki yirmi iki milimetrelik toplarını ateşleyince üç numaralı motoru isabet aldı. Motor kapağı parçalanıp koptu, deliklerden önce

yağ fışkırdı, sonra alevler izledi. Bombardıman uçağı önce bir an havada asılı kaldıktan sonra yana yatıp döne döne denize doğru düşmeye başladı.

Zebanilerin personeli ancak kuyruk topçusunun boğuk çığlığı ve kısa süren ateşini duyduktan sonra saldırıya uğradıklarını anladılar. Düşman uçağının ne yönden geldiğini bilmeleri mümkün değildi. Ne oluyor, diyemeden Zero'nun mermileri sağ kanadı parçaladı.

Düşüyoruz, diye haykırdı Stromp.

Dennings bir yandan uçağı düzeltmeye çalışırken interkoma bağırdı. Stanton, bombayı salıver!

Merkezkaç gücüyle bombardıman vizörüne yapışan Staftton bağırarak cevap verdi. Uçağı düzeltmezseniz bomba düşmez.

Üç numaralı motor artık iyice alevler içindeydi. Aynı tarafta olan iki motorun aniden susması uçağı bir kanadı üzerine dikmişti. Dennings ve Stromp büyük bir gayretle uçağı düz tutmaya çalışıyorlardı. Dennings gaz pedallarını kendine doğru çekerek uçağı düz konuma getirdi, fakat korkunç bir biçimde havada asılı kalmışlardı.

Stanton güç bela bulunduğu yerde doğrulup bomba bölmesi kapaklarını açtı. Kıpırdatmadan tutun, diye bağırdı. Bomba vizörünü ayarlamadan salıverme düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı. Atom bombası uçağın şiddetli bükülme hareketinden sıkışıp kalmıştı.

Yüzü bembeyaz kesilen Stanton düğmeye yumruk attı ama bomba büyük bir inatla yerinden kıpırdamıyordu. Sıkışmış, diye bağırdı. Düşmüyor.

Sağ kalsalar bile siyanür kapsülleriyle yaşamlarına kendilerinin son vereceğini bile bile Dennings uçağı denize indirmeye çalıştı.

Neredeyse başaracaktı da. Zebaniler sakin denizin üstüne karnı üstünde altmış metre kadar yaklaşmıştı. Fakat aksesuarlardaki magnezyum ve üç numaralı motorun yağ karteri birden yangın bombası gibi alev aldı ve kanat kontrol kablolarını da koparark düştü.

Üsteğmen Okinaga yaralı B29'un çevresinde dolandı. Kara dumanları ve portakal renginde alevin yükselişini izledi. Amerikan uçağının denize düştüğünü de gördükten sonra kurtulan var mı diye denizin üstünde birkaç dönüş yaptı. Birkaç parça uçak kalıntısından başka bir şey görünmüyordu. İlk ve tek avının tadı damağındayken Okinaga Japonya'ya, hava üssüne doğru yola koyuldu.

Dennings'in Zebanileri ölü personeliyle denizin 350 metre dibine çökerken, bir başka B29, bir başka zaman diliminde, aynı görevle havalanacaktı. Albay Paul Tibbets komutasındaki Enola Gay Japon kenti Hiroshima'ya vardı.

Her iki uçak komutanının da birbirinden haberi yoktu. Her iki adam da savaşta bırakılacak ilk atom bombasını kendisinin taşıdığını sanıyordu.

Dennings'in Zebanileri kaderle olan randevusuna ulaşamamıştı. Bu olayın üzerine çekilen örtü, denizin derinlikleri kadar sessizdi. Dennings ve ekibinin kahramanca girişimleri bürokratik gizlilik içine gömülmüş ve unutulagelmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK JOHN

3 Ekim, 1993 Batı Pasifik Okyanusu

Tayfunun şiddeti azalmıştı. Gemiyi deli gibi tokatlayan azgın dalgalar biraz daha yatışmış, ama yine de pruvayı aşıp güverteyi köpükler içinde bırakmaktaydı. Yoğun kara bulutlar aralanmış, rüzgârın şiddeti otuz mile kadar düşmüştü. Güneydoğuya doğru aralanan bulutların içinden fışkıran güneş ışınları kabaran dalgaların üzerinde mavi halkalar oluşturuyordu.

Rüzgâra ve su serpintisine aldırmadan Norveç Rindal Denizyolları yolcu-yük gemisi kaptanı Arne Korvold, köprü üstünde dikilmiş, dürbünüyle ölü gibi sallanan kocaman bir gemiyi izliyordu. Görünümüne bakılırsa otomobil taşıyan bir Japon gemisiydi. Küt burunlu pruvası ve tümüyle kare biçimindeki kıç tarafıyla yatay duran dikdörtgen bir kutuyu andırmaktaydı. Üst güvertedeki personel kamaraları ve köprüsü dışında kenarlarında ne bir kapı ne de lumboz görülüyordu.

On derecelik sürekli bir yatışı vardı, fakat iskele tarafına vuran dalgaların etkisiyle yirmi derece yatar gibi görünmekteydi. Tek yaşam belirtisi, bacasından süzülen ince bir dumandı. Cankurtaran sandalları suya indirilmişti, ancak Korvold dürbünüyle çevreyi tarayınca hiçbir şey göremedi. Dürbününü yeniden ayarlayıp Japon harflerinin altında yazılı İngilizce adı okudu.

Geminin adı Divine Star'dı.

Korvold kumanda köprüsüne girip haberleşme odasına uğradı. Hâlâ karşılık yok mu?

Radyo operatörü başını salladı. Hiçbir şey. Onu gördüğümüz andan beri tek bir sinyal yok. Radyosu kapatılmış olmalı. İmdat çağrısı yapmadan gemiyi terk ettiklerine inanmak çok zor.

Korvold köprü pencerelerinden yaklaşık bir kilometre sancak yanındaki Japon gemisine uzun uzun baktı. Norveç doğumlu, kısa boylu bir adam olan Korvold sakin hareketleriyle her zaman saygı uyandırmış bir insandı. Buz gibi mavi gözlerini hemen hiç kırpmaz, biçimli sakalı yüzünden eksik olmayan hafif gülümsemeyle donmuş gibiydi. Çoğunu gezi seyirlerinde geçirdiği yirmi altı yıl

boyunca gerek personeli gerekse yolcular tarafından sevilip sayılmıştı.

Kırlaşmış sakalını çekiştirirken sessizce sövmekteydi. Tropikal fırtına hiç beklenmedik biçimde yön değiştirerek rotasına girmiş, Kore'nin Pusan limanından San Fransisco'ya olan yolculuğunda iki günlük gecikmeye neden olmuştu. Korvold tam kırk sekiz saatten beri köprüden ayrılmamış ve bir hayli yorgun düşmüştü. Tam dinlenmeye çekileceği sırada da, terk edilmiş gibi görünen bu Divine Star karşılarına çıkmıştı.

Şimdi bu bulmacayı çözmesi ve epey zaman alacağa benzeyen, Japon gemisinin sandallarını arama işlemine başlaması gerekiyordu. Bir de tabii, gemisinde bulunan ve çoğu fena halde deniz tutmuş, yardımsever bir kurtarma operasyonuna hiç de hoş bakmayacak 130 yolcunun sorumluluğu vardı.

Gemiye adam çıkarma izni verir misiniz, Kaptan? >

Bu soru İkinci Kaptan Oscar Steen tarafından sorulmuştu. İkinci Kaptan sırım gibi, bronz tenli bir adamdı.

Korvold hemen cevap vermedi. Pencereye kadar yürüyüp iki gemi arasındaki deniz durumuna baktı. Dalga yüksekliği üç dört metreyi buluyordu. Kimsenin canını tehlikeye atmak istemiyorum, Bay Steen. Sular biraz daha sakinleşene kadar beklemek daha iyi olur.

Daha kötü denizde de bot kullandım.

Acelemiz yok. Zaten ölmüş bir gemi, morgdaki bir ceset kadar ölü. Göründüğü kadarıyla, kargosu da kaymış ve su alıyor. Onu bırakıp cankurtaran sandallarını aramamız daha iyi olur.

Gemide yaralı insanlar olabilir, diye üsteledi Steen.

Korvold, hayır anlamında başını salladı. Hiçbir kaptan yaralı mürettebatını bırakıp gemisini terk etmez.

Belki aklı başında hiçbir kaptan. Ama hangi insan hiçbir yardım çağrısı yapmadan altmış beş mil gücünde bir tayfunun ortasında sapasağlam gemisini bırakıp cankurtaran sandallarını indirir?

Burası gizemli işte, kabul, dedi Korvold.

Ayrıca düşünülmesi gereken bir de yükü var, diye sürdürdü Steen. Su kesimi tamamen yüklü olduğunu gösteriyor. En az yedi bin otomobil taşıyacak kapasitede.

Korvold Steen'e hınzır bir bakış attı. Kurtarmayı mı düşünüyorsun, Bay

Steen?

Evet, efendim, düşünüyorum. Eğer tüm yüküyle gerçekten terk edilmişse ve biz onu limana götürebilirsek, yarı değerini, belki de daha fazlasına hak iddia edebiliriz. Şirket ve mürettebat beş altı yüz milyon kroneri paylaşabilir.

Korvold birkaç dakika düşündü. Kazanç hırsı, içini kemiren kötü sezgilerle boğuşmaktaydı. Sonunda hırs kazandı. Bordalama ekibini seç, yanınıza çarkçı yardımcısını da alın. Bacasında duman varsa, makineleri da çalışır durumda olsa gerek. Biraz durdu. Aslında denizin biraz daha sakinleşmesini yeğlerdim.

Zaman yok, dedi Steen. Eğer yatışı bir on derece daha artarsa iş işten geçer. Hemen gitsem iyi olur.

Kaptan Korvold iç geçirdi. Mantığına ters düşen bir iş yapıyordu, fakat bildiği bir şey varsa, o da Divine Star'ın durumu bilinir bilinmez bin millik çevre içinde ne kadar kurtarma teknesi varsa tam hız buraya geleceğiydi.

Sonunda omuz silkti. Divine Star'ın mürettebatından hiç kimsenin gemide olmadığından ve gemiyi yola koyabileceğinden emin olunca rapor ver, ben de cankurtaran sandallarını aramaya başlarım.

Steen kaptanın sözlerinin bitmesini bile beklemeden harekete geçti. On dakika içinde adamlarını toplayıp denize indirmişti. Bordalama ekibinde kendisi, dört gemi adamı, yardımcı çarkçı Olaf Andersson ve haberleşme görevlisi, Narvik'te Japonca konuşabilen tek kişi olan David Sakagawa vardı. Gemi adamları teknede arama yaparken Andersson da makine odasını yoklayacaktı. Eğer terk edilmiş olduğu anlaşılırsa Steen gemiye resmen el koyacaktı.

Steen'in serdümenliğindeki işkampavya rüzgârı ve denizi arkasına alarak güçlü Volvo motorlarıyla dalgaların içinde boğuşmaya başladı. Divine Star'a yüz metre kala yalnız olmadıklarını fark ettiler. Bir köpekbalığı sürüsü yana yatmış geminin çevresinde daireler çiziyordu. Sanki içlerinden bir ses onlara geminin batacağını ve kendilerine birkaç lokma bir şeyler çıkacağını söylemiş gibiydi.

İşkampavyayı pruvanın rüzgâraltı yanına yanaştırdılar. Gövdesine vuran her dalgayla Divine Star üstlerine devrilecek gibi oluyordu. Steen bir ucunda alüminyum kancası olan naylon bordalama merdivenini yukarı fırlattı. Üçüncü denemesinde kanca küpeştenin kenarına takıldı ve oraya yerleşti.

İp merdiveni ilk tırmanan Steen oldu, arkasından Andersson ve diğerleri izledi. Herkes çıktıktan sonra Steen önde olmak üzere yangın merdivenine benzer bir merdivenden tırmanarak beş kat yukardaki köprü alanına çıktılar. Steen on beş yıllık denizcilik yaşamında bu denli büyük bir köprü görmemişti.

Narvik'in küçük, ama yeterli dümen evinden sonra burası neredeyse bir spor salonu kadar büyük görünüyordu, fakat asıl etkileyici olan elektronik donanımı, alanın tam ortasında küçücük bir yer kaplamaktaydı.

Sağa sola dağılmış haritalar, sekstantlar ve buna benzer seyir gereçleri dışında yaşam belirtisi yoktu. Sahipleri sanki kısa bir an için bırakmış gibi, iki evrak çantası kapakları açık durumda bir masanın üstünde duruyordu. Ortada bir panik havası vardı.

Steen ana konsolu inceledi. Gemi tümüyle otomatik, dedi Andersson'a.

Çarkçı başıyla onayladı. Daha da ötesi. Bütün kontroller insan sesiyle çalışıyor. Burada lövye kullanıp, serdümene rota talimatı vermek yok.

Steen Sakawaga'ya döndü. Bu aleti açıp onunla konuşabilir misin?

Norveç doğumlu Asyalı, bilgisayar konsoluna eğilip birkaç saniye inceledi. Sonra peş peşe birkaç düğmeye bastı. Konsolun ışıkları yandı ve ünite ses vermeye başladı. Sakawaga Steen'e dönüp gülümsedi. Japoncam biraz paslı, ama sanırım gerekli talimatları verebilirim.

Geminin durum raporunu istesene.

Sakawaga önündeki küçük alıcıya Japonca bir şeyler söyleyip beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra bir erkek sesi yavaş ve son derece net bir tonla cevap verdi. Ses kesildikten sonra Sakawaga dönüp Steen'e baktı.

Deniz musluklarının açık olduğunu ve makine dairesindeki su seviyesinin iki metreye yaklaştığını söylüyor.

Muslukları kapatmasını söyle, dedi hemen Steen.

Kısa bir konuşmadan sonra Sakawaga hayır anlamında başını salladı. Musluklar açık duracak biçimde sıkıştırılmış, diyor. Elektronik kumandayla kapatılamazmış.

Anlaşılan bana iş çıktı, dedi Andersson. Gidip hemen muslukları kapatayım. Sen de şu salak robota söyle tulumbaları devreye soksun. Başıyla iki gemi adamına işaret edip kendisiyle gelmelerini istedi. Birlikte makine dairesine giden bir kamara iskelesine daldılar.

Orada kalan gemi adamlarından biri, gözleri şokla büyümüş, yüzü kireç gibi bembeyaz durumda Steen'e yaklaştı. Efendim... bir ceset buldum. Sanırım radyocu.

Steen koşarak haberleşme odasına gitti. Oturduğu koltuktan radyo paneli

üzerine yığılmış ve insan biçimini neredeyse hepten kaybetmiş bir ceset vardı. Divine Star'a geldiğinde belki bir insan olabilirdi, ama şimdi kesinlikle değildi. Saç hiç yoktu, dudakların olması gereken yerde açığa çıkan dişleri olmasa Steen, cesetin yüzüne önden mi, arkadan mı baktığına karar veremeyecekti. Göründüğü kadarıyla sanki derisi su toplayıp patlamış, altındaki et de yanıp, kısmen erimiş gibiydi.

Oysa böyle bir şeye yol açabilecek aşırı ısı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Adamın giysileri tertemiz ve sanki az önce giyinmiş gibi ütülüydü.

Adam sanki içten yanmış gibiydi.

Korkunç koku ve şok edici görünüm Steen'i sendeletmişti. Kendine gelebilmesi bir dakikayı buldu. Sonra da cesedin oturduğu koltuğu yana itip radyonun üzerine eğildi.

Dijital frekans numeratöründe Arapça sayılar vardı. Birkaç dakika süren sınama ve yanılma aşamasından sonra Steen doğru düğmeleri bulup Narvik'ten Kaptan Korvold'a seslenebildi.

Korvold hemen cevap verdi. Anlatın, Bay Steen. Ne keşfettiniz?

Burada netameli bir şey olmuş, Kaptan. Şu ana kadar terk edilmiş bir gemi ve radyo operatörü olduğunu sandığım ve tanınmayacak derecede yanmış bir ceset bulduk.

Yangın mı çıkmış?

Hiçbir belirdi yok. Bilgisayarlı kontrol sisteminin yangın uyarıcıları yalnızca yeşil ışık gösteriyor.

Mürettebatın neden cankurtaran sandallarını kullandığını gösteren bir şey var mı? diye sordu Korvold.

Belirgin bir şey yok. Deniz musluklarım açıp gemiyi batırma girişiminde bulunduktan sonra panik içinde terk etmişler.

Korvold'un ağzı gerildi, telefonu sıkarken parmakları bembeyaz kesildi. Bir daha söyleyin,

Deniz muslukları açılıp, kapanmaması için sıkıştırılmış. Andersson şimdi kapatmaya çalışıyor.

İçinde binlerce yeni otomobil olan sapasağlam bir gemiyi neden batırmaya kalkışırlar?

Durum biraz kuşkulu, efendim. Gemide bir anormallik var. Radyo

operatörünün cesedi feci bir halde. Yağda kızartılmış gibi.

Gemi doktorumuzu göndermemi ister misin?

Doktorun yapabileceği bir şey yok, tabii otopsi dışında.

Anlaşıldı, dedi Korvold. Kayıp sandalları aramaya başlamadan bu istasyonda bir yarım saat daha bekleyeceğim.

Şirketle temasa geçtiniz mi, efendim?

Bizim kurtarma hakkı iddia edebilmemizeengel olacak kimse var mı, diye senden haber bekledim. Araştırmanızı tamamlayın. Geminin terk edildiğine kesinlikle inandığınız zaman ben de şirkete bir mesaj iletip Divitle Star'a sahip çıktığımızı bildiririm.

Çarkçımız Andersson deniz musluklarını kapatıp tulumbalarla suyu boşaltma işine koyuldu bile. Hiçbir eksiğimiz yok, sanırım kısa zamanda yola koyulabiliriz.

Bir an önce yola koyulun, dedi Korvold. Hareketsiz duran bir İngiliz oşinografik araştırma gemisine doğru sürükleniyorsunuz.

Ne kadar uzaktalar?

Yaklaşık on iki kilometre.

Neyse, yeterince uzaktalarmış.

Korvold söyleyecek başka şey bulamadı. Sonunda, İyi şanslar, Oscar, dedi. Limana kadar güvenli yolculuklar. Sonra da radyo kapandı.

Steen gözlerini cesetten uzak tutmaya çalışarak başını çevirdi. İçinde bir ürperti vardı. Ffying Dutchman gemisinin hayalet kaptanını köprü üstünde yürürken görecekmiş gibi hissediyordu. Terk edilmiş bir gemi kadar korkunç bir şey olamaz, diye geçirdi içinden.

Sakawaga'ya geminin jurnalini bulup tercüme etmesini söyledi. İki gemi adamını otomobillerin bulunduğu katlara gönderdikten sonra kendisi de sistemli bir şekilde mürettebat kamaralarını aramaya başladı. Kendini hayaletli bir evin içinde yürürmüş gibi hissediyordu.

Şurada burada bırakılmış birkaç giysi dışında, sanki mürettebat her an geri dönecekmiş gibi bir görünüm vardı. Köprünün tersine, burada her şey sıradandı ve kısa bir zaman öncesine kadar içinde yaşandığı belli oluyordu. Kaptan kamarasında, bir tepsi içinde, fırtına sırasında nasıl olduysa devrilmemiş iki çay dolu fincan duruyordu. Yatağın üzerine bir üniforma bırakılmış, halı kaplı

döşemedeyse pırıl pırıl parlatılmış bir çift ayakkabı vardı. Son derece tertipli masanın üstünde devrilmiş çerçeveli fotoğrafta bir kadınla ergenlik yaşlarında üç erkek evlat görünüyordu.

Steen adamın sırlarına ve anılarına girmeye çekiniyor, kendisini davetsiz bir misafir gibi hissediyordu.

Ayağı masanın altında bir şeye çarptı. Eğilip bu nesneyi yerden aldı. Dokuz milimetrelik bir tabancaydı. Avusturya yapımı Steyr GB. Silahı pantolonunun beline soktu.

Duvar saatinin çalmasıyla yerinden sıçradı. Tüyleri diken diken olmuştu. Aramasını bitirip hızlı adımlarla köprüye döndü.

Sakawaga harita odasında oturmuş, ayaklarını bir kabine uzatıp geminin jurnalini inceliyordu.

Buldun demek, dedi Steen.

Açık evrak çantalarından birindeydi. İlk sayfalarına geri dönüp okumaya başladı. Divine Star, uzunluğu iki yüz otuz metre, 16 Mart 1988 yılında teslim edildi. Sahibi ve işletmecisi Sushimo Gemi Şirketi. Bağlı bulunduğu liman, Kobe. Bu yolculuğunda yedi bin iki yüz seksen sekiz Murmoto marka yeni otomobili Los Angeles'e götürüyor.

Mürettebatın gemiyi neden terk ettiğini gösteren bir ipucu var mı? diye sordu Steen.

Sakawaga hayır anlamında başım salladı. Hiçbir felaketten, salgından ya da isyandan söz etmiyor. Tayfun raporu da yok. Son giriş biraz tuhaf aslında.

Okusana.

Sakawaga doğru tercüme etmek için biraz durakladı. Anladığım kadarıyla şöyle diyor: Hava bozuluyor. Deniz yükseliyor. Mürettebat bilinmeyen bir hastalıktan kırılıyor. Kaptan dahil, herkes hasta. Şirketin çok önemli müdürlerinden biri olan yolcumuz, Bay Yamada, çılgınlar gibi gemiyi terk edip batırmamızı istiyor. Kaptan, Bay Yamada'nın sinir krizi geçirdiğini düşünerek kamarasına kapatılmasını istedi.

Steen ifadesiz bir yüzle Sakawaga'ya baktı. Hepsi bu kadar mı?

Son giriş bu işte, dedi Sakawaga. Başka kayıt yok.

Tarihi ne

Bir Ekim.

Yani iki gün önce.

Sakawaga dalgın dalgın başını salladı. Kayıttan hemen sonra gemiyi terk etmiş olmalılar. Ama jurnali yanlarına almamaları çok tuhaf.

Kafası jurnaldeki son kayıtla dolu olarak Steen yavaş adımlarla haberleşme odasına yürüdü. Birden kapı eşiğinde durup kapıya tutunmak gereğini hissetti. Oda gözlerinin önünde yüzer gibiydi, midesi de bulanıyordu. Boğazına kadar yükselen safrayı bastırdı. Sonra bu durum oluştuğu hızla kayboluverdi.

Biraz yalpalayarak radyoya yürüdü ve Narvik'i aradı. İkinci Kaptan Steen Kaptan Korvold'u arıyor, tamam.

Evet, Oscar, diye karşılık verdi Korvold. Seni dinliyorum.

Arama için çaba harcamayın. Divine Star'ın jurnali mürettebatın tayfun şiddeti artmadan gemiyi terk ettiğini gösteriyor. Yani iki gün önce ayrılmışlar. Rüzgâr onları şimdiye dek iki yüz kilometre uzağa savurmuştur.

Tabii eğer hâlâ yaşıyorlarsa.

Pek olası değil.

Pekâlâ, Oscar. Narvikle yapacağımız bir aramanın boşa olacağını kabul ediyorum. Bizden beklenen her şeyi yapmış durumdayız. Midway ve Hawai'deki Amerikan kurtarma birliklerine ve genel çevremizde bulunan tüm teknelere haber verdim. Siz harekete hazır olur olmaz San Fransisco rotamızdan yola devam edeceğiz.

Anlaşıldı, dedi Steen. Hemen makine dairesine gidip Andersson'a bir bakacağım.

Steen yayını kestiği anda geminin telefonu çaldı. Burası köprü.

Bay Steen, dedi güçsüz bir ses.

Evet, ne oldu?

Ben gemi adamı Arne Midgaard, efendim. Hemen C kargo katına gelebilir misiniz? Sanırım bir şey buldum...

Midgaard'ın sesi birden kesildi ve Steen bir öğürme işitti.

Midgaard, hasta mısın?

Lütfen acele edin, efendim.

Sonra da hat kapandı.

Steen Sakawaga'ya haykırdı. Makine dairesi için hangi düğmeye basmam gerek?

Cevap yoktu. Steen hemen harita odasına geçti. Sakawaga ölü gibi bir yüzle oturmakta, hızlı hızlı solumaktaydı. Başını kaldırıp güçlükle konuşabildi. Dördüncü düğme... makine dairesini arar.

Senin neyin var? diye sordu Steen kaygıyla.

Bilmiyorum. Çok kötü... hissediyorum... iki kez kustum...

Dayan biraz,>> dedi Steen. Diğerlerini toplayayım. Bu ölüm gemisini hemen terk ediyoruz. Telefonu kapıp makine dairesini aradı. Cevap yoktu. Müthiş bir korku taşındı. Bilinmeyen bir şey onları eziyordu. Bütün gemiyi ölüm kokusu kaplamış gibi geldi.

Steen duvarda katların planını gösteren bir şema görüp baktıktan sonra merdivenleri üçer beşer atlayarak inmeye başladı. Bir an önce otomobillerin bulunduğu kargo bölümüne gitmek istiyordu, fakat müthiş bir bulantıyla midesi kasılarak ikibüklüm oldu.

Sonunda düşe kalka C kargo katına vardı. Yüz metre uzayan rengârenk bir otomobil deniziyle karşı karşıyaydı. Onca fırtına ve geminin yatışına rağmen bütün otomobiller sapasağlam yerlerinde duruyorlardı.

Steen çılgın gibi Midgaard'ın adını bağırdı. Sesi çelik küpeştelerden yankılanıyordu. Aldığı tek cevap sessizlik oldu. Az sonra gördü. Kalabalık içinde elinde bir pankart tutan bir adam kadar dikkati çeken farklılığı.

Arabalardan birinin motor kapağı açık duruyordu.

Uzun otomobil sıraları arasından tamponlara çarpa çarpa motor kapağı açık olana doğru giderken bir kez daha bağırdı. Burada kimse var mı?

Bu kez cılız bir inilti duydu. On adım sonra otomobile vardığında, bir tekerleğin yanında yatmakta olan Midgaard'ı görüp buz kesildi.

Genç gemicinin yüzü sıvılar akan yaralarla kaplıydı. Ağzından köpükle karışmış kan boşalıyor, görmeyen gözlerle tavana bakıyordu. Kolları derisinin altındaki kanamadan morarmıştı. Steen'in gözleri önünde çürümekteydi.

Steen dehşet içinde arkasındaki arabaya yaslandı. Ümitsizlik ve çaresizlik içinde başını elleri arasına aldı, ama ellerini indirdiğinde başından büyük miktarda saç koparmış olduğunu fark etti.

Tanrım, burada ne için ölüyoruz? diye inledi. Midgaard'a bakarken kendi

ölümünü görüyordu. Nedir bizi öldüren?

Kısım 2

Sualtı aracı Old Gert (Yaşlı Gert), İngiliz oşinografık araştırma gemisi Invincible'ın kıç kısmındaki büyük bir vincin ucunda asılı durmaktaydı. 5200 metre derinlikte deniz yatağında bilimsel araştırma yapacak olan aracın suya indirilebilmesi için deniz yeterince durulmuştu. Mürettebatı son güvenlik kontrollerini yapıyordu.

Adının tersine, aracın eski ve yaşlı hiçbir yanı yoktu. Dizaynı bu alandaki son gelişmeleri yansıtan Old Gert geçen yıl içinde bir İngiliz şirketi tarafından üretilmiş, Kuzey Kaliforniya ile Japonya arasında Pasifik Okyanusu tabanında büyük bir çatlak olan Mendocino fay bölgesini incelemek üzere ilk deneme dalışını yapacaktı.

Dış görünümü, diğer aerodinamik araçlardan tümüyle farklıydı. Geleneksel puro biçimindeki gövdeler yerine, birbirine yuvarlak tünellerle bağlanmış saydam dört titanyum ve polimer küresi vardı. Kürelerden birinde kamera donanımı, diğerinde hava ve safra depolarıyla aküleri vardı. Üçüncü küre oksijen gereçleriyle elektrik motorlarını barındırırken, diğer üçünün üstünde bulunan dördüncü kürede mürettebat ve kontrol donanımı bulunuyordu.

Old Gert dünyanın en derin deniz yataklarında bile duyulabilecek muazzam basınçlara dayanacak biçimde inşa edilmişti. Yardımcı sistemleri mürettebatı kırk sekiz saat yaşatabilecek düzeydeyken, en büyük derinliklerde bile sekiz mile varan bir hız sağlayabiliyordu.

Old Gert'in pilotu ve başmühendisi olan Craig Plunkett, kontrol formlarının sonuncusunu da imzaladı. Aracın dizaynında da katkısı bulunan kırk, kırk beş yaşlarındaki bu adam Old Gert'e sanki özel yatıymışçasına özen gösteriyordu.

Denizaltı soğukluğunu hesap ederek kalın bir yün kazak ve kürk astarlı mokasenler giydi. Borda tüneline girip arkasından kaportayı kapattıktan sonra kontrol küresine geçti.

Meksika Üniversitesi'nden ekibin Deniz Jeologu Dr. Raul Salazar çoktan yerine oturmuş, sonar iskandil ünitesini ayarlamakla meşguldü.

Sen, tamam, deyince hazır olurum, dedi Salazar. Çalı gibi kapkara saçlarıyla çabuk hareket eden, siyah gözleri fıldır fıldır, hiç kimseye ya da hiçbir şeye birkaç saniyeden fazla bakmayan küçük bir dinamo gibiydi. Plunkett onu çok beğenirdi. Salazar hiç belli etmeden bilgi birikimini yapan, gerçekleri hiç

gölgelemeden doğru kararlar veren insanlardandı. Deniz derinliklerinde yapılan araştırmalara akademik olmaktan çok, ticari bir gözle bakardı.

Plunkett kürenin sağ yanındaki boş koltuğa baktı. Stacy araçta sanıyordum.

Öyle, dedi Salazar başını çevirmeden. Kamera küresinde, video sistemlerinin son kontrolünü yapıyor.

Plunkett kamera küresine geçen tünele eğilince bir çift çoraplı ayakla karşılaştı. Dalmaya hazırız, dedi.

Bir saniyelik işim kaldı, dedi bir kadın sesi.

Plunkett dönüp yerine yerleştiği sırada Stacy Fox kamera küresinden sürünerek geri geri çıktı. Hemen hemen başaşağı çalışmaktan yüzü kızarmıştı.

Stacy'nin, öyle baş döndürücü bir güzelliği yoktu, ama hoş bir kadındı. Uzun, düz sarı saçları çoğu kez yüzüne dökülür, o da hafif bir baş sallamasıyla saçlarını geri atardı. Sırım gibi vücudunda omuzlan bir kadın için biraz geniş sayılabilirdi. Mürettebat ancak onun göğüsleri hakkında tahminlerde bulunabiliyordu. Tabii, gören kimse yoktu ve Stacy genellikle üstüne bol gelen kazaklar giyerdi. Ama arasıra esneyip gerinirken göğsünde, hiç de boş olmadığını gösteren diri bir belirti olurdu.

Kalın kaşları ve yeşil gözleriyle otuz dört yaşından genç görünüyordu. Kararlılık gösteren çene yapısının üstündeki dudakları hemen hep gülümseme durumundaydı. Los Angeles'daki Chouinard Enstitüsü'nde fotoğraf sanatı eğitimi gören Stacy mezuniyetinden sonra dünyayı dolaşarak deniz yaşamının o güne dek kaydedilmemiş filmlerini çekmişti. İki kez evlenip boşanmış, bir kız çocuğuyla birlikte kız kardeşinin evinde yaşamaktaydı.

Stacy de yerine oturduktan sonra Plunkett hazırız anlamında işaret verdi. Vinç operatörü aracı yavaşça denize indirmeye başladı. Dalgaların yükselişini ayarlayarak suya yumuşak bir şekilde girmesini sağladıktan sonra kaldırma kabloları elektronik kumandayla çözüldü. Birkaç dalgıç araç suya girdikten sonra son bir kez dış aksamı gözden geçirdi.

Beş dakika sonra, neşe dolu bir İskoç olan Jimmy Knox adındaki suüstü kontrolörü Plunkett'e dalış için her şeyin yolunda olduğu raporunu verdi. Safra tanklarına su basıldı ve Old Gert deniz dibine olan yolculuğuna başladı.

Her ne kadar Old Gert çizim masalarından çıkan en yeni dizayna sahipse de, dibe inişi yıllardır sınanmış ve en doğru sistem, safra tanklarını deniz suyuyla doldurulmasıydı. Yüzeye çıkmak için araçta bulunan demir ağırlıkların atılma

yolu kullanılıyordu, çünkü modern tulumba teknolojisi büyük derinliklerdeki karşı basınca dayanamıyordu.

Yüzeydeki ışıklar birer birer kaybolduktan sonra simsiyah bir boşluğun içine daldılar. Herkesin kendi kontrol konsolunun önünde 180 derecelik bir görüş alanı vardı. Saydam polimer tabaka sayesinde görüş, çok büyük ekranlı bir televizyondaki gibiydi. Stacy hipnotize olmuş gibi önüne bakarken Salazar deniz dibinde ne bulacaklarını düşünüyor, Plunkett de aracın çeşitli göstergelerini inceliyordu.

Invincible'ın acil durumlarda gönderebileceği ikinci bir denizaltı aracı yoktu. Eğer bir kaza olur ya da mekanik arıza sonucu Old Gert yüzeye çıkamazsa, yapacakları tek şey kontrol küresini bütünden ayırıp dev bir su kabarcığı gibi su üstüne çıkmasını sağlamak olacaktı. Fakat bu da yüksek basınçlı koşullarda denemesi yapılmamış, oldukça karmaşık bir sistemdi. Olabilecek en küçük bir terslikte hiçbir kurtarılma olasılığı kalmıyor, havasızlıktan ölmeleri kesinlik kazanıyordu.

Küçük bir yılan balığı önlerinden geçerken içerden gelen ışığa ilgi duyup yüzünü iyice yaklaştırdı. Başına oranla çok uzun sayılacak dişleri vardı. Hayvan oradan gidene dek Stacy hem sabit, hem de video kamerasıyla en az yedi poz resmini çekti. Böyle bir şeyin altı yedi metre olduğunu düşünebiliyor musunuz? diye seslendi.

Neyse ki bu cins hayvanlar derinlerde yaşar, dedi Plunkett. Derin suyun basıncı birkaç santimetreden fazla büyümelerine engel olur.

Stacy kısa bir an için dış lambaları yaktı. Siyah karanlık puslu bir yeşile dönüştü. Göründüğü kadarıyla hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yılan balığı da kaybolmuştu. Aküleri harcamamak için Stacy lambaları söndürdü.

Kürenin içinde rutubet artmış, kalın duvarlara rağmen soğumaya da başlamıştı. Stacy tüylerinin diken diken olduğunu fark etti. Başını kaldırıp omuzlarını tutarak üşüme hareketi yaptı. Plunkett onun ne demek istediğini anlayarak küçük ısıtma ünitesini çalıştırdı.

Eğer herkes kendi işiyle meşgul olmasaydı, dibe varana dek süren iki saat herhalde çok zor geçerdi. Plunkett rahatça oturmuş sonar monitörüne, eko cihazına ve elektrik göstergelerine bakarken, bir yandan da oksijen düzeyini kontrol ediyordu. Salazar dibe vardıktan sonra inceleme yapacakları alanın hesabıyla meşguldü.

Plunkett müzik olarak Johann Strauss'u yeğlerdi, fakat Stacy kasetli teybinde

yeni dalga müzik çalmakta ısrar etmişti. Bunun daha yatıştırıcı ve az stresli olduğunu iddia ediyordu. Salazar bu müziğe çağlayan diyordu, ama itiraz da etmiyordu.

O sırada sualtı akustik telefonunda Invincible'dan Jimmy Knox'un sesi duyuldu. On dakika sonra dibe varıyorsunuz. Biraz fazla hızlı indiniz.

Tamam, dedi Plunkett. Ben de sonarda fark ettim.

Salazar ve Stacy yerlerinden kalkıp sonar ekranına baktılar. Ekranda deniz yatağı üç boyutlu olarak görülüyordu. Plunkett'in bakışları ekranla denizin içi arasında mekik dokumaktaydı. Sonara ve bilgisayara güveniyordu, ama kendi görüşü kadar güvenli bulmuyordu.

Hazırlıklı olun, diye uyardı Knox. Bir kanyonun duvarlarına ineceksiniz.

Gördüm, dedi Plunkett. Kayalar geniş bir vadiye iniyor. Bir düğmeye uzanıp inişi yavaşlatmak için safra ağırlıklarından birini attı. Dibe otuz metre kala bir tane daha atınca araç neredeyse doğal yüzebilirliğine erişecekti. Sonra da alt kürelerin dış uçlarında bulunan üç koruyucu ayağı devreye soktu.

Yeşil bir tül perde arkasındaymış gibi, bozuk zemin ortaya çıktı. Görüş alanlarında tuhaf biçimlerle kıvrılan siyah kayalık uzayıp gidiyordu. Bir lav akıntısının kenarına indik, dedi Plunkett. Ucu bir kilometre ötede. Ondan sonra da vadi tabanına üç yüz metrelik bir düşüş var.

Görüyorum, diye karşılık verdi Knox.

Stacy sordu. Şu kayalar nedir?

Lav yastığı, diye cevapladı Salazar. Ateşten lav soğuk denize ulaşınca oluşuyor. Dış kabuk soğuyarak bir tüp oluşturur, sıcak lav da bunun içinden akmaya devam eder.

Plunkett aracı alt yamaçtan otomatik olarak dört metre uzaklıkta tutacak olan yükseklik ayarlama sistemini çalıştırdı. Platonun engebeli yüzeyi boyunca giderlerken, derinliklerde yaşayan çeşitli yaratıkların sürünme izleri görülüyordu.

Hazır olun, dedi Plunkett. Düşüşe geçmek üzereyiz.

Uyarısından birkaç saniye sonra altlarındaki zemin yerini kopkoyu bir boşluğa bıraktı ve araç kanyonun dik duvarlarına dört metrelik mesafesini koruyarak inişe geçti.

Beş bin üç yüz altmış metre derinlikte görünüyorsunuz, dedi Knox telefonda.

Benim göstergem de öyle gösteriyor, dedi Plunkett.

Vadi tabanına inince, fay bölgesinde olacaksınız.

Eh, artık, diye mırıldandı Plunkett. Gidecek başka yer kalmadı zaten.

On iki dakika sonra düz bir zemin gözüktü. Artık araç düz konumda seyre geçmişti. Zemindeki kumun üstü boş değildi, tıpkı top güllesine benzer binlerce siyah yuvarlak cisim deniz yatağının üstüne saçılmıştı.

Manganez nodülleri, diye açıkladı Salazar. Bunların nasıl oluştuğunu kesin olarak bilen yok, ama çekirdeklerinin köpekbalığı dişleriyle balinaların kulak kemiklerinden oluştuğu sanılıyor.

Değerli midirler? diye sordu Stacy kameralarını hazırlarken.

Manganezin yanısıra, küçük miktarlarda kobalt, bakır, nikel ve çinko içerirler. Sanırım, fay bölge içinde yüzlerce millik bir alanda bu yoğunlukta bulunabilir. Bir kilometrekarelik alandan sekiz milyon dolar değerinde nodul çıkar herhalde.

Tabii beş buçuk kilometre yukarıya, yüzeye çıkarmayı başarabilirsen, diye ekledi Plunkett.

Plunkett Salazar'ın verdiği yönde Old Gert'ı nodul kaplı kum zemin üzerinde sürdü. O sırada sağ taraflarında bir şey parıldadı. Plunkett nesneye doğru aracı çevirdi.

Ne görüyorsun? diye sordu Salazar başını kendi gereçlerinden kaldırıp.

Stacy aşağı doğru baktı. Bir top! dedi. Tuhaf takozları olan kocaman metal bir top. Çapı üç metre kadar var, sanırım.

Plunkett üstünde durmadı. Bir gemiden düşmüş olmalı.

Hiç çürüme olmadığına bakılırsa, fazla zaman geçmemiş, dedi Salazar.

Birden, üstünde tek bir nodul bile olmayan açık bir alan gördüler. Sanki nodul tarlasının ortasını dev bir elektrik süpürgesi süpürmüştü.

Tertemiz bir alan, dedi Salazar. Deniz yatağında bu büyüklükte temiz alan olamaz!

Stacy şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bu denli kusursuz ve kesin çizgiler ancak insan eliyle yapılabilir.

Bu derinlikte mümkün değil, dedi Plunkett. Dünyada hiçbir mühendislik şirketi bu derinlikte maden taraması yapamaz.

Ben de hiçbir jeolojik hareketin deniz yatağında böyle tertemiz bir yol açtığını duymuş değilim, dedi Salazar kararlı bir sesle.

Düzlüğün sınırları boyunca gördüğümüz o çentikler şu büyük topun ölçülerine uyuyor.

Pekâlâ, dedi Plunkett. Bu derinlikteki deniz dibini nasıl bir gereç böyle süpürebilir ki?

Modülleri emerek su üstünde bir tekneye çekecek dev bir hidrolik tarama aleti, diye sesli düşündü Salazar. Böyle bir düşünce yıllardan beri akıllardan geçer.

Mars gezegenine insan göndermek de düşünülüyor, dedi Plunkett. Ama bunu gerçekleştirecek roket henüz yapılmadı. Tıpkı dev tarama aleti gibi. Denizaltı mühendislik dünyasını iyi bilirim, bugüne dek böyle bir projenin dedikodusunu bile duymadım. Bu çapta bir madencilik operasyonu gizli tutulamaz zaten. En azından beş altı gemilik bir su üstü filosuyla binlerce adamın kimbilir kaç yıl çalışması gerekir. Üstelik bunu gelip geçen gemilerden ve uydulardan gizlemelerine de olanak yok.

Stacy Salazar'a baktı. Ne zaman olduğunu gösterir bir şey var mı?

Salazar omuzlarını silkti. Dün de olmuş olabilir, yıllar önce de.

Peki, kim o zaman? dedi Stacy. Böylesine bir teknolojinin sahibi kim?

Kimse cevap vermeye kalkışmadı. Buldukları şey bildikleri kuramlara uymuyordu. Bilinmezliğin verdiği ürküntüyle ürpererek şaşkınlık içinde bakmaya devam ettiler.

Neden sonra Plunkett'in sözleri sanki çok uzaklardan geliyormuşçasına duyuldu. Bu dünyadan kimse değil, insan değil.

Kısım 3

Steen müthiş bir duygusal şok içindeydi. Kollarında oluşan kabarcıklara boş gözlerle bakıyordu. Şok ve aniden bastıran karın ağrısıyla kontrolsüz biçimde titredi. İkibüklüm olup öğürürken soluğu kesilecek gibi oluyordu. Aynı anda her yerinden darbeler alır gibiydi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor, bütün vücudu ateşler içinde yanıyordu.

Haberleşme odasına kadar gidip Korvold'u uyarmak istedi, fakat çok güçsüzdü. Kaptan sinyallerine Steen'den cevap alamayınca gemiye başka bir bordalama ekibi gönderecek, boşu boşuna başka insanlar da ölecekti.

Steen artık ter içinde kalmıştı. Motor kapağı kalkık otomobile nefret dolu gözlerle bakıyordu. Kafası bulanmaya başladı, önündeki çelik, deri ve lastik parçalarını korkunç bir kötülüğün kaynağı olarak gördü.

Sanki sonuna dek savaşıyormuş gibi, cansız araçtan öç almaya kalktı. Belinden, kaptanın odasında bulduğu tabancayı çıkardı ve namluyu doğrulttu. Sonra da tetiği çekerek otomobilin ön tarafına kurşun yağdırmaya başladı.

İki kilometre doğuda Kaptan Korvold dürbünüyle Divine Star'a bakarken gemi birden havaya uçup çok kısa bir an içinde sanki buhar oluverdi.

Yoğunluğu güneşten daha büyük bir ateş topu patladı. O anda akkor halinde gazlar çapı dört kilometrelik bir alanı kaplayıverdi. Ortası ateş topuyla alev alev yanan ve hızla yayılan yarımküre biçiminde bir bulut oluştu. Deniz yüzeyinde üç yüz metre genişliğinde bir çukur açıldı. Ardından milyonlarca ton sudan oluşan muazzam bir sütun belirdi. Her biri Narvik büyüklüğünde binlerce gayzer püskürtüyordu.

Ateş topundan kaynaklanan şok dalgası saniyede beş kilometre hızla yayılmaya başladı. Hemen Narvik'i de içine alıp gemiyi demir yığınına çevirdi.

Açık köprüde durmakta olan Korvold bu felaketi göremedi. Gözlerinin ve beyninin bunu algılayacak zamanı olmadı. Patlamanın termal radyasyonuyla bir mikrosaniye içinde kömür oldu. Bütün gemisi sudan yükselip sonra dev bir balyozla mıhlanır gibi yine suya çarpıldı. Divine Star'dan savrulan erimiş çelik parçaları yağmur gibi Narvik'in parçalanan güvertesine yağdı. Geminin gövdesi hemen alev aldı, kısa sürede iç taraflarından patlamalar başladı.

Acı dolu feryatlar da duyulmadı. Zaten güvertede kim varsa, hemen o anda kibrit gibi tutuşuverdi. Bütün gemi bir anda 250 yolcusu ve mürettebatı için

cenaze ateşi oluvermişti.

Patlamadan beş dakika sonra Narvik önce yana yattı, sonra da çok kısa bir süre içinde denizin derinliklerinde kayboldu.

Neredeyse Divine Star'ın buhar oluşu kadar aniden her şey bitirivermişti. Ateş topunun üstünde oluşan karnabahar biçimindeki bulut dağıldı ve çok geçmeden doğal bulutlardan ayırt edilemez oldu. Köpüren sular sakinleşti, denizin doğal dalgası dışında hiçbir şey kalmadı.

On iki kilometre ötede Invincible hâlâ su üstündeydi. Şok dalgası muazzam basıncıyla gemiyi içine aldığı zaman henüz gücünden bir şey kaybetmemişti. Üstyapı olduğu gibi kopup savruldu ve iç küpeşteler ortaya çıktı. Bacası yuvasından kopup denize savrulurken geminin köprüsü çelik ve insan eti yağmurundan görünmez oldu.

Direkleri bükülmüş, Old Gert'i suya indiren vinç bir yana savrulmuş, geminin gövdesi tanınmayacak duruma gelmişti. Narvik gibi onun da gemiye benzer hali kalmamıştı. Korkunç ısı açıkta bulunan herkesi yakıp kavurmuştu. Alt güverteler de uçuşan molozlardan ve sarsıntıdan adamakıllı hırpalanmış durumdaydı.

Jimmy Knox sarsıntının şiddetiyle çelik bir küpeşteye çarpıp sertçe yere düşmüştü. Gözünü açtığında kendini sırtüstü yerde yatar buldu. Soluk almakta güçlük çekiyordu. Tavanda kocaman bir delik açılmıştı. Bir süre bulunduğu yerde kalıp şoku atlatmaya, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Yavaş yavaş çevresine bakındığında bükülmüş küpeşteleri, ağır hasar görmüş elektronik gereçleri ve duman kokusunu aldı. Kalabalıkta annesini kaybetmiş bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlayası geliyordu.

Tavandaki delikten köprü bölmesine ve harita odasına baktı. Dümenevi yanmış ve parçalanmış insanların mezarı durumundaydı. Kanları alt kata damlıyordu.

Knox yan dönmeye kalkışınca kırılan üç kaburgasının, bükülen ayak bileğinin ve nice berenin verdiği acıyla inledi. Yavaş yavaş oturma konumuna geçti, gözlüğünü düzeltti. Kırılmamış olduğuna şaşıyordu.

Şokun etkisinden çıkarken aklına gelen ilk şey Old Gert oldu. Sualtı aracını hasar görmüş ve erişilemez durumda düşünmek kâbus gibiydi. Duyduğu bütün acıya rağmen elleri ve dizleri üstünde sürünerek sualtı telefonuna geldi.

Gert? diye korkuyla seslendi. Beni işitiyor musunuz? Birkaç saniye bekledi, fakat karşılık yoktu. Sessizce sövdü. Lanet olsun, Plunkett! Konuş, ulan benimle! Aldığı cevap yine sessizlik oldu. Invincible ile Old Gert arasındaki

bütün haberleşme kopmuştu. Araştırma gemisini bu hale getiren her ne güçse, zaten muazzam basınç altında olan sualtı aracını ezip gitmiş olmalıydı. Öldüler, diye fısıldadı. Sinek gibi ezildiler. Birden aklına gemideki insanlar geldi ve seslenmeye başladı. Karşılık olarak yalnızca ölmekte olan gemiden metal gıcırtıları geliyordu. Kapı eşiğine doğru baktığında oraya savrulmuş beş ceset gördü.

Büyük bir üzüntü ve şaşkınlık içinde otururken geminin sarsıldığını hissetti. Kıç tarafı sanki bir girdaba kapılmış gibi dalgaların içine kayıyordu. Artık Invincible da sonsuz derinliklere olan yolculuğuna başlamıştı.

İçindeki yaşama içgüdüsü harekete geçti ve vinç güvertesine doğru ilerledi. Cesetlerin yanından geçip enkaz halindeki parmaklıklara vardı. Korku şokun yerini almış, içinde giderek büyüyen sımsıkı bir top gibiydi. Arkasına bakmadan kendini suya bıraktı. Birkaç metre ötesinde kırık bir sandık gördü. Kısa mesafeyi güçlükle yüzüp bir koluyla sandığa sarıldı, sonra da dönüp gemiye baktı.

Invincible'ın kıçı sulara gömülmüş, pruvası havaya kalkmıştı. Bir süre öylece kaldıktan sonra giderek artan bir hızla geriye doğru kaydı ve gözden kayboldu. Kaynayan bir kazanın içim andıran sular az sonra sakinleşti ve yalnızca dökülen mazotun gökkuşağı rengindeki pırıltısı kaldı. Knox çılgın gibi sağa sola bakınarak gemiden başka kurtulan olup olmadığını araştırdı. Öldürücü bir sessizlik çökmüştü. Görünürde ne bir cankurtaran sandalı, ne de suda yüzen insan başı vardı. Hiçbir açıklaması olmayan bir faciadan yalnızca o kurtulmuştu.

Kısım 4

Suyun altında şok dalgası yaklaşık saatte 6500 kilometrelik bir hızla giderek genişleyen bir çember halinde yayılmış, önüne çıkan tüm denizaltı yaşamını ezip geçmişti. Old Gert'i derhal yok olmaktan kurtaran, yüksek kanyon duvarları oldu.

Ama yine de araç şiddetli bir sarsıntı geçirerek tepetaklak olmaktan kurtulamadı. Ana bataryalarla yürütme sistemlerinin bulunduğu bölüm kaya gibi sert nodüllere çarpınca çatladı ve ağır basınçla içe doğru göçtü. Neyse ki, her bölümü birbirine bağlayan tüplerin kaporta kapaklan dayanarak suyun mürettebatın bulunduğu küreye geçmesine engel oldu ve onları püre gibi ezilmekten kurtardı.

Sualtı telefonundan kulağa gök gürültüsü gibi gelen patlamayı şok dalgasının lokomotif gümbürtüsünü andıran sesi izledi. Bu sesler sona erince önce bir sessizlik, ardından da su üstündeki gemilerden parçalanıp deniz dibine düşen metal parçaların basınç altında bükülüp ezilmesiyle çıkardığı inilti gibi gıcırtılar duyuldu.

Ne oldu böyle? diye haykırdı Stacy, savrulmamak için koltuğuna sımsıkı yapışarak.

Ya şok etkisiyle ya da görevine olan fanatik bağlılığıyla, Salazar'ın gözleri konsolundan bir an bile ayrılmamıştı. Bu deprem falan değil. Cihazlar su üstü etkileri olduğunu gösteriyor.

Koruyucu ayaklar ve yürütme sistemleri olmayınca Plunkett Old Gert'in bütün kontrolünü kaybetmişti. Araç manganez nodülleri tarlasında bir o yana bir bu yana savrulurken çaresizlik içinde bakakaldı. Otomatik bir hareketle telefona sarılıp, bütün haberleşme formalitelerine boşvererek bağırdı.

Jimmy, burada ne olduğu belirsiz bir türbülansa yakalandık. Yürütme sistemlerimizi kaybettik. Cevap verin.

Tabii Jimmy Knox onu işitemiyordu. Çok yukarlarda, dalgaların içinde yaşam savaşı vermekteydi.

Plunkett ümitsiz bir şekilde Invincible ile temas kurmaya çalışırken sualtı aracının da çılgınca sürüklenişi birden sona erdi. Araç, içinde elektrik ve oksijen donanımının bulunduğu küre üstünde, kırk beş derecelik bir açıyla çakılıp kalmıştı.

İşte yolun sonu, diye mırıldandı Salazar; aslında o şok ve karışıklık içinde ne demek istediğini de pek bilmiyordu.

Hiç de değil! diye çıkıştı Plunkett. Hâlâ safra ağırlıklarını atıp yüzeye çıkabiliriz.

Fakat bunu söylerken, demir safra ağırlıkları atmanın parçalanan bölmeye giren suyun ağırlığı ve zemindeki çamurun tutma gücüne karşı bir işe yaramayacağını da biliyordu. Düğmelere basar basmaz yüzlerce kilo tutan ölü ağırlık aracın alt karnından boşaldı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı fakat sonra, sanki içinde bulunan üç kişinin solukları ve çarpan kalpleri tarafından itiliyormuşçasına, araç santim santim yerden yükselmeye başladı.

Üç metre yükseldik, dedi Plunkett, herkese bir saat gibi gelen, ama aslında otuz saniyelik bir süre sonundu.

Old Gert düzeldiği an herkes yeniden soluk almaya cesaret edebildi. Bu arada Plunkett hâlâ Jimmy Knox'la konuşmaya çabalıyordu. Jimmy... benim, Plunkett. Konuş benimle.

Stacy derinlikölçere öylesine delici bakıyordu ki, bir an göstergenin cam koruyucusu çatlayacak sandı. Hadi... hadi... diye yalvarıyordu.

Fakat en çok korktukları şey ansızın başlarına geliverdi. Elektrik ve oksijen donanımının bulunduğu küre aniden parçalanıverdi. Deniz dibine çarpması sonucu dayanıklı yapısı bozulan küre acımasız basınçla bir yumurta gibi ezildi.

Eyvah! dedi Plunkett araç yeniden deniz dibine otururken.

Sanki bu olaya tuz biber eker gibi bir de bütün lambalar sönüverdi ve küreyi kopkoyu bir karanlık içinde bıraktı. Doğuştan görmeyenler böyle bir karanlığa alışmışlardır, fakat görenler için birden bu kapkara dünyaya geçiş, görünmeyen bir gücün yavaş yavaş onları saran ve boğmaya çalışan bir çember olduğuna inandırır.

Bir süre sonra Salazar'ın hırıltılı sesi duyuldu. Tanrım, bu defa işimiz bitik.

Daha değil, dedi Plunkett. Kontrol küresini araçtan ayırıp hâlâ yüzeye çıkabiliriz. El yordamıyla konsolunun üstünde belirli bir düğmeyi buldu. Yardımcı lambalar hemen devreye girerek kürenin içini aydınlattı.

Stacy rahat bir soluk aldı. Çok şükür. Hiç olmazsa görebiliyoruz.

Plunkett acil durum yükselişi için bilgisayarı programladı. Sonra da salıverme

mekanizmasını kurup Stacy ve Salazar'a döndü. Sıkı tutunun. Yukarı çıkışımız epey çetin olabilir.

Yeter ki şuradan kurtulalım, diye homurdandı Salazar.

Ben hazırım, dedi Stacy.

Plunkett salıverme kolunu tutan güvenlik mandalını açtı, kolu sımsıkı tuttu ve çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Plunkett aynı işlemleri üç kez daha yaptı. Ama kontrol küresi aracın ana gövdesinden bir türlü ayrılmıyordu. Çaresizlik içinde arızanın nerede olduğunu bilgisayara sordu. Cevap göz açıp kapayana kadar geldi.

Deniz dibine kırk beş derecelik çakılma, salıverme mekanizmasını bükerek tıkamıştı ve onarılması mümkün değildi.

Çaresiz, dedi Plunkett büyük bir üzüntüyle. Galiba kurtarılana kadar burada kalıyoruz.

O da olacak şey değil, diye terslendi Salazar, koluyla yüzündeki teri silerek.

Oksijen durumumuz nasıl? diye sordu Stacy.

Küre parçalanınca ana depomuzdan kesildik, dedi Plunkett. Fakat acil durum kutularımız ve bu ünitedeki karbondioksiti temizleyen lithium hidroksit daha bir on iki saat solumamızı sağlar.

Salazar yenik bir ifadeyle başını iki yana sallayıp omuz silkti. Dünyadaki bütün kiliselerde bizim için dua etseler bile zamanında kurtaramazlar. Buraya başka bir sualtı aracı gönderebilmeleri en azından yetmiş iki saat sürer. Zaten o zaman bile bizi yukarı çekebilecekleri kuşkulu.

Stacy biraz cesaret bulabilmek için Plunkett'in yüzüne baktı, ama aradığını göremedi. Adamın yüzünde dalgın bir ifade vardı. Stacy'ye verdiği izlenim, sanki ölmekten çok, değerli sualtı aracını kaybedeceğine üzülüyormuş gibiydi. Stacy'nin ısrarlı bakışını fark edince biraz kendine gelir gibi oldu.

Raul haklı, dedi. Bunu söylemek hoşuma gitmiyor, ama yeniden güneşi görebilmemiz için mucize gerekli.

Fakat Invincible var, dedi Stacy. Bizi aramak için dünyayı yerinden oynatırlar.

Plunkett ümitsizce başını salladı. Yukarda çok büyük bir felaket oldu. Gemiden gelen son sesler parçalanıp dibe doğru inmeye başladığını

gösteriyordu.

Fakat biz dalmadan önce civarda iki tane başka gemi daha vardı, diye üsteledi Stacy. O sesler onlardan birine de ait olabilir.

Hiç fark etmez, dedi Plunkett bitkin bir sesle. Yukarı çıkış yok. Ve zaman, artık yenemeyeceğimiz bir düşman oldu.

Kontrol küresine derin bir ümitsizlik çöktü. Herhangi bir kurtarılma olasılığı ancak düş ürünü olabilirdi. Kesin olan tek şey, bir kurtarma projesinin onlar öldükten çok sonra uygulanabileceğiydi.

Kısım 5

Başkan'ın özel yardımcısı Dale Nichols piposunu fokurdatırken, gözlüklerinin üstünden kapıdan giren Raymond Jordan'a baktı.

Jordan ofisin içini kaplayan tatlı pipo dumanından midesi bulandığı halde zoraki bir gülümsemeyle, Tünaydın, Dale, dedi.

Hâlâ yağıyor mu? diye sordu Nichols.

Hafif çiseliyor artık.

Jordan Nichols'un baskı altında olduğunu fark etti. 'Başkanlık diyarının koruyucusu' aslında son derece işbilen bir adamdı, fakat şimdi gür kahverengi saçları güçlü bir rüzgâr altındaki saman tarlası gibi darmadağın olmuş, gözleri her zamankinden fazla fıldır fıldır ve yüzünde, Jordan'in o güne dek hiç görmemiş olduğu stres çizgileri vardı.

Başkan ve Başkan Yardımcısı bekliyorlar, dedi Nichols çabucak. Pasifik'teki patlamayla ilgili son bilgileri bir an önce işitmek istiyorlar.

Son raporu getirdim, dedi Jordan.

Washington resmi çevrelerinde en güçlü beş kişiden biri olmasına rağmen Jordan halk tarafından pek tanınmazdı. Çoğu bürokrat ve politikacı da onun varlığından habersizdi. Merkezi Haberalma Başkam olarak Jordan Ulusal Güvenlik Servisi'ne de başkanlık ediyor, doğrudan Başkan'a rapor veriyordu.

Onun casusluk ve istihbarat dünyası dışında kalan pek az kimse Jordan ve ajanlarının Amerikan halkını ne büyük felaketlerden kurtarmış olduğunu bilebilirdi.

Jordan'ı tanımayan biri, onun pırıl pırıl beyni ve fotoğraf makinesi gibi bir belleği olan, yedi dil konuşabilen bir aydın olduğunu tahmin edemezdi. Bu alanda çalışan diğer adamlar ve kadınlar gibi, onun da sıradan bir görünüşü vardı. Orta boylu, altmışına yakındı, gümüş renginde saçlarıyla meşe rengi gözleri, sağlam bir vücudu ve hafif bir göbeği vardı. Otuz yedi yıldan beri evli olduğu eşine sadık bir koca ve ikisi de üniversitede deniz biyolojisi eğitimi gören iki kız çocuğu babasıydı.

Nichols onu Oval Ofis'e sokarken Başkan ve Başkan Yardımcısı alçak sesle konuşmaktaydılar. Hemen dönüp Jordan'a baktılar. Jordan her ikisinin de Nichols kadar gergin olduğunu gördü.

Hemen geldiğin için teşekkür ederim, Ray, dedi Başkan eliyle yeşil bir kanepeyi işaret ederek. Lütfen otur ve bize Pasifik'te neler olduğunu anlat.

Politikacıların bir bunalım eşiğindeyken nasıl telaşlı bir kaygıya kapıldıklarını görmek oldum olası Jordan' a eğlenceli gelirdi. Seçimle gelen hiçbir devlet yetkilisi Merkezi Haberalma Başkam gibi kariyer görevlilerinin soğukkanlılığına ve deneyimine sahip değildi. Ve hiçbir zaman da Jordan ve onun gibilerin böyle uluslararası olaylarda sergileyebilecekleri gücü ve kontrol becerisini kabul edip saygı duymazlardı.

Jordan kendinden en az yirmi santimetre daha uzun boylu olan Başkan'a başıyla selam verip gösterilen yere oturdu. Diğer iki adamı çileden çıkaran bir sakinlikle elindeki büyük deri evrak çantasını yere koydu ve açtı. İçinden bir dosya çıkardı.

Bir durum var mı? diye sordu Başkan sabırsızlıkla. Bununla, bir nükleer saldırı gibi, sivil nüfusu tehdit edecek bir sorun var mı, demek istiyordu.

Evet, efendim, ne yazık ki var.

Olay nedir!

Jordan salt etkilemek için rapora bir göz attı. Oradaki otuz sayfayı çoktan ezberlemişti. Saat tam on bir elli dörtte, Kuzey Pasifik'te, Midway Adası'nın yaklaşık dokuz yüz kilometre kuzeybatısında çok güçlü bir patlama oldu. Pyramider casus uydularımızdan biri patlamanın flaşını ve atmosferik etkisini kamerayla tespit etti ve gizli hidrofonik dubalarımızla şok dalgasını kaydetti. Bu bilgiler doğruca Ulusal Güvenlik Şubesi'ne aktarıldı. Bunu NORAD'a bağlı sismografik istasyonların gönderdiği ölçümler izledi ve bunlar da sonra Langley'deki CIA teknisyenlerine iletildi.

Sonuç? dedi Başkan.

Patlamanın nükleer olduğuna karar verdiler, dedi Jordan sakince. Başka bir şey bu güçte olamazdı.

Televizyonda bir dizi film izler gibi rahat olan Jordan dışında, odada bulunan üç kişi nihayet açığa çıkan bu haberi duyunca altüst oldular.

DEFCOM alarmına geçtik mi? diye sordu Başkan. Nükleer hazırlık düzeyini soruyordu.

Jordan evet anlamında başını salladı. Size sormadan NORAD'a DEFCOM Üçüncü derecede alarm talimatını verdim. Sovyetler'in tepkisine göre de DEFCOM İki alarmına hazırlıklı olunacak.

Nichols Jordan'a bakıyordu. Bölgede uçağımız var mı?

Edwards Hava Kuvvetleri üssünden bir Casper SR-Doksan keşif uçağı yirmi dakika önce havalandı, gidip bilgi toplayacak.

Şok dalgasının nükleer patlamadan kaynaklandığına emin miyiz? diye sordu Başkan Yardımcısı. İki numaralı göreve gelene dek Kongre'de altı yıllık bir geçmişi vardı. Bir politikacı olarak istihbarat toplama konusunda zayıftı. Bir denizaltı depremi ya da volkanik patlama da olabilir.

Jordan hayır anlamında başım salladı. Sismografik kayıtlar ancak nükleer patlamalara özgü keskin çarpıntılar gösteriyor. Deprem olaylarında durum çok farklı olur. Bilgisayarlar da bunu doğruluyor. Casper'in atmosferik radyasyon örnekleri toplamasından sonra kaç kilotonluk bir enerji olduğunu anlayabiliriz.

Tahmin yürütebilir misin?

Ayrıntıları bilmeden, en iyi tahminle on, yirmi kiloton gücünde diyebilirim.

Chicago'yu dümdüz edecek güçte, diye mırıldandı Nichols.

Başkan dilinin ucundaki soruyu sormaya korkuyordu ve bir süre duraksadı. Peki bu... bizim nükleer denizaltılarımızdan biri patlamış olamaz mı?

Deniz Kuvvetleri Harekât Başkanı bölgenin beş yüz kilometre yakınında hiçbir gemimizin olmadığını söylüyor.

Belki Ruslardır, diye mırıldandı Nichols.

Hayır, dedi Jordan. Sovyet Güvenlik Başkanı Nikolai Golanov'u aradım. Pasifik'te bulunan bütün Sovyet nükleer suüstü gemilerinin ve denizaltılarının ne durumda olduklarını bildiklerine yemin etti ve doğal olarak olaydan bizi suçladı. Aslında onlar da bizim kadar olup bitenden habersiz, ama bunu itiraf etmeye yanaşmıyorlar.

Bu isim bana pek tanıdık gelmedi, dedi Başkan Yardımcısı. KGB'den mi?

Golanov Politbüro Dış ve Devlet Güvenlik Müdürü, diye sabırla açıkladı Jordan.

Yalan söylüyor olabilir, dedi Nichols.

Jordan ona sert bir bakış attı. Nikolai ile yirmi altı yıldan beri tanışırız. Bu süre içinde birbirimize çeşitli oyunlar yaptık, ama hiç yalan söylemedik.

Eğer bunun sorumlusu biz değilsek, Sovyetler de değilse, o halde kim? diye sordu Başkan.

En azından on ülkede daha bomba var, dedi Nichols. Herhangi biri bir nükleer deneme yapmış olabilir.

Pek olası değil, dedi Jordan. Bunun hazırlıklarını hiç kimse istihbarat kaynaklarından gizli tutamaz. Bana kalırsa, sonunda bunun bir kaza olduğunu öğreneceğiz... patlaması hiç düşünülmemiş bir nükleer bomba.

Başkan bir an düşüncelere daldıktan sonra sordu. Patlama bölgesindeki gemilerin uluslarını biliyor muyuz?

Bütün ayrıntılar elimize geçmiş değil, ama göründüğü kadarıyla işin içinde üç gemi varmış ya da en azından rastlantı sonucu orada bulunuyorlarmış. Bir Norveç yolcu-yük gemisi, bir Japon otomobil şilebi ve deniz dibi araştırması yapan bir İngiliz oşinografi gemisi.

Can kaybı vardır herhalde.

Olaydan hemen önceki ve sonraki uydu fotoğrafları üç geminin de yok olduğunu, patlama sırasında ya da hemen ardından batmış olabileceğini gösteriyor. Kurtulan insan olasılığı çok az. Eğer o ateş topu ve şok dalgası öldürmemişse, yoğun radyasyon kısa zamanda öldürür.

Herhalde bir kurtarma operasyonu başlamıştır, dedi Başkan Yardımcısı.

Guam ve Midway'den Deniz Kuvvetleri ekipleri bölgeye gönderildi.

Başkan, sanki bir şey ararmış gibi, gözlerini halıdan ayırmıyordu. İngilizlerin bize haber vermeden bomba denemesi yapacaklarına inanamıyorum. Başbakan arkamdan iş çevirecek bir insan değil.

Norveçliler de kesinlikle olamaz, dedi Başkan Yardımcısı.

Başkan’ın yüzüne tuhaf bir ifade geldi. Japonlar da olamaz. Nükleer bomba yapmış olduklarını gösteren hiçbir kanıt yok.

Bomba çalınmış olabilir, diye önerdi Nichols. Ve hiç kuşkulanmayan Norveç ya da Japon gemisine gizlice sokulmuş olabilir.

Jordan buna kesin bir tavırla omuz silkti. Çalınmış olacağını hiç sanmıyorum. Bir aylık maaşıma bahse girerim ki, soruşturma sonucunda bunun planlanmış bir hedefe bilerek götürüldüğü çıkacaktır.

Yani nereye?

İki Kaliforniya limanından birine.

Herkes buz kesip Jordan'a baktı, bu olasılığın korkunçluğunu yavaş yavaş

sindiriyorlardı.

Divine Star içinde yedi binden fazla Murmoto marka otomobille Köbe'den Los Angeles'a gidiyordu, diye devam etti Jordan. Narvik ise yüz otuz yolcu ve Kore malı ayakkabı, bilgisayar ve mutfak gereçleriyle yüklü olarak Pusan'dan San Fransisco'ya gitmekteydi.

Başkan hafifçe gülümsedi. Ticaret açığına küçük bir çentik atıldı demektir.

Aman Tanrım, diye mırıldandı Başkan Yardımcısı başım sallayarak. Ne korkunç bir düşünce. Yabancı bir gemi Amerika Birleşik Devletleri'ne gizlice nükleer bir bomba sokuyor.

Ne tavsiye edersin, Ray diye sordu Başkan.

Derhal ekip gönderelim. Tercihen Deniz Kuvvetleri derindeniz kurtarma araçları gidip batık gemileri incelesin ve hangi geminin bombayı taşımakta olduğunu araştırsın.

Başkan ve Nichols birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar. Sonra Başkan Jordan'a döndü. Sanırım Amiral Sandecker ve NUMA'daki okyanus mühendisleri böyle bir iş için daha uygundur. Amiral'i arayıp bilgi verme işini sana bırakıyorum, Ray.

İzninizle, bu fikre katılmayacağım, Başkanım. Eğer Deniz Kuvvetleri'ni görevlendirirsek daha sıkı güvenlik önlemleri alabiliriz.

Başkan Jordan'a bilmiş bilmiş baktı. Kaygını anlıyorum, Jordan. Ama bana güven. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü bu işi hiçbir haber sızdırmadan yapabilir.

Jordan oturduğu kanepeden kalkarken, Başkan'ın onun bilmediği bir şeyi bilmesinden biraz rahatsız olmuştu. İlk fırsatta bunu araştırmayı kafasına yazdı. Dale Amiral'e bir haber verebilirse, ben de hemen ofisine giderim.

Başkan elini uzattı. Teşekkür ederim, Ray. Sen ve adamların bu kadar kısa zaman içinde büyük bir iş başardınız.

Jordan Oval Ofis'ten çıkarken Nichols da birlikte geldi. Koridora çıkar çıkmaz Nichols alçak sesle sordu. Sadece sen, ben ve şu mobilyaların arasında kalsın, sence bu bomba kaçakçılığını kim yapıyormuş?

Jordan bir an düşündü, sonra da cevap verdi. Bunun cevabını yirmi dört saat içinde öğreneceğiz. Ama asıl büyük soru, beni dehşete düşüren şey, bu kaçakçılığın neden ve ...ne amaçla yapıldığı.

Kısım 6

Old Gert'in içine ağır bir koku çökmüş, nem adamakıllı yükselmişti. Kürenin yan duvarlarından sular damlarken, karbondioksit miktarı da neredeyse öldürücü düzeye çıkmaktaydı. Havadan tasarruf etmek için kimse konuşmuyor, hatta kımıldamıyordu bile. On bir buçuk saat geçtikten sonra cankurtaran oksijen depolan bitmek üzereydi ve acil durum bataryalarında kalan azıcık elektrik gücü de karbondioksit temizleme ünitesini doğru dürüst çalıştıramıyordu.

Korku ve dehşet artık yerini bir çeşit teslimiyete bırakmıştı. Plunkett'in her on beş dakikada bir lambayı yakıp yardımcılı sistem ölçümlerine baktığı anlar dışında karanlıkta sessizce oturarak kendi düşünceleriyle başbaşa kalıyorlardı.

Plunkett bütün dikkatini cihazlarına vermişti. Aletleri kurcalıyor, sevgili aracının komutlara karşılık verememesini bir türlü kabul edemiyordu. Salazar koltuğuna çökmüş, heykel gibi kıpırdamadan durmaktaydı. Tek kelime etmeksizin baygın gibi otururken, kaçınılmaz sonu geciktirmeyi anlamsız buluyordu. Bir an önce ölsün, bu iş bitsindi.

Stacy çocukluk günlerine dönmüş, kendisini bir başka yerde ve zamanda düşlemekteydi. Geçmişinden kesitler gözlerinin önünden gelip geçiyordu. Erkek kardeşleriyle sokakta beyzbol oynayışını, Noel günü yeni bisikletine binişini, aslında hoşlanmadığı, ama kendisine teklif eden tek kişi olan çocukla lisenin bahar balosuna gidişini anımsadı. Otelin balo salonunda çalan müziği bile duyar gibiydi. Orkestranın adını unutmuştu, ama şarkıları hâlâ anımsıyordu. En sevdiği grup olan Seals ve Crofts'un, Bir Daha Bu Yoldan Geçmeyebiliriz şarkısını çalmışlardı. Bu parça çalarken gözlerini kapamış, Robert Redfordia dans ettiğini düşlemişti.

Birden doğruldu ve kulak kabartır gibi yaptı. Bir tuhaflık vardı. Kafasının içindeki şarkı 1970 ortalarından değildi ki. Rock'tan çok eski bir caz ezgisine benziyordu.

İyice uyanıp gözlerini açtı, yalnızca kopkoyu karanlığı gördü. Yanlış müzik çalıyorlar, diye geveledi.

Plunkett hemen lambaları yaktı. Nedir o?

Salazar bile başını kaldırdı ve bir şeyler geveledi. Hayal görüyor.

Şu anda 'Bu Yoldan Bir Daha Hiç Geçmeyebiliriz' i çalmaları gerekir, ama başka bir şey çalıyorlar.

Plunkett Stacy'ye acıyarak baktı. Evet, ben de duyuyorum.

Hayır, hayır, diye itiraz etti Stacy. Aynı parça değil. Şarkı farklı.

Ne diyorsan öyle olsun, dedi Salazar güçlükle soluk alarak. Kirli havadan biraz oksijen kapabilmek için akciğerleri büyük bir çaba harcıyordu. Plunkett'in koluna yapıştı. Tanrı aşkına. Kapat bütün sistemleri ve bitir şu işi artık. Görmüyor musun, kız acı çekiyor; hepimiz acı çekiyoruz.

Plunket'in göğsü de acıyordu. Bu işkenceyi uzatmanın yararsız olduğunu o da pekâlâ biliyordu, Kurtulacağız. Belki de hava yoluyla Invincible'a başka bir sualtı aracı getirmişlerdir.

Salazar ona donuk gözlerle baktı; kendisi de bilincini kaybetmek üzereydi. Sen delirmişsin. Yedi bin kilometrelik bir alan içinde başka derin sualtı aracı yok. Olsaydı bile ve Invincible da hâlâ yüzüyor olsaydı bile, onun dalıp bizimle buluşması sekiz saat daha alır.

Seninle tartışamam. Hiçbirimiz okyanusun derinliğinde sonsuza dek kalmak istemeyiz. Ama ben ümidimi kesmem.

Çılgınlık, diye yineledi Salazar. Koltuğunda öne eğilip, sanki giderek artan acısını silkeler gibi başını iki yana salladı. Her geçen dakika bir yıl yaşlanır gibi görünüyordu.

İşitmiyor musunuz? diye sordu Stacy çatlak bir sesle. Gittikçe yaklaşıyorlar.

Kız da kaçırdı, dedi Salazar.

Plunkett elini kaldırdı. Susun! Ben de bir şeyler duydum. Dışarda gerçekten bir şey var.

Salazar'dan karşılık gelmedi. Artık ne konuşmasında ne düşünmesinde herhangi bir tutarlılık kalmıştı. Ciğerlerine sanki giderek sıkıştıran bir bant bağlanmıştı. Hava soluma istemi bir tek şey dışında her şeyi bastırıyordu; oturduğu yerde bir an önce ölebilmek.

Stacy ve Plunkett kürenin öbür tarafındaki karanlıktan gözlerini ayıramıyorlardı. Old Gert’ın içindeki loş ışıkta tuhaf, fare kuyruklu bir yaratığın yüzdüğünü görüyorlardı. Gözleri yoktu, fakat iki santimetrelik bir uzaklığı koruyarak kürenin çevresinde dolaştı, sonra da yoluna devam etti.

Birden suda pırıltılar görüldü. Uzaktan bir şey kıpırdıyordu, korkunç bir şey. Derken tuhaf, mavimsi bir ışık halesi karanlığın içinde büyümeye başladı. Sözleri suda pek anlaşılmayan bir şarkı sesi de duyuluyordu.

Stacy büyülenmiş gibi bakarken, Plunkett'in tüyleri diken diken olmuştu. Gördüğü şey doğaüstü bir dehşet olmalıydı. Ancak oksijensizlikten kıvranan beyni böyle bir canavar yaratabilirdi. Bu yaklaşan şeyin gerçek olması mümkün değildi. Başka bir dünyadan gelmiş bir yaratık olabilir mi. diye geçirdi aklından. Korku ve gerilim içinde daha yaklaşmasını beklerken, acil durum akülerinin son gücünü de dış lambaları yakarak kullanmayı düşünüyordu. Bu yaratık her neyse, bu dünyada göreceği en son şey olacaktı.

Stacy kürenin camına iyice sokulmuş, burnunu yaslamıştı. Koro halinde sesler kulaklarında çınlıyordu. Söylemiştim size, dedi fısıltıyla. Size bir şarkı duyduğumu söylemiştim. Bakın, dinleyin.

Plunkett artık şarkının sözlerini de iyi kötü seçebiliyordu. Kendi kendini, bunların havasızlıktan kaynaklanan algı yanılması olduğuna inandırmaya çalıştı. Fakat o mavi ışık giderek daha parlaklaşıyordu ve söylenen şarkıyı da tanımıştı.

Denizin dibinde deniz kızı Minnieyle

Ne eğlendim bir bilseniz.

Bütün dertlerimi unuttum orada

Deniz kızı Minnie'nin yanıbaşında.

Plunkett dış lambaları açıp kımıldamadan oturdu. Fena halde tükenmişti. Birden karşısında beliriveren şeyi zihni kabul edemedi ve bayıldı kaldı.

Stacy şok içinde öylesine uyuşmuştu ki, küreye doğru sürünen şeyden gözlerini sökemiyordu. Traktör gibi paletler üzerinde kocaman bir makine ve altından çıkan iki manipülasyon koluyla upuzun bir yapı sallanarak Old Gert'in ışıkları altında durdu.

Tuhaf aletin saydam olan burun kısmında insana benzer bir şekil vardı ve küreden iki metre kadar uzaktaydı. Stacy gözlerini açıp kapadı. Derken insan biçimindeki şey iyice netleşti. Artık iyice görebiliyordu. Adam önü açılmış, mavi bir iş tulumu giyiyordu. Göğsündeki siyah kıllar başındaki dağınık saçlarla aynı koyu renkteydi. Sert ifadeli erkeksi yüzünde gülümseme kırışıklıkları olan, inanılmayacak kadar yeşil gözler ve hafif gülümseme durumundaki dudakları belirlendi.

Adam da eğlenen bir ilgiyle Stacy'ye bakmaktaydı. Sonra eğilip kucağına bir bloknot aldı ve kâğıda bir şeyler yazdı. Birkaç saniye sonra sayfayı yırtıp kendi camına dayadı.

Stacy yazıyı okuyabilmek için gözlerini zorladı. Soggy Acres'a hoş geldiniz.

Oksijen hattı bağlayana kadar dayanın.

Böyle mi ölünüyormuş, diye düşündü Stacy. İnsanların sonunda ışık olan bir tünelden geçtiklerini ve geçmişte ölmüş yakınlarını gördüklerini okumuştu bir yerlerde. Ama bu adam hepten yabancıydı. Nereden çıkmıştı?

Bunların cevabını bulamadan kafasının içindeki bütün kapılar kapandı ve karanlık bir boşluğa kaydı.

Kısım 7

Dirk Pitt, elleri NUMA tulumunun cebinde bir süre geniş, kubbeli odanın ortasında durup Old Gert'ı inceledi. Pürüzsüz, siyah lav zemin üzerinde kırık bir oyuncak gibi duran sualtı aracına ifadesiz gözlerle bakıyordu. Sonra kaporta kapağına çıktı, kapağı açıp kendini pilot koltuğuna bıraktı ve konsol üzerindeki gereçleri incelemeye başladı.

Pitt neredeyse sırık gibi, denebilecek kadar uzun boylu, geniş omuzlu ve sağlam kaslı bir adamdı. Ustura gibi sert görünen bir havası vardı, fakat hükümetin içinde olsun, dışında olsun epey dost sahibiydi. Çevresindekiler onun zekâsına ve vefalılığına hayrandılar. İnce esprileri ve cana yakınlığı kadınların en beğendiği özellikleriydi, Pitt'in ise, her ne kadar kadınlardan çok hoşlanırsa da, en büyük tutkusu denizdi.

NUMA'nın Özel Projeler Müdürü olarak karada geçirdiği zaman kadar da denizin üstünde veya altındaydı. Başlıca egzersizi dalmaktı; sigarayı yıllar önce bırakmış, diyetini fazla zorlanmadan kontrol eder, arada sırada içki içerdi. Sürekli olarak hareket halindeydi, işi gereği günde 7, 8 kilometre yürüdüğü oluyordu. İşinin dışında en zevk aldığı şey batık bir geminin hayalet gibi gövdesi içine dalmaktı.

Aracın dışında kayalık zemin üzerinde yürüyen ayak sesleri duyuldu. Pitt koltuğunda dönünce hem çocukluğundan beri arkadaşı, hem de NUMA'da birlikte çalıştığı Al Giordino'yu gördü.

Giordino'nun siyah saçları Pitt'in dalgalı saçlarının tersine kıvırcıktı. Yüzünde her zamanki şeytani gülümseme vardı. Giordino kısa boyluydu, Pitt'in omuzuna ancak gelirdi, ama geliştirilmiş göğüs ve muazzam kol kaslarıyla önüne çıkan duvarı delip geçecekmiş gibi bir izlenim bırakırdı.

Ee, ne diyorsun buna? diye sordu Giordino.

İngilizler güzel bir iş çıkarmışlar, dedi Pitt kaportadan dışarı çıkarken.

Giordino ezilmiş kürelere bakıp başını iki yana salladı. Şansları varmış, beş dakika sonra gelseydik, cesetleriyle karşılaşırdık.

Ne durumdalar?

Hızla kendilerine geliyorlar, dedi Giordino. Mutfakta yiyecek stokumuzu tüketedururken, bir an önce yukarı çıkarılıp gemilerine götürülmeyi istiyorlar.

Kimse bir şey açıkladı mı?

Senin emrettiğin gibi, onları mürettebat kamarasından çıkarmıyoruz, yanlarından gelip geçen olursa da sağır-dilsiz gibi davranıyor. Tabii bu tavır konuklarımızı çileden çıkarıyor. Kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi ve okyanusun bu derinliğinde nasıl böyle yaşanabilecek bir tesis yapabildiğimizi öğrenmek için sol böbreklerini seve seve verirler.

Pitt yine Old Gert'e baktı, sonra da odanın içini eliyle gösterdi. Yıllardan beri korunan sır bir anda suya gitti, dedi, sesi birden sertleşerek.

Senin suçun değil ki.

Projemizi bozmaktansa onları orada ölüme terk etmeliydim.

Dalga mı geçiyorsun? Giordino güldü. Senin sokaktaki yaralı köpekleri alıp veterinere götürdüğünü görmüşümdür. Sen çarpmamış olduğun halde hasarın parasını bile ödersin. Senin ne yumuşak olduğunu bilirim, dostum. Bu insanlar kuduz, cüzzamlı, hatta kara vebalı bile olsa onları yine kurtarırdın.

O kadar belli ediyor muyum?

Giordino'nun bakışları yumuşadı. Hatırlar mısın, çocuk bahçesinde senin gözünü morartan mahalle zorbası bendim, sen de beyzbol topuyla benim burnumu kanatmıştın. Seni annenden daha iyi tanırım. Dışardan haşin bir hergele gibi görünebilirsin, ama kabuğunun altında yumuşacıksın.

Pitt Giordino'ya baktı. Ama tabii biliyorsun ki, bu iyilik meleği rolü oynamak Amiral Sandecker ve Savunma Bakanlığı ile başımızı derde sokacak.

Ona hiç kuşku yok. Dedin de aklıma geldi, az önce şifreli bir mesaj aldık. Amiral Washington'dan buraya gelmek üzere yola çıkmış, iki saat sonra uçağı burada olacak. Sanki daha önce haber veremezlerdi. Bir sualtı aracını onu alması için yukarı gönderdim.

Adamın içine doğmuş olmalı, dedi Pitt.

Bahse girerim bu sürpriz ziyaretinin ardında yukarda olan o karışıklık vardır.

Pitt başıyla, evet, deyip gülümsedi. O halde konuklarımızın üstündeki perdeyi kaldırmamızda bir sakınca kalmıyor.

Evet, dedi Giordino. Zaten Amiral olup biteni öğrenince, projenin tamamlanmasına kadar onların burada gözaltında tutulmalarını isteyecektir.

Pitt Giordino'yla birlikte çember biçimindeki kapıya yürüdü. Altmış yıl önce mimarlar belki geleceğin uçak hangarlarını bu kubbeli oda biçiminde

düşünmüşlerdi, ama bu yapı uçakları yağmurdan, kardan ya da yaz güneşinden korumak için yapılmamıştı. Karbon ve seramikle desteklenmiş plastik duvarları denizin 5400 metre derinliğinde sualtı araçlarını ve üst yapısı bir puroyu andıran, traktöre benzer çok büyük bir aracı barındırıyordu. İki tane küçük sualtı aracı yan yana durmaktaydı. Bunlar, sanki orta kısmı sökülüp çıkartıldıktan sonra pruvası ve kıçı yeniden birleştirilmiş güdük nükleer denizaltılara benziyordu. Araçların yanında harıl harıl çalışan adamlar ve bir tane kadın görünmekteydi.

Pitt daracık bir tünelden ve tavanları kubbe biçiminde iki bölmeden yürüdü. Dik açılı ya da köşeli hiçbir şey yoktu. Bütün iç yüzeyler su basıncına dayanabilmesi için yuvarlak yapılmıştı.

Küçücük yemekhane bölmesine geldiler. Ortadaki uzunca masa ve iskemleler alüminyumdan yapılmıştı. Bütün bölmenin büyüklüğü yataklı trenlerdeki mutfaklar kadardı. Kapıda iki NUMA görevlisi davetsiz konuklara bekçilik etmekteydi.

Plunkett, Salazar ve Stacy masanın karşı tarafında birbirlerine sokularak oturmuşlar fısıl fısıl bir şeyler konuşurlarken Pitt ve Giordino içeri girdiler. Onları görünce konuşmayı hemen kesen konuklar, kuşku dolu gözlerle bu iki yabancıya baktılar.

Onlarla aynı düzeyde konuşabilmek için Pitt de bir sandalye çekip oturdu ve bir bir yüzlerini inceledi. Sonra da kibarca konuşmaya başladı. Nasılsınız. Benim adım Dirk Pitt. İçine düştüğünüz bu projenin başkanıyım.

Tanrı'ya şükürler olsun, diye gürledi Plunkett. Nihayet konuşabilen biri çıktı.

Üstelik İngilizce konuşuyor, diye ekledi Salazar.

Pitt başıyla Giordino'yu işaret etti. Bay Albert Giordino, buradaki işlerin tümünü o yürütür. Size burayı gezdirip yatacağınız yerleri gösterecek, giyecek, diş fırçası falan gibi gereksinmeleriniz olursa seve seve karşılayacaktır.

Masanın iki yanından tanışmalar ve el sıkışmalar yapıldı. Giordino herkese kahve söyledikten sonra Old Gert'den gelen konuklar rahat bir soluk aldılar.

Hepimiz adına konuşuyorum, dedi Plunkett içtenlikle. Hayatımızı kurtardığınız için çok teşekkür ederiz.

Al da ben de zamanında yetişebildiğimiz için çok mutluyuz.

Aksanınızdan Amerikalı olduğunuzu anlıyorum, dedi Stacy.

Pitt gözlerim kadına dikti ve kahredici bir bakış attı. Evet, hepimiz

Amerikalıyız.

Kısım 8

Stacy, tıpkı bir geyiğin bir dağ aslanından korktuğu gibi, Pitt'den ürkmüş görünüyordu, ama tuhaf bir şekilde de onu çekici buluyordu. Bayılmadan önce o tuhaf sualtı aracında gördüğüm adam sizsiniz.

DMA, diye düzeltti Pitt. Yani, Derindeniz Madencilik Aracı. Burada ona Büyük John diyoruz. Amacı deniz yatağından jeolojik örnekler kazmak.

Bu bir Amerikan maden arama tesisi mi? diye sordu Plunkett hayretle.

Pitt evet anlamında başını salladı. ABD hükümetince finanse edilen son derece gizli okyanusaltı maden arama ve gözlem projesi. İlk tasarımından işletmeye başlayalı sekiz yıl geçti.

Adı nedir?

Süslü püslü bir kod adı var, ama biz aramızda 'Islak Tarla' diyoruz.

Nasıl gizli tutabildiniz? diye sordu Salazar. Su üstünde gelip geçen gemiler ya da uydular tarafından fark edilecek bir ikmal filonuz olması gerekir.

Buradaki küçük yaşam bölgemiz tümüyle kendi kendine yeterlidir. Yüksek teknoloji eseri olan bir yardımcı sistemimiz denizden oksijen çekip, basıncı deniz seviyesine indiriyor, deniz suyunu içme suyuna çeviren tuzdan arıtma ünitemiz var, ısıyı deniz yatağındaki hidrotermal deliklerden alıyoruz, yiyeceklerimizi bu delikler çevresinde yaşayan midye, istridye, karides ve İstakozlar sağlıyor, bakteri üremesini önlemek için de ultraviole lambalar ve antiseptik duşlarla yıkanıyoruz. Kendi başımıza sağlayamayacağımız ikmal ya da gereç parçaları da havadan denize atılıyor, biz gidip alıyoruz. Eğer personel götürüp getirmek gerekirse, sualtı araçlarımızdan biri yüzeye çıkıp, jet motorlu bir deniz uçağı tarafından karşılanıyor.

Plunkett hayran hayran başını sallıyordu. Sanki rüyada gibiydi.

Dış dünyayla haberleşmek için eşsiz bir yönteminiz olmalı, dedi Salazar.

Bize kabloyla bağlı bir yüzey verici şamandrası var. Uydu kanalıyla yayınlayıp alıyoruz. Öyle harika bir şey değil, ama çok işe yarıyoruz.

Ne kadar zamandan beri aşağıdasınız?

Güneşi görmeyeli dört aydan fazla oluyor.

Plunkett hayretler içinde kahve fincanına bakıyordu. Bu derinlikte bir araştırma istasyonu kuracak kadar gelişmiş teknolojiniz olduğunu bilmiyordum.

Bizim yaptığımız iş öncülük, diyelim, dedi Pitt övünçle. Aynı anda yürütülen birkaç projemiz daha var. Araçlarımızı denemenin yanı sıra, mühendislerimiz ve bilim adamlarımız deniz yaşamını, jeolojiyi ve deniz yatağındaki mineralleri analiz ediyorlar ve bulgularımızı bilgisayara yüklüyorlar. Gerçek sondajlar ve maden arama aşaması daha ilerde olacak.

Mürettebatınız kaç kişilik?

Pitt cevap vermeden kahvesinden bir yudum aldı. Fazla değil. On iki adam ve iki kadın.

Gördüğüm kadarıyla kadınlarınız geleneksel görevlerini yüklenmişler, dedi Stacy başıyla mutfakta sebze doğrayan kızıl saçlı güzel kızı göstererek.

Sarah bu işe talip oldu. Bir yandan da bilgisayar kayıtlarına bakar, çoğumuz gibi iki görev yaparak.

Sanırım diğer kadın da hem makinistlik hem de hizmetçilik yapıyordur.

Yaklaştınız, dedi Pitt iğneli bir gülümsemeyle. Jill’in asıl işi deniz gereçleri mühendisliğidir. Aynı zamanda da biyologumuz oluyor. Ama sizin yerinizde olsam denizin dibinde ona kadın hakları konferansı vermezdim. Jill Colorado vücut geliştirme yarışmasında birinci oldu. Bence preste yüz kilo kaldırabilir.

Salazar iskemlesini biraz geri itip ayaklarını uzattı. Bahse girerim bu projede askeriyenin parmağı vardır.

Burada askeri kişi bulamazsınız, diye geçiştirdi Pitt. Hepimiz bilimsel bürokratlarız.

Açıklamanızı isteyeceğim bir şey var, dedi Plunkett. Bizim kazaya uğradığımızı ve yerimizi nasıl öğrendiniz?

Al ile birlikte daha önce örnek toplarken geçtiğimiz yoldan bir daha geçiyorduk, çünkü nasıl olduysa, altın arayan sensörümüzü düşürmüştük. Derken sizin sualtı telefonunuzun menziline girdik.

Çok zayıf gelmesine rağmen sizin yardım çağrılarınızı işittik, sonra da yerinizi saptadık, diye bitirdi Giordino.

Aracınızı bulmasına bulduk, diye devam etti Pitt. Ama sizi aracınızdan kendi aracımıza almamız olanaksızdı, çünkü suyun basıncıyla pestil gibi olurdunuz. Tek ümidimiz Büyük John'un manüpilatör kollarının sizin dış acil durum

bağlantı yerinde bir oksijen hattı açabilmesiydi. Neyse ki, sizin adaptörünüz bizimkine tıpatıp uydu.

Sonra da her iki manüpilatör kolunu sizin çekme kancalarına taktık, diye söze girdi Giordino, elleriyle tarif ederek. Ve aracınızı buraya getirip, basınç odasından geçirdikten sonra gereç odasına taşıdık.

Old Gert'i kurtardınız mı? diye sordu Plunkett birden neşelenerek.

Odada duruyor., dedi Giordino.

En çabuk ne zaman bizi ana gemimize götürebilirsiniz? diye sordu Salazar; ricadan çok buyuru havası vardı.

Korkarım daha bir süre olmaz, dedi Pitt.

Gemidekilere sağ olduğumuzu bildirmemiz gerek, diye karşı çıktı Stacy. Onlarla temas kurabilirsiniz herhalde.

Pitt Giordino'yla bakıştı. Sizi kurtarmaya gelirken az önce dibe çökmüş, büyük hasar görmüş bir gemiye rasladık.

Hayır, Invincible olamaz, dedi Stacy inanamayarak.

Fena halde parçalanmıştı, sanki büyük bir patlama olmuş gibi, dedi Giordino. İçinden kimsenin kurtulmuş olacağını sanmam.

Biz dalışa geçerken civarda iki gemi daha vardı, dedi Plunkett. Onlardan biri olmalı.

Bilmiyorum, diye itiraf etti Pitt. Ama yukarda bir şeyler oldu. Muazzam bir türbülans. Bunu araştıracak zamanımız olmadı, dolayısıyla kesin bir cevabımız da yok.

Bizim aracımızı hırpalayan şok dalgasını siz de duymuşsunuzdur.

Bu tesis fay bölgenin epey açığında, sizi ve batık gemiyi bulduğumuz yerin otuz kilometre uzağında, çok iyi korunmuş bir vadide bulunuyor. Şok dalgasından kalan bizim üstümüzden geçip gitti. Bizim tek tanık olduğumuz, ani bir akıntı ve zeminden tortu kalkması, tıpkı karada çok güçlü rüzgârda olduğu gibi.

Stacy Pitt'e gerçek bir öfkeyle bakmaya başladı. Bizi tutsak gibi hapsetmeyi mi düşünüyorsunuz?

Aklımda böyle sözcükler yoktu. Ama bu son derece gizli bir proje olduğuna göre daha bir süre bizim konukseverliğimizi kabul etmenizi istemek zorundayım.

Bir süre daha demekle neyi kastediyorsunuz? diye sordu Salazar.

Pitt Meksikalıya dönüp baktı. Programa göre daha altmış gün yüzeye çıkmayacağız.

Suskunluk oldu. Plunkett Salazar'a, Stacy'ye ve sonra Pitt'e baktı. Olur şey değil! diye patladı. Bizi burada iki ay tutamazsınız.

Karım, diye inledi Salazar. Beni öldü sanacak.

Benim bir kızım var, dedi Stacy, çabucak uysallaşmıştı.

Sabredin, dedi Pitt alçak bir sesle. Çok acımasız biri gibi konuştuğumun farkındayım, ama sizin buradaki varlığınız beni çok güç bir duruma soktu. Yüzeyde neler olduğunu daha iyi anladıktan ve üstlerimle görüştükten sonra belki bir şeyler yapabiliriz.

Pitt projenin sismologu Keith Harris'i fark edince sustu. Adam Pitt'i odanın dışına çağırıyordu.

Pitt izin isteyip Harris'in yanına gitti ve onun gözlerindeki endişeyi hemen fark etti.

Sorun mu var? diye sordu.

Harris saçlarının rengindeki gri sakalının içinden konuştu. Yukardaki türbülans deniz yatağında giderek artan sayıda şoklar başlattı. Şu ana kadar bunların çoğu küçük ve sığdı. Henüz daha hissedemiyoruz. Ama yoğunlukları ve güçleri sürekli artıyor.

Sen nasıl görüyorsun?

Son derece istikrarsız bir çatlak üzerinde bulunuyoruz, diye devam etti Harris. Üstelik volkanik. Korkarım altı buçuk şiddetinde çok büyük bir deprem olabilir.

Bundan kimse kurtulamaz, dedi Pitt taş gibi. Kubbelerimizde bir çatlak bile olsa su basıncı bütün üssü balyoz gibi ezer.

Ben de öyle düşünüyorum, dedi Harris.

Ne kadar zamanımız var?

Bu gibi şeyleri kesin olarak tahmin etmek "olanaksız. Depremin oluşum hızına bakarak bir tahmin yapacak olursam, belki on iki saatimiz var.

Boşaltmaya yetecek kadar zaman var yani.

Yanılmış olabilirim, dedi Harris duraksayarak. İlk şok dalgalarını gerçekten

duyacak olursak, büyük depremin başlaması birkaç dakika bile sürmez. Ama diğer yandan şok dalgaları azalıp pekâlâ kesilebilir de.

Daha son sözcüklerini söylememişti ki, her ikisi de ayaklarının altında bir sarsıntı hissettiler, aynı anda yemek masasının üstündeki kahve fincanları takırdadı.

Pitt gergin bir yüzle Harris'e baktı. Galiba zaman bizden yana değil.

Kısım 9

Sarsıntılar korkunç bir hızla artmaktaydı. Uzaklardan gelen bir gümbürdeme giderek yaklaşıyordu. Kanyon yamaçlarından kopup yuvarlanan kaya parçaları birer birer okyanusaltı yapıların üstüne düşmeye başladı. Herkes elinde olmadan büyük kubbeli çatıya bakıyor, birden bir çığ düşmesi halinde duvarların ne olacağım düşünüyordu. Küçücük bir gedik açılsa, bin tane topun imha gücüyle içeri su boşalırdı.

Fakat herkes sakindi, panik yoktu. Üstlerindeki giysiler ve projenin bilgisayar kayıtlan dışında hiçbir şey alınmayacaktı. Mürettebatın derindeniz araçlarına binecek durumda hazır olmaları sekiz dakikayı geçmedi.

Pitt birkaç kişinin mutlaka öleceğinin kaçınılmaz olduğunu hemen anlamıştı. İki kişi tarafından kullanılan sualtı araçları en çok altı kişi taşıyacak biçimde yapılmıştı. Sıkıştırarak iki araca on dört kişi, yani proje ekibinin tamamı sığdırılabilirdi, fakat kesinlikle fazla olamazdı. Oysa şimdi bir de Old Gert’in hiç hesapta olmayan mürettebatı vardı.

Şok dalgalan artık daha güçlü ve sık aralıklarla geliyordu. Pitt'in gördüğü kadarıyla bir sualtı aracının yüzeye çıkıp, içindeki insanları boşalttıktan sonra geride kalanları almak için dönmesi olanaksızdı. Bu yolculuk dört saatten az sürmezdi. Tesisin okyanusaltı yapıları giderek artan şoklarla zayıflıyordu, dayanamayacak duruma gelip denizin altında ezilmesi birkaç dakikayı geçmezdi.

Giordino Pitt'in yüzündeki gergin ifadeyi fark etti. İki sefer yapmak zorunda kalacağız. Benim ikinci seferi beklemem daha iyi...

Üzgünüm, dostum, diye kesti Pitt onun sözünü. Sen ilk aracı yöneteceksin, ben de ikincisiyle arkandan geliyorum. Yüzeye çık, yolcularını şişme sallara boşalt ve geride kalanlar için fırtına gibi dönmeye çalış.

Zamanında yetişmem olanaksız, dedi Giordino.

Daha iyi bir yol biliyor musun?

Giordino çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Şanssız kurayı kim çekiyor?

İngiliz araştırma ekibi.

Giordino birden kasıldığını hissetti. Hiç gönüllü aramak yok mu? Bir kadını burada bırakmak sana yakışmıyor.

Önce kendi adamlarımızı kurtarmam gerekiyor, dedi Pitt soğuk bir sesle.

Giordino omuz silkti, ama yüzünde onaylamayan bir ifade vardı. Onları hem kurtarıyoruz, hem de ölüm fermanlarını imzalıyoruz.

Uzun bir sarsıntı bütün deniz yatağını salladı, ardından da derinlerden gelen, tehdit dolu bir gümbürdeme işitildi. On saniye. Pitt saatine bakıyordu. Sarsıntı on saniye sürmüştü. Sonra yine bir ölüm sessizliği çöktü.

Giordino bir an için gözlerini arkadaşından ayıramadı. Pitt'de en küçük bir korku belirtisi görünmüyordu. Neredeyse kayıtsız olduğu bile söylenebilirdi. Pitt'in yalan söylemekte olduğuna en küçük bir kuşkusu yoktu.

İkinci aracı kullanacağı falan doğru değildi. Son adam olarak kendisi kalmaya karar vermişti.

Ama artık çok geçti, tartışmak için, uzun vedalaşmalar için zaman yoktu, Pitt Giordino'yu kolundan tutup ite kaka birinci aracın kaporta kapağından içeri soktu.

Amirali karşılayacak zamanda yukarda olursun, dedi. Selamlarımı söyle.

Giordino onu duymadı bile. Kanyondan düşen bir kaya parçası kubbe çatıya çarpıp yuvarlanırken bütün odayı yankılara boğdu. Pitt kaporta kapağını çarparak kapattı ve oradan ayrıldı.

İçerde oturan altı iriyarı adam aracın içini her santimetrekareyi dolduracak biçimde yerleşmişlerdi. Kimse konuşmuyor, birbirleriyle göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Sonra Giordino, yılan balığı gibi aralarından sıyrılarak kumanda koltuğuna geçti.

Giordino aracı raylar üzerinde kaydırarak giriş-çıkış bölmesine getiren düğmelere hızla bastı. Çek listesini gözden geçirip bilgisayarı programladığı anda da dev iç kapılar kapanıp özel valflardan buz gibi deniz suyu bölmeye dolmaya başladı. Bölme suyla dolup su basıncına eşitlenince bilgisayar otomatik olarak dış kapıyı açtı. Giordino bundan sonra elle idareye geçti ve tam hız vererek aracı beş kilometre yukardaki dalgalara doğru sürdü.

Giordino ve yolcuları giriş-çıkış bölmesindeyken Pitt dikkatini ikinci aracı yüklemeye çevirmişti. Önce NUMA görevlisi kadınların binmesini emretti. Sonra başıyla Stacy'e binmesi için işaret etti.

Stacy araca girmeden durdu ve Pitt'e soru dolu gözlerle baktı. Olup bitenden müthiş bir şaşkınlık içindeydi. Yerinizi ben aldığım için ölecek misiniz? diye sordu alçak bir sesle.

Pitt sırıttı. Honolulu'daki Halekalani Otel'de birlikte bir rom içmek için sizden açık çek alıyorum.

Stacy bir şeyler söyleyecek gibi oldu, fakat daha ağzını açamadan arkadan gelen adam tarafından araca sürüklendi.

Pitt projenin baş araç mühendisi Dave Lowden'e yaklaştı. Lowden bir istridye kadar sakindi, bir eliyle deri montunun fermuarını çekerken, diğeriyle de burnunun üstünde gözlüğünü düzeltiyordu.

Yardımcı pilot olarak beni istiyor musunuz? diye sordu Lowden.

Hayır, sen yalnız kullanacaksın, dedi Pitt. Ben Giordino'nun dönmesini bekleyeceğim.

Lowden'in yüzüne kontrol edemediği bir üzüntü ifadesi çöktü. Aslında benim kalmam daha iyi olur.

Senin güzel bir eşin ve üç tane çocuğun var. Ben bekârım. Kaldır poponu da gir şu araca hemen. Pitt Lowden'e sırtını dönüp Plunkett ve Salazar'ın durdukları yere yürüdü.

Plunkett de en küçük bir korku belirtisi göstermiyordu.

Aileniz var mı, Doktor? diye sordu Pitt.

Ben mi? Yok canım, ne münasebet. Ben müzmin bekârım.

Ben de öyle sanmıştım.

Salazar gözleri korku ışıltılarıyla dolu, ellerini ovuşturmaktaydı. Çaresizliğinin ve birazdan ölmek üzere olduğunun fena halde bilincindeydi.

Yanılmıyorsam bir eşiniz olduğunu söylemiştiniz, dedi Pitt soruyu Salazar'a yönelterek.

Bir de oğlum var, diye geveledi Salazar. Veracruz'dalar.

Bir kişilik daha yer var. Hemen binin.

Ben sekizinci adam oluyorum, dedi Salazar afallayarak. Araçlarınızın en çok yedi kişi aldığını sanıyordum.

En iri yapılıları birinci araca verdim, en ufak yapılı olanları ve üç kadını da ikinciye ayırdım. Sizin gibi ufak tefek biri sıkışabilir, sanırım.

Salazar teşekkür bile etmeden kendini aracın içine attı. Pitt kaportayı kapadıktan sonra Lowden de içerden sıkıştırdı.

Sualtı aracı giriş-çıkış bölmesine kayarken Plunkett pençe gibi eliyle Pitt'in sırtına vurdu.

Cesur bir insansınız, Bay Pitt. Kimse Tanrı rolünü daha iyi oynayamazdı.

Sizin için yer bulamadığıma üzgünüm.

Önemli değil. Sizin gibi bir insanla ölmekten onur duyarım.

Pitt gözlerinde hafif bir hayretle Plunkett'e baktı. Kim ölmekten söz etti ki?

Haydi, canım. Denizi bilirim. Bu tesisin kafamıza çökeceğini anlamak için büyük bir sismograf olmak gerekmez.

Doktor, dedi Pitt sakin bir sesle. Bana güvenin. O anda yine şiddetli bir sarsıntı başlamıştı.

Plunkett Pitt'e kuşkuyla baktı. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?

Islak Tarla'dan kalkan son trene biniyoruz, diyelim.

On iki dakika sonra şok dalgaları aralıksız gelmeye başlamıştı. Kanyon duvarlarından kopan tonlarca kaya yuvarlak çatılı yapıların üstüne düşüyordu. Sonunda hırpalanmış yapının duvarları içe doğru patladı ve milyarlarca litrelik buz gibi kara sular boşalarak bu insan eseri yapıyı dümdüz etti.

Kısım 10

Birinci sualtı aracı ölü dalgaların arasından fırlayan bir balina gibi yüzeye çıktı. Sular epey sakinleşmiş, gökyüzü pırıl pırıl, dalga boyu ise bir metreyi bile bulmuyordu.

Giordino hemen uzanıp kaporta kapağını açma işine koyuldu. Kapak açılırken içeri ince bir suşeridi sızdı, fakat içerde oturanlar büyük bir zevkle tertemiz havayı solumaya başladılar. Bazıları aylardan beri ilk kez su üstüne çıkıyordu. Giordino kaportadan tırmanıp, giriş deliğini dalgalardan koruyan oval biçimli kuleye çıktı. Bomboş okyanusu göreceğini sanıyordu, fakat şöyle bir bakınınca dehşet içinde ağzı açık kaldı.

Elli metreden az bir uzaklıktan klasik tipli bir Çin yelkenli gemisi sualtı aracının doğruca üstüne gelmekteydi. Pruvası üstünde kare biçiminde bir güvertesi, oval biçimli yüksek kıçı, bambu çıtalarla gerilmiş yelkenlerini tutan üç direği vardı. Pruvasındaki gözbebekleri sanki Giordino'ya bakar gibiydi.

Kısa bir an için Giordino gözlerine inanamadı. Uçsuz bucaksız Pasifik Okyanusu'nda yüzeye çıkmak için bula bula bir geminin önünü bulmuştu. Hemen içeri eğilip bağırdı.

Herkes dışarı! Çabuk!

Yelkenli geminin iki tayfası turkuaz renkli sualtı aracım bir ölü dalganın üstünde yükselirken fark ettiler ve hemen sancak yönüne dümen kırması için serdümene bağırdılar. Fakat aradaki boşluk neredeyse kapanmak üzereydi. Aracın içindekiler bir bir kendilerini suya atarken, rüzgârın da yardımıyla hızlanan ahşap tekne hiç şaşmaz bir kesinlikle aracın üstüne gidiyordu.

Geminin mürettebatı parmaklıklara doluşmuş, yollarına çıkan bu sualtı aracını hayretle izlerken, bir yandan da pruvalarında çarpışma sonucu açılacak bir gedikle denizin dibini boylamaktan korkuyorlardı.

Şaşkınlık, gözcülerin serdümeni uyarmalarına kadar geçen zaman, serdümenin ne söylendiğini anlayıp dümen kırmaktaki gecikmesi biraraya gelerek çarpışmayı kaçınılmaz hale getirdi.

Pruvanın çıkık üst kısmının gölgesi üzerine geldiğinde Giordino ara | cm içindeki son adamın uzanan elini yakalamış, çıkmasına yardım ediyor > du. Tam onu yukarı çekerken geminin pruvası bir ölü dalgayla yükselip su ' altı aracmm kıç kısmı üstüne bindi. Çarpışmaya özgü bir gürültü olmadı, yalnızca sualtı aracı

sola doğru yatınca açık kaportadan içeri dolan suyun gargara sesi işitildi.

Derken güvertede bağırışmalar başladı, tayfalar yelkenlere asıldılar. Geminin motoru öksüre tıksıra devreye girdi ve tam yol tornistan yaparken kenardan cansimitleri fırlatıldı.

Giordino son adamı kaportadan çekip çıkarırken geminin pruvası bir kol boyu mesafeden geçti. Giordino'nun kaportaya sürtünen dizi sıyrıldı ve o hızla geriye düşerken çektiği adam da bütün ağırlığıyla üstüne devrildi. Kurtardığı adamın altında suyun içine battı. Ağzını kapadığı için su yutmamıştı, ama burnu tuzlu suyla doldu. Hemen su üstüne çıkıp bakındı. Araçta bulunan altı kişi de yüzmekteydi.

Fakat araç çabucak su dolup yüzebilirliğini kaybetti ve kısa sürede battı. Giordino başını kaldırıp geminin süslü bir biçimde boyanmış kıçında yazılı adına baktı. Adı Shanghai Shelly'di. Talihine sövüp duruyordu. Yüzlerce kilometrelik bir alandaki tek gemiyle çarpışmak ne biçim işti? Arkadaşı Pitt'i kurtaramamanın suçluluğuyla perişan durumdaydı.

Bildiği tek şey, ikinci araçla hemen dalacağı ve ne kadar ümitsiz de görünse, Pitt'i kurtarmaya çalışacağıydı. İki adam birbirlerine kardeşten de yakındılar. Giordino Pitt'e çok şey borçluydu, sonuna dek mücadele etmeden onu ölüme terkedemezdi. Kaç kez ümitsiz görünen durumlarda Pitt onu kurtarmıştı. Ama önce yapılması gereken işler vardı.

Yine çevresine bakındı. Yaralanan varsa elini kaldırsın, diye seslendi.

Bir kişi, genç bir jeolog elini kaldırdı. Sanırım ayak bileğim incindi.

Hepsi buysa çok şanslı sayılırsın, dedi Giordino..

Yelkenli gemi denizdeki adamlara on metre kala durdu. Saçları ve bıyıkları kar gibi bembeyaz, yaşlıca bir adam geminin parmaklıklarından eğilmişti. Yaralı var mı? Sandal indirelim mi? diye bağırdı.

İskeleyi indirseniz yeter, dedi Giordino. Gemiye çıkabiliriz. Sonra da ekledi. Gözünüzü dört açın. Yüzeye çıkacak başka bir sualtı aracımız var.

Anlaşıldı.

Beş dakika sonra altı NUMA görevlisi yelkenli geminin güvertesindeydi. Yalnızca ayak bileği incinen jeologun ağla yukarı çekilme işi sürm ekteydi. Onlara seslenen adam, kollan özür diler gibi iki yana açılmış olarak yaklaştı.

Aracınızı kaybettiğinize çok üzüldüm. Sizi gördüğümüzde çok geç kalmıştık.

Sizin suçunuz değil, dedi Giordino öne çıkarak. Neredeyse teknenin hemen altından çıktık. Gözcüleriniz yine de çok uyanık davrandılar.

Kaybolan kimse var mı?

Hayır, hepimiz buradayız.

Buna çok şükür. Zaten çılgın bir gün yaşıyoruz. Yirmi kilometre batı tarafında denizden bir başka adam aldık. Durumu biraz kötü. Adının Jimmy Knox olduğunu söylüyor. Sizin adamlarınızdan mı?

Hayır, dedi Giordino. Bizimkilerin geri kalanı başka bir sualtı aracıyla gelecekler.

Adamlarıma gözlerini açmalarını söyledim.

Çok naziksiniz, dedi Giordino mekanik olarak; kafasının içinde yapacağı işleri planlıyordu.

Geminin kaptanı gibi görünen adam açık denize şöyle bir bakındı, yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. Sizler nereden geliyorsunuz böyle?

Açıklamayı sonra yaparım. Radyonuzu kullanabilir miyim?

Tabii. Sahi, benim adım Owen Murphy.

Al Giordino.

Buradan buyurun, Bay Giordino, dedi Murphy, akıllı bir davranışla merakını bastırarak. Büyük bir kamaranın kapısını işaret etti. Siz o işle meşgulken, ben de adamlarınıza giyecek kuru şeyler sağlarım.

Çok teşekkür ederim, dedi Giordino ve hızla radyo odasına yürüdü.

Sualtı aracından kıl payıyla kurtulduğu andan itibaren, Pitt ve Plunkett'in milyonlarca ton su tepelerine boşalmak üzereyken çaresizlik içindeki görünümleri Giordino'nun aklından çıkmamıştı. Şu anda bile çok geç kalındığının acı bir şekilde bilincindeydi. Sağ olmaları olasılığı sıfırla yok arasında bir yerdeydi. Fakat onları terk etmek, ölmüşlerdir diye bırakmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Tersine, bir an önce deniz dibine inme kararı her an daha güçleniyordu... Nasıl bir karadüşle karşılaşacağını hiç hesaba katmadan.

Dave Lowden yönetimindeki ikinci NUMA sualtı aracı yelkenli geminin yarım kilometre açığında su yüzüne çıktı. Murphy' nin serdümeninin hünerli manevrasıyla Shanghai Shelly aracın kaporta kulesine iki metre kal a durabildi. Bu kez Lowden dışında araçta bulunan herkes ıslanmadan gemiye çıktı.

Giordino radyoda Amiral Sandecker'e rapor verip, deniz uçağının pilotuna yelkenli geminin bulunduğu yere inmesini söyledikten sonra hızla güverteye döndü. Sualtı aracının kaporta kulesinde duran Lowden'e baktı. Hazır ol, diye seslendi Lowden'e. Araçla geri döneceğim. Lowden eliyle olumsuz işareti yaptı. Mümkün değil. Akü kutusunda sızıntı oldu. Dört tanesi işe yaramaz durumda. Aşağı kadar inecek enerji yok.

Lowden'in sözleri buz gibi bir sessizlik doğurdu. Büyük bir hüsran içindeki Giordino hırsla parmaklıkları yumrukladı. NUMA personeli, Stacy ve Salazar, hatta yelkenli geminin mürettebatı bile onun yüzündeki acı dolu ifadeye bakakaldılar.

Haksızlık bu, diye tısladı Giordino büyük bir öfkeyle. Haksızlık. Gözleri denizde, uzun bir süre öylece kaldı. Amiral Sandecker'i taşıyan uçak bulutların arasından çıkıp yelkenli geminin üstünde dolanırken hâlâ parmaklıklara dayanmış durmaktaydı.

Stacy ve Salazar'ı Jimmy Knox'un yarı baygın yattığı kamaraya getirdiler. Ağarmış saçları dökülmeye yüz tutmuş, sıcak ifadeli bir adam yatağın başucundaki koltuktan kalktı.

Merhaba, benim adım Harry Deerfield.

Girmemizde bir sakınca var mı? diye sordu Stacy.

Bay Knox'u tanıyor musunuz?

Aynı İngiliz araştırma gemisinden arkadaşız, dedi Salazar. Durumu nasıl?

Rahatça dinleniyor, dedi Deerfield, ama yüzündeki ifade hastasının pek kolay iyileşemeyeceğini belirtiyordu.

Siz doktor musunuz?

Aslında çocuk doktoruyum. Altı haftalık bir iznim vardı, bizim Owen Murphy'ye teknesini yapımcısından alıp San Diego'ya getirmede yardım ederek kullanıyorum. Knox'a döndü. Ziyaretçilerinle konuşabilir inisin, Jimmy?

Solgun yüzü tümüyle kıpırtısız olan Knox parmağını kaldırarak, olumlu işaret verdi. Yüzü pişmiş ve su toplamıştı, fakat gözleri güçlü bakıyordu. Özellikle Stacy ve Salazar'ı görünce fark edilir biçimde pırıldadı. ?Çok şükür sağ salim çıkabildiniz, diye hırıldadı. Sizleri bir daha görebileceğimi hiç sanmuyordum. O kaçık Plunkett nerelerde?

Az sonra burada olur, dedi Stacy, Salazar'a susmasını işaret ederek. Neler

oldu, Jimmy? Invincible'a ne oldu?

Knox güçsüz bir halde başını iki yana salladı. Bilmiyorum. Sanırım bir patlama gibi bir şey oldu. Tam sizinle sualtı telefonundan konuşurken birden gemi paralandı ve yanmaya başladı. Sizinle temas kurmaya kalkıştım, ama karşılık yoktu. Sonra da molozların ve cesetlerin üstünden geçip, çıkmaya çalışırken gemi batıverdi.

Battı mı? Salazar kulaklarına inanamıyordu. Gemiyle beraber bütün mürettebatımız da öldü mü?

Knox belli belirsiz başını sallayarak doğruladı. Sulara gömülüşünü seyrettim. Sudayken sürekli olarak bakınıp, başka kurtulan var mı, diye seslendim. Deniz boştu. Bay Murphy ve adamları beni bulup alana kadar ne kadar suda kaldım, bilmiyorum. Bulunduğum alanı taradılar ama bir şey bulamadılar. Bir tek benim kurtulmuş olmam gerektiğini söylüyorlar.

Peki, biz dalışa geçerken yakınlarda bulunan iki gemiye ne oldu? diye sordu Stacy.

Onlardan hiçbir iz görmedim. Onlar da yok oldu.

Knox'un sesi artık fısıltı halinde çıkıyordu; tüm direncine karşın yine kendinden geçmek üzereydi. İradesi yerindeydi, fakat bedeni iyice tükenmişti. Gözleri kapandı ve başı yavaşça yana kaydı.

Dr. Deerfield başıyla kapıyı işaret etti. Sonra yine konuşabilirsiniz, şimdi biraz dinlensin.

İyileşecek, değil mi? diye sordu Stacy.

Bir şey söyleyemem, dedi Deerfield, geleneksel doktor tavrıyla.

Peki, tam olarak nesi var?

Röntgen olmaksızın söyleyebileceğim kadarıyla, iki ya da daha fazla kaburgası kırık, ayak bileği şişmiş, bu da ya burkulma ya da kırık sonucu olabilir. Çürükler, birinci derece yanıklar. Bu yaralarla başa çıkabilirim. Ama diğer semptomlar bir gemi kazasından kurtulan insanda görülmesi hiç beklenmeyen belirtiler.

Neden söz ediyorsunuz? diye sordu Salazar.

Yüksek ateş, ciddi tansiyon düşüklüğü, şiddetli kızarıklıklar, mide krampları ve vücudunun her yeri su topluyor.

Nedeni ne olabilir?

Pek benim alanım sayılmaz, dedi Deerfield. Bu konuda yalnızca tıp dergilerinde okumuş olduğum iki makale var. Ama Jimmy'nin en ciddi durumunun öldürücü dozda radyasyona maruz kalmaktan kaynaklandığını söyleyebilirim.

Stacy bir an konuşamadı, sonra, Nükleer radyasyon mu? diye sordu.

Deerfield başını sallayarak doğruladı. Yanılmış olmayı isterdim, ama bütün belirtiler bu yargıyı destekliyor.

Onu kurtarmak için bir şeyler yapabilirsiniz herhalde.

Deerfield eliyle kamarayı gösterdi. Şöyle bir bakın, dedi bozularak. Burasının hastaneye benzer bir tarafı var mı? Benim doktor çantamda bile yalnızca acil tedaviler için hap ve bandaj malzemesi var. Karaya yaklaşana kadar Jimmy'yi helikopterle de gönderemeyiz. Zaten gönderebilsek bile şu anda bilinen tedavi yöntemleriyle kurtarılabileceğini pek sanmıyorum.

Asın onları! diye haykırdı Knox herkesi yerinde sıçratarak. Gözleri birden faltaşı gibi açılmış, küpeştenin ötesinde görünmeyen bir şeye bakıyordu. Asın o katil köpekleri!

Şaşkınlık içinde ona baktılar. Salazar iyice sarsılmış görünüyordu. Stacy ve Deerfield hemen yatağa koşup doğrulmak isteyen Knox'u yatıştırmaya çalıştılar.

Asın köpekleri! diye tekrarlıyordu Knox büyük bir kinle. Sanki lanet yağdırır gibiydi. Yine cinayet işleyecekler. Asın onları!

Ancak daha Deerfield ona yatıştırıcı bir iğne yapamadan, Knox kaskatı kesildi, gözleri bir an parladıysa da birden üzerine sanki buğulu bir perde çöktü, sırtüstü yatağa devrilip uzun bir soluk verdikten sonra hareketsiz kaldı.

Deerfield derhal kalp masajına girişti, fakat aşırı dozda radyasyon almış olan Knox'u canlandırabileceğini hiç sanmıyordu. Kendisi soluk soluğa ve ter içinde kalana kadar masajı sürdürdü, ama sonunda elinden geleni sonuna kadar yapmış olduğunu kabul edip ümidi kesti. Artık hiç kimse ya da hiçbir mucize Jimmy Knox'u geri getiremezdi.

Çok üzgünüm, dedi soluk soluğa.

Stacy ve Salazar hipnotize olmuş gibi odadan çıktılar. Salazar'ın konuşacak hali yoktu, Stacy ise sessizce ağlamaya başladı. Bir süre sonra eliyle gözyaşlarını silip doğruldu.

Bir şey gördü, diye mırıldandı.

Ne gördü? diye sordu Salazar şaşırarak.

Jimmy biliyordu, inanması zor belki ama biliyordu. Dönüp açık duran kapıdan yatakta hareketsiz yatan adama baktı. İşin sonu geldiğinde Jimmy bu kitle ölümlerinden ve felaketten kimin sorumlu olduğunu anlamıştı.

Adamın, neredeyse sıskalığa varacak ince vücudundan hastalık dere^ cesinde bir diyet ve egzersiz düşkünü olduğu belli oluyordu. Kısa boyluydu, çenesi ve göğsü dövüş horozlarınmki gibi öne fırlamış, üzerinde açık mavi bir golf gömleğiyle ona uyan bir pantalon, başında rüzgârdan uçmaması için iyice bastırmış olduğu bir hasır şapka vardı. Kısacık kesilmiş kızd saçının renginde özenle düzeltilmiş sivri sakalı, hamle yapsa birisine saplayabilir, izlenimini veriyordu.

Ağzındaki kocaman purodan kıvılcımlar savurarak yelkenli geminin borda iskelesini hızla yürüdü. Krallara özgü bir havası vardı. NUMA Başkanı Amiral James Sandecker'in bu olayda da sahneye girişi herkesi etkileyecek cinstendi.

Uçak yolculuğu sırasında Giordino'dan aldığı haberle yüzü gergindi. Ayakları Shanghai Shelty’nin güvertesine değer değmez, deniz uçağının pilotuna eliyle bir işaret verdi; pilot bu mesaj üzerine dönüşünü yaptı, dalgalar üzerinde birkaç kez hopladıktan sonra havalanarak güneydoğuya, Hawai Adaları'na doğru yola koyuldu.

Giordino ve Murphy onu karşılamak üzere öne çıktılar. Sandecker'in gözü yelkenli geminin sahibinden ayrılmıyordu.

Selam, Owen. Seni burada göreceğimi hiç tahmin edemezdim.

Murphy gülümsedi, el sıkıştılar. Ben de, Jim. Gemime hoşgeldin. Seni gördüğüme sevindim. Murphy susup eliyle onların yanına gelmiş bulunan ve oldukça üzgün görünen NUMA ekibini işaret etti. Eh, umarım artık şimdi biri bana dün ufukta gördüğümüz ışık ve gök gürültüsü gösterisinin ne olduğunu ve bütün bu insanların nasıl okyanusun ortasında mantar gibi bitiverdiğini açıklar.

Sandecker hemen cevap vermedi. Güverteye ve toplanmış yelkenlere baktı. Nereden buldun bu gemiyi böyle?

Shanghai'da özel siparişle yaptırdım. Mürettebatımla birlikte önce Honolulu'ya, sonra da sürekli olarak kalacağım San Diego limanına gidiyorduk.

Tanışıyor musunuz? diye sordu Giordino sonunda.

Sandecker başını sallayarak doğruladı. Bu yaşlı korsanla Annapolis'te (ABD Deniz Harp Okulu.) birlikte okuduk. Ama Owen daha akıllı çıktı. Deniz

Kuvvetleri'nden ayrılıp bir elektronik şirketi kurdu. Şimdi de ABD Hazine Dairesi'nden daha çok parası var.

Murphy gülümsedi. Nerede o günler?

Sandecker birden ciddileşti. Radyoda benimle görüştükten sonra üsle ilgili bir gelişme var mı? diye sordu Giordino'ya.

Korkarım üs diye bir şey kalmadı, dedi Giordino alçak bir sesle. Öbür sualtı aracımızdan yapılan sualtı telefon çağrıları cevapsız kaldı. Keith Harris'e göre büyük sarsıntı biz boşaltır boşaltmaz başlamış olmalı. Size daha önce bildirdiğim gibi iki araçta herkesi alacak kadar yer yoktu. Pitt ile bir İngiliz denizbilimcisi aşağıda kalmaya gönüllü oldular.

Onları kurtarmak için neler yapılıyor? diye sordu Sandecker.

Giordino belirgin bir şekilde yıkılmış görünüyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Sandecker'in yüzü buz gibi oldu. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırdın, bayım. Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla ikinci araçla geri dönecektin.

Bunu söylediğim zaman Lowden'in akülerinin kısa devre yaptığını bilmiyordum. diye çıkıştı Giordino, kırgındı. Birinci araç batmış, ikincisi işlemez durumdayken elimiz kolumuz bağlı kaldı.

Sandecker'in yüz ifadesi biraz yumuşadı, soğukluğu da geçmiş, gözlerine üzüntü çökmüştü. Giordino'nun büyük bir talihsizlikle karşılaştığını anlıyordu. Küçük İtalyanın elinden geleni yapmamış olduğunu ima etmek bile hataydı, şimdi bunun için pişmanlık duyuyordu. Fakat Pitt'in, artık apaçık belli olan kaybı onu da çok sarsmıştı.

Onun için Pitt hiçbir zaman sahip olmadığı bir oğul gibiydi. Eğer kader ona bir otuz altı saatlik süre daha bağışlasa, özel eğitim görmüş adamlardan bir orduyu ve Amerikan halkının varlığından bile haberi olmadığı gizli gereçleri onu kurtarma işine koşardı. Amiral Sandecker'in ülke başkentinde işte böyle bir yaptırım gücü vardı. Bulunduğu mevkiye Washington Post'ta 'eleman aranıyor' ilanına cevap vererek gelmemişti.

Akülerin onarılabilme olasılığı var mı? diye sordu.

Giordino başıyla yelkenli geminin kıçına bağlı olarak dalgaların üstünde inip çıkan sualtı aracını işaret etti. Lowden hemen onarabilmek için deli gibi çalışıyor, fakat pek ümitli değil.

Eğer suçlanacak biri varsa, o da benim, dedi Murphy.

Pitt hâlâ sağ olabilir, dedi Giordino Murphy'ye aldırmadan. Kolay kolay ölecek adam değildir o.

Evet. Sandecker bir an durdu, sonra da dalgın dalgın devam etti. Geçmişte bunu birçok kez kanıtlamıştır.

Giordino gözlerinde kıvılcımlar pırıldayarak Amiral'e baktı. Aşağıya bir sualtı aracı indirebilsek...

Deep Quest on bin metreye kadar dalabiliyor, dedi Sandecker. Şu anda da Los Angeles limanında yatıyor. Onu Hava Kuvvetleri' nin bir C5'ine yükletip gün batana kadar buraya getirtebilirim.

C5'lerin suya inebildiğim bilmiyordum, diye söze girdi Murphy.

İnemezler, dedi Sandecker. On iki tonluk gövdesiyle Deep Quest uçağın yük kapısından aşağı bırakılacak. Saatine baktı. Sanırım, şu andan sekiz saat sonra.

On iki tonluk bir sualtı aracını uçaktan paraşütle mi atacaksın?

Neden olmasın? Buraya gemiyle getirtmek bir hafta sürer.

Giordino düşüncelere dalmıştı. İşkampavyası olan bir destek gemisi sağlayabilsek işimizi epey kolaylaştırırdı.

Amacımıza uygun en yakın okyanus araştırma gemisi Sounder Aleutian Adaları'nın güneyinde deniz tabanının sonar haritasını çıkarıyor. Kaptanına emir verip işini yarıda bırakarak hemen buraya gelmesini sağlarım.

Ben nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu Murphy. Sualtı aracınızı batırdıktan sonra hiç olmazsa gemimi ve mürettebatımı hizmetinize sunayım.

Sandecker kollarını kaldırıp Murphy'nin omuzlarını tutunca Giordino içinden güldü. Pitt buna 'el uzatma' derdi. Sandecker hiçbir şeyden kuşkulanmayan kurbanlarından yardım isterken sanki onlara büyük bir lütufta bulunurmuş havasım yaratırdı.

Owen, dedi Amiral en saygı uyandıran sesiyle. Eğer yelkenlini filo komutanlık gemisi olarak kullanmamıza izin verirsen NUMA sana minnettar olacaktır.

Owen Murphy nasıl bir tezgâha geldiğini anlamayacak insanlardan değildi. Filo mu? Ne filosu? diye anlamaz numarası yaptı.

Ne olacak, Amerikan donanmasının yarısı bizim olduğumuz yere geliyor, dedi

Sandecker, sanki Raymond Jordan'dan aldığı gizli brifingi herkes biliyormuş gibi. Şu anda bile nükleer denizaltılarından biri altımızdan geçiyorsa hiç şaşmam.

Bütün yaşamında duyduğu en çılgın masal, diye düşünüyordu Murphy. Fakat amiralin kendisi dışında, Shanghai Shelfy'de bulunan hiç kimse bu sözlerin ne kadar doğru bir kehanet olduğunu bilmiyordu. Bu kurtarma girişiminin asıl açılış perdesi olacağından da habersizdiler.

Yirmi kilometre ötede, denizin 400 metre altında seyreden saldırı denizaltısı Tucson yelkenli gemiye giderek yaklaşmaktaydı. Erken gelmiş sayılabilirdi. Kaptanı olan Yarbay Beau Morton Pearl Harbour'da derhal patlama alanına gitmesi emredilince tam hızla yola çıkmıştı. Bölgeye varınca yapacağı iş sualtı radyolojik kirlenme testleri yapmak ve suda yüzen molozlardan toplayabildiği kadarını alıp geri getirmekti.

Morton elinde kahve fincanıyla bir küpeşteye dayanmış, Deniz Radyolojik Savunma Laboratuvarı'ndan gelen Binbaşı Sam Hauser'in çalışmasını izlemekteydi. Bilim adamı, Yarbay Morton'un varlığından bile habersizdi. Tüm dikkatini radyokimyasal aygıtlarına ve denizaltının arkasına takılı alıcıların gösterdiği beta ve gamma yoğunluklarını hesaplamaya vermişti.

Artık karanlıkta parlamaya başladık mı? diye sordu Morton şakayla.

Radyoaktivite çok düzensiz bir dağılım gösteriyor, dedi Hauser. Ama tehlikeli sayılabilecek düzeyin çok altında. Asıl yoğunluk yukarlarda.

Su üstünde mi patlamış?

Evet, bir gemide, denizaltıda değil. Radyoaktif kirliliğin çoğu da havada.

Kuzeyimizdeki o Çin gemisi için bir tehlike var mı?

Hauser hayır anlamında başını salladı. O sırada rüzgâr üstünde epey uzakta olmuşlardır herhalde. Çok önemsiz bir doz almışlardır.

Şimdi de patlama alanına doğru mu geliyorlar? diye sordu Morton.

Patlama sırasında ve hemen sonrasındaki kuvvetli rüzgârlar ve dalgalar sayesinde radyasyonun en kötü bölümü atmosfere ve doğuya savruldu, diye sabırla açıkladı Hauser. Çin gemisi şu anda güvenli bir alan içinde.

Telefon çaldı, Hauser açtı. Evet?

Kaptan orada mı, efendim?

Bir dakika. Telefonu Morton'a uzattı.

Evet, ben kaptan.

Sonar operatörü Kaiser, efendim. Bir kayıt aldım. Bir dinleseniz iyi olur.

Hemen geliyorum. Morton telefonu kapattı, bir yandan da sonar operatörü Richard Kaiser'in neden her zamanki gibi interkomdan konuşmadığını merak ediyordu.

Yarbay sonar odasına girince Richard Kaiser'i konsolu başına eğilmiş, başında kulaklıkları yüzünde şaşkınlık ifadesiyle buldu. Morton'un ikinci komutanı, Binbaşı Ken Fazio da bir başka kulaklık bulup kulağına dayamış ve aynı hayret içinde dinlemekteydi.

Ses mi kaydettin? diye sordu Morton.

Kaiser hemen cevap vermeyip birkaç dakika daha dinlemeye devam etti. Sonunda sol kulağındaki dinleme cihazını çıkarıp homurdandı. Böyle saçmalık olmaz.

Saçmalık mı?

Hiç olmaması gereken bir işaret alıyorum.

Fazio da ona hak verircesine başını salladı. Ben de anlamadım.

Şu sırrınıza ben de ortak olabilir miyim? diye sordu Morton sabrı taşarak.

İsterseniz hoparlöre bağlayım, dedi Kaiser.

Morton, birkaç subay ve ses sinyalleri alındığı haberini duyan birkaç kişi sonar odasına doluşmuş merakla hoparlörlere bakmaya başladılar. Gelen sesler çok net değildi, fakat ne söylendiği anlaşılıyordu. Balinaların tiz sesiyle ya da uskurların çıkardığı gürültüyle karıştırma olasılığı yoktu; düpedüz şarkı söyleyen insan sesleriydi.

Her gece yıldız balıkları ortaya çıkınca Ona sımsıkı sarılıp öperim. Ne günler geçirdim, denizin altında Denizkızı Minnie'nin odasında.

Morton Kaiser'i soğuk soğuk süzdü. Espri mi şimdi bu?

Espri değil, efendim.

O Çin yelkenlisinden geliyordur.

Hayır, efendim, ne yelkenliden ne de başka bir suüstü gemisinden.

Başka bir denizaltı mı? diye sordu Morton kuşkulanarak. Rus denizaltısı olabilir mi?

Eğer bizimkilerin on katı dayanıklısını yapamıyorlarsa, olamaz, dedi Fazio.

Konumu nedir? diye sordu Morton.

Kaiser duraksadı. Gerçeği söylemeye çekinen küçük bir çocuk gibiydi.

Yatay pusula kerterizi yok, efendim. Şarkı sesi denizin dibinden, beş bin metre tam altımızdan geliyor.

Kısım 11

Denizaltının uçsuz bucaksız karanlığında diatom denilen mikroskobik iskeletlerden meydana gelen bir deniz bitkisinin oluşturduğu sarımsı madde, küçük bulutlar halinde ağır ağır sürükleniyordu.

Eskiden NUMA istasyonunun bulunduğu vadinin dibi yamaçlardan kayan moloz ve kaya parçalarıyla engebeli bir düzlük olmuş, üzeri yan gömülü kaya parçaları ve sağa sola saçılmış kalıntılarla doluydu. Depremin gümbürtüsü kesildikten sonra buraya bir ölüm sessizliğinin çökmesi gerekirken, bu boşluk içinde bozuk bir koro Denizkızı Minnie şarkısını söylüyordu.

O moloz yığını üstünde yürümek mümkün olsaydı, çamur zemin üzerinde eğrilip bükülmüş bir antenin boynunu uzatıp dikildiği görülebilirdi. Oradan geçen bir balık kısa bir an için anteni inceledi, fakat aradığı nitelikleri bulamayınca sivri kuyruğunun bir hareketiyle döndü ve karanlığın içinde tembel tembel yüzmeye devam etti.

Balık gözden kaybolurken, antenin birkaç metre ötesindeki çamur zeminde bir hareket başladı, altından tuhaf bir ışık sızan ve giderek genişleyen bir girdap oluştu. Birden bir ışık patladı, hemen ardından da bilek yerinden hareketli, kepçe biçiminde mekanik bir el belirdi. Çelik el yüzeye çıkınca bir an, havayı koklayan bir av köpeği gibi durdu.

Sonra bu kepçe deniz yatağını oyarak aşağı doğru inmeye başladı. İçine alamayacağı kadar büyük bir kaya parçasına rastlarsa, hemen yanıbaşında kocaman metal bir pençe beliriyor, kaya parçasını yerinden söküp yolu açıyordu. Görevini bitiren metal pençe hemen çekiliyor, kazma işine kepçe devam ediyordu.

Çok iyi çalışıyor, Bay Pitt, dedi Plunkett keyiflenerek. Çay saatine kadar bizi dışarı çıkarıp eve yetiştireceksiniz bu gidişle.

Pitt yatan koltuğunda sırtüstü durumda bir televizyon monitörüne bakıyordu. Yüzünde yalnızca futbol maçı izlerken takındığı yoğun dikkat ifadesi vardı. Yalnız, daha yola çıkamadık.

Bu Derindeniz Madencilik taşıtlarınızdan birine binip deprem başlamadan onu giriş çıkış kanalına getirmek dâhice bir işti.

O kadar uzun boylu değil, diye mırıldandı Pitt, bir yandan bilgisayarı kepçenin açısını biraz değiştirecek biçimde programlarken. Buna isterseniz Bay

Spock'un mantığı, diyebilirsiniz.

Giriş-çıkış kanalının duvarları dayandı neyse ki, diye karşı çıktı Plunkett. Eğer biraz daha dayanıksız olsalardı, böcek gibi ezilirdik.

O oda diğer projelerdeki yapı basınçlarının dört katına dayanacak biçimde yapılmıştı, diye açıkladı Pitt. Bu da bize giriş-çıkış kanalının basınç ayarını yapabilmek, dış kapıyı açarak büyük çığ düşmeden önce kepçeyle pençeyi çalıştırabilecek kadar ilerlemek için zaman kazandırdı. Yoksa hiç düşünmek bile istemediğim kadar uzun bir zaman tıkılı kalırdık.

Amaan, neyse, diyerek güldü Plunkett. Hiçbir şey keyfini bozmayacak gibiydi. Önemli olan mezarımızı hâlâ boş bırakmamız.

Şu mezar' sözcüğünü kullanmasanız...

Özür dilerim. Plunkett Pitt'in hemen yanıbaşında fakat biraz gerisinde kalan koltukta oturuyordu. Aracın içinde şöyle bir bakındı. Müthiş bir makine. Enerji kaynağı nedir?

Küçük bir nükleer reaktör.

Nükleer, ha? Siz Yankilere şaşıp kalıyorum doğrusu. Bahse girerim bu canavarla okyanusun altından Waikiki Beach'e kadar bile gidebiliriz.

Bahsi kazanırsınız, dedi Pitt solgun bir gülücükle. Big John'un reaktörü ve yardımcı sistemleri bizi oraya kadar götürebilir. Tek sorun, saatte ancak beş kilometre hız yapabilmesi. Oraya varamadan bir hafta önce açlıktan ölürüz.

Yemek kutularımızı hazırlamadınız mı? diye şaka yaptı Plunkett.

Tek bir elma bile yok.

Plunkett Pitt'e donuk donuk baktı. O korkunç şarkıyı bir daha duymaktansa ölüm bile güzel gelir.

Minnie'den hoşlanmadınız mı? diye yapmacık bir hayretle sordu Pitt.

Koroyu tam yirmi kez dinledikten sonra, hayır.

Telefonumuz yok olduktan sonra yüzeyle tek temasımız akustik radyo vericisi oluyor. Karşılıklı konuşmak için yeterli mesafe değil, ama elimizdeki tek olanak bu. Size Strauss'un valslerini ya da büyük orkestra eserleri çalabilirdim, ama uygun düşmez.

Müzik envanterinizi doğrusu pek beğenmedim, diye homurdandı Plunkett. Sonra Pitt'e dönüp baktı. Strauss'un nesi varmış?

Enstrümental, diye cevapladı Pitt. Parazitli keman müziği su altında balina ya da başka deniz memelilerin sesiyle karıştırılabilir. Oysa Minnie vokal müzik. Eğer yukarda dinleyen biri varsa, aşağıda birilerinin hâlâ soluk aldığını anlar. Ne kadar saçma sapan olsa da, bir insandan çıkan sözleri başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildir.

Her ne işe yarayacaksa, dedi Plunkett. Bir kurtarma işine girişilse bile, bir basınç kanalı olmadan bu araçtan başka bir sualtı aracına geçemeyiz. Bu da başka her bakımdan mükemmel traktörünüzün eksik olan tarafı işte. Gerçekçi gözle bakacak olursak, yakın geleceğimizde vefatımızı kaçınılmaz görüyorum.

'Vefat' sözcüğünü kullanmasanız.

Plunkett yün kazağının cebinden bir matara çıkardı. Dört fırtlık bir şey kaldı, ama yine de bir süre moralimizi yüksek tutar.

Pitt kendisine uzatılan matarayı alırken araç da boğuk bir gürültüyle sarsıldı. Kepçenin karşısına bir taş kitlesi çıkmış, onu temizlemeye çalışıyordu. Normal yüklenme düzeyinin çok üstünde bir güç harcayarak uflaya puflaya molozları kaldırmaya çabalamaktaydı. Sonunda rekor kıran bir olimpiyat haltercisi gibi muazzam yükünü kaldırdı ve yanda biriken yığının yamna fırlattı.

Aracın dış lambaları çamur bulutlarını aşamıyordu, kontrol kabini içindeki monitörlerden yalnızca birbirine karışan sarı ve gri renkler görünmekteydi. Fakat bilgisayar monitöründe üç boyutlu sonar görüntüsü vardı ve kazının ne aşamada olduğu görünebiliyordu.

Pitt kazma işlemine başlayalı tam beş saat geçmişti. Neden sonra deniz yatağının yüzeyine uzanan dar ama yeterince açık bir koridor oluştuğunu görebildi.

Tamponların boyası biraz sıyrılabilir, ama sanırım sıkış sıkış geçebiliriz, dedi Pitt güvenle.

Plunkett'in yüzü aydınlandı. O halde basın kıçına tekmeyi, Bay Pitt. Bu pis çamura bakmaktan bıktım usandım.

Pitt hafifçe başını yana eğdi ve göz kırptı. Nasıl isterseniz, Bay Plunkett. Aracı bilgisayardan el kontrolüne geçirdi ve piyanosunu çalmak üzere yerine oturup bir piyanist gibi ellerini ovuşturdu. Dua edin de paletler çamur zemini iyi kavrasın, yoksa buranın devamlı sakini oluruz.

Kontrol lövyesini yavaşça öne itti. Big John'un her iki yanındaki enli paletler kımıldamaya ve yumuşak çamur üzerinde uğultular çıkarmaya başladı. Pitt gücü

arttırınca yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Derken bir yandaki palet,küçük taşlardan oluşan bir tabakayı kavradı ve koca makineyi ters yöne çevirdi. Pitt yönü düzeltmeye çalıştı fakat yanındaki duvar kaymaya başlayarak aracın bir yanına çamur yığını aktı.

Pitt lövyeyi çekip aracı durdurdu, sonra geri alıp yeniden öne atıldı. Nükleer reaktörün yeterli gücü vardı, ama paletler zemini kavrayamıyordu. Bir yandan da her iki yandan çamur ve moloz yığılmaktaydı.

Araç bu daracık hapishanesinde tıkılıp kalmıştı.

Belki durup kepçeyle çamuru temizlesek daha iyi olur, dedi Plunkett. Ya da daha iyisi, oturup durumu bir gözden geçirelim.

Pitt bir an işe ara verip İngilizin yüzüne buz saçan gözlerle baktı. Plunkett Pitt'in bakışları karşısında epeyce beyin hücresinin yandığına yemin bile edebilirdi.

Bir sürü adamımla birlikte onca çalışmadan sonra ilk derin denizaltı yerleşme istasyonunu yaptık, dedi neredeyse şeytani bir sesle. Ve bunun yok olmasından bir yerde birisi sorumlu. Aynı kişiler sizin sualtı aracınızın destek geminizin ve mürettebatının yok olmasına yol açtılar. İşte durum bu. Şimdi ben, bu aracın bağırsaklarını deşmek pahasına da olsa bu çamur yığınından kurtulacağım, sağ salim yüzeye de çıkacağım, bu felaketin arkasındaki alçağı bulup dişlerini ciğerlerine göndereceğim.

Sonra da aracı çamur ve kaya duvarına doğru sürdü. Önce bir sarsıntı oldu, ardından da koca makine bir metre kadar ilerledi, derken iki metre daha...

Plunkett ağaç gibi oturuyordu, fena halde ürkmüş fakat Pitt'in sözlerine de inanmıştı. Tanrım, diye geçirdi içinden, bu herif dediğini yapar mı yapar!

Kısım 12

Sekiz bin kilometre uzakta, volkanik zeminde kazılmış derin bir kuyu içinde kazıcı ekibi kenara çekilip beton bir duvarda açılan delikten bakmaları için iki adama yol verdi. Bu açık delikten çıkan mide bulandırıcı koku, yirmi kişilik kazı ekibini korku içinde bırakmıştı.

Bir metre kalınlığındaki betonun öbür tarafında geniş bir tünel vardı. Delikten bakınca eski, paslı bir kamyon görünüyordu. Kamyonun etrafı kahverengi karışımı odun parçalarıyla doluydu.

Manila Körfezi girişindeki Corregidor Adası'nin, hâlâ savaş izleri taşıyan dağ yamaçları altında hava nemli ve serindi, fakat betondaki deliğe bakan iki adam fena halde terlemekteydi. Yıllardan beri süren araştırmalardan sonra artık, Yamashita'nın Altını olarak bilinen İkinci Dünya Savaşı'nın olağanüstü savaş ganimetinin bir kısmını bulmak üzereydiler. General Yamashita Tomoyuki 1944 Ekim'inden itibaren Filipinler'deki Japon kuvvetleri komutanıydı.

Savaş boyunca Çin, Güneydoğu Asya ülkeleri, Hollanda'ya ait Doğu Hint Adaları ve Filipinler'den toplanan muazzam hazine tonlarca mücevher, altın, gümüş sikkeler ve saf altın üzerine işlenmiş birbirinden değerli taşlardan oluşuyordu.

Bu hazineler ilerde Japonya'ya götürülmek üzere Manila'da toplanmıştı, fakat savaşın daha sonraki aşamalarında Amerikan denizaltılarının saldırıları sonucu ağır kayıplar verilince, ganimetin ancak yüzde yirmisi kadarı gerçekten Japonya'ya ulaşabildi. Gidecek bir yer bulamayan ve giderek yaklaşan Amerikan istilasıyla karşı karşıya kalan Japonlar, ellerindeki hazineyi ne yapacakları konusunda çıkmaza düştüler. Bunları yağmaladıkları ülkelere geri vermeyi de düşünmediklerinden, Luzon Adası'nda ve civar adalarda yüz değişik yere gömerek, savaştan sonra gelip almaya karar verdiler.

Hazinenin güncel para piyasasına göre değeri 450, 500 milyar dolar olarak tahmin ediliyordu.

General Douglas MacArthur'un bir süre karargâh olarak kullandığı tünelin birkaç yüz metre batısında ve en az bir kilometre derininde olan, Corregidor'un bu noktasındaki kazı dört aydan beri sürmekteydi. Langley'deki CIA arşivlerinde yakınlarda ortaya çıkarılan eski OSS haritalarını kullanan Amerikalı ve Filipinli istihbarat ajanlarından oluşan bir ekip kazıyı yönetmekteydi. İş son derece yorucuydu ve yavaş ilerliyordu.

Haritadaki talimatlar bin yıldan beri kullanılmayan eski bir Japonca lehçesinden deşifre edilmişti. Hazinenin bulunduğu yere açılan kuyuya ancak tek bir açıdan yaklaşılabilirdi, çünkü tünelin asıl girişine bin kiloluk bombalarla bubi tuzakları yerleştirilmiş ve direkt giriş durumunda çökmesi planlanmıştı. Luzon' u istilaları sırasında Japonlar tarafından kazılarak yapılmış olan labirente giriş çok dikkatli hesaplanmalıydı, yoksa hazine tünelini birkaç santimetre farkla ıskalayarak aylarca süren kazı çalışmasını heba edebilirlerdi.

İki adamdan uzun boylu olanı, Frank Mancuso daha büyük bir elfeneri istedi. Kendisine uzatılan feneri duvardaki delikten içeri tuttu. O zayıfı şıkta bile yüzünün sapsarı kesildiği görüldü. Az önce odun parçaları sandığı şeylerin ne olduğunu anlamıştı.

Filipin güvenlik kuvvetlerine bağlı bir maden mühendisi olan Rico Acosta Mancuso'nun yanına yaklaştı. Ne görüyorsun, Frank?

Kemik yığını, dedi Mancuso fısıldar gibi. İskeletler. Tanrım, yüzlercesi birden. Geri çekilip başıyla Acosta'ya işaret verdi.

Kısa boylu adam kazıcı ekibi duvarın önüne çağırdı. Deliği genişletin.

Filipinli madencilerin deliği bir insan geçebilecek kadar genişletmeleri bir saat bile sürmedi. Tünel duvarlarını oluşturan çimento çok düşük kalite olduğundan dökülüyordu. Aslında böylesi daha iyiydi, çünkü kimse patlayıcı kullanarak göçük tehlikesini göze almayı istemiyordu.

Mancuso kısa ve kıvrık piposunu yakıp bir köşeye çekildi. Kırk iki yaşında olmasına rağmen hâlâ bir basketbol oyuncusu gibi inceydi, kolları ve bacakları uzundu. Uzun saçları ve yumuşak çizgili, yuvarlak yüzüyle, toz-toprak içinde çalışan bir maden mühendisinden çok bir muhasebeciye benziyordu. Mavi gözleri hep dalgın dalgın bakar, sanki hiçbir şeye odaklanmazmış gibi görünürdü, oysa çok iyi bir gözlemciydi.

Colorado Madencilik Fakültesi'ni bitirdikten sonra ilk yıllarını dünyanın çeşitli yerlerinde değerli taşlar aramakla geçirmiş, bir dereceye kadar da aradığını bulmuş sayılabilirdi.

Otuz yaşına geldiği zaman Washington'da gizli bir istihbarat örgütü onunla ilgilenmiş, daha sonra da özel ajan olarak sözleşme yapmıştı. İlk görevi Filipin güvenlik kuvvetlerine bağlı olarak Yamashita’nin altınlarını aramak oluyordu.

Bu kazı büyük bir gizlilik altında yürütülmekteydi. Bulunacak altınların ve taşların hiçbiri önceki sahiplerine verilmeyecekti. Bulunan bütün hazine Filipin hükümetine kalacak, Marcos rejiminin mahvettiği ekonomiyi canlandırmak ve

büyük borç yükünü hafifletmek için kullanılacaktı.

Rico Acosta da güvenlik kuvvetlerine katılana kadar maden mühendisi olarak çalışmıştı. Gözlerinden, soyunda Çinli bulunduğu belli oluyordu.

Demek ki anlatılanlar doğruymuş, dedi Acosta.

Mancuso başım kaldırdı. Anlamadım?

Japonların Müttefik tutsaklara bu tünelleri kazdırdıkları, sonra da yerini açıklamasınlar diye onları buraya diri diri gömdükleri.

Öyle görünüyor. İçeri girince daha iyi anlarız.

Acosta başındaki kaskı geri itip koluyla alnını sildi. Babam Elli Yed inci Filipin Keşif Birliği'ndeydi. Tutsak düşüp Fort Santiago'daki ispanyol zindanına atıldı. Oradan sağ çıkmadı. İki binden fazla savaş tutsağı ya havasızlıktan ya açlıktan öldüler. Tam sayıyı kimse bilmiyor.

Mancuso başını salladı. Sonraki kuşaklar savaşın Pasifik bölgesini lekeleyen müthiş barbarlığı tahmin edemiyorlar. Piposundan bir soluk aldıktan sonra devam etti. Korkunç bir istatistik var. Japonlara tutsak düşenlerin yüzde elli yedisi kamplarda ölmüş. Oysa Almanlara tutsak düşenlerin yalnızca yüzde biri ölmüş.

Japonların geri gelip hazineyi çıkarmak için uğraşmamaları tuhaf, dedi Acosta.

İnşaat şirketleri kimliği altında çeşitli gruplar savaş sonrası onarımı için ihalelere girdiler, böylece hazine için gizli gizli kazı yapacaklardı. Ama Ferdinand Marcos hazine lafını duyunca bütün kapıları kapatıp kendisi aramaya başladı.

Bir miktar da buldu, diye ekledi Acosta. Yaklaşık otuz milyar Amerikan doları değerinde. Tabii bunu görevden kovulmadan önce ülke dışına kaçırdı.

Halkınızdan çaldıklarını da.

Acosta tiksintiyle yere tükürdü. O da, karısı da, gözleri doymayan insanlardı. Onların verdiği zararlardan kendimizi toparlayabilmemiz belki yüz yıl alır.

Kazıcı ekibin başı onları çağıran bir el işareti yaptı. Artık buradan geçebilirsiniz.

Önce sen gir, diye yol verdi Acosta.

Çürüme kokusu mide bulandırıcıydı. Mancuso yüzünün alt kısmına bir bez

bağlayıp tünel duvarındaki delikten sürünerek geçti. Ayakları önce bir şeyi çatırdattı, sonra da bir su birikintisine girdi. Biraz çekilip kulak kabarttı, tavandan su damlıyordu. Sonra fenerini yakıp aşağı tuttu.

Lime lime olmuş üniformasının içindeki bir iskeletin uzanmış koluna basmış ve kırmıştı. Kafatasının bir yanında bir çift kimlik plakası vardı.

Mancuso dizleri üstüne eğilip kimlik plakasını aldı, üzerini parmağıyla silip yazılı ismi okudu: William A. Miller

Yanında bir de ordu sicil numarası vardı, fakat Mancuso plakayı elinden bıraktı. Buradan çıkınca gerekli yere bilgi verecek, William A. Miller ve çoktan ölmüş silah arkadaşları ülkelerine götürülerek, elli yıl sonra da olsa, hak ettikleri onurlu cenaze töreniyle gömüleceklerdi.

Mancuso dönüp elfenerini dolaştırdı. Işığın gösterebildiği alan içindeh er yer iskeletlerle örtülüydü. Başka kimlik plakalarına bakarken bir kabloya bağlı projektörle Acosta yanına geldi.

Ulu Tanrım, diye iç geçirdi korkunç manzara karşısında. Ölüler ordusu.

Müttefiklerin ordusu, dedi Mancuso. Amerikalı, Filipinli, aralarında İngiliz ve Avusturyalı bile var. Göründüğü kadarıyla Japonlar köle işçi olarak çalıştırmak için savaşın başka bölgelerinden de tutsak getirmişler Manila'ya.

Ne ıstırap çektiklerini ancak Tanrı bilir, diye mırıldandı Acosta. Yüzü öfkeden kızarmış, boğazına safra dolmuştu. Parmakları boynundaki haça gitti. Nasıl öldürülmüşler?

Kurşun yarası izi yok. Buraya kapatıldıktan sonra havasızlıktan ölmüş olmalılar.

Bu kitle idamının sorumlusu kimse, hesabını vermeli.

Zaten ölmüşlerdir herhalde, MacArthur'un ordusu Manila civarında pek kimse bırakmamıştı. Hâlâ yaşıyorlarsa bile, artık izleri çoktan kapandı. Müttefikler Pasifik'te çok bağışlayıcı davrandılar. Yahudilerin Nazilere yaptığı gibi, böyle katliamların sorumluları peşine düşülmedi. Eğer bugüne dek aranıp bulunmamışlarsa, bundan sonra da ortaya çıkarılamaz.

Ama yine de cezalarını çekmeleri gerekir, diye yineledi Acosta. Öfkesi müthiş bir nefrete dönmüştü.

Öç almak için kafanı yorma, dedi Mancuso. Bizim işimiz altını bulmak.

Mancuso iskeletlerin ortasında sıra halinde dizilmiş kamyonlardan en

öndekine yürüdü. Lastikleri yamyassı olmuş, kasa üstündeki branda ise damlayan sularla çürüyüp gitmişti. Kasa kapağını açıp feneri içine tuttu. Kırık sandık parçaları dışında hiçbir şey yoktu.

Kötü bir sezgi Mancuso'nun midesini sıkıştırmaya başladı. Ölülerin üstüne basmamaya özen göstererek hemen öbür kamyona koştu. Rutubetten oluşan teri buz kesmişti. Artık bulamayacağı şeyin korkusu iyice bastırmış, ayakları geri geri gidiyordu.

İkinci kamyon da, ondan sonra baktığı altı kamyon da bomboştu. Tünelin iki yüz metre içinde patlayıcı sonucu oluşan bir göçüğün yığınıyla karşılaştı. Fakat onu asıl şaşırtan şey buradaki küçük karavan oldu. Bu küçük tekerlekli ev, modern alüminyum yapısıyla hiç de 1940'lardan kalmışa benzemiyordu. Kenarlarında hiçbir işaret yoktu, ama Mancuso lastiklerdeki fabrika markasını fark etti.

Metal merdivenleri çıkıp kapıda durdu, fenerini içerde gezdirdi. İnşaa t alanlarında görülen örnekleri gibi, bunun da içi bir ofis biçiminde döşenmişti.

Uzun kablolu projektörüyle Acosta ve dört adamı geldi. Projektör ışığında bütün karavan aydınlandı.

Bu da nereden çıktı? diye sordu Acosta hayretle.

Işığı içeri getirsene, dedi Mancuso, korktuğu başına gelmişti.

Güçlü ışığın aydınlığında da karavanın içinin boş olduğunu gördüler. Yazı masaları ve çöp sepetleri boşaltılmış, görünürde tek bir sigara tablası bile yoktu. Bu ofisin daha önce kullanıldığını gösteren tek şey, duvardaki bir kancaya takılı inşaat işçisi kaskı ve kocaman bir yazı tahtasıydı. Mancuso çizgilerle bölünmüş sütunları inceledi. Numaralar Arapçaydı, fakat başlıklar katakana sembolleriyle yazılmıştı.

Çizelge mi? diye sordu Acosta.

Hazinenin envanteri.

Acosta oradaki bir iskemleye çöktü. Gitti hepsi. Kaçırmışlar.

Tahtadaki tarihe bakılırsa tam yirmi beş yıl önce.

Marcos mu? diye sordu Acosta. Buraya önce o gelmiş olmalı.

Hayır, Marcos değil, dedi Mancuso, sanki gerçeği önceden biliyormuş gibi. Japonlar. Dönmüşler, altını alıp kemikleri bize bırakmışlar.

Kısım 13

Curtis Meeker karısının Mercury Cougar'ını Ford Tiyatrosu'ndan üç sokak öteye park edip yavaş yavaş yürümeye başladı. Serin sonbahar havasından korunmak için pardösüsünün düğmelerini ilikledi ve bir süre sonra başkent turu yapan yaşlıca bir turist grubuna ayak uydurdu.

Grubun rehberi onları John Wilkes Booth'un Abraham Lincoln'u vurduğu tiyatronun önünde durdurdu, burada kısa bir açıklama yaptıktan sonra caddenin karşı tarafına, Başkan'ın öldüğü Peterson House'a götürdü. Meeker burada gruptan ayrıldı, kapıdaki görevliye federal kimlik rozetini gösterdikten sonra tiyatronun lobisine geçti. Tiyatro yöneticisiyle kısa bir konuşma yaptı ve bir kanepeye oturup orada eline geçen bir programı okumaya başladı.

Yanından geçen herhangi biri Meeker'i sahnedeki İspanyol-Amerikan Savaşı'nı konu alan bir on dokuzuncu yüzyıl oyununu izlemekten sıkılmış bir tiyatro izleyicisi sanırdı.

Oysa Meeker ne turist, ne de tiyatro izleyicisiydi. İleri Teknik Harekâtlar Müdür Yardımcısıydı ve geceleri, uydu istihbarat fotoğraflarını incelediği ofisi dışında bir yere gitmezdi.

Genelde fazla konuşmayan, sıkılgan bir insandı fakat istihbaratçı çevrelerinde uydu fotoğrafı analizcisi olarak alanının en iyisi olduğu kabul edilir ve adamakıllı saygı görürdü. Kadınların deyişiyle, hoş bir adamdı, sevecen bir yüzü, dostça bakan gözleri ve §ıcak bir gülümseyişi vardı.

Oturduğu yerde programı okur gibi yaparken, bir eli de cebindeki vericinin düğmesine bastı.

Tiyatronun içinde Raymond Jordan uyumamak için savaş veriyordu. Arada sırada karısının yan yan sert bakışları altında, sahnedeki yüz yıllık diyalogun verdiği havaya karşı sıkı bir esnedi. Ford Tiyatrosu'nun koltukları da eski günleri canlandırmak için sertti, ama neyse ki buradaki oyunların süresi kısaydı. Jordan sert tahta koltuğunda biraz kıpırdanıp daha rahat bir oturma biçimi buldu ve ertesi gün için planladığı balık avını düşünmeye başladı.

Birden dijital kol saatinden gelen üç bip sesiyle ayıldı. Dış görünüşü sıradan bir saat olan bu aygıt ona ciddi bir durum olduğunu ve birisinin onunla görüşmek için beklediğini haber veriyordu.

Karısına bir gerekçe fısıldadıktan sonra koltuğundan kalktı ve salondan çıkıp

lobiye geldi. Meeker'ı görür görmez de yüzü birden bulutlandı. Her ne kadar salondan seve seve çıktıysa da, yeni bir sorunla karşılaşma olasılığı neşesini kaçırmıştı.

Durum nedir? diye sordu doğrudan.

Hangi geminin bomba taşıdığını öğrendik, dedi Meeker ayağa kalkarak.

Burada konuşamayız.

Yöneticiyle konuştum, başkanlık dairesine gidebiliriz. Orada açıklarım.

Bu odayı Jordan da biliyordu. Birlikte 1860'ların dekorunda döşenmiş bir bekleme odasına geldiler. Kapıyı kapadı. Ve Meeker'a sordu. Emin misiniz? Yanılgı olamaz mı?

Meeker kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Patlamadan önce çekilmiş fotoğraflar bölgede üç gemi olduğunu gösteriyor. Patlamadan sonra bizim Sky King istihbarat uydusunu oradan geçirdik ve gemilerden iki tanesini saptadık.

Nasıl?

Suyun altını saydammış gibi gösterebilen radar-sonar sistemimizin gücünü bilgisayarla arttırdık.

Sizinkilere bilgi verdin mi?

Evet.

Jordan gözlerini Meeker'ın gözlerine dikti. Vardığın sonuç seni tatmin ediyor mu?

Hiç kuşkum yok, dedi Meeker kesinlikle.

Kanıtınız sağlam?

Evet.

Eğer çuvallamışsan sorumluluğu paylaşacağını biliyorsun.

Raporumu yazar yazmaz evime gideceğim ve huzur içinde bebek gibi uyuyacağım... yani, hemen hemen öyle.

Jordan biraz rahatlar gibi oldu ve oradaki bir koltuğa oturdu. Başını kaldırıp Meeker'a heyecanla baktı. Ee, anlat bakalım.

Meeker pardösüsünün cebinden bir dosya çıkardı ve masanın üzerine açtı.

Jordan güldü. Evrak çantalarına pek yüz vermiyorsun galiba.

Ellerim boş kalsın isterim, dedi Meeker. Dosyanın içinden beş fotoğraf çıkardı. Bunlardan ilk üçü su üstündeki gemileri inanılmayacak denli ayrıntılı olarak gösteriyordu. Bakın, burada Norveç yolcu-yük gemisini . Japon otomobil taşıyıcısının etrafında dolanırken görüyorsunuz. On iki kilometre ötedeyse İngiliz araştırma gemisi suya bir sualtı aracı indirmekle meşgul.

Bu önceki resimler, dedi Jordan.

Meeker başıyla doğruladı. Diğer ikisi patlamadan sonra Sky King tarafından çekildi, deniz dibinde yatan iki gemi gövdesini gösteriyor. Üçüncüsü tuzla buz olmuş. Deniz dibinde makinelerinden saçılan bir iki küçük parça dışında hiçbir şey kalmamış.

Peki, hangisiymiş? diye sordu Jordan, sanki cevabı tahmin edermiş gibi.

Parçalanmadan dibe batanları kesinlikle tanıtladık, dedi Meeker resimleri göstererek. Bombayı taşıyan Japon otomobil gemisiymiş.

Jordan iç geçirip koltuğa yaslandı. Japonya'da bomba bulunduğunu öğrenmek fazla şaşırtıcı değil. Yıllardan beri o teknolojiye sahiptiler.

Sıvımetal hızlı üretici bir reaktör yaptıkları zaman belli olmuştu. Bu reaktör hızlı nötronları füzyonlayarak yaktığından fazla plütonyum yakıtı yaratıyor. Nükleer silah üretmenin de ilk adımı budur.

Dersini iyi çalışmışsın, dedi Jordan.

Ne aradığımı bilmem gerekir.

Nerede olduğu hâlâ bilinmeyen bir nükleer silah fabrikası gibi mi? dedi Jordan iğneleyerek.

Meeker aldırmadı, gülümsedi. Sizin istihbaratçılarınız da nerede yapıldığını bilmiyor.

Haklısın, dedi Jordan. Japonlar doğrusu çok başarılı bir perdeleme yaptılar. İçimde bir his hükümet liderlerinin de bizim kadar karanlıkta olduğunu söylüyor.

Eğer üretim tesisleri yer üstündeyse, yeni uydu arayıcılarımız çoktan yerini saptardı.

Olağandışı radyoaktivite bölgesi olmayışı tuhaf aslında.

Elektrik enerjisi reaktörlerinin ve Rokota adındaki sahil kasabası yakınındaki nükleer atık noktası dışında hiçbir şey gözümüze çarpmadı.

Raporları görmüştüm, dedi Jordan. Atıkları atmak için dört bin metrelik bir

çukur açtılar. Acaba gözümüzden bir şey kaçırdık mı?

Meeker hayır anlamında başını salladı. Kapsamlı bir inşaat belirtisi ya da bu iş için gerekli trafik görmüş değiliz.

Lanet olası! diye patladı Jordan. Japonlar Amerikan limanlarına getirmek amacıyla nükleer bombalarını gemilerine yükleyip okyanuslara açılıyorlar, bizse ne bunların nerede yapıldığını, ne hedeflerini, ne de bütün bu operasyonun gerisindeki planı bilmeden oturduğumuz yerde kalıyoruz.

Bombalar mı, dediniz? Çoğul mu? diye sordu Meeker.

Colorado sismograf! merkezindeki ölçümler birinci patlamadan bir milisaniye sonra bir ikincisinin olduğunu gösteriyor.

Bu soruların cevabını bulmak için on yıl önce büyük bir operasyon başlatmamanız çok yazık.

Hangi ödenekle yapacaktık? diye homurdandı Jordan. Son yönetim istihbarat toplama bütçelerini kuşa çevirdi. Politikacılar yalnızca Rusya ve Ortadoğu ile ilgileniyorlar. Japonya'daki cici dostlarımızın işlerine burnumuzu sokmamıza Dışişleri Bakanlığı izin vermez. Orada yalnızca bizden emekli olup sözleşmeli olarak çalışan iki ajanımızın bulunmasına izin verdiler. Bizim sınırlarımızın dışında olan diğer ülke de İsrail. Mossad'ın sorumlu olduğu halde Arapların suçlandığı ne çok dalavereyi görmezlikten gelmemiz istendi, bilemezsin.

Ama durumun ciddiyetini açıkladığınız zaman Başkan size önlem almak için tam yetki vermek zorunda kalacaktır herhalde.

Sabah ona brifing verdikten sonra anlayacağız. Jordan'ın her zamanki sakin, cilalı maskesinde çatlak belirmeye başlıyordu, sesi de buz gibiydi. Bu işe nasıl atıhrsak atılalım, sonunda kovalamaca oynayacağız. Beni asıl korkutan, gerçekten tüylerimi ürperten şey, bu komploya müdahale etmek için çok geç kalmış olmamız.

Lobiden sesler gelmeye başladı. Oyun bitmiş, izleyiciler yavaş yavaş salondan çıkıyorlardı.

Jordan ayağa kalktı. Gidip karıma görüneyim, yoksa eve kadar buzdağı rolü yapar. Bulgularından haberdar ettiğin için teşekkür ederim.

Bir şey daha var, dedi Meeker. Dosyasından bir tane daha fotoğraf çıkarıp ışığın altına tuttu.

Jordan resme dikkatle baktı. Büyük bir çiftlik traktörüne benziyor. Özelliği

neymiş?

Gördüğünüz şey patlama alanından yirmi kilometre kadar uzaklıkta, denizin beş bin metre dibinde sürülen bilinmez bir taşıt. Kimin olduğunu ve orada ne yaptığını biliyor musunuz?

Evet... dedi Jordan ağır ağır. Bilmiyordum, ama şimdi biliyorum. Sağol, Curtis.

Jordan kapıdan çıkıp kalabalığa karışırken, Meeker şaşkınlık içinde bakakalmıştı.

Kısım 14

Pitt sözünü tutarak kısılıp kalan aracı gömülüp kaldığı yerden çıkarmayı başardı. Koca araç lav kayalar üzerinde karış karış ilerleyerek deniz dibinin yüzeyine ulaştı.

Çıktık, diye sevinçle bağırdı Plunkett. Bravo.

Bravo, diye dalga geçti Pitt. Bilgisayar kontrolünü çalıştırıp monitöre bir dizi görüntü getirdi. Hiçbir mekanik hasar görmeden çıkmamız mucize.

Aziz dostum, sana olan inancım içinde bulunduğumuz bu deniz gibi sınırsızdır. Senin azminden bir an bile kuşku duymadım.

Pitt dönüp Plunkett'in yüzüne baktı. Demek ki seni bu kadar kolay inandırabiliyorum. Oyun oynar mısın?

İyi briç oynarım. Birkaç turnuva bile kazandım. Ya sen?

Kötü poker oynarım.

Her ikisi de bulundukları yerden bir daha hiç çıkamayabileceklerinin farkındaydılar. Eğer korkuyorlarsa da, bunu kesinlikle belli etmiyorlardı.

Şimdi çığın altından kurtulduğumuza göre, planın nedir? diye sordu Plunkett, bir fincan çay daha ister gibi sakince.

Plan yukarı çıkmak, dedi Pitt aracın tavanını göstererek.

Bu görkemli aracın yüzebilirliği olmadığına ve tepemizde de beş kilometrelik okyanus olduğuna göre bu imkânsızı nasıl başarmayı düşünüyorsun?

Pitt sırıttı. Oturup manzarayı seyret. Şimdi dağların içinden güzel bir yolculuk yapacağız.

Gemimize hoşgeldiniz, Amiralim. Yarbay Morton jilet gibi bir selam çakılıp elini uzattı, fakat bu karşılama tümüyle resmiyet doluydu. Yarbay durumdan hiç hoşnut değildi ve bunu gizlemeye de çalışmıyordu. Seyir sırasında yüzeye çıkıp ziyaretçi alma emri pek sık verilmez. Bu durumdan pek hoşlanmadığımı söylemek zorundayım.

Sandecker Shanghai Shelfy'am işkampavyasından kısmen yüzeye çıkmış bulunan Tucson'un köprüsüne çıkarken gülmesini bastırmaya çalıştı. Morton'un elini kayıtsızca sıktı ve sıradan bir iş yapıyormuş havası takındı.

Seyir programınızı birlikte bir kadeh atalım diye bozmuş değilim, Yarbayım. Buraya Başkan'ın emriyle geldim. Eğer sizi rahatsız ediyorsam seve seve yelkenli gemiye dönerim.

Yarbay Morton'un yüzü ekşidi. Gücenmeyin, Amiralim, ama Sovyet uyduları...

Renkli fotoğraflarımızı çekerler, sonra da analizcileri bayram eder. Evet, doğru, ama ne gördükleri ve düşündükleri umurumuzda değil. Giordino da köprüye çıkarken Amiral ona döndü. Proje müdür yardımcım Al Giordino.

Morton farkında olmadan Giordino'ya da askeri bir selam çaktı, sonra birlikte açık kaporta kapağından denizaltının kontrol merkezine indiler. Morton onları saydam bir seyir masası ve deniz yatağının üç boyutlu bir sonar görünümünün bulunduğu bir kamaraya götürdü.

Tucson'un seyir subayı Yüzbaşı David DeLuca masanın üzerine eğilmişti. Morton yanındakileri tanıştırırken doğruldu ve gülümsedi. Amiral Sandecker, ne büyük onur. Akademide sizin konferanslarınızı hiç kaçırmazdım.

Sandecker'in yüzü ışıldadı. Umarım seni uyutmamışımdır.

Kesinlikle hayır. NUMA projeleri hakkında anlattıklarınızı hayranlıkla dinlerdik.

Morton DeLuca'ya bir uyarı bakışı attıktan sonra masayı işaret etti. Amiral senin bulduğun şeyle çok ilgileniyor.

Bana ne göstereceksin, evlat? Sandecker elini DeLuca’nin omzuna koydu. Aldığım habere göre, deniz yatağından tuhaf sesler duymuşsunuz.

DeLuca bir an duraksadı. Tuhaf bir müzik geliyordu...

Deniz kızı Minnie mi? diye sordu Giordino.

DeLuca başıyla doğruladı. Önceleri oydu, ama şimdi daha çok John Philip Spousa marşlarına benziyor.

Morton gözlerini kıstı. Nasıl bilebildiniz?

Dirk, dedi Giordino kesinlikle. Hâlâ sağ.

Öyle olduğunu umalım, dedi Sandecker artan bir sevinçle. Luca'ya döndü. Müziği hâlâ işitebiliyor musunuz?

Evet, efendim. Sesi bir kez saptadıktan sonra kaynağını bulabildik.

Hareket ediyor mu?

Denizin dibinde saatte beş kilometre hızla.

Demek ki Plunkett'le birlikte depremden kurtulup Big John’la kaçmışlar, sonucuna vardı Giordino.

Temas kurmayı denediniz mi? diye sordu Sandecker, Morton'a.

Denedik, ama sistemlerimiz bin metrenin altındaki derinliklere yayın yapamıyor,

Sualtı aracındaki sualtı telefonuyla temas kurabiliriz, dedi Giordino.

Tabii eğer... Sandecker gerisini getiremedi. Morton'a baktı. Onlar bir suüstü gemisiyle temas kurmaya kalkışsalar, siz duyabilir misiniz, Yarbayım?

Eğer müziklerini duyabiliyorsak, ses yayınlarını da duyabiliriz. Biraz boğuk ve parazitli olur, ama sanırım bilgisayarlarımız bunu anlaşılır hale getirebilirler.

Hiç böyle sesler aldınız mı?

Hayır, dedi Morton.

Demek ki telefon sistemleri hasar görmüş, dedi Sandecker.

O halde nasıl müzik yayınlayabiliyorlar?

Araçta bir arıza olduğu zaman devreye giren bir acil durdum sistemi, diye açıkladı Giordino. Bu durumda bir kurtarma aracı sesin yönüne gidip onu bulabiliyor. Fakat ses alıcı veya verici özelliği yok.

Morton yavaş yavaş artan bir öfkeyle kıpırdanmaya başlamıştı. Kendi komutanlığındaki bir gemide kontrolü kaybetmek hiç hoşuna gitmemişti. Şu Big John dediğiniz araçta kimlerin bulunduğunu ve nasıl olup da Pasifik Okyanusu'nun dibinde gezindiklerini sorabilir miyim?

Sandecker boşver anlamında elini salladı. Kusura bakmayın, Yarbayım, gizli bir projedir. Yeniden DeLuca'ya döndü. Hareket halindeler mi, demiştin?

Evet, efendim. DeLuca bir dizi düğmeye peş peşe basarak masada deniz dibinin üç boyutlu bir holografinin belirmesini sağladı. Masanın etrafındaki adamlar bir an bir akvaryum içine sokulmuş Grand Canyon'a bakıyormuş gibi oldular. Detaylar gelişmiş bilgisayar ve sonar haritalamaları sonucu güçlendirilmiş, mavi ve yeşil renklerle çok net bir görüntü sağlanmıştı.

Arizona'nın ünlü turistik kanyonu, Mendocino fay bölgesi yanında cüce gibi kalırdı. Bazı dik yamaçları 3000 metre yüksekliğe varıyordu.

Sualtı görsel teknolojisinin son harikası, dedi Morton gururla. İlk kez Tucson'a

yerleştirildi.

Kod adı da Büyük Karnak'tır. diye ekledi Sandecker. Her şeyi bilir, her şeyi görür. Bizim NUMA mühendisleri geliştirdiler.

Yüzü giderek kızaran ve asılan Morton, öne geçme yarışında yenilgiyi kabul etmiş gibiydi. Ama yine de pes etmedi. Yüzbaşım, Amiral'e oyuncaklarını göstersene.

DeLuca üç boyutlu harita görüntüsünün üstünde bir hat gösterdi. Sualtı aracınız ana fay bölgesinin biraz ötesinde, şu küçük kanyonun hemen bu noktasında belirdi, şimdi fay bölgesinin kenarının tepesine doğru zigzaglar çizerek ilerliyor.

Giordino acı acı bir zamanlar proje üssünün bulunduğu düzlüğe baktı. Islak Tarla'dan geriye pek bir şey kalmamış, dedi acı acı.

Sonsuza dek kalmasını beklemiyorduk zaten, diye teselli etti Sandecker. Sonuçlar bedelini çoktan ödedi bile.

Kimsenin istemesine fırsat vermeden DeLuca görüntüyü büyüttü ve sualtı taşıtının dik bir yamaca tırmanan görüntüsü belirdi. Daha netleştirmem mümkün değil.

Bu kadarı bile çok iyi, dedi Sandecker.

O sonsuz ıssızlıktaki küçücük noktanın içinde canlı iki insanın bulunduğuna inanmak gerçekten zordu. Görüntü o kadar gerçekti ki, ellerini uzatıp dokunmamak için kendilerini zor tutuyorlardı.

Herkesin aklından çeşitli şeyler geçmekteydi. DeLuca kendisini yabancı bir gezegendeki yaşama bakan bir astronot gibi görüyor, Morton ise on bin metre yüksekten uçarken altındaki karayolunda bir kamyona bakarmış gibi hissediyordu. Sandecker ve Giordino o tehlikeli ortamda sağ kalmaya çalışan dostlarını gözlerinin önüne getiriyorlardı.

Sualtı aracınızla onları kurtaramaz mısınız? diye sordu Morton.

Giordino masayı çevreleyen parmaklığa sımsıkı yapıştı. Onlarla buluşabiliriz, fakat her iki aracın da tonlarca su basıncı altında giriş çıkış yapılabilecek bölmesi yok. O derinlikte Big John'dan çıkmaya kalkarlarsa ezilip giderler.

Onları kabloyla yüzeye çekemez misiniz?

Hem kendi, hem de aracın ağırlığını taşıyacak kalınlıkta altı kilometrelik kablo taşıyan hiçbir gemi bilmiyorum.

Glomar Explorer bunu yapabilirdi, dedi Sandecker. Ama şimdi Arjantin açıklarında petrol sondajıyla meşgul. İşini bırakıp donatılması ve dört hartadan önce buraya gelmesi olanaksız.

Morton durumun ivediliğini ve ümit kırıcılığını anlamaya başlıyordu. Çok üzgünüm, ama benim ve mürettebatımın elinden bir şey gelmiyor.

Sağolun, Yarbayım, dedi Sandecker.

Bir dakika kadar kimse konuşmadı. Herkesin gözü yılmadan tırmanmaya çalışan minicik bir böceğe benzeyen araçtaydı.

Acaba nereye gitmeye çalışıyor? diye mırıldandı DeLuca.

Ne dedin? diye sordu Sandecker uykudan uyanmış gibi.

Onu izlemeye başladığımdan beri hep belli bir yönde gidiyor. Yamaç çok dikleşirse dolanıyor, ama sonra yeniden ilk rotasına dönüyor.

Sandecker DeLuca'nın yüzüne bakakaldı, birden anlamıştı. Dirk yüksek bir yere gelmeye çalışıyor. Tanrım, az kalsın onun ne yapmak istediğini düşünmeden ümidi kesiyordum.

Tahmini bir rota güzergâhı çıkarsana, dedi Morton DeLuca'ya.

DeLuca seyir bilgisayarına gerekli bilgileri verdikten sonra gözleri monitörde beklemeye başladı. Kısa sürede ekranda sayılar belirdi.

Amiralim, adamınızın rotası üçüçdört.

Üçüçdört, diye tekrarladı Morton. Burada hiçbir şey yok ki.

Giordino DeLuca'ya baktı. Aracın önündeki kesimi büyütebilir misiniz!

DeLuca isteneni yaptı. Birkaç denizaltı dağından başka bir şey görünmüyor.

Dirk Conrow Guyot'a gitmeye çalışıyor, dedi Giordino emin bir şekilde.

Guyot mu? diye sordu DeLuca.

Doruğu düz olan bir deniz dağı, diye açıkladı Sandecker. Yavaş yavaş dibe batarken tepesi dalga hareketleriyle düzleşmiş bir denizaltı volkanik dağı.

Doruk kısmının derinliği nedir? diye sordu Giordino DeLuca'ya.

Genç seyir subayı masanın altındaki çekmeceden bir harita çıkardı ve masaya yaydı. Conrow Guyot, diye yüksek sesle okudu. Derinliği üç yüz on metre.

Araca uzaklığı ne kadar? diye sordu Morton.

DeLuca haritanın altındaki ölçeklere bakarak hesapladı. Yaklaşık doksan altı kilometre.

Saatte sekiz kilometreyle, diye hesaplamaya başladı Giordino. Sonra da engelleri dolaştığı düşünülerek mesafeyi iki katı hesaplarsak, Conrow'un tepesine yarın bu saatlerde varmış olurlar.

Morton hâlâ kuşkuluydu. Guyot'un tepesine tırmanmak onları yüzeye yaklaştırır, ama yine de üç yüz metre derinlikte olacaklar. Peki bu adam...

Adı Dirk Pitt'dir, dedi Giordino.

Pekâlâ Pitt. Yüzeye nasıl çıkmayı düşünüyor... yüzerek mi?

O derinlikten olmaz, dedi Sandecker. Big John'un basıncı bizim de şimdi bulunduğumuz, deniz seviyesi basıncına göre ayarlanmıştır. Oradaki dış su basıncı buradakinden otuz üç kat daha ağırdır. Onlara en gelişmiş dalgıç gereçleri ve helyumoksijen gaz karışımı verebilsek bile hiç kurtulma şansları yok.

Eğer Big John'dan çıkarken basınçtaki artış öldürmezse, diye ekledi Giordino. Yüzeye çıkarken basınç değişikliği öldürür.

Peki o halde Pitt'in kozu ne olabilir? diye sordu Morton ısrarla.

Giordino bir an boş gözlerle baktı. Bunun cevabını bilmiyorum, ama bir an önce düşünüp bulsak iyi olur.

Kısım 15

Zeminin gri çoraklığı birden değişivererek yerini deniz tabanından yükselen ve tuhaf heykellere benzeyen hava deliklerine bıraktı. 365'C sıcaklıkta siyah renkte buhar bulutları püskürten bu delikler yerden fışkırmış bacalara benziyordu. Bu buhar bulutu soğuk okyanus suyu tarafından hemen boğuluyordu.

Tütenler, diye tanıtladı Plunkett.

Çevrelerinde de deniz yaratıkları toplanmıştır, dedi Pitt gözünü kontrol monitöründeki seyir göstergesinden ayırmadan. Daha önceki araştırmalarımızda bunlardan on tanesinin haritasını çıkarmıştık.

Aman açıktan geç de onları ezmeyelim.

Pitt gülümsedi, sonra da aracı el kontrolüne aldı. Hiç güneş ışığı görmeden yaşayan bu gizemli yaşam kolonisini ezmemek için özen gösteriyordu. Deniz tabanının yaklaşık bir kilometrekaresini kaplayan bir çöl vahası gibiydi. Bacalara dolanmış dev solucanlar, rüzgârdan sallanan bataklık otları gibi akıntının etkisiyle hafifçe savrulmaktaydı.

Bazılarının boyu en az üç metre olmalı, dedi Plunkett hayretle.

Bacaların ve solucanların çevresinde beyaz deniz midyeleri ve Plunkett'in o güne dek hiç görmemiş olduğu türlerde deniztarakları vardı. Limon renginde, puf böreğine benzeyen ve denizanası ailesinden olan yaratıklar beyaz bir yengeç türü ve mavimsi karideslerle bir aradaydı. Bunların hiçbiri yaşamını sürdürmek için fotosentez gereksinmiyordu. Bacalardan gelen hidrojen sülfür ve oksijeni organik besin maddelerine çeviren bakteriler sayesinde besleniyorlardı. Eğer bir gün güneş sönecek olursa, yukardaki tüm yaşam biçimleri sona erdiği halde bu yaratıklar canlı kalmayı sürdüreceklerdi.

Plunkett gördüğü her canlıyı belleğine yazmaya çalışıyordu. Tümüyle yabancı bir dünyayı izlerken içinde müthiş bir duygu dalgası kabardı. Kendini galekside kaybolmuş ve soyutlanmış bir astronot gibi hissetmeye başlamıştı.

Pitt dışardaki bu büyüleyici manzaraya ancak bir iki kez bakabilmişti. Dikkatini dağıtmaması gerekliydi. Monitörde göreceği tehlikelere karşı gözleri ve refleksleri hazır olmalıydı. İki kez, aracı son anda bir yarığa sokmaktan kurtarabilmişti. Zemin Hawai'deki lav yatağı kadar engebeli olduğu için sık sık bilgisayarı en az tehlike gösteren yolu bulması için programlaması gerekiyordu.

Aracın ağırlığını kaldıramayacak heyelan bölgeleriyle kanyon kenarlarına özellikle dikkat etmesi gerekliydi. Bir keresinde küçük, fakat hâlâ faal bir yanardağın çevresinden dolaşmak zorunda kaldı. Yanardağdan çıkan sıcak lav uzun bir çatlaktan boşalıyor, yamaçtan aşağı akarken soğuk suyla katılaşıveriyordu. Pitt insanın ancak Mars gezegeninde bulabileceği türden kraterlerin, yüksek koni biçiminde çıkıntıların ve derin çukurların etrafından bir bir dolaşıyordu.

Aracın ışıklarının sağladığı sınırlı görüş uzaklığına bırakmayıp, bilgisayarın sonar ve radar antenleriyle sürmek pek zevkli değildi. Sürekli dikkat harcamanın gerilimini ağrıyan kasları ve yanan gözleriyle hissediyordu. Birden, kontrolü artık Big John'u işletmeyi öğrenmiş gibi görünen Plunkett'e devretmeye karar verdi.

Şu anda iki bin metre yüksekliğe vardık, dedi Pitt.

İyi gidiyor, dedi Plunkett neşeyle. Yolun yarısına geldik sayılır.

Fazla ümitlenme, eğim dikleşti. Bir beş derece daha artarsa paletler zemini kavrayamaz.

Plunkett her türlü başarısızlık düşüncesini kafasından kovuyordu. NUMA'lı adama sonsuz bir güven duymaktaydı, ancak bu güveni Pitt'i biraz huzursuz etmiyor değildi. Yamacın yüzeyi düzleşti. Doruğa kadar direkt bir yolumuz olacak herhalde.

Buralardaki lav kayaları eskisi kadar keskin kenarlı olmayabilir, dedi Pitt bitkin bir sesle. Ama asla düzleşmiş denemez.

Hiç merak etme. Artık uçsuz bucaksız diplerde değiliz, ortalara geldik. Plunkett birden susup pencereden maviyeşil ışık saçan canlı bir yaratığı gösterdi. Porichtys myriaster. İki dakika kadar ışık gibi yanan bir balık.

Ona acımamız gerek? dedi Pitt alaylı.

Neden acımalı? diye karşı çıktı Plunkett. Bu balıklar çok büyük bir uyum sağlamışlardır. Işıldaması onu yemek isteyenleri korkutur, kendi yiyecekleri için yem görevi yapar, kendi türleri tarafından tanınmasını ve tabii, bu kapkaranlık dünya içinde karşı cinslerini çekmeye yarar.

Bütün yaşamları boyunca soğuk ve simsiyah bir boşlukta yaşamak çok sıkıcı olsa gerek, dedi Pitt.

Plunkett onun dalga geçtiğini anladı. Çok akıllıca bir gözlem, Bay Pitt. Ne yazık ki bu ortaderinlik balıklarına herhangi bir eğlence sunamıyoruz.

Yoo, sanırım onları biraz olsun güldürebiliriz.

Öyle mi. Ne düşünüyorsun?

Aracı sen sür biraz, seni izlesinler. Kontrol konsolunu gösterdi. Haydi, sen geç buraya. Aman, neonlarla reklam yapan denizanalarına bakıp da gözlerini monitörün jeolojik göstergesinden ayırmayasın.

Pitt koltuğuna gömüldü, gözlerini kapadı ve hemen uyumaya başladı.

İki saat sonra tabanca sesine benzer bir patlamayla Pitt uyandı. Bir sorun çıktığını hemen anlayarak doğruldu ve konsoldaki göstergelere baktı. Kırmızı bir ışık yanıp sönmekteydi.

Arıza mı çıktı?

Bir delik açıldı, diye açıkladı Plunkett. Uyarı ışığı da patlama sesiyle birlikte yanınaya başladı.

Hasarm derecesi ve yeri hakkında bilgisayar ne diyor?

Üzgünüm, ama programı çağıracak kodu vermemiştin.

Pitt hemen tuşlara gereken kodu bastı. İstenen bilgi hemen ekranı dolduruverdi.

Şansımız varmış, dedi Pitt. Yardımcı sistemler ve elektronik gereçler bölmeleri sağlam. Özel koruyucusu olan reaktör bölümü de öyle. Delik altta, motor ve jeneratör bölmelerinde bir yerde.

Bunun için şanslı mı sayılırız?

O bölmede hareket edebilecek yer var, üstelik giriş deliğini tıkayabilmek için duvarlara da erişilebilir. Bu yaşlı otobüs onca hırpalanmadan sonra alt koruyucu kısımlarından bir yerde mikroskobik bir delik açılmış olmalı.

Dışardaki suyun basıncıyla bir toplu iğne kadar delikten girecek su bu kabinin içini iki saatte doldurabilir, dedi Plunkett kaygılı bir sesle. Huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Gözlerinde bütün iyimserlik gitmiş, boş boş monitöre bakmaktaydı. Delik büyüyüp de gövde çökünce... Sonunu getiremedi.

Bu duvarlar çökmez, dedi Pitt güvenle. Bu derinlikteki basıncın altı katına dayanacak biçimde yapıldı.

Ama yine de içinden bir lazer ışını gücünde su fışkırtan küçük bir delik var. Bunun gücü bir elektrik kablosunu ya da bir insanın kolunu göz açıp kapayana kadar kesebilir.

O halde çok dikkat etmem gerekiyor, değil mi? Pitt koltuğundan kalkıp sürünerek kotrol kabininin kıç kısmına gitti. Araç engebeli arazide sallanarak ilerlediği için sürekli olarak bir yere tutunması gerekiyordu. Çıkış kapısına gelmeden hemen önce eğilip yerden bir kapak kaldırdı ve motor bölmesinin lambalarını yakan düğmeyi çevirdi.

Buhar türbininin uğultusu içinde bir tıslama sesi duydu, fakat nereden kaynaklandığını göremedi. Daha şimdiden su seviyesi çeyrek metreyi bulmuştu. Durup kulak kabartarak sesin yerini tayin etmeye çalıştı. Jilet gibi kesen suyun üstüne körü körüne gitmek budalalık olurdu.

Görebildin mi? diye bağırdı Plunkett.

Hayır! diye seslendi Pitt.

Durayım mı?

Sakın ha. Doruğa doğru sürmeye devam et.

Yerdeki açılıştan içeri eğildi. Tıslama sesi dışardaki öldürücü çevreden daha korkunç geliyordu. Acaba fışkıran su hayatî bir gerece hasar vermiş miydi? Acaba durdurulamayacak denli güçlü müydü? Düşünerek kaybedecek zaman yoktu. Bir anlık duraksama her şeyi bitirebilirdi. Artık boğularak mı, lime lime kesilerek mi, yoksa basınç altında ezilerek mi öleceğinin de önemi kalmamıştı.

Kendini kapaktan içeri bıraktı ve bir süre çömeldiği yerde oturdu, isabet almadığı için mutluydu. Tıslama sesi bir kol mesafesinden geliyordu. Su önünde bir yere çarparak püskürüyor ve çıkardığı buğulanma Pitt'in kaynağı görmesine engel oluyordu.

Biraz daha ilerlediği sırada aklına bir fikir geldi ve ayakkabısını çıkardı. Tıpkı bir görme özürlünün bastonunu sallaması gibi, ayakkabının topuğu öne gelecek biçimde, kolunu açtı ve sağa sola salladı. Bir anda ayakkabı elinden kopardır gibi oldu. Topuğun bir kısmı düzgün bir biçimde kesilmişti. O anda da Pitt hemen sağındaki deliği gördü.

İğne gibi fışkıran su deliğin tam karşısındaki kompakt buhar türbininin kundak içindeki tabanına çarpıyordu. Kalın titanyum kundak suyun gücüne dayanabiliyordu, fakat şimdiden kalın yüzeyinde küçük bir delik açılmaya başlamıştı.

Pitt sorunun kaynağını bulmuştu, ama çözüm daha görünürlerde yoktu. Yeteri kadar zaman olursa metali bile delip geçebilecek bir püskürme gücüne karşı tıkaç ya da bandla örtmek bir işe yaramazdı. Pitt türbinin kenarından dolanıp

gereç ve yedek parça dolabına geldi. İçine bir süre baktıktan sonra buhar jeneratörüne ait yüksek basınca dayanıklı bir boru ve balyoza benzer bir çekiç aldı.

Pitt hazır olduğunda su yüksekliği yarım metreyi bulmuştu. Bulduğu geçici çözüm mutlaka işe yaramak zorundaydı. Yoksa hiçbir ümit kalmayacak Plunkett'le birlikte ya boğularak ya da basınç altında ölümü bekleyeceklerdi.

Ağır ağır, büyük bir dikkatle, bir elinde boru, diğerinde çekiçle deliğe yaklaştı. Derin bir soluk aldı, bir süre içinde tuttuktan sonra soluğunu verdi. Aynı anda borunun bir ucunu deliğin üstüne yerleştirdi, suyun çıktığı öbür ucunu kendinden uzak tutarak türbin ve reaktör bölmelerini ayıran eğimli kalın duvara dayadı. Duvar yukarı doğru daralıyordu. Pitt altt an çekiçle vurarak borunun iki duvar arasında sıkışmasını sağladı. Artık her iki ucundan incecik bir su sızıntısı kalmıştı.

Bu buluşu akıllıca olabilirdi, ama kusursuz değildi. Görünüşe göre bu önlem onları doruğa kadar götürürdü, ama fazla ömrü de yoktu. Bir süre sonra lazer gibi gelen su ya giriş deliğini büyütür ya da boruyu parçalardı.

Pitt olduğu yere çöktü, vücudunu saran suya aldırmayacak kadar bitkindi. Ne tuhaf, diye düşündü, buz gibi suyun içinde oturduğu halde terliyordu.

Gömüldüğü yerden çıkalı yirmi iki saat geçtikten sonra araç, yeniden Pitt'in yönetiminde, deniz dağının tepesindeki düzlüğe vardı. Big John'un bütün motorları sustu, az sonra da peşlerinde yerden kalkan kumlar çöktü.

Başardık, dostum, diye heyecanla bağırdı Plunkett, Pitt'in omzuna vurarak. Doruğa vardık işte!

Evet, dedi Pitt yorgun bir sesle. Ama hâlâ büyük bir engelle karşı karşıyayız. Başıyla derinlik göstergesini işaret etti. Yukarıya üç yüz yirmi iki metre daha var.

Plunkett'in sevinci anında buhar oldu. Sizinkilerden bir belirti var mı?

Pitt sonar radarını çalıştırdı. Ekranda on kilometre karelik bir alan bomboş görünüyordu. Bekledikleri kurtarma aracı gelememişti.

Gelen giden yok, dedi Pitt alçak bir sesle.

O lanet müziğimizi yüzeyden duymayıp gidiş yönümüzü çıkaramamalarma şaşırıyorum, dedi Plunkett.

Bir kurtarma harekâtı için çok az zamanları var.

Ama yine de sizin sualtı araçlarınızdan biri geri gelip bize arkadaşlık eder,

diye bekliyordum.

Pitt yorgun bir şekilde omuz silkti. Araçlarda arıza, kötü hava koşulları, daha bir sürü sorunla karşılaşmış olabilirler.

Onca yolu bu cehennem gibi yerde ölmek için gelmedik, dedi Plunkett. Başını kaldırıp baktı. Artık o zifiri karanlık gitmiş, gün ağarmasını andıran açık lacivert bir renk gelmişti. Bu kadar yaklaştıktan sonra olmaz.

Pitt, Giordino'yla Amiral Sandecker'in onu ve Plunkett'i kurtarmak için herzeyi yapacaklarını biliyordu. Planını anlamamış ve ona göre önlem almamış olabilecekleri düşüncesini aklına bile getirmek istemiyordu.

Yavaşça kalkıp kıça gitti ve motor bölmesine inen kapağı kaldırdı. Delik genişlemiş ve su seviyesi bir metrenin üstüne çıkmıştı. Bir kırk dakika sonra su türbine erişirdi. Türbin su altında kalınca jeneratör de susardı. Yardımcı sistemler çalışmayınca da Pitt ve Plunkett çok geçmeden ölürlerdi. Mutlaka gelirler, dedi Pitt kendi kendine. Gelecekler.

Kısım 16

On dakika geçti, derken yirmi. Yalnızlığın dehşeti, denizin dibinde kaybolma duygusu ve sonsuz bir karanlık artık dayanılmaz bir karadüş olmaya başlıyordu.

Pitt Big John'u doruğun ortasındaki düzlüğe park ettikten sonra bilgisayarı motor bölmesindeki deliğin durumunu vermesi için programladı. Ekrana gelen sonuç su seviyesinin jeneratörün birkaç santimetre yakınma geldiğini gösterdi.

Yüzeye yaklaşmaları her ne kadar dışardaki su basıncım adamakıllı azaltmışsa da, delik büyümüş, Pitt'in çabalan su seviyesinin yükselmesini önleyememişti. Yükselen su seviyesinin neden olduğu hava basıncını normale getirmek için bölmedeki havayı çekti.

Plunkett oturduğu yerden yarım dönmüş Pitt'i inceliyordu. Pitt'in yüzü sakindi, hemen hiç kırpmıyormuş gibi görünen gözlerinden büyük bir öfke yansımaktaydı; herhangi bir kimseye ya da şeye değil, yalnızca kontrol edemediği bir duruma yönelmiş bir öfkeydi. Plunkett'in varlığından neredeyse habersiz gibiydi. Aklı tüm duygulara ve korkuya karşı sımsıkı kapalıydı. Çeşitli yollardan kurtulma planları düşünüyor, en küçük ayrıntılarına kadar hesap yapıyor, fakat sonunda her birinin de işe yaramazlığını kabul etmek zorunda kalıyordu.

Başarma olasılığı bulunan yalnızca bir tek yol vardı, ama bu da tümüyle Giordino'ya bağlıydı. Eğer dostu gelecek bir saat içinde ortaya çıkmazsa, iş işten geçecekti.

Plunkett uzanıp kocaman yumruğuyla Pitt'in omzuna dokundu. Çok görkemli bir çabaydı, Bay Pitt. Bizi sonsuz derinliklerden kurtarıp neredeyse yüzeyi göreceğimiz bir yere getirdin.

Ama yetmedi işte, diye mırıldandı Pitt. Ucuna kadar geldik, orada kaldık.

Peki ama söyler misin, basınç için giriş-çıkış bölmesi olmadan ve biz i yüzeye çıkaracak bir personel kapsülü olmadan yüzeye nasıl ulaşmayı düşünüyordun?

İlk fikrim yüzerek çıkmaktı.

Plunkett tek kaşını kaldırdı. Umarım soluğumuzu tutmamızı düşünmüyordun.

Hayır.

Güzel, dedi Plunkett rahatlayarak. Çünkü ben daha otuz metre çıkamadan

boğulurdum. Biraz durduktan sonra merakla Pitt'e baktı. Yüzme konusunda ciddi değilsin herhalde.

Çaresizliğin ürettiği saçma bir ümit işte, dedi Pitt filozofça. Vücutlarımızın o basınca ve dekompresyona dayanamayacağını ben de biliyorum tabii.

Bu ilk fikrindi. Daha başka özgün fikirlerin var mı... örneğin bu canavarı yüzdürmek falan gibi?

Yaklaşıyorsun.

On beş tonluk bir aracı yerinden kaldırmayı düşünmek ancak müthiş bir hayalgücüyle olabilir.

Aslında yalnızca Al Giordino'ya bağlı, dedi Pitt. Eğer aklımdan geçenleri okumuşsa, bir sualtı aracıyla gelip...

Ama o senin düşündüğünü yapamadı, dedi Plunkett.

Herhalde çok iyi bir nedeni vardır.

Bay Pitt, sen de biliyorsun, ben de biliyorum ki, hiç kimse gelmeyecek. Değil birkaç saat içinde, günler geçse de gelmeyecek. Sen bir mucize için kumar oynadın ve kaybettin. Eğer aramaya gelseler bile, sizin yıkılan maden tesisinizi ararlar, burayı değil.

Pitt cevap vermeden önüne baktı. Aracın ışıkları bir balık sürüsünü çekmişti. Yassı vücutları ve narin kuyruklarıyla tembel tembel çemberler çizerek yüzüyorlardı.

Pitt sanki bir şey dinlermiş gibi öne eğildi, sonra yine arkasına yaslandı. Bir an bir şey işittiğimi sandım.

Bu avaz avaz müziğe rağmen bir şey işitebileceğimize şaşarım, diye homurdandı Plunkett. Artık kulak zarlarım iflas etti.

Unutturma da sana sonra bir başsağlığı kartı atayım, dedi Pitt. Yoksa pes edip bırakalım, kabine su basalım mı, istiyorsun?

Gözleri yine balıklara takılı halde hareketsiz oturmaya devam etti. O sırada tepelerinden büyük bir gölge geçti; balıklar tek vücutmuşçasına karanlığın içine ok gibi dalıp kayboldular.

Bir şey mi oldu? diye sordu Plunkett.

Ziyaretçimiz var, dedi Pitt, 'demedim mi' anlamında sırıtarak. Koltuğunda kıpırdanıp üst camdan bakmaya çalıştı.

NUMA sualtı araçlarından biri BigJohn'un biraz arkasında ve sağında boşlukta asılı gibi durmaktaydı. Giordino'nun ağzı tam anlamıyla kulaklarında, Amiral Sandecker ise yuvarlak lumbozdan coşkuyla el sallamaktaydı.

İşte Pitt'in beklediği, için için dua ettiği an buydu, Plunkett'in de kollarını açıp ona sarılması onun da bu mutluluğu nasıl paylaştığını gösteriyordu.

Dirk, dedi Plunkett ciddileşerek. Bu kadar olumsuz bir yoldaş olduğum için senden özür dilerim. Bu iş her türlü kavrayışımın ötesinde. Çok müthiş bir adamsın doğrusu.

Eh işte, elimden geleni yaptım, dedi Pitt esprili bir alçakgönüllülükle.

Pitt sualtı aracının içindeki Giordino'nun gülen yüzü kadar harika bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Ya Amiral nereden çıkmıştı? Nasıl olup da olay yerine bu kadar çabuk gelebilmişti?

Giordino fazla zaman kaybetmedi. Bir elektrik alıcısını örten küçük kapağı işaret etti. Pitt onun ne demek istediğini anlayıp bir düğmeye bastı. Kapak açıldı, birkaç dakika içinde sualtı aracının robot kolları buraya bir kablo bağlayıverdi.

Beni işitiyor musun? diye çınladı Giordino'nun sesi hoparlörlerden.

Sesini duymak ne büyük zevk, bilemezsin, dostum, dedi Pitt.

Geciktik, kusura bakma. Öbür araç yüzeye çıkınca kaza geçirip battı. Bunun da aküleri kısa devre yapınca onarım için zaman kaybettik.

Hepsi bağışlandı. Bu ne şeref, Amiralim, sizi hiç beklemiyordum.

Bırak yağ çekmeyi, diye patladı Sandecker. Durumunuz nedir?

Bütün enerji kaynağımızı kırk elli dakika sonra kapatabilecek bir deliğimiz var. Onun dışında iyi durumdayız.

O halde hemen işe koyulalım.

Konuşarak daha fazla zaman kaybetmeyen Giordino hemen sualtı aracını pruvası Big John'un alt yanına gelecek biçimde manevra etti. Sonra da kontrol küresinin ön alt kısmındaki manipülatör kollarını devreye soktu. Bu kollar Big John'unkilerden çok daha küçük ve karmaşıktı.

Bu kolların değişik tiplerde el mekanizmaları vardı ve hidrolik olarak eliyordu. Sol el kola döner bir bilekle bağlı, bunun da uçlarında yün, pamuk, iplikten çeliğe kadar her türlü maddeyi tanıtlayabilen sensörlere sahip üç parmağı vardı. Kullananın da becerisi ve bir bilgisayar sistemiyle güçlenince, bu parmaklar küçük bir iğneden ipliği geçirebildiği gibi, gerektiğinde kaya

parçalarını bile kırabilirdi.

Robot kol küçük bir tanka bağlı bir hortumu çözüp, ortasında bir deliği olan büyükçe bir çubuğa yerleştirdi.

Sağ kolun bilek kısmında dört tane çember biçiminde metal kesici disk vardı. Her diskin değişik diş yapısı bulunuyor, kestiği maddenin sertliğine göre bu diskler değiştirilebiliyordu.

Pitt merakla sol ek montajına baktı. Disklerin araçta olduğunu biliyordum, ama oksijenli kesme gerecini nereden buldun?

Geçen bir denizaltıdan ödünç aldım, dedi Giordino ayrıntıya girmeden.

Mantıklı. Pitt arkadaşının kendisini işletmediğinden emin değildi, ama üsteleyecek hali de yoktu.

Ayrılma başlıyor, dedi Giordino.

Sen bizi kesip ayırmaya çalışırken, ben de basan suyun ağırlığını telefi etmek için hava basıncını birkaç atmosfer arttırayım.

İyi fikir, dedi Sandecker. Ne kadar yüzebilirlik kazanırsan o kadar iyi. Fakat basınç emniyet sınırına da dikkat et, yoksa dekompresyon sorunlarıyla karşılaşabilirsiniz.

Bilgisayarımız bunu kontrol eder, dedi Pitt. Dr. Plunkett de ben de vurgun yemek istemeyiz.

Pitt kontrol ve motor bölmelerine basınçlı hava pompalarken Giordino da kol ve el manipülatörlerini bağımsız olarak çalışacak duruma getirdi. Üç hareketli parmağı olan el kaynak çubuğunu yuvanın içinden geçen sürgüye dayadı. Çubuk pozitif yüklü, araç ise negatifdi. Çubuk sürgüye değer değmez birden bir parlama oldu. Metal kızarıp erirken çubuğun içindeki delikten püsküren oksijen metalin yeniden katılaşmasını önlüyordu.

Bütün şaftları, kaideleri ve elektrik bağlantılarını kesip kontrol bölümünü ana gövdeden ayıracaklar, diye açıkladı Pitt.

Plunkett anladığını göstermek için başını salladı. O sırada Giordino öbür kolu uzattı, kesici diskler hedefine değince kıvılcımlar püskürmeye başladı. Demek ki yolculuk biletimiz bu. Boş bir şampanya şişesi gibi yüzeye çıkacağız.

Ya da boşaltılmış bir şişe Coor birası.

Bay Pitt, karşımıza ilk çıkan pub'da içkiler benden.

Teşekkür ederim, Dr. Plunkett. Kabul ediyorum, yalnız yeter ki yukarı çıkacak kadar yüzebilirliğimiz olsun.

Kontrol bölmesini kesip çıkarsınlar, dedi Plunkett. Boğularak ölmektense vurgun yemeyi yeğlerim.

Pitt öyle düşünmüyordu. Yüzyıllardan beri dalgıçların vurgun nedeniyle çektikleri ıstırap insanlarca yapılan en müthiş işkencelerin bile ötesindeydi. Ölüm kurtuluş sayılırdı, çünkü sağ kalmak demek, ömür boyu hiç dinmeyen acılarla bükülmüş, sakat bir beden oluyordu. Pitt gözlerini dijital göstergeden hiç ayırmıyordu; basınç üç atmosferi göstermekteydi, yani yirmi metre derinliğin basıncı. Kanlarında nitrojen gazı oluşmaya başlamadan bu derinlikteki basınca dayanabilirlerdi.

Yirmi beş dakika sonra, tam Pitt yapmış olduğu tahminleri yeniden gözden geçirmek üzereyken metalik bir gürültü duyuldu.

Yalnızca bir yatak ve bağlantı yeri kaldı, diye haber verdi Giordino. Hazır olun, kopuyorsunuz.

Anlaşıldı, dedi Pitt. Bütün enerji ve elektrik sistemlerini kapamak için hazır bekliyoruz.

Sandecker gözlerinin önünde iki adamın da her an ölebileceklerini düşündükçe fena oluyordu. Yeterli havanız var mı? diye sordu.

Pitt monitöre bir göz attı. Eğer yolda alışveriş yapmazsak, eve kadar idare eder.

O sırada tüyleri diken diken eden bir gıcırtı sesi duyuldu ve kontrol bölmesi birden sarsılıp, burnu yukarı doğru savruldu. Bölme yapısı bulunduğu ana gövdeden kopmak ister gibi hareketlendi. Pitt hemen ana jeneratör bağlantısını kapatıp, bilgisayarı ve telefonu işler durumda bırakabilmek için acil durum akülerini devreye soktu. Fakat bütün bu hareketlenme birden durdu ve traktörün kocaman çerçevesi üstünde donmuş gibi kaldılar.

Dayanın, dedi Giordino'nun güven verici sesi. Birkaç hidrolik kabloyu ıskalamışım. Sonra da ekledi. Elimden geldiğince yakında kalmaya çalışacağım, ama eğer ara açılacak olursa telefon kablosu kopar, ses bağlantımızı kaybederiz.

Elini çabuk tut. Bazı kesik hatlardan ve bağlantı yerlerinden su giriyor.

Anlaşıldı.

Yüzeye çıkar çıkmaz çıkış kapınızı açıp hemen kendinizi dışarı atın, diye

seslendi Sandecker.

İshal olmuş kazlar gibi, dedi Pitt.

Pitt ve Plunkett birkaç dakika için dinlenerek disklerin kesme sesini dinlediler. Derken bir sökülme sesi duyuldu ve geride BigJohn'un mekanik bağırsaklarını bırakarak yavaş yavaş yükselmeye başladılar.

Yükseliyoruz! diye kükredi Plunkett.

Pitt'in ağzı gerildi. Çok yavaş. İçeri dolan su yüzebilirliğimizi azalttı.

Çıkış biraz uzun sürecek, dedi Giordino. Yükselme hızınız dakikada on metre sanırım.

Motoru, reaktörü ve bir ton suyu da beraberimizde sürüklüyoruz. Hacmimiz ağırlık fazlamızdan ancak biraz daha fazla.

Yüzeye yaklaştıkça daha hızlı çıkarsınız.

Yeterli değil. Aldığımız su basınçtaki düşmeyi dengeleyecek.

Haberleşme kablosu için merak etme, dedi Giordino. Yükseliş hızınıza kolayca ayak uydurabiliyorum.

Ne büyük teselli, diye homurdandı Pitt.

Yirmi metre yükseldik, dedi Plunkett.

Yirmi metre, diye tekrarladı Pitt.

Dakikalar ilerledikçe ikisi de konuşmadan derinlik göstergesine bakıyorlardı. Denizin rengi de giderek açılmış, önce yeşile, sonra da sarıya dönüşmüştü. Yüz elli metreye vardıklarında Pitt artık kol saatinin kadranını görebiliyordu.

Yavaşlıyorsunuz, diye uyardı Giordino. Çıkış hızınız dakikada yedi metreye düştü.

Pitt bilgisayardan bilgi istedi. Çıkan sonuç hiç hoş değildi. Su basma seviyesi kırmızıyı gösteriyor.

Hava hacminizi arttırabilir misiniz? diye sordu Sandecker endişeyle.

Ancak öldürücü dozda bir vurgunu göze alırsak.

Başaracaksınız, dedi Giordino ümitle. Seksen metre sınırını da geçtiniz.

Yükseliş hızı dört metreye düşerse el mekanizmasıyla bizi tutup çekin.

Anlaşıldı.

Giordino öne çıkıp aracını kıç kısmı yüzeye dönük biçime çevirdi, otomatik pilotu da diğer aracın hızında geri gidecek biçimde ayarladı. Fakat daha robot kolu uzatmadan diğer aracın hız kaybettiğini ve aranın açıldığını gördü. Hemen arayı kapadı.

Dakikada iki metre, dedi Pitt buz gibi bir sesle. Hemen bağlansan iyi olur.

Başladım bile, dedi Giordino.

Sualtı aracının el mekanizması diğer aracın bir çıkıntısını sımsıkı yakalayana kadar, kontrol bölmesinin yükselmesi tümüyle durmuştu.

Su bizi daha fazla itmiyor, dedi Pitt.

Giordino sualtı aracının demir safra ağırlıklarını atarak tam hız tornistan yaptı. Kontrol bölmesini yedeğine alan sualtı aracı ıkına sıkına yüzeye doğru yükselmeye başladı.

Seksen metre, yetmiş metre, günışığına ulaşma yolculuğu hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Tam yirmi yedi metreye vardıklarında bu çıkış son kez olarak kesildi. Motor bölmesinde yükselen su sonradan parçalanan borulardan ve gediklerden büyük bir güçle artmaktaydı.

Sizi tutamıyorum, dedi Giordino dehşetle.

Hemen çıkın! diye bağırdı Sandecker.

Pitt ve Plunkett'in böyle bir talimata gerekleri yoktu, ikisi de ölmek istemiyordu. Kontrol bölmesi dibe doğru inişe geçmiş, sualtı aracını da beraberinde çekmekteydi. Tek kurtuluşları içerdeki hava basıncıydı; dışardaki su basıncıyla neredeyse eşitlenmiş durumdaydı. Fakat su basması çok kötü bir zamanda olmuş, acil durum akülerine kısa devre yaptırarak çıkış kaportasını açan hidrolik devreyi kesmişti.

Plunkett çılgın gibi kaportayı dışarı doğru itmeye çalıştı, fakat biraz daha yüksek olan su basıncı aman vermiyordu. Pitt de yanına geldi, birlikte uğraştılar.

Sualtı aracının içinde Giordino ve Sandecker bu mücadeleyi büyük bir korku içinde izlemekteydiler. Kontrol bölmesi yüzebilirliğini hızla kaybediyor, dehşet verici bir hızla dibe doğru iniyordu.

Sonunda kaporta kapağı açıldı ve bölmenin içine su dolmaya başladı. Sık sık soluk alıp ver, yukarı çıkarken de soluk vermeyi unutma, diye uyardı Pitt.

Plunkett peş peşe derin soluklar alıp ciğerlerindeki karbondioksiti boşalttı, son soluğunu da içinde tutarak kendini açık kaportadan suya bıraktı.

Aynı işlemleri yapan Pitt de suya dalınca Giordino sualtı aracının robot elini çekti ve BigJohn'un geride kalan bölümü de dibe düşmeye başladı.

Pitt o sırada bilemezdi, ama çıkışını yaptığı sırada tam kırk iki metre derinlikteydi. Oysa yüzeyden süzülen günışığı sanki on kilometre uzaktaymış gibiydi. Ayağında bir çift palet olması için bir yıllık maaşını seve seve Erirdi. Bir de on beş yaş daha genç olsaydı. On dokuz yirmi yaşlarındayken otuz metre derinliğe teçhizatsız olarak pek çok dalış yapmıştı. Gerçi hâlâ formdaydı, ama zaman ve çetin bir yaşam ne de olsa izlerini bırakıyordu.

Güçlü ve eşit kulaçlarla yüzerken bir yandan da azar azar soluk veriyor, ciğerlerinde genleşen gazların kılcal damarları koparıp hava kabarcıklarının kanına geçip hava ambolizmine neden olmasını önlüyordu.

Pitt yukarda iki teknenin gölgesini gördü. Gözlük olmadığı için bulanık olan görüntüden teknelerin yalnızca altını seçebiliyordu. Biri irice bir gemiyken, diğeri çok çok büyüktü. Kafasını çarpmamak için rotasını değiştirdi. Altında Sandecker ve Giordino sualtı aracıyla izliyorlar, ona destek veren bir tezahürat ekibi gibi görünüyorlardı.

Plunkett'in hizasına gelince, onun adamakıllı zor durumda olduğunu gördü. Plunkett'in tüm gücü kesilmiş gibiydi, Pitt'in gördüğü kadarıyla kendinden geçmek üzereydi. Yakasından tutup onu çekmeye başladı.

Pitt ciğerlerindeki son havayı da verdi. Yüzeye hiç erişemeyeceğini sanıyordu. Kulakları zonklamaya başlamıştı. Tam son bir çaba için bütün gücünü toplarken Plunkett'in hareketsiz kaldığını fark etti. İngiliz bilimadamı gücünün son damlasına kadar kahramanca mücadele etmişti, fakat ne yazık ki iyi bir yüzücü değildi.

Pitt'in gözleri kararmış, hawai fişekleri görmeye başlamıştı. Oksijensizlik beynini kemiriyordu, fakat yüzeye çıkmak isteği bütün benliğini sarmıştı. Deniz suyu gözlerini yakıyor, burun deliklerinden içeri giriyordu. Artık boğulmasına birkaç saniye kalmıştı, ama hâlâ teslim olmaya niyeti yoktu.

Tükenmekte olan gücüyle son bir hamle yaptı. Plunkett'in ölü gibi ağırlığını da çekerek ayaklarıyla suyu itip serbest koluyla çılgın gibi kulaç attı. Yüzeydeki dalgalar hem çok yakın görünüyor, hem de sanki ondan sürekli uzaklaşıyor gibiydi.

O sırada suya bir şeylerin düştüğünü duydu. Birden her iki yanında si^ yahlar içinde dört insan şekli beliriverdi. İki tanesi Plunkett'i alıp götürdüler. Diğer ikisinden biri Pitt'in ağzına soluma regülatörünün ağızlığını yerleştirdi.

Önce derin bir soluk aldı, ardından peş peşe soluklar alıp verdi, tâ ki dalgıç biraz da kendisi soluyabilmek için nazikçe ağızlığı ondan alana kadar. Pitt'in bütün yaşamında soluduğu en lezzetli havaydı bu.

Pitt'in başı su yüzüne çıkınca sanki ömründe ilk kez görüyormuşçasına uzun uzun güneşe baktı. Gökyüzü hiç bu denli mavi olmamış, bulutlar hiç bu denli beyaz görünmemişti. Deniz sakindi.

Dalgıçlar ona destek olmak istediler ama Pitt onları silkeledi. Sırtüstü suda durup kule gibi yükselen nükleer denizaltıya baktı. Sonra da yelkenliyi fark etti. Bu da nereden çıkmıştı? Dalgıçlar denizaltıdandı, tamam, ama Çinli yelken gemisi ne oluyordu?

Yelkenlinin koruyucu parmaklıklarına dayanan bir hayli insan vardı. Bunların çoğu kendi adamlarıydı, çılgın gibi el sallayıp tezahürat yapıyorlardı. Aralarında Stacy Fox'u fark edip el salladı.

Pitt endişeyle Plunkett'e bakındı, fakat merak etmesine gerek yoktu. Plunkett çoktan denizaltının güvertesine çıkarılmış, etrafını Amerikan denizcileri sarmıştı. Çok geçmeden kendine geldi ve öğürüp kusarak içindeki suyu boşaltmaya başladı.

Bir kol boyu ötesinde sualtı aracı yüzeye çıktı. Giordino kaporta kapağını açıp başını çıkardığında dünyanın en mutlu insanı gibi görünüyordu. Normal konuşma sesiyle konuşacak kadar Pitt'e yakındı.

Bak nelere yol açtın, diyerek güldü Giordino. Bize pahalıya patlayacak.

Pitt ölümü yendiği için mutlu olmasına mutluydu, ama yüzü birden müthiş bir öfkeyle doldu. Pek çok şey yok edilmiş, o anda bilmiyordu ama pek çok insan da ölmüştü. Giordino'ya cevap verirken hiç doğal olmayan gergin bir ses çıkardı.

Ne sen, ne de ben. Ama bunun gerçek sorumlusu kimse yanlış adama çattılar.

İKİNCİ BÖLÜM

KAITEN TEHDİDİ

6 Ekim, 1993 Tokyo, Japonya

Kamikaze pilotlarının uçaklarına binerken birbirlerine söyledikleri son sözler, Yasukuni'de görüşürüz, olurdu.

Her ne kadar bedensel olarak bir daha karşılaşmayı hiç beklemiyorlarsa da, 1868 ihtilali savaşından bu yana İmparator'u için savaşarak ölenlerin anıldığı şehitlik olan Yasukuni'de yeniden biraraya geleceklerine inanıyorlardı. Bu kutsal türbeler Tokyo'nun ortasında, Kudan Tepesi denen yerde bulunmaktadır. Shokonsha, ya da Ruhları Davet Eden Türbe olarak da tanınan asıl tören alanı Shinto mimarisinin kesin kurallarına göre yapılmış hiç eşya bulunmayan bir yerdir.

Eski geleneklere dayanan bir din kültürü olan Shinto, yıllar geçtikçe 'karni', yani ilahî gücün çeşitli tanrılar kanalıyla gösterimi, kavramı etrafında değişik mezhepler geliştirmişti. İkinci Dünya Savaşı'na gelindiğinde artık yalnızca bir din olmaktan çıkmış, bir devlet felsefesi haline gelmişti. Amerikan istilası sırasında Shinto türbelerine verilen hükümet desteği kaldırıldı, fakat sonradan bunlar ulusal kültür hazineleri olarak nitelendirilerek onurları korunmaya başladı.

Bütün Shinto türbelerinin içindeki tapmak başrahip dışındaki herkese kapalıdır. Tapmağın içinde ilahî ruhun simgesi olan kutsal bir nesne bulunur. Yasukuni'de bu kutsal nesne bir aynadır.

Savaş kahramanlarının türbesine giden muazzam bronz kapıdan içeriy e hiçbir yabancı giremez. Oysa, 2.500.000 Japon savaş kahramanı arasında, 1904 RusJapon savaşı sırasında Japon kuvvetlerine ikmal yaparken batırılan gemilerin kaptanı olan iki yabancı da burada kutsallaştırılmıştır. Yasukuni'de kutsal ruh kabul edilenler arasında karanlık kişiler de vardır. Siyasi suikastçılar, yeraltı askerî liderler, düzeyi Auschvvitz ve Dachau'ya varan, hatta geçen vahşet ve cinayetten sorumlu General Hideki Tojo'nun yönetimindeki savaş suçluları bunların arasındadır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Yasukuni yalnızca askeri bir şehitlik

olmakla kalmamıştı. Üstün Japon kültürünün egemen olduğu bir imparatorluk düşleyen sağcı muhafazakâr Japonları biraraya getiren bir simgeydi. 1945 yılında Japonya'nın teslim oluşunun yıldönümünde Başbakan Ueda Junshiro ve parti liderlerinin burayı ziyaretleri ve ibadet etmeleri ülkenin televizyonundan yayınlanınca, siyasi muhalefetten, solculardan, savaş aleyhtarlarından, Shinto karşıtı fraksiyonlardan ve savaş sırasında Japon istilasına uğramış ülkelerden büyük tepkiler gelmişti.

Japon ırkının üstünlüğü ve büyük imparatorluk peşindeki aşırı sağcılar eleştirilerden ve muhalefetten kaçınmak için Yasukuni'de ibadet etmeye gecenin geç saatlerinde gelirlerdi. Ülkenin en zengin adamları, bazı önemli hükümet yetkilileri ve önde gelen kişiler buraya hayalet gibi sessizce gelir, gidelerdi, fakat aynı zamanda hükümetin bile dokunamayacağı kadar güçlü bir yapı kontrol etmekteydiler.

Bunların arasında en gizli ve güçlü olanı Hideki Suma'ydı.

Suma giriş kapısından geçip çakıl patikadan Shokonsha türbesine yürürken hafif bir yağmur çiseliyordu. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına karşın. Tokyo'nun ışıkları alçak bulutlardan yansıyarak yolun aydınlanmasını sağlamaktaydı. İrice bir ağacın altında durup yüksek duvarların içindeki alana şöyle bir baktı. Kıvrımlı çatının altındaki disklerde yuvalanan güvercinlerden başka canlı yoktu.

Kimsenin gözlemediğine karar verdikten sonra âdetleri yerine getirerek oradaki taş leğendeki suyla ellerini yıkayıp ağzını çalkaladı. Sonra dış türbeye girip kendisini beklemekte olan başrahiple buluştu. Suma türbenin sunak yerinde pardösüsünün iç cebinden çıkardığı kâğıt tomarını rahibe verdi.

Sonra Suma’nın ö/el tanrısını ya da kami'sini çağırmak için küçük bir zil çalındı, Suma'yla rahip el ele tutuşarak dua eltiler. Kısa bir arınma töreninden sonra Suma rahiple bir dakika kadar konuşlu, kâğıt tomarını rahibin bıraktığı sunak yerinden aldı ve geldiği gibi sessizce türbeden çıktı.

Son üç gündür içini sıkan stresten bir anda kurtulmuştu. Kami'sinin mistik gücü ve kılavuzluğuyla yeniden doğmuş gibi hissediyordu kendini. Japon kültürünü Batı etkilerinin zehirinden arındırmak olan kutsal davasının yanısıra kendi fınans imparatorluğunun çıkarlarını da koruma savaşında ilahî güçler ona yol göstermekteydi.

O gece yağmur altında Suma'yı gören biri, dönüp bir daha bakmazdı bile. Üstündeki işçi tulumu ve ucuz pardösüyle sıradan bir görünüşü vardı. Geriye taranmış gür saçları bembeyazdı. Genç yaşta ağaran saçları onu kırk dokuz

yaşından daha yaşlı gösteriyordu. Batı ölçülerine göre kısa sayılacak 1.70 m. boyuyla Japonlar için uzunca boylu sayılabilirdi.

Suma'yı yurttaşlarından ayıran tek özelliği, çok önceler ülkeye gelmiş olan bir Hollandalı tacirin ya da İngiliz denizcinin mirası olabilecek masmavi gözleriydi. Cılız bir çocukken, on beş yaşında ağırlık çalışması yaparak kaslı ve güçlü bir vücut geliştirmişti.

Suma türbenin dış kapısından çıkınca, aynı zamanda fedaisi olan şoförü bronz kapıyı kapadı. En eski arkadaşı ve başyaveri olan Moro Kamatori ile sekreteri Toshie Kudo on iki silindirli 600 beygir gücündeki siyah Murmoto limuzin içinde onu beklemekteydiler.

Yurttaşlarından çok daha uzun boylu olan Toshie, uzun bacakları, beline kadar uzayan simsiyah saçları, kusursuz cildi ve insanı büyüleyen kahverengi gözleriyle James Bond filmlerindeki güzellere benziyordu. Fakat onlardan en büyük farkı, onu neredeyse dâhi sınıfına sokacak olan ileri zekâ düzeyiydi.

Suma otomobile binerken başını bile kaldırmadan kucağındaki bilgisayarla meşgul olmaya devam etti.

Kamatori ise telefonda konuşmaktaydı. Onun zekâ düzeyi Toshie'ninki kadar olmasa da, son derece titiz çalışan ve Suma'nın gizli projelerini yürütmede son derece kurnaz ve hünerli bir adamdı. Özellikle perde arkası ödemelerde, gerekli kişileri hizaya getirmede ve fazla tanınmak istemeyen Suma yerine ortaya çıkma konusunda çok başarılıydı.

Kamatori'nin ifadesiz ve güçlü yüzüne büyük gelen kulakları vardı. Kalın siyah kaşlarının altında cansız duran gözleri çerçevesiz, kalın camlı bir gözlüğün ardından bakıyordu. Gergin dudaklarının güldüğü hiç görülmemişti. Hiçbir duygusu ve inancı olmayan ama yalnızca Suma'ya fanatik bir şekilde sadık olan Kamatori'nin uzmanlık alanı insan avıydı. Suma’nın Planlarına engel olabilecek bir kimse, her ne kadar zengin ya da hükümet bürokrasisinde yüksek mevkide olursa olsun, ya bir kazada ya da suçu muhaliflerine atılabilecek bir biçimde ortadan kaldırılırdı.

Kamatori her öldürdüğü kişi için bir çetele tutmaktaydı. Yirmi beş yü boyunca listesi 237 kişiyi bulmuştu.

Telefonu kapadıktan sonra Suma'ya baktı. Washington büyükelçilik mizden Amiral Itakura'ydı. Kaynaklarından aldığı habere göre Beyaz Saray patlamanın nükleer olduğunu ve Divine Star'&zn kaynaklandığını bil; yormuş.

Suma umursamadan omuz silkti. Başkanları Başbakan Junshiro'yu resmen

protesto etmiş mi?

Amerikan hükümeti tuhaf bir sessizlik içinde, dedi Kamatori. Oysa Norveçliler ve İngilizler kaybettikleri gemi için yaygara koparıyorlar.

Ama Amerikalılardan hiç ses yok.

Yalnızca basında küçük haberler çıktı.

Suma öne eğilip Toshie'nin dizine parmağıyla dokundu. Patlama alanınm bir fotoğrafı lütfen.

Toshie saygılı bir baş işareti yaptıktan sonra bilgisayara gerekli talimatı verdi. Otuz saniye geçmeden, sürücü-yolcu bölümü arasındaki duvara monte edilmiş faksdan renkli bir fotoğraf çıktı. Toshie bunu alıp Suma'ya uzattı. Suma otomobilin içindeki lambayı yakıp Kamatori'nin elinden bir büyüteç aldı.

Bu fotoğraf bir buçuk saat önce Akagi casus uydumuz kanalıyla çekildi, diye açıkladı Toshie.

Suma bir süre konuşmadan resmi inceledi. Topu topu bir nükleer denizaltıyla Asya tipi bir yelkenli mi? Amerikalılar hiç de beklediğimiz gibi davranmıyorlar. Pasifik filolarını oraya göndermediklerine şaşırdım.

Deniz Kuvvetleri'nin birçok gemisi o bölgeye doğru gidiyor, dedi Kamatori. Aralarında bir de NUMA okyanus araştırma teknesi var.

Uzay gözlemleri ne durumda?

Casus uyduları ve SRDoksan uçaklarıyla Amerikan istihbaratı zaten kapsamlı bilgi edindi.

Suma resimde görülen küçük bir nesneyi parmağıyla işaret etti. İki tekne arasında yüzen bir sualtı aracı görüyorum. Bu nereden çıktı?

Kamatori eğilip Suma'nın parmağıyla gösterdiği şeye baktı. Herhalde yelkenliden çıkmamıştır. Denizaltıya ait olsa gerek.

Divine Star'dan dibe çöken hiçbir kalıntı bulamazlar, diye mırıldandı. Bütün atomları ayrılmış olmalı. Fotoğrafı Toshie'ye verdi. Bizim ürünlerimizi taşıyan otonakliyecilerin son durumunu ve güzergâhlarını gösteren bir rapor istiyorum.

Toshie sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi monitörden başın1 kaldırdı ve baktı. İstediğiniz bilgi hazır, Bay Suma.

Öylemi?

Divine Moon dün gece Boston'da bütün yükünü boşalttı, diye monitörden

okudu. Toshie. Divine Water... sekiz saat önce Los Angeles Limanı'na bağlandı, yük boşaltnıaya yarın başlıyor.

Başka var mı?

Yolda olan iki gemi var, diye devam etti Toshie. Divine Sky on sekiz saat içinde New Orleans'a bağlanacak, Divine Lake ise Los Angeles' ten beş günlük yol uzakta.'

Denizdeki gemilere haaber salıp ABD dışındaki limanlara sapmalarını bildirsek belki daha iyi ofcur, dedi Kamatori. Amerikan gümrük görevlileri radyasyon belirtileri aklayabilirler.

Los Angeles'teki gizli ajanımız kimdir? diye sordu Suma.

Güneybatı eyaletlerinde gizli projelerinizi George Furukawa yönetiyor.

Suma rahatlayarak arakasına dayandı. Furukawa iyi adamımızdır. Amerikan gümrüklerinde işlemler sertleşirse hemen haber alır. Sonra telefonda görüşmekte olan Kamatori'ye döndü. Daha çok bilgi edinene dek Divine Sky’ın Jamaika' ya yönelmesini bildir, fakat bırak Divine Lake Los Angeles'e devam etsin.

Kamatori anladığını belirtip telefonu yeniden aldı.

Tehlikeye girmiyor musunuz? diye sordu Toshie.

Suma dudaklarını büz#üp, hayır anlamında başını salladı. Amerikan istihbaratçıları gemileri aranacaklardır, ama bombalan hiçbir zaman fark edemeyecekler. Teknolojimiz onları yenecektir.

Divine 5Wdaki patla: ma çok biçimsiz bir zamanda oldu, dedi Toshie. Nedenini acaba hiç öğrenecek miyiz?

Hiç umurumda değil,: dedi Suma kayıtsızca. Kazanın olması talihsizlik, ama Kaiten Proje'lerinizin tamamlanmasını geciktiremeyecek. Suma'nın yüzüne vahşi bir ifade yerleşti. Yeni imparatorluğumuzu tehdit edecek herhangi bir ülkeyi haritadan silecek kadar parça yerleştirdik bile.

Kısım 18

Genel Müdür Yardım cısı George Furukawa eşinden gelen telefona Samuel J. Vincent Laboratuvarları'ndaki lüks ofisinde cevap verdi. Karısı ona dişçiyle olan randevusunu hatırlatıyordu. Teşekkür edip hal hatır sorduktan sonra telefonu kapadı.

Hattın öbür ucundaki kadın aslında onun karısı değil, Bayan Furukawa'nın sesini taklit edebilen, Suma'nın ajanlarından biriydi. Dişçi randevusu ise, daha önce beş kez kullanılmış bir şifreydi. Murmoto otomobillerini taşıyan bir geminin limana geldiğini ve yük boşaltmaya hazır olduğu anlamına geliyordu.

Sekreterine öğleden sonrayı diş tedavisiyle geçireceğini söyleyerek yeraltı park yerine inen asansöre bindi. Otoparktaki özel bölmesine indikten sonra Murmoto spor otomobiline girdi ve direksiyonun başına oturdu.

Koltuğun altına elini uzatınca Suma'nın adamlarınca oraya bırakılmış olan zarfı buldu. Zarfın içini yoklayıp, üç otomobilin limandan çıkarılması için hazırlanmış gerekli belgeleri buldu. Belgeler her zamanki gibi hatasız ve eksiksizdi. 400 beygir gücündeki, 5.8 litre kapasiteli Murmoto'sunu garajın çıkışındaki çelik bariyere sürdü.

Kulübeden gülümseyen bir bekçi çıkıp yanına geldi ve pencereye eğildi. Erken mi çıkıyorsunuz, Bay Furukawa?

Dişçide randevum var.

Diş tedavinize ödediğiniz paralarla dişçiniz bir yat almıştır herhalde.

Fransa'da bir villa bile almış olabilir, diye espriye karşılık verdi Furukawa.

Bekçi buna bir kahkaha atıp, rutin soruyu sordu. Eve gizliliği olan iş götürüyor musunuz?

Hayır. Çantamı ofiste bıraktım.

Bekçi bir düğmeye basıp bariyerin inmesini sağladı. Eve gidince bir bardak tekilayla ağzınızı çalkalayın. Acıyı dindirir.

Fena fikir değil, dedi Furukawa vitesini bire geçirirken. Sağol.

Vincent Laboratuvarları caddeden bakınca okaliptüs ağaçları arasında hemen fark edilmeyen, yüksek bir cam binada bulunuyordu. Uzay ve havacılık şirketlerinden oluşan bir konsortiyumun sahibi olduğu bu tesis bir araştırma ve

tasarım merkeziydi. Ödeneklerin büyük bir kısmı askeri programlar için hükümetçe sağlandığından, yapılan çalışmalar 'son derece gizli' kapsamına girmekteydi. Geleceğin havacılık-uzay teknolojisi üzerine incelemeler yapılır, en yüksek potansiyeli olan projelerin dizayn ve üretimine geçilirken, o denli başarılı olmayanları ilerde yeniden incelenmek üzere bir yana ayrılırdı.

Furukawa, istihbarat çevrelerince 'uykuda' olarak adlandırılan ajanlardandı. Ana babası, savaştan hemen sonra Amerika'ya göç eden binlerce Japondan ikisiydi. Gelir gelmez, tecrit kamplarından serbest bırakılan Japon-Amerikalılarla hemen kaynaşmışlardı. Furukawa'ların Amerika'ya göçleri Japonya'ya olan sevgilerini kaybetmelerinden değildi. Tam tersine, Amerika'dan ve onun kültür karışımından nefret ettiklerindendi.

Bir tek amaçlan vardı, o da tek oğullarının Amerikan iş hayatında bir lider olması. Çocuklarına ülkenin sunduğu en iyi eğitimi verebilmek için hiçbir masraftan kaçınılmazken, bu para gizlice Japon bankalarından onların aile hesaplarına geçirilmekteydi. Adamakıllı sabır isteyen uzun yıllar sonra oğulları George aerodinamik fiziği alanında doktorasını yapıp, Vincent Laboratuvarları'nda önemli bir mevkiye gelince Furukawa'lar ödüllerini almış oldular. Alanında oldukça saygın bir yeri olan George artık Amerika'nın uzayhavacılık teknolojisi üzerine en son bilgileri toplayabiliyor ve bunları gizlice Suma Sanayi Şirketi'ne iletiyordu.

Furukawa'nın daha ömründe görmemiş olduğu bir ülke için çalmış olduğu gizli bilgiler Japonya'ya araştırma ve geliştirme maliyeti olarak milyarlarca dolar kazandırmıştı. Tek başına gerçekleştirdiği bu ihanet eylemi sayesinde Japonya havacılık-uzay piyasasında beş yıl erken dünya lideri oldu.

Furukawa Hawaii'de Hideki Suma'yla bir buluşması sırasında Kaiten Projesi kadrosuna da seçilmişti. Böylece Japonya'nın en etkili önderlerinden biri tarafından kutsal bir göreve seçilmenin onuruna da kavuşmuştu. Aldığı talimat, özel olarak renklendirilmiş otomobillerin limandan çıkarılarak kendisine açıklanmayan adreslere nakledilmesini sağlamaktı. Furukawa hiçbir soru sormadı. Bu operasyon hakkında hiçbir şey bilmeyişi onu rahatsız etmiyordu. Amerikan teknolojisini çalmak olan asıl görevi tehlikeye girer korkusuyla bu işe daha fazla karışması istenmiyordu.

Santa Monica Bulvarı'na girdiğinde trafik yoğun değildi. Birkaç kilometre sonra San Diego Otoyolu'na saptı. Gaz pedalına hafifçe dokunmasıyla Murmoto diğer otomobillerin yanından rüzgâr gibi geçmeye başladı. Radar dedektöründen gelen işaret üzerine hız kesti ve üç yüz metre ötede park eden polis radar

ünitesine yaklaşırken hız sınırı içindeydi. Onları geçer geçmez yine gaza bastı.

Furukawa çok geçmeden liman alanına vardı. Burada küçük bir sokağa saptı, boş bir depo önünde park etmiş, treyleri olan kocaman bir kamyonun yanından geçti. Bu sırada iki kez kornasını çaldı. Koca kamyonun sürücüsü de buna cevap olarak havalı kornasını üç kez öttürdükten sonra Purukawa'nin peşinden gitti.

Yük alıp boşaltan kamyonlar arasından geçtikten sonra Furukawa sonunda ithal otomobillerin boşaltıldığı bir alanın giriş kapısında durdu. Diğer alanlar daha önce boşaltılan Toyotalar, Hondalar ve Mazdalarla doluydu. Birer birer onları oto galerilerine götürecek olan iki katlı oto taşıyıcı araçlara yükleniyorlardı.

Kapıdaki görevli teslim alma belgelerine bakarken Furukawa da Divine Water'dan o ana dek boşaltılmış otomobil denizini gözledi. Otomobillerin üçte biri alana indirilmiş, Kaliforniya güneşi altında beklemekteydi. Geminin çeşitli kaporta çıkışlarından dakikada on sekiz otomobil limana çıkarılmaktaydı.

Görevli belgeleri geri verdi. Tamam, efendim, 3 adet SP beş yüz spor model sedan. Lütfen belgelerinizi yolun altındaki görevliye verin. Hemen otomobillerinizi alabilirsiniz.

Furukawa ona teşekkür edip arkasındaki kamyona kendisini takip etmesi için işaret verdi.

Hareket memuru Furukawa'yı görünce hemen tamdı. Yine o çürük kahverengi otomobillerden almak için mi geldiniz? diye neşeyle sordu.

Furukawa omuz silkti. Bu arabaları satış filosu için alan bir müşterim var. İnanmayacaksın, ama şirketinin rengi bu.

Ne satıyorlar peki, Kyoto kertenkele kakası falan mı?

Hayır, ithal kahve.

Aman markasını söylemeyin, bilmek istemem.

Furükawa memurun eline bir yüz dolar sıkıştırdı. Otomobilleri ne zaman teslim alabilirim?

Memur sırıttı. Sizin arabaları kargoda bulmak kolay. Yirmi dakikada dışarı çıkartırının.

Üç kahverengi otomobilin gemiden çıkarılıp treylere yerleştirilmesi yine de bir saati bulmuştu. Furukawa ve kamyon sürücüsü tek bir kelime bile konuşmadılar. Göz göze temas bile istenmiyordu.

Alanın kapısından çıktıktan sonra Furukawa arabasını yolun kenarına çekti ve bir sigara yaktı. Kamyon ve treyleri otoyola doğru yol alırken arkadan hiç belli etmediği bir merakla gözledi. Treylerin plakası Kaliforniya'ydı, fakat eyalet sınırını geçmeden önce ilk fırsatta bunun değiştirileceğinden emindi.

Bu işi hiç düşünmemeye kendini alıştırmış olduğu halde Furukawa yine de bu kahverengi otomobillerin ne özelliği olabileceğini merak etmekten alamadı kendini. Hem gönderildikleri adres neden o denli gizliydi?

Kısım 19

Önce güneş doğarken Makapuu Burnu'nda sörf yaparız, dedi Pitt, Stacy'nin eli avucunda. Daha sonra şnorkelle Hanauma Koyu'nda gezinip, beyaz kumsalda güneşleniriz, sen bütün vücuduma güneş yağı sürersin. Güneşin batışını Halekalani Otel'in terasında romlarımızı yudumlarken karşıladıktan sonra Manoa Vadisi'nde bildiğim küçük samimi bir lokantaya gideriz.

Stacy gülümseyerek Pitt'e baktı. Profesyonel olarak hanımlara gezi servisi yapmayı hiç düşündün mü?

Kadınlardan para almak bana göre değil, dedi Pitt. O yüzden de hep beş parasızımdır.

Çift motorlu Hava Kuvvetleri helikopterinin penceresinden dışarı baktı. Pitt ve Plunkett'in kurtarıldıkları günün akşamı bu koca kuş gelip Islak Tarlalar tesisinin bütün ekibini yelkenli gemiden almıştı. Tabii Owen Murphy ve mürettebatına konukseverlikleri için bol bol teşekkür etmeyi unutmamışlardı. Sonra Jimmy Knox'un ölüsü de helikoptere yüklenmiş ve Hawaii'ye doğru yolculuk başlamıştı.

Altta deniz ayışığında pırıl pırıl parlıyordu. Pitt uzakta Oahu Adası'nın ışıklarını fark etti. Aslında onun da Sandecker, Giordino ve diğerleri gibi horul horul uyuyor olması gerekirdi, fakat elinde orakla dolaşan o iskeletten kıl payı kurtulmuş olması kan dolaşımını biraz fazla hızlandırmış gibiydi. Tabii bir de Stacy'nin de uyumayıp ona arkadaşlık etmesi durumu vardı.

Bir şey görebiliyor musun? diye sordu Stacy esneyerek.

Ufukta Oahu görünüyor. On beş dakika sonra Honolulu üzerinden geçeriz.

Bana biraz daha yarının programını anlatsana, dedi Stacy. Özellikle akşam yemeğinden sonrasını.

Daha ona gelmemiştim.

Ee?

Pekâlâ, şimdi bak, iki tane palmiye ağacı var...

Palmiye ağacı mı?

Tabii, dedi Pitt Stacy'nin sormasına şaşırmış görünerek. Onların arasında da iki kişilik mükellef bir hamak var.

Ultra modern gövdesiyle helikopter bir süre Hickam Alanı'nın çim zemini üstünde havada durdu. Karanlıkta görünmüyordu, fakat o alan Kara Kuvvetleri'nin özel savaş birliği tarafından korunmaktaydı. Yerden verilen bir ışık sinyali inişin güvenli olduğunu bildirince koca araç yumuşak çimlerin üstüne inişini yaptı.

Kenarlarında KAWANUNAI TUR yazılı küçük bir otobüs helikoptere yaklaştı ve güvenli bir uzaklıkta durdu. Arkasından siyah bir Ford ve Jimmy Knox'un cesedini Tripler Askeri Hastanesi'ne otopsi için götürecek ambulans geldi. Otomobilden dört sivil görevli inerek helikopter kapısının önünde durdular.

NUMA ekibi yorgun argın helikopterden çıkıp otobüse bindiler. Pitt ve Stacy sona kalmışlardı. Üniformalı bir görevli onları Amiral Sandecker Giordino'nun önünde beklemekte oldukları otomobile yöneltti.

Pitt görevlinin yanından sıyrılıp otobüse yürüdü. Hoşçakal, dedi Plunkett'e. Ama ayaklarını kuru tut.

Plunkett kocaman eliyle Pitt'in elini sıktı. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Bay Pitt. Bir dahaki buluşmamızda içkiler benden.

Unutmam. Sana şampanya, bana bira.

Tanrı yardımcın olsun.

Pitt yeniden siyah otomobile döndüğünde iki sivil kimliklerini Sandecker'in yüzüne uzatmış, kendilerini federal hükümet ajanları olarak tanıtıyorlardı.

Başkan'ın emirlerini uyguluyoruz, Amiralim. Sizi, Bay Giordino'yu ve Bayan Fox'u derhal Washington'a götürmekle yükümlüyüm.

Anlamıyorum, dedi Sandecker şaşırarak. Bu telaş ne?

Bilemiyorum, efendim.

Peki, ya NUMA ekibim? Dört aydan beri çok zor koşullar altında bir denizaltı projesinde çalışıyorlardı. Onlara dinlenip, aileleriyle birlikte olabilmeleri için zaman tanımak gerekir.

Başkan kesinlikle haber sızıntısı istemiyor. NUMA ekibinizle birlikte Plunkett ve Salazar da haber yasağı kalkana kadar adanın rüzgâra bakan yanında güvenlikli bir tesiste barındırılacaklar. Sonra da tüm giderleri hükümetçe karşılanmak üzere nereye isterlerse oraya gitmekte özgür olacaklar.

Ne kadar süre tutulacaklar? diye sordu Sandecker.

Üç, dört gün, dedi ajan.

Bayan Fox'un da onlarla gitmesi gerekmez mi?

Hayır, efendim. Bana verilen emire göre sizinle geliyor.

Pitt hin hin Stacy'ye baktı. Bizden gizlediğin bir şeyler var, değil mi, küçük hanım?

Stacy tuhaf bir gülücük yaptı. Yarın Hawai'deki programı kaçıracağım için üzülüyorum.

Nedense buna pek inanamıyorum.

Stacy'nin gözleri hafifçe büyüdü. Başka bir zaman, belki, Washington'da.

Hiç sanmam, dedi Pitt sesi birden soğuklaşarak. Beni kandırdın. En başından beri, Old Gert'de imdat istediğiniz andan beri.

Stacy'nin gözlerinde kırgınlık ve öfke belirdi. Eğer sen ve Al tam zamanında ortaya çıkmasaydınız, hepimiz ölmüş olacaktık.

Ya o esrarengiz patlama. Onu da sen mi ayarladın?

Kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum, dedi Stacy içtenlikle. Bana hiç bilgi verilmedi.

Bilgi verilmedi demek, diye yineledi Pitt yavaş yavaş. Serbest çalışan bir fotoğrafçı için çok ilginç sözler. Gerçekten, kimin hesabına çalışıyorsun, sen?

Stacy'nin sesi birden katılaştı. Yakında öğreneceksin. Sonra da Pitt'e arkasını dönüp otomobile bindi.

Pitt Washington'a kadar süren hava yolculuğunda üç saat kadar uyumayı başardı. Rocky Dağları üzerindeyken daldı, güneş Batı Virginia üzerinden doğarken de uyandı. Jetin arka koltuklarında, diğerlerinden uzakta oturmuş, sohbet etmektense düşüncelerini toplamayı yeğlemişti. Kucağında bir ABD Bugün gazetesi vardı, ama gerçekten okuduğu söylenemezdi.

Pitt müthiş bir öfke içindeydi. Patlama hakkında sorduğu soruları Sandecker'in hiçbir açıklama yapmadan geçiştirmesi onu adamakıllı rahatsız etmişti. Stacy'ye kızgındı, artık İngiliz sualtı araştırmasının Islak Tarlalar hakkında casusluk amacını taşıyan bir istihbarat operasyonu olduğuna iyice inanmıştı. Old Gert'ın hemen hemen aynı yerde dalması rastlantı olamazdı. Stacy'nin fotoğrafçılık işi tümüyle sahte bir kimlikti. Kız gizli ajandı kesinlikle. Belli olmayan tek şey hangi istihbarat örgütü hesabına çalıştığıydı.

Pitt bu düşüncelere dalmışken Giordino uçağın arkasına gelip onun yanına oturdu. Çok yorgun görünüyorsun, dostum.

Pitt gerindi. Artık eve gitmek iyi olacak doğrusu.

Giordino arkadaşının keyifsiz olduğunu fark edince konuşmayı onun antika ve klasik otomobil koleksiyonuna yöneltti. Şimdi hangisiyle uğraşıyorsun?

Otomobil mi demek istiyorsun?

Giordino başıyla doğruladı. Packard mı Marmon mu?

İkisi de değil, dedi Pitt. Pasifik'e çıkmadan önce Stutz'un motorunu yeniden yaptım, ama daha monte etmedim.

Şu bin dokuz yüz otuz iki yeşil olanı mı?

Onu işte.

Eve iki ay erken dönüyoruz. Richmond'daki klasik oto yarışlarına katılabilmen için az da olsa zamanın var.

İki gün sonra, dedi Pitt. O süre içinde arabayı hazırlayabileceğini sanmıyorum.

Sana yardım edeyim, diye önerdi Giordino. Birlikte o eski yeşil bombayı start çizgisine getiririz.

Pitt kuşkuluydu. Buna fırsatımız olmayabilir. Bir şeyler dönüyor, Al. Amiral böyle kapandığı zaman yakında büyük olaylar çıkacak demektir.

Giordino gülümsedi. Ben de ağzını aradım.

Ee?

Bahçe duvarıyla konuşsam daha çok şey öğrenirdim.

Benim de ondan koparabildiğim tek şey, uçaktan iner inmez doğruca Federal Karargâh Binası'na gideceğimiz oldu.

Giordino şaşırmış göründü. Washington'da Federal Karargâh Binası diye bir yer olduğunu hiç duymamıştım.

Ben de, dedi Pitt gözleri parlayarak. Bu yüzden de bizi işlettiklerini sanıyorum.

Kısım 20

Pitt Federal Karargâh Binası’ın gördüğü an tahminlerinde yanılmadığını anladı.

Yan pencereleri ve üzerinde hiçbir işaret olmayan minibüs onları Andrews Hava Kuvvetleri Ussü'nden almış, ana caddeden daracık, kirli sokaklara saparak sonunda oldukça köhne, altı katlı bir binanın merdivenleri önünde durmuştu. Pitt binanın 1930'lardan kalmış olabileceğini düşündü.

Bütün yapı fena halde onarım istiyordu. Birçok pencerenin camı kırık, tahta çakılarak örtülmüş, demir balkon parmaklıklarının boyaları dökülmüş, tuğlalarıysa iyice aşınmış ve kırık döküktü. Bütün bunları tamamlar gibi, dış merdivenlerin üstünde kir pas içinde bir serseri sereserpe uzanmış, içinde bir sürü pislik bulunan karton bir kutunun yanında yatmaktaydı.

Onları Hawaii'de karşılayan iki ajan merdivenleri önden çıkıp lobiye girdiler. Yerde yatan serseriye bakmadılar bile. Sandecker ve Giordino gözucuyla şöyle bir baktılar, fakat çoğu kadının midesi bulanarak başını çevireceği bu adama Stacy başıyla hafif bir selam verip gülümsedi.

Pitt meraklanıp durdu. Bronzlaşmak için güzel bir gün.

Kırk yaşlarına yakın bir siyah olan serseri başını kaldırıp baktı. Kör müsün, be adam? Bronzlaşmak benim neyime?

Pitt, ellerini, giyimini, vücudunu ve yüzünü gözleriyle tarayan adamın profesyonel bir gözlemci olduğunu hemen anladı. Bu gözlerde kesinlikle bir sokak serserisinin boş bakışları yoktu.

Ne bileyim, dedi Pitt. Emekliliğini alıp da Bermuda'ya yerleştiğinde yararlı olur belki.

Serseri buna güldü, gülerken bembeyaz kusursuz dişleri göründü. Sen yine rahatına bak, adamım.

Çalışırım, dedi Pitt, adamın tuhaf sözleri hoşuna gitmişti. Kılık değiştirmiş koruma görevlisinin yanından yürüyüp diğerlerine yetişti.

Binanın içi de dışı kadar bakımsızdı. Her yer dezenfekte ilaç kokuyor, yerlerdeki yeşil mozaikler fena halde aşınmış, duvarlarda yılların birikmiş el izleri vardı. Loş ışıklı lobide bakım görmüş tek nesne, antika sayılabilecek bir posta kutusuydu. Tavandan gelen tozlu ve zayıf ışık altında saf pirinç dökümü

olan kutunun üstünde ABD Posta Servisi yazılıydı. Pitt bu çelişkili görünümü tuhaf buldu.

Eski bir asansörün kapısı sessizce kayarak açıldı. Kapının ardında pırıl pırıl parlayan krom duvarları ve mavi üniformasıyla bir deniz piyade görünce NUMA takımı epey şaşırdı. Stacy'nin bu aşamalardan daha önce geçmiş gibi görünmesi Pitt'in dikkatinden kaçmadı.

Asansöre son binen Pitt oldu; pırıl pırıl parlatılmış krom duvarlarda birkaç günlük sakalını ve kızarmış, yorgun gözlerini fark etti. Deniz piyade kapıları kapadıktan sonra asansör ürküntü veren bir sessizlik içinde hareket etti. Hangi kata gidildiğini gösteren hiçbir lamba yoktu. Pitt iç kulağından hissettiğine göre büyük bir hızla adamakıllı uzun bir iniş yapıyorlardı.

Sonunda kapı açıldı ve karşılarına 'baldökyala' denecek denli temiz bir koridor çıktı. Ajanlar onları bir kapının önüne getirip kenara çekildiler. Bu kapıyla iç kapı arasında bir boşluk vardı. Pitt ve Giordino bunun ses geçirmezlik sağlayan bir havabölmesi olduğunu hemen anladılar. İkinci kapı kapanırken bütün havayı da boşalttı.

Pitt kendini basık tavanlı çok büyük bir toplantı salonunun içinde buldu. İçerisi dışardan gelen seslere öylesine kapalıydı ki, florasan lambaların sesi eşek arılarının vızıltısı gibi geliyordu kulağa. Hiç kimsenin gölgesi düşmüyor, normal konuşma sesi bağırma gibi duyuluyordu. Odanın ortasında bir zamanlar Eleanor Roosevelt tarafından Beyaz Saray için alınmış, cila kokan büyük bir masa vardı. Masanın altına kan kırmızısı renginde eski bir Acem halısı serilmişti.

Stacy masanın karşı tarafına geçti. Orada bulunan bir adam yerinden kalkıp onu yanaklarından öptü ve Teksas aksanıyla bir şeyler söyledi. Adam Pitt'ten en az altı, yedi yaş daha genç görünüyordu. Stacy onu tanıştırmaya kalkışmadı. Zaten Hawai'de jete bindiklerinden bu yana Pitt'le hiç konuşmamıştı. Devamlı olarak Pitt'e arkasını dönerek, sanki orada yokmuş gibi davranıyordu.

Yüzlerinden Asyalı oldukları anlaşılan iki adam Stacy'nin arkadaşının yanında oturmaktaydılar. Alçak sesle bir şey konuşuyorlardı, odanın içinde bakman Pitt'le Giordino'ya dönüp bakmadılar bile. Harvard mezunu izlenimini veren, bileğinde Phi Beta Kappa(Amerika'da en başarılı üniversite öğrencilerinden oluşan bir onur kurulu.) zinciri olan bir adam da herkesten uzağa oturmuş, önündeki kâğıtları okuyordu.

Sandecker doğruca masanın ucuna gitti ve masa başına yakın bir koltuğa oturdu, el sarımı Havana purolarından bir tane çıkarıp yaktı. Pitt'in her zamanki halinden farklı bir şekilde huzursuz ve sinirli görünüşü dikkatini çekmişti.

Saçları omuzlarına kadar inen yaşlıca, zayıf bir adam bir elinde piposuyla yaklaştı. Hanginiz Dirk Pitt oluyor acaba?

Benim, dedi Pitt.

Adım Frank Mancuso, dedi adam elini uzatarak. Birlikte çalışacağımızı söylediler.

Benden bir adım öndesiniz, dedi Pitt adamın elini sıkarak. Giordino'yu tanıştırdı. Arkadaşım Al Giordino'yla ben hâlâ karanlıktayız.

Bir ÇAST oluşturmak için burada toplandık.

Ne dediniz?

ÇAST, Çok Ajanlı Soruşturma Takımı demek.

Olur şey değil, diye inledi Pitt. Böyle şeylere hiç ihtiyacım yok. Tek istediğim evime gidip buzlu bir tekila içmek ve kendimi yatağa bırakmak.

Pitt daha fazla ağlayamadan Raymond Jordan odaya girdi; yanında, doktorundan karaciğer kanseri olduğunu öğrenen bir hastanın yüzü kadar neşeli görünen iki adam vardı. Jordan doğruca Sandecker'e gidip onu sıcak bir selamla karşıladı.

Seni gördüğüme sevindim, Jim. Bu olaydaki işbirliğin için gerçekten çok teşekkür ederim. Projenizin kaybı büyük bir darbe olmuştur, eminim.

NUMA yenisini yapar, dedi Sandecker her zamanki dikbaşlılığıyla.

Jordan masanın başına oturdu. Yardımcıları da iki yanındaki koltuklara oturup masanın üstüne birkaç dosya koydular.

Jordan oturunca arkasına dayanıp gevşemedi. Sırtı koltuğun arkasına değmeden gözleriyle masada oturan herkesi hızlıca taradı. Sonra doğruca hâlâ ayakta durmakta olan Pitt, Giordino ve Mancuso'ya hitap etti.

Baylar, oturup rahat etmek istemez misiniz?

Jordan önündeki dosyaları açıp bir düzene sokarken kimse konuşmadı. Odanın atmosferi ülser başlatmak için ideal gerilimi taşıyordu.

Pitt ifadesiz bir yüzle oturdu, aklı başka şeylere takılıyordu. Kafası ciddi konuşmaları kaldıracak durumda değildi, bedeni de son iki günün gerginliğiyle bir hayli yorgundu. Fena halde istediği tek şey sıcak bir duş ve sekiz saat uyumaktı, ama ne de olsa patronu olan Amiral'e saygısından oyunbozanlık yapmıyordu.

Herkesten özür dilerim, diye başladı Jordan. Rahatınızı kaçırmış olabilirim, ama korkarım ülkenin güvenliğini etkileyecek çok acil bir durumla karşı karşıyayız. Durup önündeki personel dosyalarına baktı. Birkaçınız beni tanıyor, bazılarınız geçmişte benimle çalıştı. Bay Pitt ve Bay Giordino benim hakkımda hemen hiçbir şey bilmezlerken ben onları biraz olsun tanıyorum.

Kendinizi tanıtın o zaman, diye babalandı Giordino, Sandecker'in öfkeli bakışından gözlerini kaçırarak.

Özür dilerim, dedi Jordan nazikçe. Benim adım Ray Jordan, doğruca Başkan'dan aldığım yetkiyle ulusal güvenliği ilgilendiren bütün iç ve dış sorunların yönetilmesinden ve çözümünden sorumluyum. Birazdan başlayacağımız operasyon hem iç hem de dış tehlikeleri kapsıyor. Sizlere durumu ve burada bulunuşunuzun nedenlerini anlatması için sözü yardımcım, Harekât Başkanı Bay Donald Kern'e bırakıyorum.

Kern kemikleri görünecek kadar zayıf ve ufak tefek bir adamdı. Maviyeşil karışımı gözleriyle herkesin aklından geçenleri okur gibi bakıyordu. Yalnız Pitt dışında. İki adam göz göze geldiğinde sanki iki mermi havada çarpışmış gibi oldu, ikisi de birbirini aşamayıp havada kaldılar.

Önce, diye başladı Kern, bir yandan hâlâ Pitt'i tartmaya çalışarak. Sesi şaşılacak denli kalındı. Burada bulunan herkes soruşturmacılardan, uzmanlardan, destek personelinden, durum muhakemesi analizcilerinden ve faal ajanlardan oluşan yeni bir federal örgütün parçası olacaktır. Kısaca, bir ÇAST ekibi oluşturacağız. Bir konsolun üstündeki bir düğmeye basınca arkadan ışıklandırılmış bir duvarda örgüt yapısını gösteren bir şema belirdi. Tepede bir çember, altında biraz daha büyüğü vardı. Dört tane daha küçükçe çember bunun altında örümcek bacakları gibi uzanmıştı.

Tepedeki çember, burada, Washington'daki Kumanda Merkezi'ni temsil ediyor, diye açıkladı Kern. Altındaki, Pasifik'te bulunan Koror Adası'nda yer alacak Bilgi Toplama Noktası olacak. Burada Seferi Harekât Başkanı olarak bulunacak adamımız, Mel Penner'dir. Durup Penner'e baktı. Penner odaya Kern ve Jordan'la birlikte girmişti.

Penner kırmızı, kırışıklı yüzüyle başını salladı ve tembel tembel elini kaldırdı. Ne masadakilere baktı, ne de gülümsedi.

Mel orada yerel kültür hakkında araştırma yapan, Kaliforniya Üniversitesi'nde görevli bir sosyolog kimliğiyle bulunacak, diye ekledi Kern.

Mel'in masrafı çok az, diyerek gülümsedi Jordan. Evinin ve ofisinin döşemesi

portatif bir yatak, bir telefon, bir adet belge imha edicisi ve hem çalışma masası hem de yemek masası olarak kullanacağı küçük bir masadan ibaret.

Vah zavallı Mel, diye düşündü Pitt uyanık kalmaya çalışarak. Ne diye lafı geveleyip duruyorlardı sanki?

Ekiplerimizin kod adları olacak, diye devam etti Kern. Bu adlar değişik otomobil markalarından oluşuyor. Örneğin, Kumanda Merkezi'nde bizim kod adımız 'Lincoln Ekibi' olarak bilinecek. Mel Penner'in adı 'Chrysler Ekibi.' Kern şemadaki uygun çemberleri işaret etti. Dışişleri Bakanlığı Güvenlik Müdür Yardımcısı olan Bay Marvin Showalter, Tokyo'daki büyükelçiliğimizde çalışarak, Japonya'dan kaynaklanabilecek diplomatik sorunları karşılayacak. Onun kod adı, 'Cadillac.'

Phi Beta Kappa üyesi Showalter ayağa kalkıp başıyla herkesi selamladı. Sizlerle çalışmak benim için zevktir, dedi nazikçe.

Marv, ilgili personeline bizim ÇAST ajanlarımızın orada sıradışı etlikleri olacağını haber verirsen, iyi olur. Durumumuzun elçilik teleksle'e konu olmasını istemiyorum.

Gereğini yaparım, dedi Showalter.

Kern, Stacy ve yanında oturan sakallı adama döndü. Miss Stacy Fox ve Dr. Timothy Weatherhill soruşturmanın ülke içindeki bölümünü üstlenirken Denver Tribüne gazetesinin muhabiri ve fotoğrafçısı kimliğini kullanacaklar. Kod adları, 'Buick Ekibi'. Kern Asya kökenli iki adamı işaret etti. 'Honda Ekibi' ise Bay Roy Orita ve Bay James Hanamura'dan oluşuyor. Soruşturmanın en kritik aşamasından onlar sorumlu... Japonya'da çalışacaklar.

Don devam etmeden soru sormak isteyen var mı? dedi Jordan.

Nasıl haberleşeceğiz? diye sordu Weatherhill.

En sade yolla, dedi Kern. Telefon görüşmesi sıradan bir davranıştır ve kuşku çekmez. Konsolda başka bir düğmeye basınca ekranda bir dizi sayı belirdi. Bu numarayı ezberleyin. Çalışmalarımızı bilen bir santral görevlisi tarafından günün yirmi dört saati kontrol edilecek güvenli bir hat vereceğiz. Bu kişi herhangi bir zamanda bizlerin nerede olduğunu bilecek.

Şunu da eklemek isterim, diye söze girdi Jordan. Her yetmiş iki saatte bir bu numarayı aramalısınız. Eğer sizden haber alamazsak sizi bulmak için derhal birini göndereceğiz.

İskemlesinin arka ayaklarında sallanmakta olan Pitt elini kaldırdı. Benim bir

sorum var.

Bay Pitt?

Biri bana burada ne haltlar döndüğünü açıklarsa çok sevineceğim.

Bir an buz gibi bir sessizlik oldu. Giordino dışında herkes gözlerini kısmış, onaylamayan bakışlarla Pitt'i süzüyordu.

Jordan Sandecker'e dönüp baktı. Sandecker başını iki yana salladı. Benden rica ettiğiniz gibi, Dirk ve Al'e durum hakkında bilgi verilmedi.

Jordan başını salladı. Baylar, sizlere açıklama yapılması konusunda epey ağır davrandım. Suç benimdir, özür dilerim. Başınıza gelen onca sıkıntıdan sonra size hiç de iyi davranılmadı doğrusu.

Pitt gözleriyle Jordan'ı deler gibi baktı. NUMA tesisine casus gönderme operasyonundan siz mi sorumlusunuz?

Jordan bir an duraksadı. Biz casus göndermeyiz, Bay Pitt, sadece gözlemci göndeririz, ve, evet, emri ben verdim. Kuzey Pasifik'te çalışan bir İngiliz okyanus araştırma ekibi vardı, bizimle işbirliği yaparak sizin bulunduğunuz bölgeye geldiler.

Peki, İngiliz gemisini ve mürettebatını havaya uçuran, bizim sekiz yıllık yoğun araştırma ve çalışmalarımızı yerle bir eden depremi başlatan patlama da sizin fikriniz miydi?

Hayır, o hiç hesapta olmayan bir faciadır.

Belki benim dikkatimden kaçan bir şey vardır, dedi Pitt sesi sertleşerek. Ama nedense aynı safta olduğumuzu sanıyordum.

Öyleyiz, Bay Pitt, sizi temin ederim, dedi Jordan alçak bir sesle. Sizin Islak Tarlalar dediğiniz tesis öyle büyük bir gizlilik altında inşa edilmişti ki, hiçbir istihbarat örgütümüz bunun devlete ait olduğunu bilmiyordu.

Pitt Jordan'ın sözünü kesti. Projeyi öğrenince de mosmor olup hemen soruşturma yapmak istediniz.

Jordan savunmaya geçmeye alışkın değildi, fakat gözlerini de Pitt'den kaçırıyordu. Olan oldu. Onca insan kaybı için çok üzgünüm, ama adamlarımızı yanlış bir zamanda talihsiz bir yere gönderdiğimiz için de bütün suç bizde sayılmaz. Ne bir Japon oto taşıyıcısının okyanustan gizlice nükleer bombalar geçireceğini bilebilirdik, ne de bu bombaların kazayla iki masum geminin ve sizin tesisinizin tepesinde patlayabileceğini tahmin edebilirdik.

Pitt bu açıklama karşısında bir an afalladı, fakat bu şaşkınlığı hemen geçti. Bulmacanın parçaları bir bir yerini buluyordu. Sandecker'e bakarken kırgınlığını gizleyemiyordu. Siz biliyordunuz, Amiralim, Washington'dan ayrılırken biliyordunuz, ama tek bir şey söylemediniz. Tucson Plunkett'le beni kurtarmak için oraya gelmemişti. Görevi radyoaktiviteyi ölçüp kalıntıları araştırmaktı.

Pitt ve Giordino Sandecker'in sıkıntıdan bu denli kızardığını pek az görmüşlerdi. Başkan bana gizlilik yemini ettirdi, dedi ağır ağır. Sana tek kelime yalan söylemedim, Dirk, ama suskun kalmaktan başka çarem yoktu.

Pitt o an Amiral'e acıdı, iki yakın dosttan bir şeyler gizlemenin ne denli zor olacağını tahmin edebiliyordu. Fakat Jordan'a olan öfkesini gizlemeye gerek görmedi. Peki, neden biz buradayız? diye hesap sordu.

Başkan ekipteki her kişinin seçimini şahsen onayladı, dedi Jordan. Bu operasyonun başarılı olabilmesi için gerekli geçmişiniz ve uzmanlığınız var. Amiral ve Bay Giordino okyanus tabanında araştırma yaparak infilak eden gemiden kanıt arayacaklar. Yeri gelmişken söyleyim, kod adları ‘mercedes'...

Pitt yorgun gözlerini Jordan'dan ayırmıyordu. Sorunun tam cevabını alamadım.

Jordan açıklamaya devam etti. Şimdi ona geliyorum. Siz ve Bay Mancuso, sanırım tanıştınız, destek ekibi olarak görev alacaksınız.

Neyin desteği?

Operasyonun yeraltı ya da sualtı araştırması gerektirdiği aşamalarda.

Ne zaman, nerede?

Henüz saptanmadı.

Ya kod adımız?

Jordan Kern'e döndü; Kern belgeleri aradı, taradı, sonunda başını iki yana salladı. Henüz kod adı verilmemiş.

Kendi kod adımızı bulabilir miyiz?

Jordan'la Kern bakıştılar, sonra Jordan omuz silkti. Neden olmasın.

Pitt Mancuso'ya gülümsedi. Senin bir tercihin var mı?

Mancuso dudakları arasındaki pipoyu eline aldı. Sana bırakıyorum, dedi dostça.

O halde adımız, 'Stutz Ekibi' olsun.

Hiç bu adı duymadım, diye kabardı Kern.

Stutz, dedi Pitt, sözcüğü net bir şekilde söyleyerek. Amerika'nın en zarif klasik otomobillerindendir; bin dokuz yüz on bir ile bin dokuz yüz otuz beş yılları arasında Indianapolis, Indiana'da üretilmişti.

Ben sevdim, dedi Mancuso.

Kern gözlerini kısıp Pitt'e baktı. Bana öyle geliyor ki, siz bu operasyonu pek ciddiye almıyorsunuz.

Jordan omuz silkti. İstedikleri adı alsınlar, fark etmez.

Pekâlâ, dedi Pitt. Gündemin en önemli maddesi hallolduğuna göre, ben şimdi kalkıp buradan gidiyorum. Susup saatine baktı. Buraya isteğimin dışında, zorla getirildim. Oysa son kırk sekiz saat içinde yalnızca üç saat uyumuşum ve bir öğün yemek yemişim. Tuvalete gitmem gerekiyor. Ve hâlâ da neler olup bittiğini bilmiyorum. Sivil güvenlikçileriniz ve deniz piyadeleriniz beni durdurabilirler, tabii, ama o zaman belki sakatlanıp takımda oynayamam. Hem sonra, kimsenin aklına gelmeyen başka bir Şey daha var.

Neymiş o? diye sordu Kern öfkesi artarak.

Al ve benim bu işe gönüllü olmamızı rica eden resmi bir başvuru olduğunu hatırlamıyorum.

Kern iyice afallamış gibiydi. Ne demek istiyorsunuz, gönüllü sözüyle?

Canım, bilirsiniz işte, bir hizmet için kendi isteğiyle katılan kişiler, diye tanımladı Pitt. Giordino'ya döndü. Sen bu partiye resmen davet edildin mi, Al?

Hayır, tabii davetiyem postada kaybolmadıysa.

Pitt konuşurken Jordan'a meydan okurcasına baktı. İşte durum bu. Sonra Sandecker'e döndü. Kusura bakmayın, Amiralim.

Gidelim mi? diye sordu Giordino.

Haydi.

Bu görevi bırakıp gidemezsiniz, dedi Kern büyük bir ciddiyetle. Devletle sözleşmeniz var.

Gizli ajancılık oynamak için sözleşme yapmadım, dedi Pitt sakin bir sesle. Ve biz denizin altındayken bir ihtilal falan olmadıysa, burası hâlâ özgür bir ülke.

Bir dakika, lütfen, dedi Jordan, Pitt'in bakış açısını kabul ederek.

Jordan çok büyük bir yetki alanına sahipti ve kontrolü hep elinde tutmaya alışkındı. Fakat gerektiğinde kendini akıntıya bırakacak kadar da ileri görüşlüydü. Bir an ilgiyle Pitt'in yüzüne baktı. Karşısındaki adamda ne bir nefret ne de kibir ifadesi vardı, yalnızca çok yorgundu ve fazlasıyla itilip kakılmıştı. NUMA'nın bu Özel Projeler Müdürü hakkındaki dosyayı bir serüven romanı okur gibi okumuştu. Adamın başarıları herkesçe taktir edilmiş ve onurlandırılmıştı. Jordan, ekibinde bulunması çok büyük bir şans sayılacak bir insanı düşman etmeyecek kadar akıllıydı.

Bay Pitt, eğer birkaç dakika daha sabrederseniz, bilmeniz gereken her şeyi anlatacağım. Bazı ayrıntılar gizli kalmak zorunda. Sizle birlikte bu masada bulunan birkaç kişinin daha durum hakkındaki her şeyi bilmesini doğru bulmuyorum. Şahsen umurumda değil, ama sizin kendi güvendiğiniz için. Anlatabildim mi?

Pitt evet anlamında başını salladı. Dinliyorum.

Japonya bombaya sahiptir, diye açıkladı Jordan. Ne kadar zamandan beri, ya da kaç tane yapmış oldukları bilinmiyor. İleri teknolojileri gözönüne alınacak olursa, Japonya on yıldan fazla bir zamandan beri nükleer başlık yapabilecek kapasitedeydi. Nükleer silahların sınırlandırılması anlaşmasına bağlı kalmalarına rağmen yönetimlerinden bir kişi ya da bir grup, şantaj yapabilmek için biraz caydırıcı güç gerektiğine karar vermiş. Edindiğimiz bilgiler, olaylardan sonra çıkarıldı. Murmoto otomobilleriyle iki ya da daha fazla nükleer bomba taşıyan bir Japon gemisi Pasifik'in ortasında havaya uçup yanında bir Norveç yük-yolcu gemisiyle İngiliz araştırma gemisini de tüm mürettebatıyla birlikte götürdü. Nükleer bombaların Japon gemisinde işi neydi? Bunları gizlice Amerikan limanlarına götürüyorlardı. Ne amaçla? Herhalde nükleer şantaj için. Japonya bombayı yapmış olabilir, fakat bunları gönderecek füze gücü ya da uzun menzilli bomba atıcıları yok. Şimdi, biz onların yerinde olsaydık ve dünyadaki her ülkenin cebine uzanan bir finans imparatorluğunu korumak isteseydik, ne yapardık? Ekonomik imparatorluğumuzu tehdit eden hangi ülke, ya da Avrupa gibi ülkeler topluluğu, varsa gizlice nükleer bombalarımızı sokar ve bunları stratejik noktalara yerleştirirdik. Sonra da eğer bunlardan biri, diyelim ki ABD, bizim Japon liderlerimizin Beyaz Saray'a, Kongre'ye ya da ticaret dünyasına hangi siyaseti izlemeleri gerektiğini emretmemizden sıkıldı ve Hazinelerine bizim Japon bankalarınca verilmiş olan yüzlerce milyar dolar borcu ödemeyi red etti. Ayrıca Japon mallarına karşı boykot ve sınırlama getirmekle tehdit ediyor. Bu söylediklerim aşırı önlemlerdir, fakat şu sıralarda Senatör Mike Diaz ve Kongre üyesi Loren Smith tarafından parlamentoya önerilmekte. Ve belki, ama

yalnızca belki, Başkan da, yeter artık, deyip üstün askeri gücüyle Japon adalarını kuşatıyor, ülkemize gelen bütün petrol ve hammadde akışını keserek üretimimizin tamamını durduruyor. Buraya kadar anlaşıldı mı?

Pitt başını salladı. Evet, devam edin.

Bu anlattığım senaryo o kadar olmayacak bir şey değil, özellikle de Amerikan halkı bir gün her yılın bir ayını yabancı borçlara, özellikle de Japon kredilerine geri ödeme yapmak için çalıştıklarını fark edince olabilir. Peki, Japonlar bundan çekiniyorlar mı? Bir düğmeye basmakla dünyada herhangi bir kenti saat altı haberlerine yetişecek zamanda havaya uçurabilecek güce sahipken, hayır. Peki, biz burada ne yapıyoruz? Bombaların gizlendiği yerleri bularak onları durdurmak istiyoruz. Ve peşlerinde olduğumuzu anlamadan onları durdurmalıyız. Buick Ekibi'nin işi burada başlıyor. Stacy Ulusal Güvenlik Örgütü'nde görevlidir. Timothy ise radyoaktivite saptamada uzman bir nükleer bilimcidir. Üst düzey CIA ajanları olan James ve Roy'un oluşturduğu Honda Ekibi, bombaların kaynağını ve onları patlayacak olan kumanda merkezini bulmaya çalışacak. Karşımızda korkunç bir karadüş mü var? Hem de nasıl. Japonya ile rekabet eden ülkelerde yaşayan beş yüz milyon insanın yaşamı, bu masada bulunan bizlerin önümüzdeki birkaç hafta içinde ne kadar başarılı olabileceğine bağlı. Biraz da bilgisizlikten kaynaklanan bir felsefeyle Dışişleri Bakanlığımız dost ülkelerde gizli gözlemler yapmamıza izin vermiyor. Bu ülkenin erken uyarı sisteminde ön safta bulunduğumuz için işlerimizi son derece gizli yapmak ve gerekirse gizlice ölmek zorunda kalıyoruz. Alarm çanları çalmak üzeredir ve ister inanın, ister inanmayın, Bay Pitt, bu ÇAST ekibi topyekün bir felaket eşiğindeyken son çaredir. Durumu anlatabildim mi?

Evet... dedi Pitt ağır ağır. Teşekkür ederim, Bay Jordan. Şimdi durumu anlıyorum.

O halde ekibe resmen katılacak mısınız artık?

Pitt ayağa kalktı; Giordino ve Sandecker dışında herkesi şaşırtarak, Düşüneceğim, dedi.

Sonra da odadan çıkıp gitti.

Eski binanın dışındaki merdivenlerden sokağa inerken Pitt dönüp kirli duvarlara ve tahta çakılarak kapatılmış pencerelere baktı. Hayretler içinde başını iki yana salladıktan sonra merdivenlerin üstüne sereserpe yatmış serseri kılığındaki güvenlik görevlisine baktı. Demek ki koca cumhuriyetin gözleri ve kulağı burasıymış, dedi kendi kendine.

Diğerleri çıktıktan sonra Jordan ve Sandecker toplantı odasında kalmışlardı. Amiral gözlerini Jordan'a dikerek hafifçe gülümsedi. Puromdan rahatsız oluyor musun?

Jordan yüzünü ekşitti. Bunu sormakta biraz geç kalmadın mı, Jim?

Pis alışkanlık, dedi Sandecker başını sallayarak. Ama dumanımı birisinin yüzüne savurmaktan kaçınmam, özellikle adamlarıma zorbalık eden birisiyse. Sen de işte tam bunu yapıyordun, Ray, Pitt ve Giordino'ya zorbalık ediyordun.

Nasıl bir kriz içinde olduğumuzu sen de pekâlâ biliyorsun, dedi Jordan ciddileşerek. Prima donnaların gururunu okşayacak zamanımız yok.

Sandecker'in yüzü bulutlandı. Masanın üstünde, Jordan'in önünde duran Pitt'in dosyasını işaret etti. Ödevini iyi yapmamışsın, yoksa Pitt'in ikimizin toplamından daha büyük bir yurtsever olduğunu bilirdin. Ülkesi için daha çok şey yapmış olan pek az insan vardır. Onun türünden pek kimse kalmadı artık. Ülkesi için seve seve canını verir, onun gözünde el sıkışıp söz vermek her çeşit senetten daha bağlayıcıdır. Ama eğer vatanının çıkarları sözkonusuysa, şeytana külahını ters giydirecek kadar da kurnazdır.

Durumun ciddiyetini bildiği halde, neden bizi oyalayıp odadan çıktı? diye sordu Jordan.

Sandecker bir süre onun yüzüne baktı, sonra da gözlerini duvardaki örgüt şemasına ve Kern'in Stutz Ekibi yazısına çevirdi.

Pitt'i fena halde yanlış değerlendirdin, dedi üzgün bir sesle. Bilmiyorsun, bilemezdin, ama şu anda herhalde senin operasyonunla ilgili tasarılar yapmaya başlamıştır bile.

Kısım 21

Pitt Washington Uluslararası Havaalanı bitişiğinde, evi olarak kullandığı eski uçak hangarına hemen gitmedi. Giordino'ya yapılması gereken birkaç şeyi bildirip onu bir taksiyle gönderdi.

Kendisi de Constitulion Avenue'da bir süre yürüdükten sonra bir Japon lokantasına girdi. Sessiz bir köşede yerleşip siparişini verdi. Midye çorbasını içip, çiğ balıklardan oluşan sashimi yemeğine geçmeden önce telefon etmek üzere masadan kalktı.

Cüzdanından küçük bir adres defteri çıkarıp aradığı numarayı buldu: Dr. Percival Nash 'Payload Percy', Chevy Chase, Maryland. Nash Pitt'in dayısı oluyordu. Pitt jetonunu makineya sokup bu adın altındaki numarayı çevirdi.

Uzun bir bekleyişten sonra tam Pitt telefonu kapatacakken cevap geldi.

Buyurun, Dr. Nash, dedi diri bir ses (aslında dayısı seksen iki yaşındaydı).

Percy Dayı, ben Dirk.

Aa, Dirk. Sesini duymayalı ne kadar çok oldu. Yaşlı dayını tam beş aydan beri aramıyorsun.

Dört ay, diye düzeltti Pitt. Denizaşırı bir projede çalışıyordum.

Güzel kızkardeşimle, kocası olacak, o pis yaşlı politikacı ne yapıyorlar? Onlar da epeydir aramadılar.

Henüz eve uğramadım, ama bana yazdıkları mektuplara bakılırsa annem de, senatör de her zamanki gibi hırçınlar.

Ya sen, yeğenim? Sağlığın yerinde mi?

Zımba gibiyim, seninle Marinda Parkı'nda yarışabilirim.

Bunu hiç unutmazsın, değil mi? Oysa o zaman ancak altı yaşında falandın.

Nasıl unuturum? Seni ne zaman geçecek olsam beni çalılara itiyordun.

Nash büyük bir neşeyle güldü. Senden yaşlı olanları hiçbir şeyde geçmeye çalışmayacaksın. Biz hep siz çocuklardan daha becerikli olduğumuzu düşünmek isteriz.

İşte benim de bunun için yardımına ihtiyacım var. Benimle NUMA binasında buluşabilir misin? Biraz akıl almak istiyorum.

Hangi konuda?

Yarış arabalarında nükleer reaktör kullanmak.

Nash Pitt'in telefonda gerçek konuyu es geçtiğini hemen anlamıştı. Ne zaman? diye sordu duraksamadan.

Sence uygun olan en kısa zamanda,

Bir saat iyi mi?

Çok iyi, dedi Pitt.

Şimdi neredesin?

Japon sashimi yemeği yiyorum.

Nash inleme sesi çıkardı. İğrenç şey. O balıkların nasıl kimyasal atıklarla dolu bir suda yüzdüğünü tanrı bilir.

Tadı iyi ama.

Bu konuyu annenle görüşeceğim. Seni hiç iyi yetiştirmemiş.

Bir saat sonra görüşürüz, Percy.

Pitt telefonu kapatıp masasına döndü. Aç olmasına açtı, ama tabağındaki sashimi'yi yemek gelmedi içinden. Acaba, diye geçirdi içinden, gizlice ülkeye sokulan bombalardan biri şu anda lokantanın altına mı gömülmüştü?

Pitt bir taksiye atlayıp, on katlı NUMA binasına gitti. Sürücüye parasını verdikten sonra şöyle bir başını kaldırıp, duvarları zümrüt yeşili güneş geçirmez camla kaplı, tepesi helezon biçimindeki binaya baktı. Başkentteki devlet binalarının klasik görünümünden hiç hoşlanmayan Amiral Sandecker son derece modern bir yapı istemiş, istediğini de yaptırmıştı. Lobide egzotik deniz yaşamıyla dolu akvaryumlar, deniz yeşili mermer zemin üzerinde, dünyadaki bütün denizlerin, nehirlerin, büyük göllerin izlerini gösteren kocaman bir küre vardı.

Pitt boş bir asansöre binip onuncu kat düğmesine bastı. Dördüncü katta olan kendi ofisine uğramadan haberleşme ve bilgi toplama şubesine gidiyordu. Burası NUMA’nin beyin merkezi ve okyanuslar hakkında bilimsel olsun, tarihe, romanlara ya da belgelere dayalı olsun, her türlü bilginin kaydedildiği muazzam bir depoydu. Sandecker NUMA bütçesinin büyük bir kısmım bu görkemli bilgisayar odasına harcadığı için Kongre'deki bir avuç düşmanı tarafından kıyasıya eleştirilirdi. Oysa bu elektronik kütüphane sayesinde yüzlerce projede büyük miktarlarda para kaybı önlenmiş, sayısız önemli keşifler yapılmış, haber

medyasının bilmediği, pek çok felaketten korunulmuştu.

Ve bu muazzam bilgi süpermarketinin gerisinde Hiram Yaeger vardı.

Yaeger'in zekâsı için müthiş gibi sıfatlar kullanılırken, görünüşü için dökülüyor denebilirdi. Ağaran sarı saçları uzun bir atkuyruğu biçiminde bağlanmış, örgülü bir sakalı, büyükanne gözlükleri, rengi iyice solmuş, yamalı bir blucini vardı. Yaeger'i gören onu bir hippi anıtı sanırdı, fakat tuhaftır, hiç hippi olmamıştı. Deniz komandosu olarak Vietnam'da üç dönem görev yapmış ve madalya almıştı. Kaliforniya'da, bilgisayar dizaynı üzerine çalışıp kendi şirketini kurmuş olsaydı, büyük olasılıkla çok zengin bir işadamı olabilirdi, fakat Yaeger'in böyle hevesleri hiç olmamıştı. Anlaşılması güç bir adamdı, fakat Pitt'in en sevdiği insanlardan biriydi.

Amiral Sandecker ona NUMA'nin, neredeyse sınırsız fona sahip bu bilgisayar tesisinin başına getirmeyi önerdiği zaman kabul etti ve ailesiyle birlikte Sharpsburg, Maryland'de küçük bir çiftliğe taşındı. Sekiz gün içinde bütün tesisini kurdu. Kendisi de uzun mesai saatleri çalışarak, bilgi sistemlerini günün yirmi dört saati işler tuttu, üç vardiyalı çalışan teknisyenler Amerikan olsun yabancı olsun, okyanuslarda yapılan tüm araştırmalardan edinilen bilgileri toplayıp kaydettiler.

Pitt geldiği zaman Yaeger kocaman odanın tam ortasında, yükseltilmiş bir döner platform üzerindeki masasındaydı. Yaeger milyarlarca dolar değerindeki tesisini her an kontrol edebilmek için bu masayı özel olarak yaptırmıştı. Pitt'i görüp de ayağa kalktığında alkolsüz birasıyla piza yemekteydi.

Dirk, döndün demek.

Pitt Yaeger'in masasına merdivenle çıktı. Personeli bu masa için mihrap, adım yakıştırmıştı. Merhaba, Hiram, diyerek el sıkıştılar.

Islak Tarla için üzüldüm, dedi Hiram. Ama hâlâ sağ olduğunu görmek güzel. Yahu, hapisten kaçmış mahkûmlara benziyorsun. Otur, dinlen biraz .

Pitt imrene imrene pizzaya baktı. Bana bir dilim ayırabilir misin?

Tabii. Buyur, istediğin kadar al. Ben bir tane daha getirtirim. Yanında bir de sahte bira ister misin? Kusura bakma, hakikisini veremiyorum, ama kuralları biliyorsun.

Pitt masaya oturdu ve Yaeger'in verdiği iki dilimin üstüne bir tane de kocaman pizza yedi. Yanında da bu bilgisayar dâhisinin masasına tesis edilmiş küçük buzdolabından aldığı üç alkolsüz bira içti. Pitt yemeğini yerken bir yandan da

kurtarılmasına kadar olan öyküsünü anlattı. Hawaii' den sonrasına hiç girmedi.

Yaeger ilgiyle tamamını dinledikten sonra yüzünde kuşkucu bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da hemen evine döndün, öyle mi?

Bir şey çıktı.

Yaeger güldü. İşte asıl konuya geldik. Demek buraya salt benim pizzamı yemek için gelmedin. Neler geçiyor bakalım o hin kafandan?

Birkaç dakika sonra bir akrabam gelecek, Dr. Percy Nash. Percy ilk atom bombasının üretildiği Manhattan Projesi'nde görevli bilimadamlarından biriydi. Atom Enerjisi Komisyonu Başkanlığı da yaptı, ama şimdi emekli. Şimdi, senin süper bilgisayar istihbaratın ve Percy'nin nükleer silahlar konusundaki bilgisini biraraya getirerek bir senaryo yaratmak istiyorum.

Bir varsayım.

İşte, öyle bir şey.

Konu nedir?

Bir kaçakçılık operasyonu.

Ne kaçakçılığı?

Percy gelsin de öyle söyleyim.

Somut, elle tutulur bir nesne mi, örneğin bir nükleer başlık, falan?

Pitt onun yüzüne baktı. Böyle bir olasılık var.

Yaeger ağır ağır ayağa kalkıp merdivenleri inmeye başladı. Amcanı beklerken bu arada benim CAD/CAM'ı ısıtayım.

Pitt bunun ne olduğunu sorana kadar Yaeger merdivenleri inip uzaklaşmıştı.

Kısım 22

Percy'nin beyaz sakalı kravatının üst yarısını örtecek kadar uzundu. Yumruk biçimindeki burnu, bitişik kaşları ve kısık gözleriyle kararlı insanl ara özgü bir ifadesi vardı. Aslında televizyondaki bira reklamları için ideal bir tipti ve seksen iki yaşından çok daha genç görünüyordu.

Washington için fazlaca süslü giyinmişti. Bu kentin neredeyse üniforması olmuş gri çizgili, ya da mavi takım elbise ve kırmızı kravat Percy'nin stili değildi. Üstünde eflatun renginde bir ceket ve ona uygun ceket mendiliyle kravat, altında gri pantalon ve kertenkele derisi kovboy çizmeleri vardı. Yüz millik bir çevre içinde bulunan güzel dulların en azından yarısı percy'le birlikte olmaya can atarken o nasılsa bekâr kalabilmeyi başarmışta Partilerde hazırcevaplığı ve esprileriyle en aranan konukların başında gelirdi. Ayrıca sahip olduğu şarap mahzeni sosyetenin ve bu işle ilgilenenlerin büyük beğenisini kazanmıştı.

Tanımının ciddi yanıysa, nükleer silah sanatı hakkındaki sınırsız bilgisiydi. Percy Los Alamos'tan beri bu işin içinde olmuş, Atom Enerjisi Komisyonu ve onun devamı olan örgütte tam elli yıl görev yapmıştı. Pek çok üçüncü dünya ülkesinin lideri Percy'nin hünerleri için tüm servetini bayıla bayıla verirdi. Garajında, bir çim kesme makinesi fiyatına atom bombası monte edebilecek üç beş uzmandan biriydi.

Dirk, aslanım benim! diye patladı Percy. Seni görmek ne güzel.

Çok iyi görünüyorsun, dedi Pitt ona sarılırken.

Percy üzgün üzgün omzunu salladı. Lanet olası Motorlu Taşıt Bürosu motosiklet ehliyetimi aldı, ama hâlâ Jaguar XKBir Yirmi’mi kullanabiliyorum.

Bana zaman ayırıp geldiğin için çok teşekkür ederim.

Hiçbir şey değil. Böyle işler hoşuma gider.

Pitt Percy'yi Yaeger'le tanıştırdı. Yaşlı adam Yaeger'i şöyle bir tepeden tırnağa süzdükten sonra yüzünde hoşgörülü bir gülümseme belirdi.

Böyle rengi solmuş ve yıkanmamış giysiler dükkânlarda satılıyor mu?

Hayır, aslında karım onları deve sidiği, ciğer otu ve ananas suyundan oluşan bir karışımın içine bırakıyor, diye hemen karşılık verdi Yaeger. Böylece kumaş hem yumuşuyor, hem de özel bir havası oluyor.

Percy bir kahkaha attı. Ben de bu kokuyu sağlayan gizli maddeleri merak etmiştim. Tanıştığımıza şevinim, Hiram.

Ben de, dedi Hiram. Sanırım.

Yaeger onları çoğu yazı masasının üç katı büyüklüğünde bir ekranın önüne getirip iki tane daha iskemle çekti. Pitt ve Percy oturduktan sonra Bir Şey tanımlarmış gibi iki elini uzattı.

Bu sanatın son harikası, diye başladı açıklamaya. Adı CAD/CAM, anlamı bilgisayarlı tasarım/bilgisayarlı imalat. Temel olarak bir bilgisayar grafik sistemi, fakat aynı zamanda teknik ressamların ve mühendislerin akla gelebilecek her türlü mekanik nesneyi son derece güzel ayrıntılarla çizmelerini sağlayan süper gelişmiş görsel bir makine. Ne cetvel, ne pergel ne T-cetveli... hiçbir şey kullanmak gerekmiyor. Gerekli toleransları programladıktan sonra elektronik kalemle ekranda kabataslak bir skeç çizebiliyorsun. Sonra bilgisayar bunları kesin ve ayrıntılı biçimlere, ya da üç boyutlu duruma çeviriyor.

İnanılır gibi değil, diye mırıldandı Percy. Çizimleri kesitlere ayırıp detayları büyütebiliyor musun?

Evet, ayrıca renk, biçim değişikliği, ton farklarını yapabiliyorum, değişikliklerin kurgusunu yapmak da mümkün, sonra bütün sonuçları belleğinde depo edip kelime işlemcisi gibi kullanabiliyorum. Tasarımdan imalata kadar yapılabilecek şeyler sayılabilecek gibi değil.

Pitt iskemlesine ata biner gibi oturmuş, çenesini arkalığa dayamıştı. Bakalım bizi istediğimiz sonuca götürebilecek mi?

Yaeger büyükanne gözlüklerinin üstünden baktı ona. Buna meslekte varsayımcılık deriz.

Çok istiyorsan, öyle diyelim.

Pekâlâ, ne arıyoruz biz? diye sordu Percy.

Nükleer bomba, dedi Pitt.

Nerede?

Bir otomobilin içinde.

Sınırdan gizlice geçirileceğini mi düşünüyorsun? diye sordu Percy, içine doğmuş gibi.

Öyle bir şey

Karadan mı, denizden mi?

Denizden.

Bunun birkaç gün önce Pasifik'teki patlamayla bir ilgisi var mı?

Bir şey söyleyemem.

Bak, evlat, nükleer olayları yakından izlerim. Hem sen de bilirsin ki, Başkan'dan sonra en yüksek güvenlik ehliyetine sahibim.

Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun, dayı?

Pasifik'teki patlamadan sonra Ray Jordan'ın danıştığı ilk kişi bendim, biliyor musun?

Pitt pes edip gülümsedi. O halde benden daha çok şey biliyorsun.

Japonya'nın ülkenin çeşitli yerlerinde otomobillerin içinde atom bombaları sakladığını... evet bu kadarını biliyorum. Fakat Jordan operasyonuna yaşlı bir adamı almak istemedi, onun yerine yalnızca beynimi kullanıp bıraktı.

İşe alındın. Şu andan itibaren Stutz Ekibi'nin bir üyesisin. Sen de, Hiram.

Jordan yardımcı aldığını duyarsa canına okur.

Başarılı olursak, pekâlâ kabullenir.

Neymiş bu Japon arabalarındaki bomba işi? diye sordu Yaeger hayretle.

Percy elini onun omzuna koydu. Bak, Hiram, bizim burada yapacağımız iş, son derece gizli tutulmalıdır.

Hiram'ın BetaQ güvenlik ehliyeti var, dedi Pitt.

O halde aramaya başlayabiliriz.

Bana biraz ön bilgi verseniz iyi olur, dedi Yaeger Perc/ye bakarak.

Yaşlı atom uzmanı onun gözlerine baktı. Bin dokuz yüz otuzlarda Japonya kimseye bağımlı olmayan bir ekonomik imparatorluk kurabilmek için savaşa girdi. Şimdi, aradan elli yıl geçtikten sonra yine savaşmak istiyorlar, ama bu kez bu imparatorluğu koruyabilmek için. Büyük bir gizlilik içinde, daha kimse varlığından kuşku duymadan önce nükleer silah cephaneliklerini doldurdular. Silah amaçlı plütonyum ve uranyum gizlice sivil nükleer tesislerden kaçırıldı. Bombaya sahip oldukları anlaşıldıktan sonra da buna göz yumuldu, çünkü uzun menzilli füzeler, kruz sistemleri, bomba atıcıları ya da füze taşıyan denizaltılar gibi gönderi sistemleri yoktu.

Ben Japonları nükleer silahsızlanmaya bağlı sanıyordum, dedi Yaeger.

Doğru, hükümet ve halkın çoğunluğu atom silahlarına tümüyle karşı. Fakat bürokrasi katının çok derinlerinde bulunan bazı güçler gizlice bir nükleer güç meydana getirdiler. Bunun amacı askerî caydırıcılıktan çok ekonomik tehditlere karşı savunmaydı. Topyekün bir ticari savaş, ya da Amerika ve Avrupa tarafından ihraç mallarına konabilecek bir yasaklamaya karşı ellerinde bir koz bulunsun istiyorlardı. Ya da, onlar için daha kötüsü, adaların savaş gemileri tarafından kuşatılmasıydı.

Yaeger rahatsız olmuştu; Pitt bunu fark etti.

Yani, şimdi altımızda bir nükleer bomba olabileceğini mi söylüyorsun?

Belki de birkaç sokak ötemizdedir, dedi Pitt.

İnanılır gibi değil, diye homurdandı Yaeger öfkeyle. Ülkeye kaç tane sokmuşlar?.

Henüz bilmiyoruz, dedi Pitt. Belki yüz tane kadar olabilir. Üstelik tek ülke biz değiliz. Dünyanın her yanına yayılmış.

Daha da kötüsü, dedi Percy. Eğer bombalar gerçekten önemli uluslararası kentlere yerleştirilmişse, Japonların elinde kesin bir yok etme gücü var, demektir. Çok etkili bir tuzak. Bombalar bir kez yerleştirildikten sonra bir füzenin kazayla, ya da yetkisiz biri tarafından fırlatılma olasılığı kalmıyor. Bunlara karşı hiçbir savunma, tepki gösterecek zaman, yıldız savaşları sistemi, alarm gibi önlemler sözkonusu değil. Düğmeye bastılar mı, o anda patlayacak.

Aman Tanrım, peki, ne yapabiliriz?

Bulmalıyız, dedi Pitt. Bombaların oto taşıyıcısı gemilerle getirildiği sanılıyor. Benim tahminim, ithal otomobillerin içinde gizlenmiş olmaları. Şimdi senin cambaz bilgisayarınla nasıl saklanmış olabileceklerini bulmaya çalışacağız.

Ama eğer gemilerle geriyorlarsa, dedi Yaeger. Gümrük memurları uyuşturucu ararken bombalan bulurlardı.

Pitt başını salladı. Bu çok yüksek teknoloji isteyen profesyonellerin işi. Adamlar ne yaptıklarını iyi biliyorlar. Bombayı otomobilin önemli parçalarından biri gibi biçimlendirip en ayrıntılı aramayı bile atlatabilirler. Gümrük memurları genellikle lastiklere, benzin depolarına, döşemeye, ya da boşluk olabilecek yerlere bakarlar. Demek ki, öyle bir yere koyacaklar ki, en uyanık gümrük memuru bile bulamasın.

Bütün arama tekniklerini faka bastıracak bir yöntem olmalı, dedi Yaeger.

Percy düşüncelere dalmış, yere bakıyordu. Pekâlâ, şimdi ne büyüklükte olabileceğini düşünelim.

Bu senin alanın oluyor, dedi Pitt gülümseyerek.

Dur bakalım, yeğenim. Hiç olmazsa otomobilin markasını bileyim, üstelik Japon makinelerini da pek tanımam.

Eğer markası Murmoto'ysa, dört kapılı bir spor otomobil olur.

Percy'nin yüzü bir hayli ciddileşti. Özetleyecek olursak, aradığımız şey, orta boyda dört kapılı bir otomobilin içinde gizli, on kilogram civarında bir nükleer bomba.

Ve bu bomba çok uzaklardan patlatılabiliyor, diye ekledi Pitt.

Eğer sürücüsü intihar komandosu değilse, öyle olması gerek.

Düşündüğümüz bomba ne büyüklükte olabilir? diye sordu Yaeger safça.

Bunun büyüklüğü ve biçimi petrol varilinden beyzbol topuna kadar her şekilde olabilir, diye cevapladı Percy.

Beyzbol topu mu? diye hayretler içinde mırıldandı Yaeger. Fakat o kadar küçüğü önemli bir hasar verebilir mi?

Percy sanki patlama sonrası yıkımı görür gibi tavana baktı. Eğer nükleer başlık epey yüklenmişse, şöyle üç kiloton falan gibi, Colorado Denver'in bütün merkezini havaya uçuracağı gibi alev topunun etkisi tüm banliyölerini de kavurur.

Otomobile bomba yerleştirmek diye buna derim işte, dedi Yaeger. Müthiş bir şey.

Tüyler ürperten bir olasılık, fakat her geçen gün bir başka üçüncü dünya ülkesi bombaya sahip olurken, bu olasılıkları akıldan çıkarmamak gerekir. Percy başıyla ekranı işaret etti. Kesitlerine bakmak için hangi model araba kullanacağız?

Ailemin seksen dokuz model Ford Taurus'unu, dedi Yaeger. Deney olsun diye bütün el kitabını bilgisayara yüklerim. Her parçanın büyütülmüş biçimini gösterebileceğim gibi tümünü de ekrana getirebilirim.

Taurus amacımıza çok güzel uyar, dedi Pitt.

Yaeger'in parmaklan bilgisayarın tuşlarında birkaç saniye gezindikten sonra

oturup beklemeye başladı. Ekranda bir görüntü belirdi: canlı renklerde ve üç boyutluydu. Yaeger bir düğmeye daha basınca, ortaya metalik şarap kırmızısı, dört kapılı bir Ford Taurus çıktı ve sanki bir döner platform üzerindeymişçesine, her açıdan bakılacak biçimde dönmeye başladı.

Bizi içine sokabilecek misin? diye sordu Pitt.

Giriyoruz, dedi Yaeger. Bir düğmeye daha basınca sanki metalin içinden geçip otomobilin kaportasının içine ve şasisine girdiler. Duvarların arasından süzülen hayaletler gibi her bir kaynak yerini, her bir cıvatayı ve vidayı açık seçik gözlediler. Yaeger onları deferensiyalin, şaftın ve şanzımanın içine bile götürdü. Motorun içini incelediler.

Olur şey değil, dedi Percy hayranlıkla. Sanki fabrikanın içinde uçuyormuşuz gibi. Keşke böyle bir olanak kırk iki yılında elimizde olsaydı. Hem Avrupa'da, hem Pasifik'te savaşı iki yıl önce bitirebilirdik.

Bombayı bin dokuz yüz kırk dört yılına kadar geliştirmemiş olmanız da Almanların talihi, dedi Yaeger.

Percy bir an ona sertçe baktıktan sonra dikkatini yeniden ekrandaki görüntüye çevirdi.

İlginç bir şey görebiliyor musun? diye sordu Pitt ona.

Percy sakalını çekiştirdi. Şanzıman kutusu içinde olabilir.

Olmaz. Motorda ya da hareket için gerekli parçalarda olamaz. Otomobilin normal kullanılacak durumda kalması gerekiyor.

O halde akünün ya da radyatörün boşaltılma olasılığı da yok, dedi Yaeger. Belki amortisörde olabilir.

Percy, hayır anlamında başını salladı. Plastik patlayıcı için mümkün, ama nükleer bir bomba için çapı çok dar.

Otomobilin iç parçaların ve kesitlerini bir süre daha incelediler. Tümü için fikirler yürütüldü, fakat üzerinde düşündükçe her fikir çürütülüyordu.

Geriye keyfî aksesuarlar kaldı, dedi Yaeger.

Pitt esneyip gerindi. Tüm dikkatini vermek istemesine rağmen gözlerini güç bela açık tutabiliyordu. Isıtma ünitesinde olabilir mi?

Biçimi uymaz, dedi Percy. Ön cam sileceğinin su şişesi?

Çok gözönünde.

Birden Pitt gerildi. Klima! diye patladı. Klima içindeki kompresör.

Yaeger hemen gerekli düğmelere basarak bu parçanın iç görünümünü ekrana getirdi. Otomobilin sürülmesini engellemez. Hiçbir gümrük memuru da, neden soğuk hava çıkarmıyor diye kompresörü sökmeye kalkmaz.

İç parçalarını çıkardığın zaman bombayı saklamak için ideal bir kılıf olur, dedi Pitt ekrandaki görüntüye bakarak, Ne dersin, Percy?

Kondansatör bobini çıkarılıp buraya bomba konabilir, dedi Percy. Çok güzel bir paket olur. İçine de çok geniş bir alanı havaya uçuracak hacimde bir bomba sığdırılır. Kutlarım, baylar, sanırım bulmacayı çözmüş bulunuyoruz.

Pitt kalkıp boş bir masaya gitti ve telefonu aldı. ÇAST brifinginde Kern'in vermiş olduğu güvenli haltın numarasını çevirdi. Karşısındaki ses cevap verince, Ben Bay Stutz. Lütfen Bay Lincoln'e söyleyin, otomobilinin sorunu klima'da bulunuyor. Hoşçakalın. dedi ve kapattı.

Percy gülerek Pitt'e baktı. Adamları afallatmayı iyi biliyorsun, dedi.

Elimden geleni yapıyorum.

Yaeger hâlâ ekrandaki kompresör görüntüsüne bakmaktaydı. Yalnız küçük bir sorun var, dedi alçak bir sesle.

Neymiş o? diye sordu Percy.

Diyelim ki, Japonları kızdırdık, onlar da bombaları patlattılar. Ama bu şekilde bütün savunmalarımızı, özellikle nükleer denizaltılarımızı yok edemezler ki. Kalan kuvvetlerimiz bütün Japon adalar zincirini haritadan siler. Bana sorarsanız, bu işin fizibilitesi yok, intihar gibi bir şey. Kocaman bir blöften ibaret.

Teorinde küçük bir gedik var, dedi Percy, Yaeger'e sabırlı bir ifadeyle gülümseyerek. Japonlar kurnazlıklarıyla bütün istihbarat örgütlerini faka bastırıp dünya güçlerini zayıf noktalarından yakaladılar. Onların açısından bakınca, bu işin sonuçları hiç de öyle korkunç değil. Nükleer saldırılara karşı savunma amacıyla stratejik savunma sistemi araştırmalarında Japonya'ya yardım etmek üzere bir sözleşme imzalamıştık. Daha sonra bizim liderlerimiz bunu çok pahalı bulup projeden vazgeçtiler, ama onlar devam edip, her zamanki yüksek teknolojileriyle işler bir sistem geliştirmeyi başardılar.

Yani şimdi onlar yok edilemez durumdalar mı? diye sordu Yaeger hayretle.

Percy başını salladı. Henüz değil. Ama iki yıl sonra, ellerinde işler durumda

bir Yıldızlar Savaşı sistemi olacak, fakat bizim olmayacak.

Kısım 23

Capitol binasında kapalı kapılar ardında bir alt komite, Amerika Birleşik Devletleri'nde Japon kültürünün ve ekonomisinin ne denli etkili olduğunu tartışıyor ve değerlendirmeye çalışıyordu. Bu toplantı bazı Kongre üyelerinin Amerika'nın Japon sermayesi tarafından rehin tutulduğu görüşünde olup, öfkeden patlayacak hale gelmesiyle yapılmıştı.

Dünyanın en büyük hisse senedi şirketi Kanoya Securities'in Genel Müdürü Ichiro Tsuboi, Kongre üyelerinden oluşan komitenin önünde yay gibi bir masada oturmaktaydı. Yanında, Tsuboi her soruya cevap vermeden önce hemen gerekli danışmanlığı yapan, dört tane başdanışmanı vardı.

Kanoya Securities Wall Street'in en büyük şirketlerini bile bir çırpıda yutacak kadar büyük bir sermayeye sahipti, fakat Tsuboi böyle bir şirketin başındaki finans devi gibi görünmüyordu. Kısa boylu ve zayıftı, yüzü de ™r geyşa evi çalıştıran godoşlarınki gibi hep güleçti.

Ne var ki, Tsuboi'nin görünüşü aldatıcıydı. Japonya'da olsun, ülke dışında olsun, rakiplerinin tümü, yaşadıkları deneyimler sonucu ondan hem nefret eder hem de adamakıllı korkarlardı. Tsuboi kurnaz olduğu kadar da acımasızdı. Finans dünyasındaki akıl durduracak cambazlıklarıyla yaşayan bir efsane olmuştu, fakat Amerika'ya ve Avrupa ülkelerine duyduğu nefreti gizlemeye bile çalışmazdı. Wall Street'in en hünerli simsarları Tokyo Borsası'nın bu ilahı yanında küçük güvercinler gibi kalırdı. Neredeyse tek eliyle bile Amerikan ekonomisinin altındaki sehpayı çekecek güce sahipti.

Şimdi komitenin önünde oturmuş, kendisine yöneltilen soruları gülümseyerek ve insanı çileden çıkaracak bir nezaketle cevaplıyordu. Akşam yemeğinde konuklarıyla sohbet edermişçesine rahat ve kendinden emindi.

Saygıdeğer Kongre üyelerinin, Japon şirketlerini Amerikan ticari kuruluşlarında sahip oldukları hisse çoğunluğunu gerçek değerlerinden çok daha ucuza sizin şirketlerinize satmaya zorlayacak bir yasa çıkarması düpedüz devletleştirmeye gitmektir. Amerika'nın ticari itibarını paramparça eder. Tam bir kargaşa doğar. Uluslararası döviz piyasasıyla birlikte bankacılık sistemleri de çöker. Sanayi devletleri iflas eder. Bütün bunlar neden olsun? Haddim olmayarak düşüncemi söyleyim, bence Japon yatırımcıları Amerikan halkı için büyük bir nimettir.

Böyle bir yasa çalışması yok, diye çıkıştı Senatör Mike Diaz. Ben size aynen

şöyle söyledim: 'Amerikan topraklarında iş yapan ve kazanç sağlayan şirketleriniz de bizimkiler gibi aynı kurallara ve vergi standartlarına bağlı olsun.' Sizin sermaye piyasanız bize kapalı. Amerikalılar sizin ülkenizde gayrimenkul ve şirket satın alamazken, burada Japon yatırımcıları finans cinayetleri işleyip yenilerinin peşinde koşuyorlar, bütün bunları siz de bal gibi biliyorsunuz, Bay Tsuboi.

Tsuboi karşısında hiç ürkmeyen bir kişi varsa, o da New Mexico Demokrat Parti Senatörü Michael Diaz'di. Bu komitenin de başkanı olan Diaz, Amerikan devletinde, ticaretinde ve gayrimenkulünde yabancı yatırımları yalnızca sınırlamak değil, tamamen kaldırmak istiyordu. Ona kalsa ithal edilen bütün Japon ürünlerine ticari ambargo bile koyacaktı.

Elli yaşına yakın ve dul olan Diaz tüm yaşamını ofisinde geçiren tek senatördü. Küçük bir yan odada yatağı, buzdolabı, ocağı ve lavabosu vardı. Yirmi beş yıl boyunca parlamentonun en çalışkan politikacısı olarak tanınmış, çalışma yöntemleri ve saatleri de hiç değişmemişti. İlk döneminde seçilişinden kısa bir süre sonra karısı şeker hastalığından ölmüştü. Çocuk

İlan olmamıştı, karısının ölümünden sonra da evlenmeyi hiç aklına getirmedi.

Simsiyah saçları geriye taralıydı, güldüğü zaman kusursuz, bembeyaz dişleri beliriyordu. Vietnam'da Kara Kuvvetleri helikopter pilotu olarak görev yaparken düşürülmüş ve dizinden yaralanmıştı. Tutsak alınıp Hanoi'ye götürüldü ve savaş tutsağı olarak iki yıl geçirdi. Bacağına gerekli tıbbi müdahale yapılmamış olduğu için sakat kalmış, ancak baston yardımıyla yürüyebiliyordu.

Amerika'yı ilgilendiren işlerde yabancı etkisine ve müdahalesine karşı katı tutum yanlısı olan Diaz, Japon devletinin haksız ticaretine ve tehlikeli gördüğü yatırımlarına karşı ticari yasaklamalar ve yüksek gümrük duvarları koymak için büyük bir mücadele veriyordu. Japonya ile olan kavgayı, ekonomik bir çatışmadan çok, mali savaş olarak kabul ediyor, Amerika'yı da bu savaşı çoktan kaybetmiş olarak görüyordu.

Sayın Başkan?

Söz isteyen, komitenin oldukça güzel bir kadın üyesiydi. Diaz ona döndü. Buyurun, Kongre üyesi Smith, söz sizin.

Bay Tsuboi, diye başladı kadın. Daha önce doların yen ile değiştirilmesi gerektiğim söylemiştiniz. Bu biraz aşırı olmuyor mu?

Japon yatırımcılarının sizin bütçe açığının yüzde elli beşini karşıladığı gözönüne alınırsa, hayır, diye cevap verdi Tsuboi eliyle havalı bir jest yaparak.

Para biriminizin bizimkine dönüşmesi sadece zaman meselesi.

Colorado Kongre üyesi Loren Smith kulaklarına inanamıyordu. Uzun boylu, tarçın renkli saçı ve menekşe gözleriyle son derece zarif bir görünüşü olan bu kadın yürekliliği ve ince zekâsıyla Kongre'de bir hayli saygı görürdü.

Kongre'nin içinden olsun, dışından olsun, Washington'da birçok nüfuzlu adam onun ilgisini çekmek için uğraşmıştı, fakat Loren Smith özel bir insandı, çıktığı erkeklerin ticaretle ya da siyasetle ilgisi olmamasına özen gösterirdi. Bir süreden beri, çok taktir ettiği bir erkekle sık olmayan bir ilişkisi vardı, ve bu adamla ilişkilerinin karı koca olarak sonuçlanamayacağını bilmek onu hiç rahatsız etmiyordu. Her ikisi de kendi yollarına ayrılmış, durum uygun olduğu zamanlarda birlikte oluyorlardı.

O dediğiniz zamana şimdikinden daha yakın olabilir miyiz? diye sordu Loren. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Japon banka şubelerinin sahip olduğu mal varlığı, bütün Amerikan bankalarının toplam mal varlığından çok daha fazla. Lobicileriniz pratikte hemen hemen hükümetimizi satın almış gibi. Amerika'nın en gözde yerlerinde kırk milyar dolarlık gayr imenkul sahibisiniz. Yani, Bay Tsuboi, biraz daha kaynaşalım da, hem ekonomi hem de dış siyasetimizi bize buyurmayı öneriyorsunuz. Haksız mıyım? Lütfen cevap verin.

Tsuboi bir kadından böyle bir konuşma işitmeye alışkın değildi. Feminist hareketi Japonya'da hemen hemen yok gibidir. Kadınların iş dünyasında kazanç haklan yoktur. Hiçbir Japon erkeği bir kadından emir almaz. Tsuboi Loren'in bu çıkışı karşısında biraz sarsılmış gibi görünürken yardımcıları da ağızlan açık kalıvermişlerdi.

Başlangıç olarak Başkanı'nız ve Kongre'niz pazarlarınızı Japon ürünlerine ve yatırımcılarına hiç kapatmayacaklarına teminat verebilirler, diye kaçamak bir cevap verdi Tsuboi.

Peki, ya böyle önerilerinizi dikkate almazsak?

Tsuboi omuz silkip yılan gibi güldü. Biz borç veren ülkeyiz. Siz de borç alan, hem de dünyada en çok borç alan ülkesiniz. Eğer bir tehdit karşısında kalırsak, bu üstünlüğümüzü kendi çıkarlarımız doğrultusunda kullanmaktan başka çaremiz kalmaz.

Bir başka deyişle, Amerika Japonya'ya boyun eğmeye mahkûm.

Amerika Birleşik Devletleri giderek düşerken ve benim ülkem büyük bir hızla yükselirken, neden bizim yöntemlerimizin sizinkilerden daha üstün olduğunu kabul etmiyorsunuz? Yurttaşlarınız bizim kültürümüzü iyice inceleseler çok iyi

olur. Bir şeyler öğrenebilirler.

Japonya dışındaki operasyonlarınızda konuk olduğunuz ülkenin işçileri yerine kendi adamlarınızı çalıştırmanız bu yüzden mi?

Yerel personel de çalıştırıyoruz, dedi Tsuboi, haksızlığa uğramış gibi.

Ama üst kadrolarda değil. Alt düzey yöneticileri, sekreterler ve odacılar. Ve çok az sayıda kadın ve azınlık grupları. Üstelik sendikaları uzak tutmayı da çok güzel başardınız.

Tsuboi cevap vermeden önce danışmanlarıyla Japonca konuştu. Konuşmalarının kaydedilme, ya da anında tercüme edilme olasılığı umurlarında değildi. Birkaç dakika içinde bütün konuştuklarının İngilizce çevirileri Senatör Diaz'ın önüne getiriliyordu.

Şunu anlamanız gerek, diye başladı Tsuboi neden sonra. Biz önyargılı değiliz, yalnızca yöntemlerimize alışkın olmayan, bizim ulusal geleneklerimize hiçbir bağlılığı olmayan Batılıların ülke dışı tesislerimizde üst düzeyde görev almalarını iş bakımından uygun görmüyoruz.

Hiç akıllıca değil, Bay Tsuboi, dedi Loren sertçe. Yabancı uyrukluların kendi ülkemizde bize böyle nefretle davranmalarından hiç hoşlanmayız, derken, eminim pek çok Amerikalı da aynı görüştedir.

Buna üzüldüm, Kongre üyesi Smith. Kendi halkım adına şunu söyleyim ki, bu sözlerinizi hiç hoş karşılamıyorum. Bizim tek istediğimiz, kimsenin çıkarına dokunmadan kazanç sağlamaktır.

Evet, Japon ticaret anlayışının nasıl çıkarcı olduğunu iyi biliyoruz. Stratejik askeri ve bilgisayar teknolojisini Sovyet blokuna satışı... Sizin gibi yöneticiler için Sovyetler Birliği, Doğu Almanya, Küba, İran, Libya yalnızca müşteridir.

Uluslararası ideolojik ve ahlakî konular bizi ilgilendirmiyor. Bunları ekonomik alışverişin önünde tutmak bizim anlayışımıza ters düşüyor.

Bir sorum daha var, dedi Loren. Amerika'nın Japonya ile olan ticaret açığını dengelemek için hükümetinizin bütün Hawai Eyaleti'ni satın almayı önerdiği doğru mu?

Tsuboi bu kez danışmanlarına başvurmadan kendisi cevap erdi. Evet, bu önlemi ben önerdim. Havvaii nüfusunun çoğunluğunu Japonlar oluşturuyor, buradaki gayrimenkulün yüzde altmış ikisine Japon yatırımcıları sahiptir. Başka bir önerim de, Kaliforniya'nın Japonya ve Amerika tarafından paylaşılan ortak bir ekonomik toplum haline dönüştürülmesi. İhraç edebileceğimiz muazzam bir

iş alanımız var, sermayemizle yüzlerce üretim tesisi yapabiliriz.

Sizin kavramlarınızı son derece sevimsiz buluyorum, dedi Loren kabaran öfkesini bastırmaya çalışarak. Kaliforniya'nın Japon şirketleri tarafından işgal edilmesi asla gerçekleşmeyecek. Ne yazık ki, duyduğuma göre Hawaii'nin en gözde semtleri çoktan Japonların eline geçmiş, ve birçok tatil köyü ve golf kulübü Amerikan yurttaşlarına yasaklanmış. Loren susup Tsuboi'nin gözlerinin içine dimdik baktı. Önce ben, makamımın verdiği bütün yetkileri kullanarak bu tecavüzün daha fazla ilerlemesine karşı mücadele edeceğim.

Salonda onaylayan bir mırıldanma dalgası yükseldi, hatta birkaç alkış oldu. Diaz hafifçe gülümseyerek sessizliği sağlamak için masayı tıklattı.

İlerde neler olacağını kim bilebilir,? dedi Tsuboi gülümseyerek. Yönetiminizi devralmak için gizli bir plan yapmış değiliz. Ekonomi oyununu kaybetmenizin cezası.

Kaybettiysek, Kanoya Securities gibi kapkaççı şirketlere karşı kaybettik, dedi Loren.

Siz Amerikalılar gerçekleri kabullenmeyi öğrenmelisiniz. Eğer biz Amerika'yı satın alıyorsak, siz sattığınız içindir.

Salona alınan birkaç izleyici ve Kongre üyelerinin danışmanları bu gizli tehdit karşısında için için ürperdiler. Tsuboi'nin kibir ve tevazu karışımıyla nezaket, güçlülük bileşimi rahatsız edici ve korkutan bir atmosfer oluşturuyordu.

Diaz masasından Tsuboi'ye doğru eğilirken gözleri sert bakıyordu. Neyse ki, bu tatsız durumda bile lehimize olan iki nokta var.

Tsuboi'nin yüzünde ilk kez bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Hangi noktalardan söz ediyorsunuz, Senatör?

Birincisi, biraz daha ileri gidecek olursanız, zaten çoğu kâğıt üzerinde ve bilgisayar monitörlerinden gözüken yatırımlarınız bir çırpıda silinip atılıverir. İkincisi ise, artık çirkin Amerikalı diye bir şey yok, dedi Diaz, sesi kutup rüzgârı gibi soğuk. Onun yerini çirkin Japon almış.

Kısım 24

Giordino Federal Karargâh Binası'nda Pitt'den ayrıldıktan sonra bir taksiye atlayıp Constitution Avenue'daki Ticaret Bakanlığı'na gitti. Burada görevli bir arkadaşını sıkıştırıp, Murmoto otomobilleri ithalat envanterinin bulunduğu bir dosyayı ödünç aldı. Sonra yine bir taksiye binip Alexandria, Virginia'ya gitti. Bir telefon rehberinde adres kontrolü yapmak için durdu. Aradığı bina, Murmoto Motor Kuruluşu'nun beş eyaleti içine alan dağıtımıydı.

Öğleden sonra geç saatlerde, ön bahçesinde bakır harflerle Murmoto Motor Dağıtım Şirketi yazılı modern binayı buldu. Taksiye ücreti ödedikten sonra bir an şirketin otoparkına baktı. Orada bulunan otomobillerin tümü Murmoto'ydu. Görünürde ne bir Amerikan ne de Avrupa yapımı otomobil vardı. Ön kapıdan içeri girince karşısına güzel bir Japon resepsiyon görevlisi kız çıktı.

Size yardımcı olabilir miyim? diye sordu kız en tatlı sesiyle.

Adım Albert Giordino, Ticaret Bakanlığından geliyorum. Son gönderilen otomobillerinizle ilgili olarak yetkili kişiyle görüşmek istiyorum.

Kız bir an düşündü, sonra da elindeki personel kitapçığını karıştırdı. Aradığınız kişi Bay Dennis Suhaka olacak, nakliye müdürümüz. Şimdi onu arar, görüşmek istediğinizi bildiririm, Bay Giordane.

Giordino. Albert Giordino, diye düzeltti Giordino.

Bağışlayın, teşekkür ederim.

Bir dakika geçmeden, Asyalı ana babadan olduğu belli, fakat plastikc errahiyle gözleri düzeltilmiş, uzun boylu ve güzel bir sekreter gelip Giordino'yu Suhaka'nın ofisine götürdü. Boydan boya halı kaplı uzun bir koridordan geçerken Giordino kapılar üzerindeki unvanlara bakıp güldü. Her Jcapıda yazılı isim, mutlaka bir şey müdürüydü.

Suhaka yuvarlak yüzlü, neşeli bir adamdı. Masasından kalkıp Giorditıo'nun elini sıkarken ağzı kulaklarında, gülümsüyordu. Dennis Suhaka, Bay Giordino. Ticaret Bakanlığı için ne yapabilirim?

Suhaka'nın uzamış sakalına ve görünüşüne bakarak kimlik istememesi Giordino'yu rahatlattı. Önemli bir şey değil. İstatistik kayıtlarımız için tipik bir bürokratik işlem. Amirim eve giderken size uğrayıp ithal edilip, bayilerinize dağıtılan otomobil sayısının Tokyo'daki merkeziniz tarafından verilen sayılarla

karşılaştırılmasını istedi.

Hangi süre içindeki? Buraya çok sayıda otomobil getiriyoruz.

Son doksan gün içindekiler.

Hiç sorun değil, dedi Suhaka, Giordino'yu içeri buyur ederek. Bütün gönderilerimiz bilgisayara işlenmiştir, on dakika içinde istediğiniz bilgiyi verebilirim. Mutlaka sayılar uyacaktır. Tokyo hemen hiç hata yapmaz. Beklerken bir fincan kahveye ne dersiniz?

İyi olur, dedi Giordino, yorgunluğunu iyice hissederek.

Suhaka onu küçük, boş bir ofise soktu, güzel sekreter kahveyi getirdi. Giordino kahvesini yudumlarken de envanterler geldi.

Giordino Pitt'in ondan istediği bilgiyi yarım saat içinde buldu. Sonra arkasına dayanıp, bürokrasi çarkında tembel bir memur görünümünü vermek için uyuklayarak zaman geçirdi.

Saat tam beşte Suhaka odaya girdi. Personel eve gidiyor, ama ben geç saatlere kadar kalıp çalışacağım. Size bir yardımım dokunabilir mi?

Hayır, dedi Giordino dosyaları kapatarak. Ben de eve gitmek istiyorum. Yedi saatlik mesaimi doldurdum, artık fazla mesai yapmış olurum. Yardımınız için teşekkür ederim. İthalat sayılarınız devletin bilgisayarlarına geçecek. Ne amaçla olduğunu ancak bizim küçük bürokratlar bilir. Ticaret Bakanlığı dosyasını koluna alıp kapıya doğru giderken, tam Peter FalkColumbo havası takınarak, aklına bir şey gelmiş gibi döndü. Aa, bir şey var.

Evet?

Aslında söylemeye bile değmeyecek bir eksiklik.

Neymiş?

Baltimore limanında iki ayrı gemiden boşaltılan altı otomobil, sizini ihalat envanterinizde görünüyor, ama Tokyo merkezinin ihraç listesinde kayıtlı değil.

Suhaka fena halde şaşırmış göründü. Hiç dikkatimi çekmedi. Sizin listelerinizle karşılaştırabilir miyim?

Giordino Ticaret Bakanlığı'ndaki arkadaşından ödünç aldığı listeyi masanın üstüne yayıp yanına Suhaka'nın sekreterinin verdiği listeyi koydu. Tokyo listesinde görünmeyen maddelerin altını çizdi. Altı otomobil de SP5000 spor sedandı.

Resmî bakımdan bu eksiklik bizi ilgilendirmiyor, dedi Giordino kayıtsızca. Ülkeye girişinin hesabını vermiş olduktan sonra, şirketinizin devletle sorunu yok. Eminim, Tokyo'daki muhasebe şubeniz çoktan bunu düzeltmiştir bile.

Gözümden kaçmış olması bağışlanır gibi değil, dedi Suhaka mahvolmuş gibi. Merkez büromuza fazla güveniyorum galiba. Ama benim personelimden biri de bunu fark etmeliydi.

Salt meraktan soruyorum, bu sözkonusu otomobiller hangi bayilerinize gönderildi acaba?

Bir dakika. Suhaka Giordino'yu yine kendi ofisine götürdü. Oturup bilgisayarının tuşlarına dokundu ve beklemeye başladı. İstenen bilgi ekrana dökülürken yüzündeki gülümseme birden kayboluverdi.

Altı otomobil de farklı bayilere gönderilmiş. Her birinin adım ve adresini bulmak birkaç saat alabilir. Eğer yarın bana uğrayabilirseniz, seve seve veririm.

Giordino, değmez anlamında ellerini kaldırdı. Aman, boşverin. İkimizin de daha önemli işleri var. Benim bu trafikte bir an önce eve gidip yıkanmam ve karımı akşam yemeğine çıkarma. ı gerekiyor. Bugün evlilik yıldönümümüz.

Öyle mi, tebrikler, dedi Suhaka rahatlayarak.

Sağolun. Yardımlarınız için de çok teşekkür ederim.

Suhaka'nın kocaman gülümsemesi yerine dönmüştü. Seve seve. Hoşçakalın.

Giordino binadan çıkınca dört sokak ötedeki bir benzin istasyonunun jetonlu telefonuna gitti. Telefonu açan erkek sesi yalnızca alo, dedi.

Ben semtinizin Mercedes bayisiyim. Sanırım çok ilgileneceğiniz bir model var elimde.

Buralarda pek Mercedes satamazsınız. Siz en iyisi deniz kıyısına, hatta daha iyisi Pasifik Okyanusu'na gidin.

Ya, demek öyle, diye homurdandı Giordino. Eğer güzel bir Alm an arabasına paranız yetmiyorsa, bir Murmoto deneyin o zaman. Elimde özel indirimli altı tane SP Beş yüz spor sedan var.

Bir dakika.

Telefona başka birisi geldi, Giordino sesinden bunun Donald Kern olduğunu anladı. Bölgeniz dışına çıkmış olmanıza rağmen indirimli satışlar için her zaman hazırım. Bu indirimli otomobillerinizi nerede görebilirim?

Bu bilgiyi Alexandria'daki Murmoto Dağıtım Şirketi'nden çıkarmanız gerekecek. Bilgisayar kayıtlarında fabrika çıkışları gözükmeyen fakat ülkeye getirilmiş altı otomobil var. Bence adamlar uyanıp sizden önce davranmadan, hemen işe koyulun. Altı arabanın yarısı dört ağustos günü Baltimore limanı gümrüğünde boşaltılmış. Diğer yarısıysa on eylülde.

Kern hemen Giordino'nun sözlerim yorumladı. Bir dakika, dedi. Yanında bu konuşmayı dinleyen yardımcısına döndü. Hemen Murmoto'nun bilgisayar sistemine girin ve adamlar uyanıp da kayıtları silmeden bu altı otomobilin nerelere gönderildiğini öğrenin. Yeniden Giordino'ya döndü. İyi iş çıkardınız. Peki, bu bilgiyi nasıl edindiniz?

Fikir Stutz'dan geldi. Ondan haber aldınız mı?

Evet, yarım saat önce aradı, dedi Kern. Problemin kaynağını bulmuş.

Tahmin ediyordum. Böyle bulmacaları çözecek bir kişi varsa, o da bizimkidir. Şeytanın hakkından şeytan gelir.

Kısım 25

Yaeger Washington Uluslararası Havaalanı’nın en uç köşesindeki eski hangarın önünde Pitt'i bıraktığında hava kararmıştı. Bu yapı 1936 yılında yapılmış ve bir zamanlar bir uçak gemisinin uçaklarını barındırmıştı. Şimdi Yaeger'in otomobilinin farları dışında tek aydınlık Potomac nehrinin karşı kıyısındaki kentin ışıklarıyla, iki yüz metre ötedeki bir sokak lambasıydı.

Dört aydan beri evine uğramamış biri için fazla eşya taşıdığın söylenemez, dedi Yaeger gülerek.

Bavullarım okyanusun dibinde, balıkların yanında kaldı, dedi Pitt gözleri yarı kapalı.

Otomobil koleksiyonunu bir daha görmeyi çok isterdim, ama eve dönmem gerek.

Ben de doğruca yatağa. Beni getirdiğin için sağol. Bu öğleden sonra için de çok teşekkür ederim. Her zamanki gibi çok iyi bir iş çıkardın.

Seve seve. Senin beynine giren anahtarı bulmak evrenin gizlerini çözmekten çok daha zevkli. Yaeger el sallayıp penceresini kapadı ve karardığın içine dalıp uzaklaştı. Pitt yedek olarak NUMA ofisinde bulundurduğu vericiyi cebinden çıkarıp gerekli düğmelere bastı ve hangarın alarm devresini kapayarak iç ışıkları yaktı.

Fena halde eskimiş yan kapının kilidini açıp içeri girdi. Hangarın cilalanmış beton zemini bir taşımacılık müzesini andırıyordu. Bir köşede eski bir Ford üç motorlu uçak, onun yanındaysa yüzyılın başlarından kalma bir pulman vagon duruyordu. Geri kalan on bin metrekarelik alanda elliden fazla antika otomobil vardı. Önemli parçalar arasında bir HispanoSuiza, bir Mercedes 540K ve nefis bir mavi TalbotLago göze çarpıyor, bunların karşısında da bir Cord L29, bir PierceArrow ve insanı büyüleyen, turkuaz yeşili bir Stutz gibi klasik Amerikan otomobilleri bulunuyordu. Burada görünüme uymayan tek şey, arkasına kıçtan takma bir motor takılmış, demir döküm bir banyo küvetiydi.

Pitt yorgun bir şekilde koleksiyonuna tepeden bakan dairesine çıkan demir merdivenleri tırmandı. Eskiden ofis olan bu bölümü Pitt yeniden dekore etmiş, konforlu bir tek odalı daire haline getirmişti. Oturma-çalışma odası olan kısmın rafları kitaplar ve Pitt'in bulup çıkardığı eski gemi modelleriyle doluydu.

Mutfak tarafından iştah kabartan bir koku geldi. Yemek masasının üstündeki

vazonun üstünde bir not duruyordu. Notu okurken yüzünden bir gülümseme geçti.

Kente gizlice döndüğünü duydum. Buzdolabındaki yosunları temizledikten sonra aç olabileceğini düşünüp sana bir salata hazırladım. Ocağın üstünde sıcak güveç var. Seni karşılayamadığıma üzgünüm, ama Beyaz Saray'da bir yemek davetine katılmak zorundayım.

Sevgiler, L.

Pitt bir süre durdu ve karar vermekte güçlük çekti. Yemek yiyip sonra mı duşa girseydi, yoksa önce duş mu yapsaydı? Ama önce sıcak bir duş yaparsa, sonra yemek masasına kadar gidemeyebilirdi. Soyunup, üstüne kısa bir bornoz geçirdi. Salatayı ve bütün güveci yerken yanında iki bardak da şarap içti.

Yemeği bitirmiş, tabaklarını yıkarken telefon çaldı.

Alo? Bay Pitt?

Evet, Bay Jordan, dedi Pitt sesi tanıyarak. Bir şey mi istemiştiniz?

Umarım uykudan uyandırmamışımdır.

Yastığıma hâlâ bir on dakikalık uzaklıktayım.

Sizi arayıp Al'dan bir haber var mı, diye öğrenmek istedim.

Evet, sizinle konuştuktan hemen sonra beni aradı. Yetkisiz girişiminize rağmen, sağladığınız bilgi çok işe yaradı. Kuralların dışına çıkmamam gerektiğini biliyordum, ama birden kafama esti.

Ekip çalışmasını pek sevmiyorsun, değil mi, Dirk? dedi Jordan ilk kez Pitt'in adını kullanarak. Kendi başına oynamayı yeğliyorsun.

Akıl en iyi sonuçlara en iyi yollarla gidilebileceğini gösterir.

Senin deyişin mi?

Hayır, Francis Hutcheson adında bir İskoç filozofunun.

Bu özdeyişi değiştirmeden söylediğin için seni kutlarım, dedi Jordan. Washington'da pek çok kişi bunun asıl biçimini bozup, istenen sonuca varmak için her yol mubahtır, der.

Ne istiyordunuz? diye sordu Pitt gözleri hâlâ yatağında.

Bomba taşıyan otomobilleri bulduğumuzu bilmek istersin, diye düşündüm.

Altısını da mı? diye sordu Pitt şaşırarak.

Evet, Washington merkezindeki bir Japon bankasının bodrumunda gizlenmiş. Günü geldiğinde arabalar belirli hedeflerine götürülüp patlatılacak.

Çok çabuk bulmuşsunuz doğrusu.

Ee, senin kendi yöntemlerin varsa, bizim de var.

Gözetim altına aldınız mı?

Evet, ama çok dikkatli olmak zorundayız. Bu işin gerisindekileri ve onların yönetim merkezlerini bulmadan elimizi açmak istemiyoruz, dedi Jordan. Zaten bu öğleden sonra Giordino az kalsın operasyonu batırıyordu. Murmoto Dağıtım Şirketi'nde birileri iyice ürkmüş olmalı. Muhasebe sistemlerine girip çıkmamızdan birkaç dakika sonra ithalatla ilgili bütün verileri sildiler.

Ama o veriler sizi otomobillere götürdü mü?

Otomobilleri limandan alan kamyonların bağlı olduğu tanınmış bir Japon nakliye şirketini bulup sistemlerine girmeyi başardık. Tabii, kayıtlarında otomobillerin nereye götürüldüğü belirtilmemişti, ama kamyon sürücüsünün teslimat defterinin bir nüshasını 'ödünç' almayı başardık. Defterde limandan sonra kamyonun katettiği kilometre sayısı vardı. Bundan sonrası yoğun bir soruşturma ve incelikli ayak işleriyle halloldu.

Kapıları kırıp girme falan gibi mi?

Girerken hiç kapı kırmayız, dedi Jordan.

Vatandaşlarımızın yabancı bir güce ait nükleer bombalar üzerinde oturdukları öğrenilecek olursa bütün ülke panik içinde darmaduman olur.

Hiç de hoş bir durum olmaz, tabii. Kamuoyunun tepkisi ve öç alma isteğiyle ürken Japonlar da, biz müdahale edecek zaman bulamadan otomobilleri stratejik noktalarına götürüp patlatabilirler.

Bütün bombaları bulmak yirmi yıl sürebilir.

O kadar olacağını sanmıyorum, dedi Jordan sakince. Nasıl yaptıklarını biliyoruz ve seninle Giordino'nun sayesinde ne aradığımızı da biliyoruz. Istahbarat konusunda Japonlar bizim yarımız kadar bile profesyonel değiller. Bahse girerim otuz gün içinde bomba taşıyan her Murmoto'yu bulabiliriz.

Bu iyimserliği alkışlarla karşılıyorum, dedi Pitt. Peki ya müttefiklerimiz ve Ruslar? Japonlar onların altına da bomba saklamış olabilirler. Başkan onların liderlerini de bu olasılığa karşı uyaracak mı?

Daha değil. Bu denli kritik bir sırrı NATO ülkelerinin sızdırmayacağına

güvenemeyiz. Diğer yandan, Başkan durumdan Kremlin'i haberdar etmenin ilişkileri gerginleştireceğini düşünebilir. Düşünsene. Şimdi iki taraf da aynı koşullar altında, ikimiz de bir başka süper güç tarafından tehdit ediliyoruz.

Başka bir korkunç tehdit daha var.

O kadar çok var ki, hangisini söylüyorsun?

Diyelim ki Japonlar hem Amerika'da, hem de Rusya'da birkaç bomba patlattılar. Saldırıyı diğerimiz başlattı sanarak savaşa giriyoruz ve bizlerden geride kalanı da Japonlar büyük bir iştahla topluyorlar.

Kafamda bu olasılıkla yatmak istemem, dedi Jordan huzursuzca. Neyse, önce elimizdeki sorunlarla uğraşalım. Eğer operasyonumuz başarılı olursa, iş yine politikacıların ellerinde olacak.

Bu son söylediğiniz, dedi Pitt. Herkesin uykusunu kaçıracak bir tehlike.

Pitt tam uykuya dalmak üzereyken güvenlik alarmı çınlayarak hangar a girmek isteyen birinin varlığını haber verdi. Yatağından zorla kalkıp çalışma odasına yürüdü ve buradaki küçük televizyon monitör sistemini açtı.

Yan kapıda Stacy Fox dikilmiş, Pitt'in kendine göre iyice kamufle ettiğini sandığı kamerasına bakarak gülümsüyordu.

Pitt bir düğmeye basınca kapı açıldı. Sonra da odadan çıkıp merdivenlerin başına geldi.

Stacy yakasız mavi ceketi, buna uyan dar etekliği ve içinde beyaz bluzuyla hem seksi, hem de ağırbaşlı bir görünüşteydi. Hangara girdikten sonra görkemli makinelerin arasında saygı dolu bir şaşkınlık içinde ağır ağır yürüdü. 1948 model metalik mavi bir TalbotLago Grand Sport önünde durdu. Bu parçanın döşemesi Saoutchik adında ünlü bir Fransız kaportacısı tarafından özel olarak yapılmıştı. Stacy hayranlık içinde elini otomobilin üzerinde gezdirdi.

Bu hayranlığı duyan ilk kişi o değildi. Pitt'in evini ziyaret eden hemen her kadın Talbot'ya kapılırdı. Pitt bu otomobili mekanik sanatın bir şaheseri olarak görüyordu, fakat kadınlar bunu görünce neredeyse cinsel bir çekime kapılırlardı. Bir kaplanın çizgilerini andıran gövdesini görüp, motorunun müthiş gücünü hissedip, iç kısmının zarif deri kokusunu duydukları anda, araba erotik bir simge gibi oluyordu.

Beni nasıl buldun? diye sordu Pitt sesi hangarda yankılanarak.

Stacy yukarı baktı. Pasifik'e gidip Invincible'a. binmeden iki gün önce seninle

ilgili paketi incelemiştim.

İlginç bir şey buldun mu bari? diye sordu Pitt, özel yaşamının yetki sahibi herhangi biri tarafından incelenebildiği için biraz bozularak.

Bayağı sıkı adammışsın.

Şımartıyorsun.

Otomobil koleksiyonun müthiş.

Daha pahalı modellerin ve markaların bulunduğu çok daha büyük bir sürü koleksiyon vardır.

Stacy TalbotLago'ya döndü. Buna bayıldım.

Ben onun yanındaki yeşili yeğlerim.

Stacy dönüp Stutz'a baktı ve bir defiledeki mankeni inceler gibi süzdü. Sonra başını iki yana salladı. Güzel, ama çok büyük ve bir kadının zevki için fazla erkeksi.

Sonra başını kaldırıp yine Pitt'e baktı. Konuşabilir miyiz?

Eğer uyanık kalabilirsem. Yukarı gelsene.

Stacy merdivenleri çıktı, Pitt onu dairesinde gezdirdikten sonra, Sana bir içki ikram edeyim, dedi.

Hayır, sağol. Stacy Pitt'in durumunu bir gördükten sonra ona acımıştı. Gelmemem gerekirdi. Her an devrilecek gibisin. .

İyi bir uykuyla kendime gelirim.

Senin aslında iyi bir masaja ihtiyacın var, dedi Stacy.

Konuşmaya geldin sanmıştım.

Masaj yaparken konuşabilirim. İsveç mi, shiatsu mu? Hangi yöntemi yeğlersin?

Ne fark eder, ikisini de yap bari.

Stacy güldü. Tamam. Pitt'i elinden tutup yatak odasına götürdü ve onu yüzüstü yatağa itti. Bornozunu çıkar.

Bir çarşafla önümü kapatamaz mıyım?

Daha önce görmediğim bir şeyin mi var? dedi Stacy bornozunun kollarını çıkararak.

Pitt güldü. Ama dönmemi isteme.

Tim'le birlikte Batı Sahili'ne gitmeden önce senden özür dilemek istedim, dedi Stacy ciddileşerek.

Tim mi?

Dr. Weatherhill.

Daha önce de birlikte çalıştınız herhalde.

Evet.

Seni yine görecek miyim, arasıra? diye sordu Pitt.

Bilmiyorum. Görevlerimiz bizi farklı yönlere götürebilir. Bir an duraksadı. Neden olduğum onca sıkıntı için çok üzgünüm, bunu bilmem isterim. Sen hayatımı kurtardın; son sualtı aracında yerini bana verdiğin için de neredeyse canından oluyordun.

İyi bir masaj yaparsın, ödeşiriz, dedi Pitt zorlukla gülümseyerek.

Stacy onun vücuduna bir baktı. Dört aydan beri denizaltında yaşayan biri için güzel yanmışsın.

Çingene kanımdan, dedi Pitt uykulu bir sesle.

Stacy shiatsu tekniğiyle parmaklarını ve başparmaklarını Pitt'in ayaklarındaki duyarlı yerlere bastırıyordu.

Çok iyi geldi, diye mırıldandı Pitt. Jordan sana nükleer başlıklarla ilgili öğrendiklerimizi anlattı mı?

Evet, onu adamakıllı şaşırttın. Operasyonu bırakıp gittin sanıyordu. Artık Tim'le ben soruşturmamızın hedefini bildiğimize göre otomobilleri daha kolay buluruz herhalde.

Soruşturmaya Batı Sahili'ndeki limanlarda başlayacaksınız.

Seattle, San Fransisco ve Los Angeles, Murmoto otomobili taşıyan gemilerin yanaştığı limanlar.

Stacy shiatsu ve İsveç teknikleriyle bacaklarına doğru çıkarken Pitt konuşmadı. Daha sonra kollarına, sırtına ve boynuna masaj yaptı. Sonra da poposuna hafif bir şaplak atıp sırtüstü dönmesini söyledi, fakat cevap yoktu.

Pitt çoktan uyumuştu.

Sabahın erken saatlerinde uyandığında Stac/nin vücudunu kendininkine

dolanmış buldu. O hareketler, duyduğu haz, Stacy'nin hafif iniltileri hep o yorgunluğunun içinde tatlı bir düş gibiydi. Yıldırımlar ve şimşekler arasında uçar gibi olduktan sonra yine birden bir karanlık çöktü ve dipsiz bir uykuya geçti.

Selam, uykucu, dedi Kongre üyesi Loren Smith, parmağını Pitt'in sırtında gezdirerek.

Pitt kafasının içindeki örümcek ağlarını itip yüzünü döndü ve ona baktı. Loren çıplak ayakla bağdaş kurmuş, yatağın ucunda oturuyordu. Üzerinde çiçekli, pamuk bir bluz, yeşil bir pantalon vardı. Saçlarını büyük bir bandla arkasında toplamıştı.

Pitt birden kendine gelip yatağın öbür yanına baktı. Boş olduğunu görünce bayağı rahatladı.

Kongre'de harikalar yaratıyor olman gerekmez miydi? diye sordu, Stacy'nin Loren gelmeden önce gitmiş olmasına gizlice sevinerek.

Kongre tatile girdi. Pitt'i heveslendirmek için elindeki kahveyi uzattı.

O kahve için ne yapmam gerekiyor?

Sana bir öpücüğe patlar.

Çok pahalı, ama başka çarem yok.

Ve bir açıklama.

İşte başlıyor, diye düşündü Pitt ve hemen kafasını toparlamaya çalıştı. Neyle ilgili?

Ne değil, kim. Yani, geceyi birlikte geçirdiğin kadını kastediyorum.

Burada kadın falan görüyor musun?

Görmem gerekmez, dedi Loren, onun üstüne gitmekten büyük bir zevk alarak. Kokusunu alıyorum.

Masözümdü, desem bana inanır mıydın?

Loren uzanıp onu uzun uzun öptü. Neden sonra geri çekildiğinde, kahvesini verdi. Hiç fena değil. Sana yaratıcılığın için pekiyi, veriyorum.

Aldatıldım, dedi Pitt, konuşmanın yönünü değiştirmeye çalışarak. Bu fincanın yarısı boş.

Yatağının üstüne dökülsün istemezdin, değil mi? Loren Pitt'in yataktaki görünüşüne bakıp bir kahkaha attı. Haydi, kaldır o kıllı vücudunu yataktan da

gidip yıkan, üstündeki o parfüm kokusu çıksın. Aslında fena koku değilmiş. Oldukça pahalı bir marka. Ben kahvaltıyı hazırlıyorum.

Pitt son sekiz saat içinde ikinci duşunu yapıp banyodan çıktığında Loren greyfrut kesiyordu. Beline bir havlu saran Pitt arkadan gelip kollarıyla onu belinden sardı ve burnunu boynuna dayadı.

Görüşmeydi çok uzun zaman oldu. Bensiz bu kadar zaman nasıl dayandın?

Kendimi yasama çalışmalarına verdim ve seni hepten unuttum.

Oynayacak zaman bulamadın mı?

Uslu durdum. Ama birazcık fırsat bulsaydım, kaka çocuk da olurdum, hele eve gelir gelmez senin hiç zaman kaybettiğini bilseydim.

Loren yine iyi tepki gösteriyor, diye düşündü Pitt. Pek az bir kıskançlık belirtisi vardı, o kadar. Zaten Loren bu konunun üstüne fazla gitmeyecek kadar akıllıydı. Onun da yaşamındaki tek erkek Pitt değildi. İkisi de birbirine yersiz kıskançlık göstermez, birbirlerine tahakküm etmeye kalkmazdı, bu nedenle de ilişkileri hep tadını korurdu.

Pitt onun kulak memelerine öpücükler kondururken Loren dönüp boynuna sarıldı. Projenizin yıkıldığını ve canını nasıl zor kurtardığını Jim Sandecker anlattı.

Bunun gizli kalması gerekirdi, dedi Pitt burunlarım sürtüşürlerken.

Kongre üyelerinin ayrıcalıkları vardır.

Benimle olduğun zaman her türlü ayrıcalığa sahipsin.

Loren'in gözleri bulutlandı. Ciddi söylüyorum, tesisinizi kaybetmenize çok üzüldüm.

Yenisini yaparız, diyerek güldü Pitt. Bütün testlerimizin sonuçlarını kurtardık. Önemli olan buydu.

Jim ölmekten kılpayıyla kurtulduğunu söyledi.

Pitt sırıttı. Köprünün altından geçen su, derler ya... Gidip yemek masasına oturdu. Mutlu bir evlilik süren bir karı kocanın tipik bir pazar sabahı gibiydi, fakat ne Loren ne de Pitt o güne dek evlilik geçirmişlerdi.

Pitt Loren'in getirdiği gazeteye şöyle bir göz attı. Bir makale dikkatini çekince hızlıca okudu ve sonra Loren'e baktı.

Bakıyorum yine Post gazetesine geçmişsin, dedi gülerek. Doğulu dostlarımızı

hırpalıyormuşsun.

Loren tavadaki omleti ustaca tabağa geçirdi. Ticaretimizin üçte birinin mülkiyeti Tokyo'ya transfer edildi. Bunun yanında, tabii, bir ülke olarak refah ve bağımsızlığımız da. Amerika artık Amerikalılara ait değil, Japonya'nın malî kolonisi olduk.

O kadar kötü mü?

Ne kadar kötü olduğu hakkında kamuoyunun hiçbir fikri yok, dedi Loren Pitt'in önüne omletini ve kızarmış ekmeğini koyarak. Muazzam bütçe açıklarımızın araladığı kapıdan bizim ekonomimiz uçup gidiyor, yerine Japon parası doluyor.

Bütün suç bizde, dedi Pitt çatalını sallayarak. Onlar neredeyse hiç tüketmezlerken biz aşın tüketim içinde gittikçe daha çok borca batıyoruz. Çaldırmadığımız ve önde olduğumuz bütün teknolojimizi ya sattık, ya da karşılıksız verdik. Çabuk para kazanmak için şirketlerimizi veya gayrimenkulümüzü satabilmek amacıyla cüzdanlarımızı açmış, dilimiz dışarda kuyruğa geçiyoruz. Gerçeklere bak, Loren, eğer halkımız, iş dünyamız, Kongre'de bulunan sizler ve Beyaz Saray'daki geri zekâlı ekonomistler bizi aşağı gören bir düşmana karşı ekonomik bir savaş içinde olduğumuzu anlasalardı, bütün bunlar başımıza gelmezdi. Şu anda göründüğü kadarıyla kazanmak için bütün fırsatları da harcamış durumdayız.

Loren Pitt'e bir bardak portakal suyu uzatırken kendisi de kahvesini alıp masaya oturdu. Bugüne dek senden duyduğum en uzun konuşmaydı. Senato'ya adaylığını koymayı düşündün mü hiç?

Tırnaklarımı söktürürüm, daha iyi. Hem zaten parlamentoda bir tane Pitt yeter, dedi Kaliforniya Senatörü olan babası George Pitt'i kastederek.

Senatörü gördün mü?

Daha değil, dedi Pitt yumurtasından bir çatal alarak. Henüz fırsat olmadı.

Planın nedir? diye sordu Loren Pitt'in yeşil gözlerine bakarak.

Birkaç gün dinlenip, otomobillerimle uğraşacağım. Eğer Stutz'u zamanında hazırlayabilirsem, klasik otomobiller yarışına girmeyi düşünüyorum.

Arabaların altına girip yağlanmaktan daha eğlenceli bir şey düşünüyordum, dedi Loren gırtlağından gelen bir sesle.

Masayı dolaşıp Pitt'in yanına geldi ve onu şaşırtan bir güçle kolunu tuttu. Pitt

bu temastaki istekliliği iliklerine kadar hissetti ve o anda kendisi de Loren'i her zamankinden çok istediğini fark etti. İkinci bir raund içind e formda olabilmeyi umuyordu. Sonra, sanki bir mıknatısın çekimine kapılmış gibi Loren'in onu kanepeye götürmesine bıraktı kendini.

Yatakta olmaz, dedi Loren en seksi sesiyle. Daha çarşafları değiştirmedin.

Kısım 26

Hideki Suma, arkasında Moro Kamatori'yle özel Murmoto jetinden çıktı. Uçak yerden yüksekliği elli metreyi bulan plastik bir kubbenin yanındaki helikopter alanına inmişti. Sık ağaçlarla süslü bir parkın ortasındaki bu kubbe, adı Edo olan bir yeraltı projesinin üstünü örtmekteydi. Edo, 1868 yılında Meji Restorasyonu sırasında Tokyo olarak değiştirilen kentin adıydı.

Japonya'nın ilk yeraltı yerleşme ünitesi olan Edo Kenti Suma tarafından tasarlanıp yapılmış, bilimsel araştırmacılar ve uzmanlardan oluşan altmış bin kişiyi barındırıyordu. Silindir biçimindeki yirmi katlı yapıda personel lojmanları, ofisler, hamamlar, toplantı salonları, lokantalar, alışveriş merkezi, kütüphane ve bin kişilik özel bir güvenlik birliği vardı.

Ana yapıya tünellerle bağlı daha küçükçe silindirlerde haberleşme donanımları, ısıtma ve soğutma sistemleri, ısı ve nem kontrolleri, elektrik santralleri ve çöp işlem makineleri vardı. Bu yapılar derinliği volkanik kayaların altında 150 metreye inen seramik betondan inşa edilmişti.

Suma bu projenin yapımında yalnızca kendi parasını kullanmış, hükümeti işe kanştırmamıştı. İnşaatına engel olabilecek herhangi bir yasa ya da yasaklama Suma örgütünün ve yeraltı uzantılarının müthiş yaptırım gücüyle kolayca etkisiz duruma getirilmişti.

Suma ve Kamatori kendilerini dış silindirin dördüncü katına, Suma' nm bütün katı kaplayan ofisine çıkaracak olan gizli asansöre bindiler. Ofisin geniş odaları, birbirinden güzel seramikler, on altıncı yüzyıldan kalma işlemeli saten roblar ve süslerle dekore edilmişti. Duvarların büyük bir kısmı kara ve deniz manzaralarıyla, ejderhalar, leoparlar, kaplanlar ve şahinlerin resmedildiği tablolarla doluydu.

Bay Ashikaga Enshu bekliyor, diye duyurdu Toshie.

Bu adı anımsayamadım.

Bay Enshu ender bulunan sanat eserlerini arayıp bulur ve müşteriler i için bunların satış uzlaşmasını yapar, diye açıkladı Toshie. Bizi arayıp koleksiyonunuza uyan bir tablo bulduğunu bildirdi. Ben de size sormadan bir randevu alıp, buraya getirerek size göstermesini söyledim.

Pek zamanım yok, dedi Suma saatine bakarak.

Kamatori omuz silkti. Ne getirdiğini bir görsek zararı olmaz, Hideki. Belki de aradığın o tabloyu bulmuştur.

Suma Toshie'ye başıyla işaret etti. Pekâlâ, içeri alın bakalım.

Sanat simsarı odaya girince Suma eğilerek selam verdi. Koleksiyonum için yeni bir parçanız mı varmış, Bay Enshu?

Evet, umarım bulduğunuza çok sevineceğiniz bir parçadır. Ashikaga gümüş renkli saçları, kalın kaşları ve pos bıyıklarıyla gülümsedi.

Lütfen şöyle ışık alan bir yere koyun, dedi Suma, geniş bir pencere önündeki resim sehpasını işaret ederek.

Perdeleri biraz daha açabilir miyim?

Lütfen açın.

Enshu perdeyi açtı. Sonra da tabloyu sehpaya yerleştirdi, fakat üstündeki ipek örtüyü kaldırmadı. On altıncı yüzyıl, Kano ekolünden Masaka Shimzu'nun bir tablosu.

Değerli deniz manzarası ressamı, dedi Kamatori, ender gösterdiği bir heyecan belirtisiyle. En gözde ressamlarından, Hideki.

Benim bir Shimzu hayranı olduğumu biliyor musunuz? diye Enshu'ya ya sordu Suma.

Eserlerini topladığınız bütün sanat çevrelerinde biliniyor, özellikle de çevre adalarının tablolarını.

Suma Toshie'ye döndü. Koleksiyonumda onun eserlerinden kaç tane var?

Şu anda, yapmış olduğu on üç ada tablosundan on biri, Hida Dağları'nı canlandıran tablolarından da dört tane var.

Bu yenisiyle adalar takımım on ikiye yükselecek.

Evet.

Bana hangi adanın tablosunu getirdiniz. Bay Enshu? diye ümitle sordu Suma. Ajima'yı mı?

Hayır, Kechi'yi.

Suma düş kırıklığını gizleyemedi. Ajima'dır diye ümitlenmiştim.

Üzgünüm. Enshu çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. Ajima ne yazık ki Almanya'nın teslim oluşu sırasında kayboldu. Son kez 1945 Mayıs ayında Berlin

büyükelçiliğimizde büyükelçimizin odasında görülmüştü.

Aramanıza devam etmeniz için seve seve ödeme yaparım.

Teşekkür ederim, dedi Enshu eğilerek. Şu anda bile adamlarım Avrupa ve Amerika'da bu tabloyu arıyorlar.

Güzel, eh, artık Kechi Adası'nın örtüsünü kaldırabiliriz.

Enshu zarif bir hareketle örtüyü çekince, tek renkli mürekkep, bol bol parlak renkler ve yaldız kullanılarak yapılmış, bir adanın kuşbakışı görünümünü gösteren debdebeli bir tablo çıktı ortaya.

Soluk kesici, diye mırıldandı Toshie hayranlıkla.

Enshu bunu onaylayan anlamda başını salladı. Bugüne dek gördüğüm en güzel Shimzu örneği.

Ne dersin, Hideki? diye sordu Kamatori.

Şahane, dedi Suma, sanatçının dehasıyla son derece duygulanmıştı. Bin altı yüzlü yılların başlarında tepeden görünümü bu denli ayrıntılarıyla çizebilmesi inanılır gibi değil. Sanki bir balonla havadan yapmış gibi.

Söylenceye göre uçurtmadan yapmış, dedi Toshie.

Uçurtmadan ancak skeci yapmış olabilir, diye düzeltti Enshu. Boyamasını da yerde yapmıştır.

Neden olmasın? Suma gözlerini tablodan ayıramıyordu. Halkımız bin yıl önceden, uçurtmalar yapıp uçuruyorlardı. Neden sonra Enshu'ya döndü. Çok iyi bir iş yaptınız, Bay Enshu. Bunu nerede buldunuz?

Hong Kong'da bir bankerin evinde, dedi Enshu. Mallarını satıp, kent Çinlilere devredilmeden önce işini Malezya'ya taşımaktaydı. Bir yılımı aldı, ama sonra onunla telefonda görüşüp satmaya razı ettim. Hiç zaman geçirmeden uçağa atlayıp Hong Kong'a giderek tabloyu aldım ve size getirdim. Ofisinize doğruca havaalanından geldim.

Ne kadar?

Yüz kırk beş milyon yen.

Suma ellerini ovuşturdu. İyi fiyat. Satış yapılmıştır.

Teşekkür ederim, Bay Suma. Çok naziksiniz. Ajima tablosunu aramaya devam edeceğim.

Karşılıklı eğilerek selamlaştıktan sonra Toshie Enshu'yu kapıya götürdü.

Suma’nın gözleri yine tabloya çevirildi. Resimde kıyılar siyah kayalarla doluydu, bir ucunda balıkçı tekneleri dizilmiş küçük bir köy görünüyordu. Perspektif sanki bir hava fotoğrafı gibiydi.

Ne tuhaf, dedi Suma alçak bir sesle. Adalar koleksiyonumda tek eksik olanı, en çok istediğim tablo.

Eğer hâlâ duruyorsa, Enshu onu bulur, diye avuttu onu Kamatori. Bana becerikli bir adam gibi göründü.

Ajima için Kechi'ye verdiğim bedelin on katını veririm.

Kamatori bir koltuğa oturup bacaklarını uzattı. Shimzu Ajima'nın resmini yaparken ilerde bu adanın neyi temsil edeceğini hiç tahmin edemezdi.

O sırada Toshie içeri girdi. Bay Yoshishu ile on dakika sonra randevunuz var, diye Suma'ya hatırlattı.

Altın Ejderler'in lideri yaşlı hırsız, senin para imparatorluğundan payını almaya gelmiş, dedi Kamatori alaylı bir şekilde gülerek.

Suma pencereden aşağısını gösterdi. Korori Yoshishu ile babamın savaş sırasında ve sonrasında kurdukları örgüt olmasaydı, bütün bunlar da mümkün olmazdı.

Altın Ejder ve diğer gizli toplulukların geleceğin Nippon'unda yeri yok, dedi Kamatori, 'güneş kaynağı' anlamındaki geleneksel sözcüğü kullanarak.

Modern teknolojimizde biraz günü geçmiş gibi görünebilirler, dedi Suma. Ama hâlâ kültürümüzde önemli bir yerleri vardır. Onlarla yıllardır süren ilişkim bana çok şeyler kazandırmıştır.

Fanatik fraksiyonların ya da mezheplerin veya yeraltı sendikalarının yardımına gerek duymayacak kadar güçlüsün, dedi Kamatori içtenlikle. Senin kuklaların tarafından yönetilen bir hükümete istediğin her şeyi yaptıracak gücün var, ama sen hâlâ bu kokuşmuş yeraltı tiplerine zincirle bağlısın. Senin iki numaralı ejder olduğun haberi bir duyulacak olursa, sana çok pahalıya patlar.

Kimseye zincirle bağlı değilim, diye sabırla açıkladı Suma. Yasaların suç gördüğü etkinlikler benim ailemde iki yüz yıldan beri gelenektir. Ben de atalarımın izlerinden gidip, onların kurduğu temel üzerinde şu anda dünyanın pek çok ülkesinden daha güçlü bir örgüt geliştirdim. Yeraltı dostlarımdan utanmıyorum.

İmparator'a saygı gösterip eski ahlak yollarını izleseydin daha mutlu olurdum.

Üzgünüm, Moro. Her ne kadar babamın ruhu için Yasukuni Tapınağı'nda dua ediyorsam da, Tanrı benzeri bir Imparator'a tapınmak hiç içimden gelmiyor. Çay törenlerinde bulunmayı, geyşalarla buluşmayı, Kabuki oyunlarına gitmeyi, sumo güreşi izlemeyi ya da ulusal kültürümüzün üstünlüğüne inanmayı da pek istemiyorum. Geleneklerimizle, zekâmızla, duygularımızla, lisanımızla ve özellikle beyin yapımızla Batı'daki insanlardan üstün olduğumuzu iddia eden yeni kuram da bana inandırıcı gelmiyor. Rakiplerimi hafife almak, herkes gibi düşünmek ve ulusal davranışlar a uymak bana göre değil. Benim tanrım kendimdir, inancım da para ve güç. Bu seni öfkelendiriyor mu?

Kamatori kucağına yerleştirdiği ellerine baktı. Konuşmadan üzgün üzgün oturuyordu. Neden sonra, Hayır, yalnızca üzüyor, dedi. Ben İmparator'a ve geleneksel kültürümüze saygı duyuyorum. Onun ilahî soydan geldiğine, atalarımızın da ilahî kökeni olduğuna inanıyorum. Kan arılığına ve ırkımızın ruhsal birliğine inanıyorum. Ama senin izinden de geliyorum, Hideki, çünkü çok eski dostuz ve karanlık işlerine rağmen Nıppon'un dünyanın en güçlü ülkesi olması yolunda büyük katkılarda bulundun.

Sadakatin için sana minnettarım, Moro, dedi Suma içtenlikle. Zaten samuray atalarıyla gurur duyan ve Katana'&ıylz yiğitlik gösteren birinden başka bir şey beklemezdim.

Katana yalnızca bir kılıç değildir, samuraym yaşayan ruhudur, dedi Kamatori saygıyla. Onu ustaca kullanabilmek ilahî bir şeydir. Onu İmparator'u savunmak için kullanmak ruhumun Yasukuni'de kabulünün güvencesidir.

Ama senden istediğim zaman kılıcını benim için de kullandın.

Kamatori onun yüzüne baktı. Halkıma yaptığın iyilikler için senin adına da seve seve öldürürüm.

Suma kiralık katilinin cansız gibi görünen gözlerine baktı. Eskiden de samuraylar kendilerine biraz güvence ve çıkar sağlayan toprak ağaları için adam öldürürlerdi. Suma samuray sadakatinin bir gecede tersine dönebileceğini de çok iyi biliyordu.

Bazı insanlar ok ve yayla vahşi hayvan avlarlar, çoğu ateşli silahlar kullanır. Kılıçla insan avlayan senden başka kimse görmedim, Moro.

Çok iyi görünüyorsun, dostum, dedi Suma, sekreteri Toshie Korori Yoshishu'yu içeri alırken. Yoshishu'nun yanında Amerika'dan az önce gelmiş bulunan Ichiro Tsuboi vardı.

Katı gerçekçi olan yaşlı adam Suma'ya gülümsedi. İyi değil, daha yaşlı. Ay birkaç devir daha yaptıktan sonra atalarımın yanında uyuyacağım.

Daha yüz tane yeni ay görürsün.

Yaşlılığın getirdiği onca acıyı ve sancıyı geride bırakacağımı bilmek, sahneden ayrılışımı çok çekici bir olay haline getiriyor.

Suma Tsuboi'yi eğilerek selamlarken Toshie kapıyı kapatıp çıktı. Seni gördüğüme sevindim, Ichiro. Washington'dan hoşgeldin. Duyduğuma göre Amerikan politikacılarına yeni bir Pearl Harbor yaşatmışsın.

O denli dramatik sayılmaz, dedi Tsuboi. Ama sanırım parlamento binalarında birkaç çatlak açtım.

Seçkin birkaç kişi dışında hiç kimse Tsuboi'nin Altın Ejder örgütüne daha on dört yaşındayken üye olduğunu bilmezdi. Yoshishu o zaman bu delikanlıyla ilgilenmiş, gizli örgütte ilerlemesini sağlayarak onu finans sanatında büyük bir uzman haline getirmişti. Şimdi Kanoya Şirketi'nin başındaki kişi olarak Yoshishu ve Suma'nın para imparatorluğunu ve onların gizli işlerini şahsen korumaktaydı.

En güvendiğim dostum ve danışmanım Moro Kamatori'yi her ikiniz de tanıyorsunuz.

Neredeyse benim gençliğimde olduğum kadar iyi bir kılıç ustası, dedi Yoshishu.

Kamatori beline kadar eğilip selam verdi. Eminim sizin Katana'nız hâlâ benimkinden hızlıdır.

Üniversitede eskrim dersi verdiği sıralarda babanı tanımıştım, dedi Tsuboi. En kötü öğrencisiydim. Bana bir top alıp ormanda fil avlamamı tavsiye etmişti.

Suma Yoshishu'nun koluna girip onu bir koltuğa götürdü. Japonya' nin bir zamanlar en korkulan adamı ağır ağır ve tutuk yürüyordu, fakat yüzünde granit gibi bir gülümseme vardı ve gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

Dik arkalıklı bir koltuğa oturup Suma'ya baktı ve hemen ziyaret nedenine girdi. Kaiten Projesi'nin durumu nedir?

Açık denizlerde on sekiz bomba taşıyan aracımız var. Bunlar sonuncusu oluyor. Dördünün hedefi Amerika Birleşik Devletleri. Beşi Sovyetler Birliği, diğerleri de Avrupa ve Pasifik ülkelerine dağılacak.

Hedeflerinde gizlenmelerine ne kadar zaman var?

Üç haftayı geçmez. O zamana kadar kumanda merkezimiz bombaların savunma bulunma ve patlatma sistemleriyle bağlantı durumuna geçecek.

Yoshishu hayretle Suma'ya baktı. Divine Star'da bombanın zamansız patlayıcı projeyi geri bıraktırmadı mı?

Neyse ki fırtına, çarpışma ya da başka türlü bir deniz kazası sonucu bir gemi kaybedebileceğimizi hesaba katmıştım. Altı tane nükleer başlığı yedek olarak saklıyordum. Patlamada kaybettiğimiz üç tanesini yerine koydum. Bunları otomobillere yerleştirdikten sonra gemiyle Meksika'ya, Veracruz'a gönderdim. Oradan karayoluyla Teksas sınırından Amerika'ya girip hedeflerine gidecekler.

Geri kalanlar da güvenli bir yerdedir umarım.

Hokkaido'nun ıssız bir kıyısının elli mil açığında, bir tankerin içinde.

Divine Star'daki patlamaya neyin yol açtığını biliyor muyuz?

Erken patlamayı henüz açıklayabilmiş değiliz, diye açıkladı Suma. Her türlü güvenlik önlemi alınmıştı. Otomobillerden biri fırtınada fazla savrulup nükleer başlık koruyucusunu zedelemiş olmalı. Sonra da radyasyon sızıp bütün gemiye yayılmıştır. Mürettebat paniğe kapılıp gemiyi terketti herhalde. Norveç gemisi geminin terkedilmiş olduğunu anlayıp bir araştırma ekibi gönderdi. Bundan kısa bir süre sonra da Divide Star gizemli bir şekilde havaya uçtu.

Ya kaçan mürettebat?

Hiç iz yok. Fırtınada kayboldular.

Sistemdeki otomobillerin toplam sayısı nedir? diye sordu Yoshishu.

Suma çalışma masasına geçip bir düğmeye bastı. Karşılarındaki duvar tavana doğru yükselince içinden geniş, saydam bir ekran çıktı. Bir düğmeye daha basınca neon benzeri renklerle yerkürenin holografik bir görüntüsü belirdi. Sonra da patlama noktalarını programladı ve yaklaşık yirmi ülkede altın renginde küçük ışıklar yandı. Suma Yoshishu'nun sorusunu bunları gördükten sonra cevapladı.

On beş ülkede yüz otuz tane.

Yoshishu ses çıkarmadan ışıltıları odanın içini dolduran döner küreye baktı.

Sovyetler Birliği'nde diğer ülkelere göre daha çok ışıklı nokta bulunması, bu ülkenin Avrupa'daki ticari rakiplerine ve Amerika'ya göre daha büyük bir tehdit oluşturduğu anlamına geliyordu. Fakat, tuhaf bir şekilde askeri tesisler ya da önemli kentler hedef alınmamıştı. Bütün ışıklar çorak yerlerde ya da nüfus

yoğunluğu çok düşük alanlarda toplanmıştı. Böylece Kaiten Tehdidi, bir şantaj aracı olarak daha da gizemli bir nitelik alıyordu.

Babanın ruhu seninle övünç duyuyordur, dedi Yoshishu hayranlık içinde. Senin dehan sayesinde birinci derecede bir dünya gücü olarak hak ettiğimiz yeri alabileceğiz. Yirmi birinci yüzyıl Nippon'undur. Amerika ve Rusya artık bitmiştir.

Bu sözler Suma'nın hoşuna gitti. Aziz dostum, senin desteğin ve Ichiro Tsuhoi'nin fınans sihirbazlığı olmadan yaratılıp gelişemezdi.

Çok naziksin, dedi Tsuboi eğilerek. Gizli bir nükleer silah üretim tesisine fon çıkarmak epey Makyavelist entrika gerektirdi.

Sovyet ve Batı istihbaratı nükleer kapasitemiz olduğunu biliyorlar, dedi Kamatori konuşmayı daha gerçekçi bir çizgiye getirerek.

Eğer patlamadan önce bilmiyorduysalar, artık biliyorlar, diye ekledi Suma. Amerikalılar zaten yıllardan beri bizden kuşkulanıyorlardı, fakat güvenlik halkalarımızın içine sızamadıklan için tesisimizin tam yerini hiç öğrenemediler.

Bereket versin o ahmaklar dikey yerine yatay arama yaptılar, dedi Yoshishu. Fakat şu gerçeği kabul edelim ki, er ya da geç ya CIA ya da KGB izimizi bulacaktır.

Çok süreceğini sanmıyorum, dedi Kamatori. Gizli ajanlarımdan birinin raporuna göre, Divine Star patlamasından birkaç gün sonra Amerikalılar bizim olayla ilişkimizi öğrenmek için büyük bir gizli operasyon başlatmışlar. Murmoto dağıtıcılarından birinde koku almaya başlamışlar bile.

Yoshishu'nun yüzünde kaygı çizgileri belirdi. Çok ustadırlar bu Amerikan istihbaratçıları. Korkarım Kaiten Projesi tehlike altındadır.

Ne kadar öğrenmiş olduklarını yarın olmadan bileceğiz, dedi Kamatori. Washington'dan yeni dönen bir ajanımla görüşeceğim. Son haberleri getirdiğini söylüyor.

Yoshishu'nun kaygısı daha da artmıştı. Kumanda merkezimiz işler duruma gelmeden projeyi tehlikeye atamayız. Bunun sonuçlan yeni imparatorluğumuzun sonu olabilir.

Aynı fikirdeyim, dedi Tsuboi. Önümüzdeki üç hafta boyunca, nükleer başlıklarımız etkisiz kalacağı için tamamen korunmasız sayılırız. Bir küçük haber sızıntısı olursa bütün Batı ülkeleri birleşip bizi her bir yanımızdan ezerler, hem ekonomik, hem de askeri bakımdan.

Meraklanmayın, dedi Suma. Ajanları belki nükleer silah fabrikamızı bulabilirler, ama Kaiten Projesi'nin beyin merkezini asla bulamayacaklardır. Bırakın üç haftayı, yüz yıl arasalar bile bulamazlar.

Şans yüzlerine gülse bile, zamanında etkisiz hale getiremezler, dedi Kamatori. İçeri yalnızca bir giriş var, o da ağır silahlarla donatılmış bir güvenlik birliği tarafından korunan dev çelik bariyerlerle örülmüş. Tesisimize bir nükleer bomba doğrudan isabet etse bile etkisi olmuyor.

Suma'nın dudakları gergin bir gülümsemeyle büzüldü. Her şey bizim lehimize gelişiyor. En küçük bir sızma belirtisi, ya da düşman özel birliklerinin bir saldırısı durumunda bir iki tane otomobil bombasını uçurmakla tehdit ederiz.

Tsuboi bunu pek inandırıcı bulmuyordu. Boş tehditlerin ne yararı olur?

Hideki'nin söylediği doğrudur, dedi Kamatori. Bu odadakiler ve kumanda merkezindeki mühendisler dışında hiç kimse sistemimizin ancak üç hafta sonra işler duruma geleceğini bilmiyor. Batılı liderler sistemimizin tam işlediği blöfünü pekâlâ yutabilirler.

Yoshishu tatmin olmuş görünerek başını salladı. O halde korkacak bir şeyimiz yok.

İstediğimiz sonuca mutlaka varacağız, dedi Suma duraksamadan. Hiç gerçekleşmeyecek bir karadüş için fazla kaygılanıyoruz.

Bunun üzerine odayı bir sessizlik kapladı, dört adam da kendi düşüncelerine daldı. Birkaç dakika sonra Suma’nın dahili telefonu çaldı. Suma telefonu açıp bir süre söylenenleri dinledi, sonra da kapattı.

Sekreterim, özel yemek odasında yemeğin hazır olduğunu bildiriyor. Saygıdeğer dostlarım benimle yemek yemeyi kabul ederlerse, çok mutlu olurum.

Yoshishu ağır ağır ayağa kalktı. Seve seve kabul ediyorum. Aşçının üstün niteliklerini bildiğim için böyle bir daveti ümitle bekliyordum.

Konuyu kapamadan önce, dedi Tsuboi Bir sorun daha var.

Söz senin, Ichiro, dedi Suma.

Bize dostça davranmayan her ülke ticari sınırlar ya da yüksek gümrük tarifesi koydu diye sürekli bomba patlatıp duramayız, herhalde. Bu denli yok edici olmayan başka seçeneklerimiz de olmalı.

Suma ve Kamatori bakıştılar. Bu konuyu biz de uzun uzun düşündük, dedi Suma. Ve en iyi çözümün düşmanlarımızı gizlice kaçırmak olduğuna inamyoruz.

Terörizmin bizim kültürümüzde yeri yoktur, diye itiraz etti Tsuboi.

Kızıl Kan Kardeşler için ne diyorsun, evlat? diye sordu Yoshishu.

Çılgın fanatik kasaplar. Kimsenin anlam veremediği, ne olduğu belirsiz bir devrimci fikir uğruna masum kadınları ve çocukları bile öldürüyorlar.

Evet, ama onlar Japondur.

Birkaç tanesi, ama çoğu KGB tarafından eğitilmiş Doğu Almanlardır.

Onları kullanabiliriz, dedi Suma.

Tsuboi bu fikre yanaşmadı. Onlarla en küçük bir ilişkiyi bile tavsiye etmem. En küçük bir kuşku çekersek, işler hiç istemediğimiz biçimde gelişebilir.

Hideki suikastı önermiyor, diye açıkladı Kamatori. Rehineleri hiç zarar vermeden kaçırmak ve sorumluluğunu Kızıl Kan Kardeşler'e yüklemeyi öneriyor.

Bak işte şimdi oldu, dedi Yoshishu. Sanırım şimdi anlıyorum. İpek hapisaneyi öneriyorsunuz.

Tsuboi başını iki yana salladı. Hiç duymadım böyle bir şey.

Eski günlerden kalmadır, diye açıkladı Yoshishu. Bir shogun düşmanını öldürtmek istemediği zaman, onu kaçırtır ve saygısını göstermek için de son derece lüks bir yere gizlice hapsederdi. Sonra da onun kayboluşunu, mahkûmun kıskanç rakiplerine yüklerdi.

Aynen öyle, dedi Suma. Ajima Adası'nda böyle bir tesis yaptırdım. Küçük fakat modern bir yap.

Biraz tehlikeli değil mi? diye sordu Tsuboi.

Gözönünde olan şeyler hiç kuşku çekmez.

Kamatori Tsuboi'ye baktı. Eğer bu iş için adaylarınız varsa bana adlarını verin.

Tsuboi gözlerini yere çevirdi ve bir süre düşündü. Sonra başını kaldırıp Kamatori'ye baktı. Amerika Birleşik Devletleri'nde bizi adamakıllı üzen iki kişi var. Ama çok dikkatli olmalısınız. İkisi de Kongre üyesidir ve kaçırılmaları epey bir fırtına koparacaktır.

Kızıl Kan Kardeşler tarafından kaçırıldıkları ve fidye haberi onların aniden kayboluşlarına iyi kılıf olur, dedi Suma, sanki o günkü havadan söz eder gibi.

Kimi düşünüyordunuz? diye sordu Kamatori.

Kongre üyesi Loren Smith ve Senatör Michael Diaz.

Yoshishu başını salladı. Evet, bize ticari yasaklar konması için propaganda yapan ikili.

Bütün lobi etkinliklerimize rağmen öne sürdükleri yasanın hem Senato, hem de Kongre'den geçmesini sağlayacak oyları toplamaya başladılar. Onları devredışı bırakabilirsek bu çaba kendiliğinden söner.

Hükümet buna büyük tepki gösterecektir, dedi Suma. Belki de plan geri teper.

Lobimizin Kongre'de güçlü bir etkisi var, bu tepkiyi hemen teröristlerin üzerine yöneltebiliriz. Tsuboi komitede gördüğü muameleyi hâlâ öfkeyle hatırlıyordu. Amerikalı politikacılar karşısında yeteri kadar yüz kız arttık. Bırakın artık kendilerini koruyacak kadar güçlü olmadıklarını anlasınlar.

Yoshishu bir an boş gözlerle pencereden dışarı baktı. Yazık, dedi.

Suma şaşırdı. Nedir, yazık olan, dostum? . Amerika Birleşik Devletleri'ne yazık oldu, dedi Yoshishu alçak bir sesle. Kanserden ölmekte olan güzel bir kadın gibi.

Kısım 27

Martin Showalter Tokyo'nun tertemiz ve saat gibi çalışan banliyö treninde yolculuk yapıyordu. Gazete ya da dergi okuyor gibi numara yapmaya gerek görmemişti. Sakin bir yüzle vagondaki diğer yolculara bakarken, bir yandan da bitişik vagonda bulunan ve kendisini gözetlemekle görevli iki Japon gizli servis ajanını kolluyordu.

Showalter az önce Amerikan büyükelçiliğinde can sıkıcı bir toplantıdan çıkmıştı. Amerikalı birkaç Kongre üyesi, Japonya'nın bir Amerikan petrol şirketi için inşa edilecek binada Amerikan inşaat malzemelerinin kullanılmasına izin vermeyişinden yakınıyorlardı. Japonlar kolayca Amerika'ya girip, kendi mimarları, ustabaşları, gereçleri ve malzemeleriyle herhangi bir devlet yasağıyla karşılaşmadan inşaatlarını yapabilirken, kendi ülkelerinde hemen koruyucu engelleri yükseltiyorlardı.

Eşit haklar kuralı Japonya ile yapılan ikili ticarette geçerli değildi.

Görünüşte Showalter karısı ve iki küçük çocuğuyla birlikte yaşadıkları evine gitmekteydi. Dairesi Amerikan devletince satın alınmış ve birçok büyükelçi görevlisini ve ailelerini barındıran bir apartmandaydı. On katlı binanın inşaat maliyeti, üzerinde bulunduğu arsa bedelinin yaklaşık üç katı daha azdı.

Showalter'in gölgeleri, fazla mesai yaptığı günler dışında hemen hiç değişmeyen bu yolculuk rutinine iyice alışmışlardı. Tren her zaman indiği durağa gelince iki ajan da yerlerinden kalkıp inmeye hazırlandılar. Showalter içinden kıs kıs gülerek diğer yolcular gibi kapıya yaklaştı. Dünyanın en , eski hilesiydi bu, üstelik Frendi Connection filminde de kullanılmıştı.

Kapı açılırken Showalter da kalabalıkla birlikte platforma çıktı ve hemen saymaya başladı. Bir an duraksamış gibi yaparak Japon ajanları kayıtsız bir göz attı. Adamlar vagondan inmişler ağır ağır ona doğru yürüyorlardı.

Showalter yirmi beş sayısına gelince birden dönüp yeniden vagona girdi. İki saniye sonra da kapı kapanarak tren hareket etti. Japon ajanlar aldatıldıklarını anladıklarında iş işten geçmişti. Deli gibi kapılan zorlayarak açmaya ve trene binmeye çabaladılar, ama bir işe yaramadı. Tren biraz hız alınca kendilerini yeniden platforma attılar.

Bu küçük numara Showalter'i pek fazla hoşnut etmemişti. Bir dahaki sefere gölgeleri daha temkinli olacaklar, onları atlatmak daha karmaşık numaralar

gerektirecekti. Showalter bir durak sonra inip başka bir trene binerek Asakusa yolunu tuttu. Asakusa Tokyo'nun Shitamachi olarak bilinen ve kendine özgü bir atmosferi olan bir semtti. Burada Tokyo eski görünümünü büyük ölçüde koruyabilmişti.

Trende otururken her zaman olduğu gibi çevresindekileri incelemeye başladı. Bazı yolcular da ona bakmaya başlamıştı. Japonlar kendileri gibi gür siyah saçları, koyu renk gözleri ve ten rengi olmayanlara gaijin, yani 'dışardan insan'derlerdi. Bu insanların bu denli birlik içinde yaşayabilmelerinin nedeni belki de fiziki görünüşlerinin böylesine benzer olmasındandır, diye düşünüyordu Showalter.

Toplum aile çekirdeğinden başlayarak çevresinde çalışan insanları kapsayacak denli genişliyordu. Yaşamları karmaşık bir zorunluluklar dizisi, tevekkül, görev ve başarıyla geçiyordu. Kesin sınırları belirlenmiş bir yaşam çizgisini kabulleniyorlar, diğer yaşam biçimlerini acınacak kadar boşa harcanmış görüyorlardı.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gibi karma bir yaşamı düşünemiyorlardı bile, zaten dünyanın en aşılmaz göçmen yasalarına sahip olan Japonya'da bu türlü karışım asla hoşgörülmezdi.

Showalter trenden indikten sonra bir taksiye atlayıp adresi verdi. Yol boyu eski tapmaklar, küçük küçük dükkânlar ve eski tarz evler gördü. Taksi bir yol kavşağında onu indirdi. Çiçekli bir patikadan yürüyerek, ryokan denilen bir Japon hanına geldi. Dışardan eski ve yıpranmış görünmesine rağmen son derece temiz ve güzel bir yerdi. Kapıda Showalter'i karşılayan görevli saygılı bir selam verdikten sonra, Ritz'e hoşgeldiniz, dedi.

Ben burasını Asakusa Züppeler Çiftliği sanmıştım, dedi Showalter.

Başka söze gerek kalmadan kol ve bacak kasları tren yolu bağlantılarını andıran kapıcı onu içeri aldı. Resepsiyona girince ayakkabılarını çıkarmasını istediler ve ona bir çift plastik terlik verdiler. Bir Amerikalının ayağına normal olarak çok küçük gelebilecek terlikler Showalter'e sanki ısmarlamaymış gibi uymuştu. Çünkü gerçekten de ısmarlamaydı. Bu han gizlice Amerikan istihbarat servisi tarafından işletiliyordu.

Showalter küçük ve süslü bir bahçeye bakan özel odasına gitti. Odanın hasır döşemesi üzerinde terlikle bile yürünmüyordu. Odada koltuk ya da herhangi bir mobilya da yoktu, yalnızca sağa sola serpiştirilmiş yastıklar ve Japonların futon' dediği ağır yastıklardan oluşan bir yatak vardı. Showalter burada soyunup üzerine yakata denilen kısa bir bornoz geçirdi ve bir hizmetçi gelip onu hamam

bölümüne götürdü. Burada kol saatini bir sepete bıraktı, bornozunu da çıkardıktan sonra önünü küçük bir havluyla örterek buhar içindeki hamam bölümüne girdi. Küçük tabureler ve tahta kovaların yanından geçerek basit bir musluğun önünde durdu. Önce sabunlanıp sonra iyice durulandıktan sonra küvet benzeri büyükçe tahta bir havuzdaki sıcak suya bıraktı kendini.

Buhar bulutu içinde bir adam göğsüne kadar suya girmiş oturmaktaydı. Showalter onu selamladı.

Sanırım Honda Ekibi oluyorsunuz,

Ekibin yarısı, diye cevap verdi Roy Orita. Jim Hanamura da neredeyse gelir. Bir saki içer misiniz?

Operasyon sırasında içmek kurallara aykırıdır, dedi Showalter kendini suda iyice bırakarak. Ama boşver. Bana bir duble veriver, lütfen.

Orita havuzun kenarındaki şişeden seramik bir fincana içki doldurdu. Ee, büyükelçilikte yaşam nasıl gidiyor?

Dışişleri Bakanlığı'ndan ne saçmalıklar beklersen, hepsi oluyor işte. Showalter sakisinden iri bir yudum aldı. Soruşturma nasıl gidiyor? Lincoln Ekibi'nden aldığımız ipuçları üzerine bir gelişme var mı?

Murmoto işletmesini kontrol ediyorum. Şirket yöneticileriyle nükleer başlıklar arasında doğrudan bir ilişki bulamadım. Bence adamlar temiz. Burunlarının dibinde neler döndüğünün farkında bile değiller.

Bazıları biliyor olmalı.

Orita güldü. Yalnızca iki montaj hattı işçisi durumu biliyor olabilir.

Neden yalnızca iki kişi?

İki kişi yeterli de ondan. Birincisi, air conditioner'ların otomobillere montajından sorumlu olan. Nükleer başlıkları sokacağı belirli arabaları o seçiyor. Öbürü de, otomobiller gönderilmeden bütün üniteleri kontrol eden denetçi. Aslında çalışmayan ünitelere, işler raporu veriyor.

Mutlaka bir üçüncü adamları olmalı, diye itiraz etti Showalter Fabrikanın bilgisayarlı yükleme şubesinde, bombalı otomobillerin bütün izlerini silen, yabancı gümrük memurlarına açık vermemek için yalnızca konşimentoda kayıt gösteren bir ajanları daha olmalı.

Air conditioner dağıtıcısı ve nükleer silah tesisiyle ilgili ipucunu izleyebildin mi?

Fabrikadan dağıtıcıya kadar olanı, evet. Ama ondan sonra iz kayboluyor. Birkaç gün içinde bir koku alıp kaynağına girmeyi umuyorum.

Soyunma odasından bir adam çıkıp havuza doğru yaklaşırken, Orita sesini kesti. Adam kısa boylu, gümüş renginde saçları ve bıyıkları olan biriydi, küçük bir havluyla önünü örtüyordu.

Sen de kimsin, be adam? diye çıkıştı Showalter; ryokan'ın güvenliği gedik verdiği için adamakıllı telaşlanmıştı.

Adım Ashikaga Enshu.

Kim?

Adam birkaç saniye hiç cevap vermeden öylece dikildi. Showalter, neden hiç güvenlik nöbetçisi yok, diye telaşla çevresine bakındı.

Derken Orita gülmeye başladı. Çok güzel kılık değiştirmişsin, Jim. Her ikimizi de çok iyi aldattın doğrusu.

James Hanamura gümüş renkli peruğunu, kaşlarını ve bıyığını çıkardı. Övünmek gibi olmasın ama fena değildi gerçekten. Hideki Suma ve sekreterini de aldattım.

Showalter derin bir soluk verip kendini yine sıcak suyun içine bıraktı. Fena korkuttun beni. Aklıma gelen tek şey, güvenlik halkasını delip Orita'yla beni öldürmeye gelmiş olduğundu.

Şu saki güzel görünüyor, bana hiç kaldı mı?

Orita ona bir fincan hazırladı. Daha mutfakta bir kasa dolusu var. Sonra yüzünde birden bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Az önce ne demiştin?

Ne?

Hideki Suma'yla ilgili olarak.

Operasyonda bana düşen görev. Murmoto Otomotiv ve Uçak Şirketi ve Sushimo Gemi Şirketleri'nin bir sürü paravan şirket kılıfıyla aslında Hideki Suma'ya ait olduğunu öğrendim. Murmoto ve Sushimo aslında koca kova içinde iki damla. Adamın bütün Kaliforniya eyaletinden, hatta içine Nevada ve Arizona'yı da katın, daha fazla mal varlığı var.

O havaya uçan gemi, Divine Star, Sushimo Şirketi'nin değil miydi? diye sordu Showalter.

Evet, öyle. Her şey birbirine uyuyor, değil mi? Bana kalırsa Hideki Suma bu

işin içine iyice batmış.

Suma çok güçlü bir adamdır, dedi Showalter. Tuhaf ve çarpık yoll ardan servet yapıyor. Derler ki, eğer Başbakan Junshiro ve kabine üyelerine, çıkın uçun, diyecek olsa, tümü de kim önce atlayacak diye pencerenin önünde boğuşmaya başlar.

Gerçekten de Suma'yla görüştün mü? diye sordu Orita hayretle.

Zor olmadı. Ofisini ve sekreterini bir göreceksiniz. Her ikisi de enfes.

Neden kılık değiştirdin?

Lincoln Ekibi'nin fikriydi. Suma Masaki Shimzu adında bir on altıncı yüzyıl Japon ressamının tablolarını topluyor. Jordan, sanat çevrelerinde keşfedilmemiş bir Shimzu denilen ve Suma'nın koleksiyonunda olmadığı bilinen bir tabloyu uzman bir taklitçiye yaptırdı. Ben de kayıp sanat eserlerini bulmakla ünlü, Ashikaga Enshu olarak ona bu tabloyu sattım.

Çok akıllıca, dedi Showalter. Japon resim sanatını iyice incelemiş olmalısın.

Hızlandırılmış bir programla, diyerek güldü Hanamura. Suma bana Shimzu'nun nasıl balonla yükselip adaların resimlerini yaptığım anlattı. Yüz kırk beş milyon yen ödeyerek uydu fotoğrafından yapılan sahte bir tablo sattığımı bir bilse beni lime lime eder.

Amaç neydi, peki? diye sordu Orita, yüzü tuhaf bir şekilde gerilerek.

Tabii ki ofisine dinleme cihazı yerleştirmek için.

Neden benim haberim yok bundan?

Birbirinizin ne yaptığından habersiz olmanızı ben uygun gördüm, dedi Showalter. Böylece ikinizden biri yakalanacak olursa önemli bir şey açıklayamayasınız diye.

Cihazları nereye yerleştirdin? diye sordu Orita.

İki tanesini tablonun çerçevesi içine. Bir tanesini pencerenin önünde duran resim sehpasına, diğeri de perdeleri çeken elciğin içine. Son söylediğim iki tanesi, pencerenin önündeki bir ağaca yerleştirdiğim vericiyle aynı hizada.

Ya Suma'nın gizli süpürme gereçleri varsa?

Ofisin bulunduğu katın elektrik projesini 'ödünç' alabildim. Adamın detektör donanımı birinci sınıf, fakat bizim dinleme böceklerimizi yakalayamaz. Böcek dediysem, kelimenin tam anlamıyla, böcek, demek istiyorum.

Orita onun ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Neden söz ediyorsun?

Minyatür alıcı ve verici cihazlartmız elektronik nesneler gibi değil. Karıncaya benzeyecek biçimde yapılmış. Eğer bulunacak olursa, ya gözardı edilir, ya da birisi hiç kuşku duymadan ezer, geçer.

Showalter onaylar anlamda başını salladı. Çok kurnazca doğrusu.

Bizim gizli dinleme teknolojimiz karşısında Japon kardeşlerimiz bile şapka çıkarır. dedi Hanamura gülerek. Ağaçta gizli vericimiz bir golf topu büyüklüğünde, ofiste bulunan cihazlarımızın topladığı tüm konuşmaları alıp, uydularımızdan birine, oradan da Palau'daki Mel Penner ve Chrysler Ekibi'ne iletiyor.

Orita dalgın dalgın suya bakıyordu. Suma'nın konuşmalarını alabildiğini kesinlikle biliyor muyuz?

Sistem tam bir işlerlik içinde, dedi Showalter. Buraya gelmeden önce Penner'le konuştum. Sinyalleri açık seçik olarak alabiliyorlar. Biz de öyle. Büyükelçilikte benim ekibimden biri de konuşmaları dinliyor.

Soruşturmamızda işe yarayacak bir şey çıkarsa, umarım bize haber verirsin.

Elbette. Showalter fincanına biraz daha saki doldurdu. Aslında ben elçilikten çıkarken Suma'yla Korori Yoshishu arasında oldukça ilginç bir konuşma geçiyordu. Yazık ki, ancak birkaç dakikalık bölümünü dinleyebildim.

Yoshishu, diye mırıldandı Hanamura. Tanrım, o yaşlı hırsız hâlâ yaşıyor mu?

Doksan bir yaşında ve her zamanki gibi kötülük saçıyor, dedi Showalter.

Hanamura başını iki yana salladı. Çağın en büyük canisi, belki bir milyondan fazla insanın ölümünden sorumludur. Eğer Suma’nın ve dünya çapında nükleer başlık gizleyen örgütün arkasında Yoshishu varsa, başıız çok büyük belada demektir.

Güneş doğmadan bir saat önce bir Murmoto limuzin yolun kenarında durdu, gölgelerin arasından bir adam çıkıp arabanın açılan kapısından içeri girdi. Sonra limuzin ağır ağır Asakusa'nın dar yollarında ilerledi.

Bay Suma'nın ofisine dinleyici yerleştirmişler, dedi Orita. Resim simsarı kılığında, ajanlarımızdan biri tablo çerçevesine, resim sehpasına ye perde elciğine çok gelişmiş dinleme cihazları yerleştirmiş.

Emin misin? diye sordu hayretler içindeki Kamatori. Simsar bize orijinal bir Shimzu gösterdi.

Bir uydu fotoğrafından yapılan taklit.

Kamatori tıslar gibi bir ses çıkardı. Bana daha önce haber vermeliy, din.

Daha birkaç saat önce öğrendim.

Kamatori yarı karanlıkta Orita'nın yüzünü tartar gibi inceledi.

George Furukowa gibi, Roy Orita da gizli bir istihbarat ajanıydı. Japon ana babadan Amerika'da doğmuş olan Orita CIA'da görev alabilecek biçimde yetiştirilmişti.

Bu öğleden sonra Bay Suma'ya zarar verebilecek çok şeyden söz edildi, dedi Kamatori. Yanılmış olamaz mısın?

Simsar adının Ashikaga Enshu mu olduğunu söyledi?

Kamatori hem şaşırmış, hem de utanç duymuştu. Onun görevi Suma'nın örgütüne sızılmasmı önlemekti. Şimdi bu görevinde başarısızlığa uğramış ve mahcup olmuştu.

Evet, Enshu.

Asıl adı James Hanamura'dır. Benim ekibimin diğer yarısı,'görevi de nükleer otomobil bombalarının kaynağını araştırmak.

Otomobillerle nükleer başlıklar arasındaki ilişkiyi kim buldu?

Dirk Pitt adında bir amatör. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü'nden ödünç alındı.

Bizim için tehlikeli olabilir mi?

Sorun çıkarabilir. Emin değilim. Soruşturma operasyonlarında görev verilmedi. Fakat olanaksız gibi görünen projeleri başarıyla bitirmesiyle ün yapmış.

Kamatori arkasına dayanıp oturdu ve bir süre konuşmadı. Neden sonra Orita'ya döndü. Bana birlikte çalıştığın ajanların bir listesini verip, etkinliklerinin ne aşamada olduğunu söyleyebilir misin?

İsim listesini verebilirim. Ama etkinlikler olanaksız. Hepimiz ayrı ayrı çalışıyoruz. Bir el diğerinin ne yaptığını bilmiyor.

Ne öğrenirsen beni hemen haberdar et.

Pitt hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?

Kamatori buz gibi gözlerle baktı. İyi bir fırsat çıkarsa, öldürüver.

Kısım 28

Bir yanında Loren Smith, diğer yanında Al Giordino'nun uyarılarıyla Pitt Stutz'u treylerin rampasından yavaş yavaş geri indirdi ve kırmızı renkli, 1926 model Fransız yapımı bir HispanoSuiza ile güzel bir 1931 Marmon V16 arasına park etti. Bir dakika kadar kulak kabartıp motorun devrini dinledi, tatmin olunca kontağı kapattı.

Sonbahar için hava oldukça açık ve ılıktı, tipik bir pastırma yazı günüydü. Pitt'in üstünde kadife pantalon ve süet bir spor ceket vardı. Loren ise tozlu gül rengindeki tulumuyla göz kamaştırıyordu.

Giordino arkasında treyler olan pikabı park yerine götürürken Loren Virginia Memorial yarış pistini kaplayan yüzden fazla klasik otomobili gözledi. Önce otomobillerin görünüşleriyle değerlendirileceği zarafet yarışması, ardından da pist üstünde dizaynları ve yapımlarına göre sınıflandırılmış otolar arasında tek turluk hız yarışları yapılacaktı.

Hepsi de ne kadar güzel, dedi Loren hayranlıkla. Bu denli çok egzotik arabayı hiç birarada görmemiştim.

Çok zor bir yarışma olacak, dedi Pitt kaporta kapağını kaldırıp motoru silerken. Kendi sınıfımda üçüncü olabilirsem çok iyi sayılır.

Değerlendirme ne zaman?

Her an başlayabilir.

Ya yarışlar?

Zarafet değerlendirmesi bittikten, kazananlar açıklanıp ödüller dağıtıldıktan sonra.

Sen hangi arabaya karşı yarışacaksın?

Programa göre, yanımızdaki kırmızı Hispano'yla.

Loren Paris yapımı, güzel kabrioleye baktı. Geçebilecek misin?

Bilmem. Benim Stutz altı yıl daha yeni, ama Hispano'nun daha büyük bir motoru var ve gövdesi daha hafif.

O sırada Giordino geldi. Ben acıktım. Ne zaman yemek yiyeceğiz?

Loren gülüp Giordino'nun yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da Stutz'un

arka koltuğunda duran piknik sepetini çıkardı. Çimenlerin üstüne oturup bir şişe şarap eşliğinde yemek yediler.

Zarafet yarışması için jüri üyeleri gelip Pitt'in otomobilini incelemeye başladılar. Pitt'in sınıfı D idi, üstü kapalı 1930-1941 arası Amerikan klasik otomobilleri arasında yarışıyordu. On beş dakika kadar sıkı bir incelemeden sonra jüri üyeleri elini sıkıp aynı sınıftan bir sonraki otomobile geçtiler.

Pitt ve arkadaşları şarap şişesini bitirdiklerinde zarafet yarışmasını kazananlar hoparlörlerden duyurulmaktaydı. Pitt'in Stutz'u, 1938 Packard sport coupe ve 1934 Lincoln limuzünin ardından üçüncü gelmişti.

Stutz'un sigara çakmağı çalışmadığı ve egzos sistemi orijinal dizayna tam uymadığı için Pitt yüz üzerinden bir buçuk puan kaybetmişti.

Umduğumdan daha iyi bir sonuç, dedi Pitt övünçle. Dereceye gireceğimi pek sanmıyordum.

Tebrikler, dedi Frank Mancuso.

Pitt birdenbire ortaya çıkıveren maden mühendisini görünce şaşırdı. Sen de nereden çıktın?

Kuşlar senin burada olduğunu haber verdi, dedi Mancuso. Ben de şöyle bir uğrayıp hem otomobilleri görürüm, hem de sen ve Al'le biraz iş konuşuruz, dedim.

İşe başlama zamanımız geldi mi?

Daha değil.

Pitt dönüp Mancuso'yu Loren'le tanıştırdı. Giordino bir baş selamı verip yeni açılan bir şişeden ona bir bardak şarap ikram etti. Loren'le tanıştırılırken Mancuso'nun gözleri büyüdü.

Pitt'e beğeni dolu bir bakış attıktan sonra başıyla Loren ve Stutz'u işaret etti. İki klasik güzel. Mükemmel bir zevkin var.

Pitt hin hin güldü. Elimden geleni yapıyorum.

Araba çok güzel, dedi Mancuso Stutz'a daha ciddi bakarak. Le Baron'un işi, değil mi?

Bravo. Eski otomobillerle ilgileniyor musun?

Erkek kardeşim otomobil delisidir. Ondan ne bilgi kaptıysam kaptım. Otomobillerin arasında uzayan koridoru işaret etti. Bu görkemli makinelar

hakkında bana biraz bilgi verebilir misin?

O sırada Hispano Suiza'nın sahibinin karısıyla sohbete başlayan Loren'den izin isteyip yürümeye başladılar.

Neler oluyor? diye sordu Giordino.

Herhalde Amiral Sandecker'den de duyacaksınız. Mercedes Ekibi' nin etkinliği askıya alındı. Sizin de bomba taşıyan gemiden kalanları çıkarma işiniz iptal edildi.

Belirli bir nedeni var mı?

Başkan şimdilik bu işten elimizi çekmemizi uygun görüyor. Çok fazla sorun var. Sovyetler daha şimdiden patlamayı bize yıkmaya çalışıyorlar. Kongre bir sürü soruşturma açılmasını isterken, Başkan gizli bir denizaltı araştırma operasyonunu açıklayamaz. Islak Tarla girişiminizin öğrenilmesi de sorun çıkarır. Bu iş zaten deniz yatağında maden aramakla ilgili uluslararası yasalara ters düşüyordu.

Ama biz yalnızca örnek topluyorduk, dedi Pitt savunarak. Tümüyle deneysel bir programdı.

Belki öyleydi, ama bütün dünyayı ayağa kaldıracak bir olay. Özellikle üçüncü dünya ülkeleri denizaltında bulunan kaynaklardan pay alamadıklarını sanırlarsa Birleşmiş Milletler'de yaygarayı koparırlar.

Pitt üstü açık kocaman bir otomobilin önünde durdu. Buna sahip olmak çok isterdim.

Cadillac mı?

Cadillac V16 phaeton, diye düzeltti Pitt. Müzayedelerde bir milyon dolara kadar alıcı buluyor.

Giordino başını salladı. Tıpkı Duesenberler gibi.

Pitt Mancuso'ya döndü. Kaç tane nükleer başlıklı otomobil bulabildiler?

Şu ana dek yalnızca altı tane. Stacy ve Weatherhillin Batı Sahili'ndeki çalışmalarından henüz bir haber yok.

Japonlar bu arabalardan koca bir filo getirip ülkeye yaymış olmalılar, dedi Pitt. Bunları bulmak için Jordan'a bir ordu gerek.

Adam sayısında sıkıntı yok, ama önemli olan Japonları köşeye sıkıştırmadan bu işi yapabilmek. Eğer projelerini tehdit altında düşünecek olurlarsa, aşırı tepki

gösterip bir tanesini patlatıverirler.

Honda Ekibi örgütün içine sızıp arabaların yerlerini gösteren bir harita ele geçirse, ne güzel olur, dedi Giordino.

Bunu yapmaya çalışıyorlar, dedi Mancuso.

Pitt eğilip, önündeki PierceArrow'un radyatörü üstündeki horoz biçimli süslemeye baktı. Demek bu arada biz de oturup parmaklarımızla kulaklarımızı tıkayarak bekleyeceğiz.

Devredışı bırakılmış gibi düşünme. İlk dört saat içinde bütün ekiplerin kırk sekiz saatte başardıklarından daha büyük iş yaptın. Bize gerek duydukları zaman arayacaklar.

Karanlıkta oturup bir şeyler olsun diye beklemek hiç hoşuma gitmez.

Giordino o anda dikkatini arabalardan ayırıp, daracık deri bir etek giymiş güzel bir kıza çevirdi. Merak etme, zarafet yarışmasında ne olabilir ki?

Koyu renk takım elbiseleri, ellerinde evrak çantaları ve ciddi gözlemci ifadeleriyle rahat giyimli otomobil sahipleri ve izleyiciler arasında adamakıllı uyumsuz kalmışlardı. Dört Japon büyük bir dikkatle otomobilleri inceliyor, bir yandan da sanki Tokyo'daki koleksiyonculara ayrıntılı bilgiler verebilmek için ellerinde küçük defterler, not alıyorlardı.

Doğrusu iyi bir kılıftı. Onları gören, önce biraz tuhaf buluyor, fakat sonra gülüp geçiyordu; hiç kimse de iyi eğitim görmüş gizli ajanlar olduklarını ve evrak çantalarının içinde gaz bombalarıyla çeşitli silahlar bulunduğunu aklından geçirmiyordu.

Bu Japon ekibi otomobilleri hayran hayran izlemeye değil, Loren Smith'i kaçırmaya gelmişti.

Zarafet yarışması için dizilmiş otomobillerin bulunduğu alanı didik didik tarayıp çıkış noktalarını ve silahlı güvenlik görevlilerin yerleştirildiği yerleri not ettiler. Esmer yüzü öğlen güneşinde parlayan liderleri, Pitt'in Stutz'unun klasik otomobiller alanının ortasında durduğunu gördü. Bu koşullar altında büyük bir yaygara kopmadan Loren'i kaçırmak olanaksız görünüyordu.

Adamlarına pist yakınında park edilmiş limuzine dönmeleri için emir verip kendisi dışarda kalarak Loren'in hareketlerini gözledi. Bir yandan da Pitt, Giordino ve Mancuso'yu izliyor, giysilerinde silah gizlendiğini belirtecek bir çıkıntı var mı, diye kolluyordu. Kuşkusunu çeken bir şey göremeyince üçünün de silahsız olduğu sonucuna vardı. Sonra da sabırla beklemeye başladı; nasıl olsa

uygun bir an gelecekti.

Yarış görevlilerinden biri Pitt'e otomobiliyle birlikte start çizgisine gelmesini bildirdi. Arkadaşları yaya olarak onu izlerlerken Pitt diğer arabaların yanından geçip bir mil uzunluğundaki oval biçimli asfalt yarış pistine geldi.

Giordino son bir kez motora bakmak için kapağı açtı. Loren Pitt'e uzun bir iyi şanslar öpücüğü gönderdikten sonra pistin kenarında alçak bir duvara gidip oturdu. .

Hispano Suiza yanıbaşına gelip sürücüsü arabadan inince, Pitt ona doğru gidip kendini tanıttı.

Sanırım birlikte yarışacağız. Ben Dirk Pitt.

İri yapılı, saçları ağarmaya yüz tutmuş, yeşile çalan mavi gözlü ve beyaz sakallı bir adam olan Hispano'nun sürücüsü elini uzattı. Clive Cussler.

Pitt adama tuhaf tuhaf baktı. Tanışıyor muyuz?

Mümkündür, dedi Cussler gülümseyerek. Adınız hiç yabana değil, ama yüzünüzü çıkaramadım.

Belki bir partide ya da otomobil kulübü toplantısında karşılaşmışadır.

Olabilir.

İyi şanslar, dedi Pitt.

Cussler da aynı içtenlikle karşılık verdi. Size de.

Direksiyon başına oturunca Pitt'in gözleri önce önündeki göstergeleri taradı, sonra da yavaş yavaş elindeki yeşil bayrağı hazırlayan start görevlisinde kilitlendi. Gözünden kaçan şey, uzun, beyaz bir Lincoln limuzinin güvenlik duvarı önünde Loren'in yanına gelip durması ve içinden bir adamın Loren'e yaklaşıp bir şeyler söylemesiydi.

Giordion'nun tüm dikkati Stutz üzerindeydi. Yalnızca onlardan birkaç adım ötede bulunan Mancuso, Loren'in adama evet anlamında başını salladığını ve onunla birlikte limuzine gittiğini fark etti.

Giordino motor kapağını indirip ön camdan Pitt'e seslendi. Su ya da yağ kaçağı yok. Fazja zorlama. Motoru yeniden yaptık, ama unutma ki, altmış yıldan fazla yaşı var. Üstelik Stutz yedek parçaları da artık satılmıyor.

Motor devirini kırmızının altında tutarım, dedi Pitt. O anda Loren'in yokluğunu fark edip çevresine bakındı. Loren'e ne oldu?

Mancuso kapıya doğru eğilip eliyle uzun beyaz Lincoln'ü gösterdi. Şu limuzin içindeki Japon işadamı onunla konuşmak istedi. Herhalde bir lobicidir.

Yarışı kaçırmak istemezdi.

Ben onu kollarım, dedi Mancuso.

Giordino elini pencereden uzatıp Pitt'in omzunu sıktı. Vitese dikkat.

Sonra Mancuso'yla birlikte pistten çıkarken start görevlisi de iki otomobilin arasına girip yeşil bayrağını başının üstüne kaldırdı.

Pitt takometre dakikada bin devir gösterene kadar yavaşça gaz verdi. Zamanlaması mükemmel sayılırdı. Start görevlisinin elinin ne zaman ineceğini tahmin ederek, bayrak inmeye başlarken" debriyajı bıraktı. Stutz hemen fırlayıp kırmızı renkli HispanoSuiza'nın bir araba boyu önüne geçti.

Stutz'un sekiz silindirli motorunun silindir başına dört sübap taşıyan çift kamşaftı vardı. Her iki arabanın beygir gücü birbirine yakınsa da, Hispano'nun altı silindirinin sekiz litrelik hacmi varken, Stutz'un beşti. Şasi ve gövde ağırlığında Stutz'un diğer arabaya göre 200 kiloluk bir fazla ağırlığı vardı.

Her iki sürücü de susturucularını çıkarmış oldukları için ortaya muazzam bir gürültü çıkmış, tribünlerdeki izleyicilere büyük bir heyecan vermişti.

İlk dönemece varıldığında Pitt hâlâ öndeydi. Birinci vites iyice yıpranmış olduğundan korkunç bir uğultu çıkarıyordu, fakat ikinci vites nispeten sessizdi. Yeterince zaman ve mesafe verilse her iki araba da saatte 160 kilometre hıza varabilirdi, fakat bu mesafe için yeterli donanımları yoktu.

Pitt dördüncü vitese alırken gözü takometredeydi. Bu arada Stutz'uh hızı yüz kilometreyi bulmuş, Hispano da giderek yaklaşmaktaydı. Düzlüğe girdiklerinde Hispano iyice sokuldu. Cussler otomobilinin son gücüne kadar kullanıyordu. Pitt'in ön tekerleklerini düz tutarak, gaz pedalına sonuna kadar basmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Takometre iğnesi kırmızı çizginin bir milimetre kadar altına gelmişti. Motoru gücünün ötesinde zorlamaya cesaret edemiyordu... en azından şimdilik. Hispano'yla aynı hizaya geldiler.

Bir an burun buruna gittiler, fakat sonra Hispano'nun üstün torku farkı ortaya çıkarınca, yavaş yavaş öne geçmeye başladı. Kulaklarına sekiz silindir motorun gürültüsü top sesi gibi geliyordu. Çok geçmeden Hispano'nun fren lambalarını gördü. Fakat Cussler'in fren yapacağı falan yoktu.

Son dönemece yaklaşırken Pitt öbür arabanın arkasına sokuldu ve çok keskin bir dönüş yaparak iç kulvara yerleşti. Bundan sonra o ana dek kullanmamış

olduğu birkaç beygirlik kalan gücü de yüklenip öne geçti ve finiş çizgisini Hispano'nun yarım metre kadar önünde geçti.

Çok ustalık isteyen bir numara başarmış, izleyicileri adamakıllı heyecanlandırmıştı. Başını geriye atıp tribünlere el salladı. Normal olarak bir zafer turu atması gerekiyordu, fakat o sırada piste fırlayan Giordino ve Mancuso ona el sallayıp durmasını işaret ettiler. Pitt arabasını pistin kenarına çekip durdu.

Mancuso eliyle çıkış yoluna doğru hızlanan beyaz limuzini gösterip haykırıyordu. Limuzin!

Pitt insanüstü hızla tepki göstermiş, aklını bir anda yarıştan koparıp Mancuso'nun ona söylemek istediği şeye verebilmişti. Loren mi? diye bağırdı.

Koşarak gelen Giordino, Sanırım o limuzindeki Japonlar Loren'i kaçırdılar, dedi.

Soluk soluğa gelen Mancuso, Ben Loren'in hâlâ arabadan çıkmamış olduğunu fark etmeden hareket ettiler, dedi.

Silahın var mı? diye sordu Pitt ona.

Ayak bileğimde yirmibeşlik bir Colt var.

Atla arabaya! dedi Pitt. Soma Giordino'ya döndü. Al, radyosu olan bir nöbetçiyi yakala ve hemen polise haber ver. Frank'le ben onları kovalayacağız.

Giordino hemen pist bekçisine doğru koşarken Pitt de Stutz'u gazlayıp pisti otoparktan ayıran kapıdan geçti.

Kocaman, yepyeni limuzin karşısında Stutz'un hiç şansı olmadığını biliyordu, ama olanaksız gibi görünen pek çok şeyin pekâlâ başarılabileceğine de hep inanmıştı. Direksiyona iyice yapıştı, çenesi önde, kovalamacaya başladı.

Pitt hızla yaklaşırken onun gelişini gören yarış görevlisi çıkış kapısındaki insanları yoldan çekti. Stutz otoparka seksen kilometrelik bir hızla vardığında beyaz Lincoln'ün yirmi saniye gerisindeydi.

İki yana dizili otomobillerin arasından yıldırım gibi geçerken Pitt'in eli direksiyonun göbeğindeki korna düğmesinden hiç ayrılmadı. Neyse ki alanda pek insan yoktu. Gerek seyirciler, gerekse yarışmacılar tribünlerde, pist yarışmalarını izlemekteydi. Ama bunların büyük bir çoğunluğu şimdi dönmüş, ikili krom kornaları bas bas bağıran Stutz'un uçarcasına caddeye doğru gidişine bakmaktaydı.

Pitt çıldıracak gibiydi. Limuzin'i durdurup Loren'i kurtarmak hemen hemen

olanaksız görünüyordu. Bu kovalamaca da yalnızca çaresizlikten kaynaklanıyordu. Altmış yıllık bir motorun neredeyse iki katı fazla beygir gücüne sahip büyük bir V8 motorla çekilen modern bir limuzini yakalaması için pek az umut vardı. Pitt bu işin adi bir adam kaçırma olmadığının farkındaydı. Kaçıran kişilerin Loren'i öldürmeyi amaçladığından korkuyordu.

Lincoln'un peşinden otoyola çıktıklarında Mancuso, Arayı adamakıllı açmışlar, dedi.

Kapatırız, dedi Pitt kararlılıkla. Takip edildiklerini fark edene kadar hız sınırının üstünde gidip polis tarafından durdurulmayı göze alamazlar. Yapabileceğimiz en iyi şey, eyalet polisi müdahale edene kadar onları gözden kaçırmamak.

Stutz yavaş yavaş arayı kapatmaya başlamıştı.

James Nehri boyunca giden Beş Numaralı Karayolu'na sapıyorlar, dedi Mancuso.

Pitt'in öfkesi sürüyordu, fakat yavaş yavaş sakin bir güven gelmişti. Düz bir yolda ve hafif virajlarda Stutz yağ gibi kayıyordu. Pitt otomobiline hayrandı, karmaşık makinelerine, mükemmel dizaynına ve görkemli motoruna bayılıyordu.

Şimdiyse yaşlı arabayı şeytan gibi kullanarak aşırı zorlamaktaydı. Bu tempo Stutz için çok fazlaydı, fakat Pitt, Mancuso'nun tuhaf tuhaf bakmasına aldırmadan otomobiliyle konuşuyor, gücünün ötesine çıkması için tatlı tatlı yalvarıyordu.

Ve Stutz da buna karşılık veriyordu.

Mancuso için inanılmaz bir olaydı bu. Gördüğü kadarıyla Pitt resmen otomobili gücünün üstünde bir hız düzeyine çıkartmaktaydı. Hız göstergesine bakınca iğnenin doksan sekiz mil gösterdiğini gördü. Yaşlı makine yeniyken bile bu hızla kullanılmamıştı. Pitt önüne çıkan araçları üçer beşer sollarken Mancuso kapıya tutunmuş, dar virajlarda nasıl olup da yoldan fırlamadıklarına şaşıyordu.

Mancuso Stutz'un egzosundan çıkan gürültüden farklı bir ses duyunca ön koltukların tepesindeki açıklıktan yukarı baktı. Tepemizde bir helikopter var.

Polis mi?

İşaret yok. Özel herhalde.

Radyomuzun olmaması kötü.

Limuzine iki yüz metre yaklaştıkları anda Stutz fark edildi ve Loren'i taşıyan Lincoln derhal hızlanarak kaçmaya başladı.

Sanki bu yetmiyormuş gibi bir de önlerine kocaman bir Dodge pikap çıkmış, sürücüsü olan çiftçi dikiz aynasında kendisini geçmeye hazırlanan antika otomobili görünce biraz eğlenmeye karar vermişti.

Pitt onu sollamak için her yanaştığında Dodge'un yağlı saçlı sürücüsü yolu kapatıyor, dişsiz ağzıyla kahkahalar atıyordu.

Mancuso ayak bileğindeki kılıfta bulunan tabancasını çıkardı. Şu soytarının ön camında bir delik açayım.

Şuna bir buldog numarası çekmeme fırsat var, dedi Pitt.

Buldog numarası yarışçıların kullandığı eski bir yöntemdi. Pitt ağır ağır pikabın sağından yaklaştı, sonra birden geri kaldı ve yine öbür yanına sokuldu. Geçmek için zorlamadan bu işlemi birkaç kez tekrarladı. Artık kontrol kendisindeydi.

Pikap sürücüsü Pitt'in onu geçmeye çalıştığını sanarak yolu kapamak için bir sağa bir sola gidiyordu. Bu iş defalarca tekrarlandıktan sonra antika otomobilin nereden geleceğini görmek için başını da sağa sola çevirmeye başlamıştı.

Derken Pitt'in beklediği hatayı yaptı.

Bir viraja girerken dikkati dağıldı ve çakıl kaplı bankete kaydı. Sonraki hatasıysa direksiyonu fazla kırmak oldu. Dodge kamçı gibi savrulup yolan çıktı ve çalılarla kaplı bir hendeğe yuvarlanarak tepeüstü durdu. Bu sırada bir arı kovanını da parçalamıştı.

Çiftlik işçisi kazayı ufak berelerle atlatmıştı, ama tepeüstü duran pikaptan çıkıp, yakındaki küçük göle koşana kadar eşek arıları onu neredeyse öldürecekti.

İyi numaraymrş, dedi Mancuso.

Pitt ağzı kulaklarında, tam bir cevap verecekti ki, birden ağzı büzüldü. Bir virajı alırken birden karşısında arkasında treyleri olan bir kamyon gördü. Treylerden üç tane varil yola yuvarlanmış, bir tanesi parçalanarak asfaltı yağ içinde bırakmıştı. Beyaz limuzin kamyona çarpmadan geçti, fakat yağ kaplı yolda kontroldan çıkıp art arda iki tane 360 derecelik çember çizdikten sonra inanılmaz biçimde düzelerek yola devam etti.

Pitt bu durumu görünce frene asıldı ve Stutz dört tekeri de patinaj yaparak yan yan kaymaya başladı. Mancuso kamyonun arkasına çarpacaklarından emin bir

şekilde kendisini çarpışmaya hazırladı.

Pitt yüz metre kadar patinaj yaptıktan sonra yolun yağla örtülü kısmına girdi. Burada ne frene bastı, ne de direksiyonu kontrol etmeye çalıştı, yalnızca debriyaja basarak kaygan yol üzerinde arabayı serbest bıraktı. Kaygan kısımdan çıkar çıkmaz da yolun kenarındaki çimenli bankette lastikleri yağdan temizlenene kadar gitti. Yeniden yola çıktığında Lincoln'la arasındaki uzaklık birkaç saniyeye inmişti.

Ölümden kılpayı kurtulmalarına rağmen Pitt'in sanki bir pazar gezintisindeymiş gibi görünmesi Mancuso'yu şaşırtmıştı.

Helikopter ne durumda? diye sordu Pitt laf olsun diye.

Mancuso, Hâlâ bizimle geliyor, dedi. Limuzinin tepesinde, sağında.

İçimden bir ses onların birlikte çalıştıklarını söylüyor.

Üstünde hiçbir işaret olmayışı gerçekten de tuhaf, diye katıldı Mancuso.

Eğer silahlıysalar bize epey tatsızlık çıkarabilirler.

Doğru. Benim bezelye mermilerim havadan ateş açacak otomatik silahlara karşı işe yaramaz.

Ama isteselerdi çok önceden suyumuzu kesebilirlerdi.

Su dedin de aklıma geldi, dedi Mancuso eliyle radyatörü göstererek.

Onca yüklenmenin izleri yaşlı otomobilde görünmeye başlamıştı. Radyatör kapağından buhar tıslıyor, kaportanın eğimlerinden yağ sızıyordu. Tam bir dönüş yapacakken Pitt frene bastı, fakat yelken açsaydı daha etkili olurdu. Fren yapmasının tek etkisi arkadaki fren lambalarının yanması oldu. Aşırı ısınma balataları fena halde eritip aşındırmıştı.

Pitt elleri ve ağzı bağlanmış durumda limuzinin arka koltuğuna atılmış Loren'i gözünün önüne getiriyordu. Korku ve endişe, yüreğinde buzlu bir rüzgâr gibiydi. Belki de çoktan öldürmüşlerdi. Bunu aklından kovmaya ve kaçıran adamların Loren'den rehine olarak daha çok yararlanacaklarını düşünmeye çalıştı. Ama ona bir zarar verecek olurlarsa, bu adamları mutlaka öldüreceğine and içti.

Loren'i kurtarmaya kararlı olarak büyük bir inatla Lincoln'ü izlemeye devam etti.

Yaklaşıyoruz, dedi Mancuso.

Bizi oyalıyorlar, dedi Pitt elli metre ötedeki beyaz limuzinin arka

tamponlarına bakarak. İsteselerdi çoktan gözden kaybolurlardı.

Belki motorlarında bir sorun vardır.

Hiç sanmıyorum. Sürücüleri tam bir profesyonel. Kaygan yoldan çıktığımızdan beri aradaki uzaklığı sabit tutuyor.

Mancuso saatine baktı. Eyalet polisi de nerede kaldı?

Her tarafı arıyor olsalar gerek. Giordino bizim hangi yöne gittiğimizi bilemez.

Bu tempoyu daha fazla uzatamazsın.

Al izimizi bulur, dedi Pitt arkadaşına duyduğu büyük güvenle.

Mancuso yeni bir ses işiterek kulak kabarttı. Koltuğun üzerine dizleriyle çıkarak tepedeki açıklıktan başını uzattı. Sonra deli gibi el sallamaya başladı.

Ne o? diye sordu Pitt, keskin bir viraja girmek için hız keserek. Sonuna kadar bastığı fren pedalı hemen hiçbir işe yaramıyordu.

Sanırım süvariler yetişti, diye bağırdı Mancuso heyecanla.

Başka bir helikopter, dedi Pitt. Üstünde işaret var mı?

İki araba ağaçlık bir alandan çıkıp açığa, çiftlik arazisine girmişlerdi. Yaklaşan helikopter bir yana eğilince Mancuso motor ve pervanelerin altındaki yazıyı okuyabildi.

Henrico County Şerifi! diye bağırdı sesini duyurmak için. Sonra da helikopterin kapısından el sallayan Giordino'yu gördü. Küçük İtalyan tam zamanında yetişmişti. Stutz son nefesini verecek gibiydi.

Yabancı helikopterdeki pilot da yarışa yeni katılan aracı fark etmişti. Birden yön değiştirdi, biraz alçaldı ve tam hızla gözden uzaklaştı. Lincoln yavaş yavaş yolun bir yanına doğru sürüklenir gibi oldu. Sonra bankete kaydı ve küçük bir hendeği aşarak sanki kaçan helikopteri izlemek istercesine mısır tarlasına daldı.

Pitt bu şaşırtıcı durum karşısında hemen kararını verip Lincoln'un peşinden mısır tarlasına girdi. Mancuso ön camda mısır koçanlarını gördükçe elinde olmadan yüzünü koruyordu. Stutz eskimiş yayları ve amortisörleriyle çılgın gibi sallanarak limuzinin peşini bırakmamıştı. Önlerindeki toz bulutundan radyatör üstündeki süs heykelin ötesini göremiyorlardı.

Dikenli tellerden oluşan bir çiti yarıp geçerken bir parçası Mancuso'nun başını sıyırdı. Az sonra mısır tarlasından çıktıklarında neredeyse limuzinin üstüne çıkacaklardı. Limuzin ok gibi fırlamış, peşinde Stutz olduğu halde beton bir

siloya doğru büyük bir hızla devam ediyordu.

Aman Tanrım, dedi Mancuso dehşet içinde.

Pitt kaçınılmaz gibi görünen çarpışmanın şokuna rağmen direksiyonu bütün gücüyle sağa kırdı ve bir kol boyu farkla limuzine bindirmekten kurtuldu.

Limuzinin beton siloya çarpışını göremediler, fakat metalin kırılma sesi parçalanan camın gürültüsüyle her yanı kapladı. Silonun kaidesinden yükselen muazzam toz bulutu parçalanan limuzini de bir kefen gibi örtüverdi.

Pitt daha motoru durdurmadan Stutz'dan çıkıp çarpışma noktasına koştu. Perişan haldeki arabaya yaklaşırken içi korku ve dehşetle doluydu. Böyle bir çarpma sonunda arabadan kimsenin sağ çıkması beklenemezdi. Motor ön koltuğa dayanmış, direksiyon tavana savrulmuştu. Sürücüyü göremeyen Pitt, adamın arabanın öbür yanına savrulmuş olabileceğini düşündü.

Yolcu koltukları akordiyon gibi olmuştu. Kapılar içe doğru bükülünce tavanı tuhaf bir doruk haline gelmiş ve kapıları açmak ancak sanayi tipi demir testereliyle mümkün olabilirdi. Pitt kırık kapı penceresinden kalan parçaları ayağıyla temizledikten sonra başını içeri soktu.

Arabanın içinde kimse yoktu.

Pitt şaşkınlık içinde ağır ağır arabanın çevresinde dolanıp ceset aradı. Ne ceset, ne de en küçük bir kan izi ya da giysi parçası görebildi. Sonrai yice göçmüş bulunan gösterge paneline bakınca hayalet otomobilin neden boş olduğunu anladı. Buradan küçük bir cihaz söküp inceledi, yüzü öfkeyle kızarmaya başlamıştı.

Bu arada helikopter inmiş, Giordino'yla, kanlı bir mendille kulağını tutan Mancuso koşarak gelmekteydiler.

Loren? diye sordu Giordino endişe içinde.

Pitt başını iki yana sallayarak elindeki tuhaf cihazı Giordino'ya uzattı. Bizi aldattılar. Bu otomobil bir aldatmacaydı, helikopterdeki biri tarafından yönetilen bir robot ünitesiydi.

Mancuso çılgın gibi limuzine bakıyordu. Ama Loren'in bu arabaya bindiğini gözlerimle gördüm.

Ben de gördüm, diye onu destekledi Giordino.

Bu araba değildi, dedi Pitt.

Ama hiç gözünüzden kaçırmadınız ki?

Ama bir an için öyle oldu. Düşünsene. Yirmi saniyelik bir süre için onları görmedik. Pistten çıkıp, tribünlerin altından otoparka gittiler. O sırada değiştirme işini yapmış olmalılar.

Mancuso kanlı mendilini kulağından çekti. Kulak memesinin hemen üstünde bir kesik vardı. Öyle olsa gerek. Otoyola çıktığımız andan beri bu araba hep görüş alanımızdaydı.

Mancuso üzgün üzgün limuzine bakıyordu. Kimsenin konuşacak durumu yoktu.

Loren'i kaybettik, dedi Giordino sapsarı bir yüzle. Tanrı yardımcımız olsun, onu kaybettik.

Pitt görmeyen gözlerle otomobile bakıyordu. Elleri öfke ve çaresizlik içinde kenetlenmişti. Loren'i bulacağız, dedi buz gibi bir sesle. Ve bu yaptıklarını onlara ödeteceğiz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AJİMA ADASI

Ekim 12, 1993 Bielefeld, Batı Almanya

Kuzeyden gelen sert rüzgâr sonbahar sabahını ürpertirken August Clausen çiftlik evinden çıkıp Kuzey Ren'de Bielefeîd yakınındaki Teutoborg Ormanı eteklerine doğru uzanan tarlalarına baktı. Çiftliği, kısa süre önce set çektiği kıvrımlarla akan bir ırmağın sınırını çizdiği bir vadi içinde kalıyordu. Clausen kalın yün ceketinin düğmelerini ilikledi, derin soluklar aldı ve samanlığına doğru yürümeye başladı.

Yetmiş dört yaşını geçmiş olmasına rağmen hâlâ güçlü bir adamdı ve gün doğumundan batımına kadar bütün gün çalışabiliyordu. Bu çiftlik beş kuşaktan beri ailesi tarafından işletilmişti. Karısıyla birlikte iki kız çocuğu büyütmüşler, fakat kızlar evlendikten sonra kent yaşamını yeğleyip yuvadan kopmuşlardı. Hasat zamanı çalıştırdıkları işçiler sayılmazsa, Clausen ve karısı çiftliği bir başlarına yürütüyorlardı.

Clausen samanlığın kapılarını açıp içeri girdi ve kocaman bir traktörün sürücü koltuğuna oturdu. Benzin motorlu eski araç kontağı çevirir çevirmez çalıştı. Clausen samanlıktan çıkıp toprak bir yoldan haşatı yapılmış ve gelecek ilkbahar için işlenmiş tarlalarına doğru ilerledi.

Bugün için planı marul tarlasının güneybatı köşesinde beliren küçük bir çukuru doldurmaktı. Bu iş, kış bastırmadan önce bitirmek istediği birkaç arazi işinden biriydi. Bir gece önce traktörünün burnuna kepçe monte etmiş, savaştan kalma bir beton sığmak çevresinde oluşan tepeden toprak taşıyacaktı.

Clausen'in arazisinin bir kısmı savaş sırasında Lutfwaffe savaş uçakları için havaalanı olarak kullanılmıştı. Fransa'da Patton'un Üçüncü Ordusu'na karşı savaşan bir Panzer tugayında askerliğini yaptıktan sonra evine dönünce, tarlalarını yanmış ve parçalanmış uçaklar ve motorlu taşıtlarla dolu bulmuştu. Bu kalıntılardan yararlanabileceklerini kendine ayırıp, kalanını hurdacılara satmıştı.

Son iki haftadır pek yağmur yağmamış olduğundan toprak yol kuruydu ve iyi bir hızla yol alabiliyordu. Clausen çukurun yanına geldiğinde aracı durdurdu ve iıip bir kez daha toprağın çökmüş olduğu yere baktı. Nedense bir gün öncesine

göre daha genişlemiş ve derinlemiş gibiydi. Yoksa, ırmağa çektiği set yüzünden yer altında bir su sızıntısı mı oluyor, diye düşündü. Ama çukurun ortasındaki toprak kupkuruydu.

Yeniden traktörüne binip eski sığınağın yanındaki toprak tepesine gitti. Kepçesini toprakla doldurup, ön tekerlekler kenarına gelecek biçimde çukura yaklaştı. Kepçeyi kaldırdı, tam boşaltacağı sırada traktörü eğilmeye başladı. Ön tekerlekler toprağa gömülüyordu.

Clausen daha ne olduğunu anlayamadan küçük çöküntü alanı iyice açılarak traktörü içine çeken kocaman bir çukur haline gelivermişti. Traktörüyle birlikte bir karanlığın içine düştüler. Dehşet içinde ayaklarını metal döşemeye bastırıp iki eliyle direksiyona yapıştı. Traktör on iki metrelik bir iniş sonunda derin bir yeraltı ırmağına düştü. Tepesinden hâlâ toprak yığınları boşalmaktaydı. Traktör yüksek arka tekerleklerinin tepesine kadar suya batmıştı.

Çarpma Clausen'in soluğunu kesmişti. Sırtındaki müthiş sancı belkemiğinin fena incindiğini gösteriyordu. Göğsünün direksiyona çarpmasıyla da iki ya da daha fazla kaburga kemiği kırılmış olmalıydı. Yaşadığı büyük şok içinde, güçlükle soluk alabiliyordu. O şaşkınlığı içinde göğsüne kadar su içinde olduğunu hissetmemişti bile.

Clausen traktörün dört tekeri üstüne düşmüş oluşuna dua ediyordu. Eğer bir yana doğru kaymış olsa, ya da tepeüstü kalsa, aracın altında ya ezilecek ya da suyun içinde boğulacaktı. Ne olup bittiğini anlayabilmek için düşünmeye başladı. Başını kaldırıp tepedeki mavi gökyüzüne baktı. Sonra da toz bulutları yavaş yavaş dağılırken çevresine bakındı.

Traktör bir mağaranın havuzuna düşmüş, bir ucu suyun altında kalmıştı ve su üstünde kalan diğer ucu kuru bir mağaraya yönelmişti. Sarkıtlar ve dikitler gibi mağaralara özgü doğal şekillerin olmayışı Clausen'in dikkatini çekti. Hem küçük giriş mağarası, hem de daha büyükçe olanı V hafriyat gereçleriyle oyulmuştu, altı metre yükseklikte tavanları vardı.

Clausen sızlayan bedeniyle güç bela sürüne sürüne kuru mağaraya doğru ilerledi. Nihayet kuru zemine ulaşınca oturma biçimi aldı ve mağaranın içine doğru bakmaya başladı.

Mağaranın içi düzinelerle uçakla doluydu. Tümü de, sanki hayalet pilotlarını beklermişcesine düzgün bir sıra halinde park edilmişti. Claussen bunların Luftwaffe'nin ilk turbojet uçakları olan Messerschmitt262 Schwalbees (Serçeler) olduğunu anladı. Elli yıldır bakım görmemelerine rağmen tümü de çok iyi durumdaydı. Yalnızca alüminyum yüzeylerindeki hafif çürüme ve patlak

lastikleri onca yıldan beri terkedilmiş olduklarını göstermekteydi. Gizli hava üssü Müttefik orduları gelmeden önce boşaltılmış, giriş yerleriyle kapatılmış olmalıydı. Şimdiyse hepten unutulmuş olarak burada duruyordu.

Clausen duyduğu sancıları bir yana bırakıp uçakların arasında yürümeye başladı. Gözleri karanlığa alıştıkça bütün üssün hayret verici bir temizlik ve düzen içinde olduğunu gördü. Burasının telaşla terkedilmiş olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Sanki pilotlar olsun, makinistler olsun her an geri gelecek gibiydi.

Bütün bu savaş zamanı gereçlerin kendi arazisinde bulunduğu ve kendisine ait olduğu aklına gelince Clausen birden bir tuhaf oldu. Bu uçaklar koleksiyoncular ve müzeler için milyonlarca Alman markı ederdi.

Clausen yeraltı göletinin bulunduğu yere döndü. Traktörün görünümü içler açışıydı. Clausen bir kez daha yukarı baktı. Tek başına tırmanıp yukarı çıkması düşünülecek şey değildi. Çukurun ağzı çok geniş, duvarları son derece dikti.

Clausen en küçük bir endişe duymuyordu. Nasıl olsa karısı onu aramaya çıkacak, komşularla birlikte gelip, onu yeni bulduğu servetinin başında beklerken bulacaklardı.

Buralarda elektrik için bir jeneratör olmalıydı. Clausen bunu aramaya karar verdi. Belki jeneratörü bulup mağarayı aydınlatabilirdi. Saatine baktı, karısının onu merak edip aramaya başlaması için en azından bir dört saat daha vardı.

Biraz duraksadıktan sonra yavaş yavaş göletin içine girdi ve suyun öbür ucunda başka bir mağara olabilir, düşüncesiyle yürümeye başladı.

Kısım 30

Halk neler olup bittiğini bir bilecek olsa Washington'u yakardı, dedi Sandecker. Kumanda merkezi olarak kullandıkları pencereleri renkli ve zırhlı araca şehirlerarası otobüs süsü verilmişti. Otobüs Virginia dışında kırlarda yol almaktaydı.

Tepeden tırnağa bir savaş içindeyiz, dedi ÇAST ekibinin Müdür Yardımcısı Donald Kern. Ama bunu bizden başka bilen yok.

Savaşta olduğumuz konusunda haklısın, dedi Pitt. Bu adamların aynı gün içinde hem Loren'i, hem de Senatör Diaz'ı kaçırmaya cesaret edişlerine inanamıyorum.

Kern omuzlarını kaldırdı. Senatör bu sabah altıda göl kıyısındaki kulübesinden çıkıp sandalıyla biraz açılmış, sonra da ufacık gölde kaybolmuş.

Kazayla boğulmadığını ya da intihar etmediğini nasıl biliyorsunuz?

Ceset yok.

Sabahtan beri bütün gölü arayıp taradınız mı yani? diye kuşkuyla sordu Pitt.

O kadar ilkel değiliz. En yeni casus uydularımızdan birini o bölgeye getirttik. Suyun dibinde veya yüzeyinde ceset yoktu.

Uzaydan su altındaki bir ceset kadar ufak bir şeyi görebilecek teknolojiniz var mı?

Bunu duymamış ol, dedi Kern hafifçe gülerek. Gerçek şu ki, profesyonellerden oluşan başka bir Japon ekibi Diaz'ı, kıçtan takma motorlu sandalıyla birlikte güpegündüz kaçırdı ve bunu, yakın çevrede bulunan ve hiçbir şey görmediklerine yemin eden beş balıkçının daha bulunduğu bir yerde yapmayı başardı.

Pitt Kern'e baktı. Ama Loren'in kaçırılışında tanık vardı.

Evet, tabii, Al ve Frank ne olup bittiğini tahmin etmişlerdi. Fakat tribündeki seyirciler dikkatlerini yarışa vermişlerdi. Eğer o heyecan içinde bir seyirci rastlandıyla Loren'in bulunduğu yöne baktıysa, bütün gördüğü bir kadının kendi isteğiyle bir limuzine bindiği olmuştur.

Adamların onca güzel hazırlanmış planını bozan tek şey, dedi Sandecker. Sizlerin Loren'in kaçırıldığını anlayıp peşlerine düşmeniz oldu. Sizin olayı fark

etmeniz Senatör Diaz’ın kaçırılmasında da Japonların parmağı olduğunu doğruladı.

Her iki planı da kim hazırlamışsa, bayağı iyiymiş, diye itiraf etti Kern. Kızıl Kan Kardeşler'in yapamayacağı kadar iyi.

Şu terörist örgütü mü? diye sordu Pitt. Bu işin arkasında onlar mı var?

Bizim böyle düşünmemizi istiyorlar. Kendisini örgüt üyesi olarak tanıtan ve olayın sorumluluğunu üstlenen birisi FBI'a telefon etmiş. Numara tabii. Numara olduğunu anlamamız bir dakikadan fazla sürmedi.

Ya limuzini kontrol eden helikopter? diye sordu Pitt. İzini buldunuz mu?

Hampton Roads'a kadar izleyebildik. Orada havadayken infilak ederek suya düştü. Deniz Kuvvetleri'nden bir ekip parçaları şu sıralarda çıkarmaya çalışıyorlar.

Bir şişe viskisine bahse girerim ki, ceset falan bulamayacaklar.

Kern Pitt'e hin hin baktı. Herhalde bahsi kazanırsın.

Peki, kaçan limuzinden bir iz var mı?

Hayır, henüz yok. Herhalde Kongre üyesi Smith'i başka bir araca bindirdikten sonra onu saklayıp terketmişlerdir.

Aramanın başında kim var?

FBI. En iyi ajanlarından soruşturma ekipleri yaparak bilinen bütün verileri topluyorlar.

Sizce bunun bombalı arabaları aramamızla bir ilgisi var mıdır? diye sordu Giordino. Kern ve Sandecker onu da Pitt ve Mancuso'yla birlikte kaza yerinin birkaç mil ötesinde bulup almışlardı.

İşin peşini bırakmamız için bizi uyarıyor olabilirler, dedi Kern. Ama genel kanımız, Senato soruşturma komitesini kapattırıp, Amerika'daki Japon yatırımlarını kesmek için bir yasa çıkarmaya çalışan parlamenterleri ortadan kaldırmak istedikleridir.

Sandecker pahalı purolarından birinin ucunu kırparak yaktı. Başkan kötü bir çıkmaz içinde. Smith ve Diaz'ın yaşıyor olma ihtimali bulunduğu sürece bu kaçırma işini haber medyasından gizlemek zorunda. Eğer Kongre ve kamuoyu bunu öğrenecek olursa kimbilir ne kıyamet kopar.

Haberin kesinlikle sızmaması gerek, dedi Kern.

Eğer Kızıl Kan Kardeşler değilse, kim olabilir? diye sordu Giordino, Amiral Sandecker'in Washington'daki stokundan yürüttüğü puroyu yakarak.

Böyle karmaşık bir kaçırma operasyonu için ancak Japon hükümetinin yeterli kaynağı olabilir, diye tahmin yürüttü Pitt.

Bilebildiğimiz kadarıyla, dedi Kern. Başbakan Junshiro ve kabines i bu işin içinde değiller. Büyük bir olasılıkla, neler olduğundan haberleri bile yok. Japon siyasi yaşamında hiç olmamış şey değil. Biz, Japonya'nın giderek büyüyen ekonomik imparatorluğunu daha da büyütmek ve korumak, bu arada kendi çıkarlarını da kollamak amacını güden çok zengin, aşırı milliyetçi sanayiciler ve yeraltı liderlerinden oluşan çok gizli bir örgüt olduğunu sanıyoruz. Honda Ekibi ve diğer kaynaklardan edindiğimiz istihbarat Hideki Suma adında son derece nüfuzlu bir herifte noktalanıyor. Showalter bombalı otomobillerin gerisinde Suma'nın olduğundan emin.

Çok pis bir müşteridir, diye ekledi Sandecker. Kurnaz, kaba ve çok zeki bir adamdır. Otuz yıldan beri de Japonya siyasetinin dizginlerini tutmaktadır.

Ondan önceki otuz yılda da babası tutmuştu, dedi Kern. Mancuso'ya döndü. Sumaların uzmanı bizim Frank'tır. Aile hakkında oldukça kapsamlı bir dosya tuttu.

Mancuso geniş bir döner koltukta oturmuş, Ulusal Güvenlik Örgütü'nün kumanda otobüsünde alkollü içki yasak olduğu için, elindeki bardaktan kök birası yudumluyordu. Başını kaldırdı. Baba Suma mı, oğlu hakkında mı bilgi istiyorsunuz?

Örgütlerinin kısa bir tarihçesini anlatıver, dedi Kern.

Mancuso bardağından bir iki yudum aldıktan sonra düşüncelerini toplamak ister gibi gözlerini tavana dikti. Sonra da sanki edebiyat dersinde bir kitap raporunu ezberden okurmuşcasına konuşmaya başladı.

Japonya'nın İkinci Dünya Savaşı istilaları sırasında orduları işgal ettikleri yerlerdeki bankalarda, din merkezlerinde, şirketlerde ve devrik hükümetlerin hazinelerinde büyük yağmalar yaptılar. Önce Mançurya ve Kore'den damla damla gelen ganimet zamanla Çin, bütün Güneydoğu Asya, Malaya, Singapur, Hollanda'nın Doğu Hint Adaları ve Filipinler işgal edilince büyük bir sel halinde akmaya başladı. Çalınan altının, değerli taşların ve paha biçilmez el sanatı eserlerinin değeri ancak tahmin edilebiliyor, fakat uzmanların biçtikleri miktar iki yüz milyar, tekrar ediyorum, iki yüz milyar dolar.

Sandecker başım iki yana salladı. İnanılır gibi değil.

Yalnızca altın külçelerinin yedi tondan fazla olduğu düşünülüyor.

Hepsi Japonya'ya mı gitti?

1943 yılma kadar. Bu tarihten sonra Amerikan savaş gemileri, özellikle denizaltılarımız bu akışı kestiler. Kayıtlara göre toplam ganimetin yarısından fazlası envanteri yapılması ve sonra Tokyo'ya taşınması için Filipinler'e gönderilmiş. Fakat savaşın sonlarına doğru adalar çevresinde gizli yerlere gömülmüş ve 'Yamashita'nın Altım' olarak bilinmeye başlamış.

Peki Sumalar nerede devreye giriyor? diye sordu Pitt.

Onlara geliyorum, dedi Mancuso. Japonya'nın yeraltı örgütleri işgal birliklerinin hemen ardından bu yerlere girerek, bankalardaki paralara, devlet hazinelerine ve özel kişilerin servetlerine dalmışlar... tabii, hep İmparator adına. Yüzyılın başlarında Japon yeraltı örgütlerinin en güçlüsü olan Kara Gökyüzü adlı bir suç örgütünün iki önemsiz sayılacak üyesi bu sıralarda ayrılıp kendi örgütlerini kurmuşlar ve adına da Altın Ejderler, demişler. Bunlardan biri Korori Yoshishu, diğeriyse Koda Suma.

Koda, Hideki'nin babası oluyor, diye tahmin yürüttü Sandecker.

Mancuso başını sallayarak doğruladı. Yoshishu Kyoto'da bir tapmak marangozunun oğluydu. On yaşındayken babası tarafından evden kovulmuştu. Kara Gökyüzü örgütüne katıldı ve hızla yükselmeye başladı. 1927 yılında, on sekiz yaşındayken patronları onun askere yazılmasını sağladılar. Yoshishu İmparatorluk Ordusu Mançurya'yı ele geçirene kadar yüzbaşı rütbesine yükselmeyi başarmıştı. Düzenlediği bir eroin operasyonuyla çetesine, Kara Kuvvetleri ile bölüştüğü, yüzlerce milyon dolar kazandırdı.

Bir dakika, dedi Giordino. Japon Ordusu'nun uyuşturucu işine girdiğini mi söylüyorsun?

Hem de öyle güzel bir operasyon yürüttüler ki, Kolombiyalı uyuşturucu kralları kıskançlıktan çatlarlardı, diye yanıtladı Mancuso. Japon çete reisleriyle işbirliği yapan askerler afyon ve eroin ticaretini yürüttükleri gibi, işgal ettikleri ülkelerin insanlarını hileli piyangolara ve kumarhanelere katılmaya zorladılar ve karaborsa satışlarını yönettiler.

O sırada otobüs bir kırmızı ışıkta durdu. Pitt otobüsün karartılmış camlarından içini görmeye çalışan bir kamyon sürücüsünü izliyordu, fakat bir yandan da can kulağıyla Mancuso'nun anlattıklarını dinlemekteydi.

Koda Suma, Yoshishu ile aynı yaşta, İmparatorluk Donanması'nda bir deniz

eri olan babasının ilk oğluydu. Babasının zoruyla askere yazıldı, fakat kısa bir süre sonra kaçtı ve Kara Gökyüzü örgütü tarafından kadroya alındı. Yoshishu'yu Kara Kuvvetleri'ne soktukları günlerde çete liderleri Suma'nın asker kaçağı sicilini düzeltmeyi becerip onu yeniden Deniz Kuvvetleri'ne soktular, ama bu kez subay olarak. Gerekli kişilere yaptığı yardımlar ve gerekli ceplere sokuşturduğu paralarla çok kısa bir süre içinde albaylığa yükseldi. Aynı suç örgütünün iki ajanı olarak birlikte çalışmaları da kaçınılmazdı tabii. Yoshishu eroin operasyonlarını koordine ederken, Suma da yağmalama işlerini düzenleyip, ganimeti Deniz Kuvvetleri gemileriyle gönderiyordu. Şebekenin tam hesabı hiç belgelenememiş.

Avrupa'nın Naziler tarafından yağmalanışını geçer mi? diye sordu Pitt.

Fazlasıyla, dedi Mancuso gülerek. O zaman da, şimdi olduğu gibi, Japonlar işin yalnızca ekonomik yönüyle ilgileniyorlardı... altın, değerli taşlar, nakit para... oysa Naziler daha çok sanat şaheserleri, heykel ve bunun gibi şeylere yönelmişlerdi. Mancuso'nun yüzü yeniden ciddileşti. Japon birliklerinin ardından önce Çin'e, sonra da Güneydoğu Asya'nın diğer ülkelerine giren Yoshishu ve Suma ne büyük düzenbaz olduklarını kısa zamanda kanıtladılar. Düşmanlarıyla bile çıkar için anlaşmalar yaptılar. Çan KayŞenk ile sıkı fıkı dost olup ona lüks maddeleri, hatta savaş gereçleri bile sattılar. Bu dostlukları, komünistlerin Çin'e egemen olup Çin hükümetinin sonradan Tayvan adını alacak Formoza'ya taşınmasından sonra çok büyük kazançlar sağladı. Bugüne dek görülmemiş boyutlarda yağmalama yaptılar, satın alıp sattılar, kaçakçılık, şantaj yaptılar, cinayetler işlediler ve ayaklarının önüne serilen her ülkenin kanını içip kuruttular. Ganimetin envanteri çıkarılıp askerlerle paylaşma yapılırken Suma ve Yoshishu'nun 'bir sana, iki bana' oyunu oynadıklarını söylemeye gerek yok sanırım.

Pitt ayağa kalkıp gerindi. Toplam ganimetin ne kadarı gerçekten Japonya'ya ulaşabildi?

Küçük bir oranı İmparatorluk Savaş Hazinesi'ni buldu. Daha kolay taşınabilen değerli taşlar ve platinyum gibi şeyleri Suma ve Yoshishu denizaltılarla gizlice Tokyo'ya getirip bir çiftlikte sakladılar. Altın külçelerinin büyük bir miktarı geride kaldı ve Luzon Adası'nda saklandı. Köle gibi çalıştırılan binlerce Müttefik savaş tutsağına yüzlerce kilometrelik tüneller kazdırıldı ve altınlar buralarda gizlendi. Tutsaklar ya ağır çalışmadan öldüler, ya da hazinenin güvenliğini korumak için Japonlar tarafından öldürüldüler. Corregidor'a diri diri gömülmüş üç yüz savaş tutsağının kemikleri bulunan bir tüneli ben kazdım.

Neden bu işler hiç kamuoyuna duyurulmamış? diye sordu Pitt.

Mancuso omuzlarını silkeledi. Bilemiyorum. Tâ kırk yıl sonra birkaç kitap bu barbarlıktan söz etti o kadar. O zamana kadar da, Bataan ölüm yürüyüşü ve savaş tutsakları kamplarında yok olan Amerikan, İngiliz ve Filipinli askerleri çoktan herkes unutmuştu.

Almanlar soykırım için hâlâ lanetleniyorlar, dedi Pitt. Oysa Japonlara yapmış olduklarından dolayı hiçbir leke sürülmedi.

Giordino'nun yüzü adamakıllı ekşimişti. Japonlar savaştan sonra hazinenin bir kısmını kurtarabildiler mi?

Savaş sonrasında çeşitli sanayi inşaat projeleriyle Filipinliler'e yardım etme iddiasında gelen Japon inşaat şirketleri hazinenin bir kısmını kazıp çıkardılar. Tabii inşaat yerleri hep hazinelerin gömüldüğü noktalar oluyordu. Bir kısmı Ferdİnand Marcos tarafından çıkarılıp ülkeden kaçırıldı ve dünya altın pazarlarında nakit paraya çevrildi. Oldukça yüklü bir miktar da yirmi yıl sonra Suma ve Yoshishu tarafından toplandı. Toplam ganimetin belki yüzde yetmişlik bir kısmı hâlâ gizlendiği yerde duruyor ve belki de hiç çıkarılamayacak.

Pitt merakla Mancuso'nun yüzüne bakıyordu. Suma ve Yoshishu'ya savaştan sonra ne oldu?

Bu adamlar budala değildiler. Daha 1943 yılında yenilginin kaçınılmaz olduğunu görmüşler ve sonunda nasıl hayatta kalabileceklerinin planını yapmışlardı. MacArthur'un Luzon'a dönüşü sırasında savaşarak ölmek, ya da yenilginin utancıyla intihar etmek gibi şeylerin planında yeri olmayan Suma emrine bir denizaltı geçirdi. imparator'un payından yüklü bir miktarla birlikte Şili'ye, Valparaiso'ya kaçtılar ve burada tam beş yıl büyük bir lüks içinde yaşadılar. MacArthur Kore Savaşı'yla meşgulken de bu usta hırsızlar ülkelerine dönüp usta örgütçü oldular. Suma bütün dehasını ekonomik ve siyasi entrikalara yöneltirken, Yoshishu da yeraltı dünyasının ve yeni kuşak Asyalı çakalların yönetimini ele geçirdi. On yıl geçmeden Uzak Doğu'nun en büyük güçlerinden biri olmayı başardılar.

Ne sevimli bir çift, dedi Giordino.

Kuda Suma 1973 yılında kanserden öldü, diye devam etti Mancuso, Tıpkı içki yasağı dönemindeki Chicago gangsterleri gibi Suma’nın oğlu Hideki ve Yoshishu da muazzam örgütü farklı etkinlik alanlarına bölmeye karar verdiler. Yoshishu yeraltı dünyasını yönetirken, Hideki de devlet yönetiminde ve sanayide büyük bir güç sahibi oldu. Yaşlı hırsız artık iyice emekliye ayrılmış sayılabilir,

fakat hâlâ elleri çeşitli pastalara dalmış durumda ve Altın Ejderler'in şimdiki liderlerine kılavuzluk ediyor, arada bir de Suma ile ortak yatırımlar yapıyor.

Honda Ekibi'nin edindiği bilgiye göre, diye söze girdi Kem. Suma ve Yoshishu hem bir silah fabrikası hem de Kaiten Projesi'ni kurmak için güç birliği yapmışlar.

Kaiten Projesi mi? diye sordu Pitt.

Bombalı otomobiller operasyonu için kullandıkları kod adı. İngilizce sözcük anlamı 'gökyüzündeki değişiklik'. Fakat Japoncada daha geniş bir anlamı var: 'yeni bir gün doğuyor, olayların gelişmesinde büyük bir değişiklik'.

Fakat Japonya nükleer silahların yasaklanmasını savunuyor, dedi Pitt. Suma ve Yoshishu'nun hükümetten destek almadan, ya da onların haberi olmadan bir nükleer silah tesisi kurabilmeleri oldukça tuhaf.

Japonya'yı politikacılar yönetmez ki. Bürokrasinin ardında, perde arkasındakiler ve zorbalar dizginleri tutar. Japonya'nın sıvı metal hızlı üretici reaktör yapması sır değildi, fakat herkesin bilmediği şey bu tesisin yalnızca enerji kaynağı olarak çalışmayıp, aynı zamanda termonükleer silahlar için gereken plütonyum ürettiği ve lityumu trityuma çevirdiğiydi. Benim tahminim, Başbakan Junshiro'nun, kamuoyunun tepkisini düşünerek isteksizce de olsa, bu nükleer silah tesisi için gizlice onay verdiği, ama Kaiten Projesi'nin dışında bırakıldığı yolunda.

Devlet yönetimleri hiç de bizimkine benzemiyor doğrusu, dedi Sandecker.

Honda Ekibi silah fabrikasının yerini bulabilmiş mi? diye sordu Pitt Kern'e.

Yeraltı kenti Edo'nun altmış kilometrekarelik çevresi içinde olduğunu sanıyorlar.

Buna rağmen hâlâ bulamadılar mı?

Jim Hanamura kentin altında tesise giden derin tüneller olduğunu düşünüyor. Çok zekice bir gizleme. Yer üstünde tesisi ele verecek yapılar veya yollar yok. Edo'da çalışan binlerce insan için ikmal giriyor, çöpleri çıkıyor. Nükleer malzemeler ya da gereçler kimsenin haberi olmadan kolayca içeri sokulup çıkarılıyor.

Kumanda merkezleriyle ilgili bir iz var mı? diye sordu Giordino.

Ejder Merkezi mi?

Adı bu mu?

Her şeye bir ad vermişler, diyerek güldü Kern. Hayır, kesin bir şey yok. Hanamura son raporunda bir tabloyla ilgili bir ipucu üzerinde olduğunu belirtiyordu.

Amma da ilişki var... diye hayıflandı Giordino.

Otobüsün arka tarafındaki küçük haberleşme kompartmanımn kapısı açıldı, bir adam çıkıp Kern'e üç sayfa kâğıt verdi.

Kern sayfalarda yazılanları hızla okurken yüzü çarpılmış gibi oldu. Sonuncu sayfayı da okuduktan sonra yumruğunu iskemlenin arkalığına vurdu. Eyvah!

Sandecker ona doğru eğildi. Ne olmuş?

Palau'da bulunan Mel Penner'den gelen durum raporu. Marvin Showalter'ın büyükelçiliğe giderken yolda kaçırıldığını söylüyor. Büyükelçilikten bir sokak ötede yolu tıkayan bir kamyon yüzünden durunca iki Japonun Showalter'ın arabasına bindiğini Amerikalı bir turist çift görmüş. Karı koca bunu büyükelçiliğe rapor etmek gereğini duymuşlar, çünkü otomobilin plakası ABD'ymiş ve sürücüsü, Japonların arabasına girmesi üzerine çok şaşırmış. Önlerine bir turist otobüsü geçtiği için daha fazlasını görememişler. Caddeyi yeniden görebildiklerindeyse Showalter'ın otomobili artık caddede yokmuş.

Devam et.

Jim Hanamura'nın rapor verme saati geçiyor. Penner'e verdiği son raporda Jim silah fabrikasının yerin yüz elli metre altında olduğunu öğrendiğini bildirmişti. Ama montaj alanı Edo kentinin dört kilometre kuzeyinde ve elektrikli raylarla bağlı. Bu hat ayrıca bir dizi tünelle silah depolarına, çöp öğütme mağaralarına ve mühendislik ofislerine de bağlanıyormuş.

Başka bilgi var mı? diye sordu Sandecker.

Ejder Merkezi için de iyi bir iz üzerinde olduğunu yazıyor. Hepsi bu kadar.

Roy Orita'dan bir haber var mı? diye sordu Pitt.

Çok kısaca söz etmiş.

O da mı kaybolmuş?

Hayır, Penner öyle bir şey demiyor. Yalnızca Orita'nın, biz işleri yoluna sokana kadar harekete geçmemekte ısrar ettiğini yazıyor.

Gördüğüm kadarıyla konuk takım, ev sahibi takım önünde üç bir öne geçmiş durumda., dedi Pitt benzetme yaparak. İki parlamenterimizi kaçırdılar, Honda ve Cadillac ekiplerini elden ayaktan kestiler ve son olarak, aynı zamanda en kötüsü,

bizim neyin peşinde olduğumuzu ve nereden geldiğimizi bilmeleri.

Bütün kozlar Suma’nın elinde, dedi Kern. En iyisi hemen Bay Jordan'a haber vereyim de Başkan'ı uyarsın.

Pitt arkasına dayanıp gözlerini Kern'e dikti. Ne gereği var?

Ne demek istiyorsun?

Bence paniğe gerek yok.

Başkan’ın uyarılması gerekir. Karşımızda yalnızca bir nükleer şantaj tehdidi yok, Diaz ve Smith için siyasi fidye istenmesi de mümkün. Suma elindeki kılıcı her an indirebilir.

İndirmez. En azından şimdilik.

Nereden biliyorsun? diye sordu Kern.

Suma'yı tutan bir şey var. Elinde çeşitli yerlere gizlenmiş bombalı otomobillerden oluşan koca bir filo bulunuyor. Beyaz Saray'a ve Amerikan halkına Tanrı korkusu vermesi için bunlardan bir tanesini Manhattan ya da Los Angeles caddelerinde dolaştırması yeter. Aslında hükümeti hayalarından yakalamış durumda. Ama adam ne yapıyor? Ucuz adam kaçırma numaraları çekiyor. Yoo, kusura bakmayın ama ortada normal olmayan bir şey var. Suma istediği kıvama henüz gelmemiş. Bence zaman kazanmaya çalışıyor.

Bence Dirk haklı, dedi Mancuso. Suma’nın ajanları patlama için kumanda merkezini bağlantı sistemine geçirmeden bombalı otomobilleri ülkeye sokup gizlemiş olabilirler.

Mantıklı, dedi Sandecker. Yeni bir ekip gönderip merkezlerini yok etmek için hâlâ zamanımız kalmış olabilir.

Şu anda her şey Hanamura'da bitiyor, dedi Kern. Ejder Merkezi'nin yerini bulması için dua edelim. Fakat öldürülmüş, ya da Suma’nın güvenlik ekibi tarafından yakalanmış olabileceği olasılığını da aklımızdan çıkarmayalım.

Otobüs Virginia dışındaki kırlarda yol alırken ortalığı bir sessizlik kapladı. Yol üstünde görülen ağaçların yapraklan sonbahar güneşiyle altın rengini almıştı. Otobüsü dışardan görenler olsa olsa İç Savaş’ın yapılmış olduğu çatışma alanlarını gezen bir turist otobüsü sanırdı.

Sonunda Sandecker konuştu ve herkesin aklından geçmekte olanları dile getirdi. Jim Hanamura'nın neler öğrenebildiğini bir bilseydik.

Kısım 31

Tam o sırada, dünyanın öbür ucunda, Jim Hanamura Virginia'daki o otübüste bulunanlardan biriyle yer değiştirebilmek için son model Corvette'ini ve evindeki görkemli müzik-ses sistemini seve seve verirdi.

Gece soğuğunda buz gibi yağmur, elbisesini sırılsıklam yapıp iliklerine geçmiş, çamura bulanmış durumda çürümüş yapraklar altında bir hendeğe gizlenmiş yatıyordu. Peşindeki polisler ve üniformalı güvenlik görevlileri bulunduğu noktayı on dakika önce didik didik aramış, başka bir yere gitmişlerdi, fakat Hanamura gizlendiği çamur içinde kalmış, kendine bir hareket planı hazırlıyordu. Sağlam dirseği üzerinde acıyla dönüp uzanaraky olun karşısına baktı. Küçük bir evin garajında bir adam küçük bir kamyonetin motor kapağını açmış, içine doğru eğilmişti.

Yeniden hendeğin içine çekildi ve Edo Kenti'nden kaçışı sırasında vurulduğundan beri üçüncü kez bayıldı. Yeniden kendine geldiğinde ne kadar süre baygın kaldığını merak etti. Sağ bileğini kaldırdı, fakat saati arabasını çarptığı sırada kırılmıştı. Çok uzun sürmüş olamazdı, çünkü yolun karşısında kamyonetinin başındaki adam hâlâ motoruyla uğraşmaktaydı.

Güvenlik görevlilerinin otomatik silahlarla açtıkları ateş sonucu Hanamura sol koluna ve omzuna toplam üç kurşun yemişti. Onun gibi bir profesyonelin başına binde bir gelebilecek bir talihsizlik sonucu bu duruma düşmüştü.

Oysa çok iyi bir planı vardı ve bunu çok başarılı bir şekilde uygulamıştı. Suma'nın şef mühendislerinden Jiro Miyaza adında ve kendisine hem yüz, hem de beden olarak çok benzeyen bir adamın güvenlik geçiş kartının sahtesini çıkarmıştı.

Edo Kenti'ne girip, dizayn ve inşaat şubesine kadar olan kontrol noktalarından geçmesi hiç de zor olmamıştı. Nöbetçiler bir memurun iş saatlerinden sonra gelip geceyarısına kadar çalışmasında yadırganacak bir şey görmemişlerdi. Bütün Japon erkekleri geç saatlere kadar çalışır, sekiz saatlik mesaiyle yetinen yok gibiydi.

Güvenlik denetimi pek sıkı sayılmazdı, ama yine de Washington'daki Pentagon binası içine girmekten daha zordu. Nöbetçiler Hanamura'ya selam verip geçiş kartını elektronik tanıtlama bilgisayarına sokarken izliyorlar, cihazdan beklenen ses gelip de video kamerasının yeşil ışığı yanınca, geçmesine izin veriyorlardı. Onca insan girip çıktığı için Hanamura'nın birkaç dakika önce

evine gitmiş bir adamın kimliğini kullandığını anlamamışlardı.

Hanamura işe yarar bir şey bulana kadar bir buçuk saat içinde tam üç ofisin altını üstüne getirdi. Derken bir teknik ressamın masasının çekmecesinde gizli bir tesisin rulo haline getirilmiş eskiz çizimlerini buldu. Bu eskizlerin ortadan kaldırılması gerekirdi. Hanamura adamın bu işi ihmal etmiş olabileceğine karar verdi. Hiç telaş etmeden çizimlerin fotokopisini çekti ve bir zarfa yerleştirdikten sonra asıllarını da çekmecede bulduğu yere bıraktı. Zarfı kıvırıp seloteyple bacağmın arkasına yapıştırdı.

Nöbetçileri geçtikten sonra artık tehlike kalmadığını sanıyordu. Murmoto pikap kamyonetini bırakmış olduğu park yerine inen asansörün önünde beklemeye başladı. Asansöre yirmi kişi kadar bindiler, fakat büyük bir şanssızlıkla Hanamura en ön sırada bulunuyordu. Otopark katındaa sansörün kapıları açılınca kader Hanamura'ya çok kötü bir oyun oynadı.

Arkasından gelen kalabalığın da bastırmasıyla Hanamura birden Jiro Miyaza ile burun buruna geliverdi.

Hanamura’nın kimliğini kullandığı mühendis karısı ve iki çocuğuyla bitişik asansörden çıkmışlardı. Belli ki ailece bir otomobil gezisine çıkıyorlardı. Nedense Miyaza’nin gözleri bir an Hanamura’nın üst cebine tokalanmış olan geçiş tartına takıldı.

Miyaza bir süre bakakaldı, sonra birden gözleri büyüdü ve şaşkınlık içinde Hanamura’nın yüzüne baktı.

Benim geçiş kartımla ne yapıyorsunuz? diye çıkıştı.

İç güvenlik, dedi Hanamura telaşsız fakat otorite dolu bir sesle. Güvenlik noktalarını denetleyip, nöbetçilerin bizi fark edip fark etmediklerine bakıyoruz. Bana da sizin adınızı ve kimlik numaranızı verdiler.

Benim ağabeyim güvenlik başkanının yardımcısıdır. Bana böyle bir denetleme yapılacağından söz etmedi.

Böyle şeylerin reklamı yapılmaz ki, dedi Hanamura, sert sert bakarak. Fakat Miyaza’nin yılacağı yoktu.

Hanamura adamın yanından geçip gitmek istedi, fakat Miyaza onu kolundan yakaladı.

Bekle bakalım! Bunu soruşturmak istiyorum.

Hanamura yıldırım hızıyla hareket etti. Avucunun içiyle Miyaza’nin göğsüne

vurarak adamın göğüs kemiğini kırdı. Miyaza soluğu kesilmiş, göğsünü tutarak dizleri üstüne çökerken, Hanamura onu itip geçti ve telaşsız görünmeye çalışarak aracına yürüdü. Direksiyonun başına geçip kontak anahtarını çevirdi. Motor ikinci çevirişinde çalıştı, sonra vitesi bire alıp bir kat üstteki çıkışa doğru ilerledi.

Miyaza'nin karısı ve çocukları çığlığı basıp çılgın gibi Hanamura'nın bulunduğu yeri göstermeselerdi belki de kaçabilecekti. Yakınlarda bulunan bir güvenlik görevlisi hemen onlara koşup, ne olduğunu sordu. Onların heyecan içinde yaptıkları açıklamadan pek bir şey anlamasa da akıllılık ederek portatif radyosuyla ana giriş kapısındaki nöbetçileri uyardı.

Hanamura'nın hiç şansı yoktu. Saniyeden kısa bir zaman kadar geç kalmıştı. Nöbetçi kulübesinden çıkan bir görevli elini kaldırarak Hanamura'ya durması için işaret etti. İki arkadaşı da çıkış tünelinin iki yanında tüfeklerini doğrultmuş, hazır bekliyorlardı. Bir de yolu kapatan ağır, çelik bariyer vardı.

Hanamura karşısındaki durumu görür görmez ne yapacağına karar verdi. Burada durup blöf yaparak geçmesi sözkonusu olamazdı. Gaz pedalına sonuna kadar basıp, oturduğu yerde büzülebildiği kadar büzüldü. Bariyere yüksek tamponları ve farlarıyla çarptı, arabanın ön tarafı içe göçüp radyatöre dayandı.

Çarpma Hanamura'nın korktuğu kadar sarsıcı olmamıştı, yalnızca kamyonetin çelik bariyere vurup, beton bir duvara bağlı olduğu menteşeleri sökerken çıkardığı metal bükülmesi ve parçalanan cam sesleri duyuldu. Sonra nöbetçilerin otomatik silahlarıyla açtıkları ateş aracın camlarını tuzla buz etti. Şans işte yalnızca burada Hanamura'ya gülmüştü. Nöbetçiler aracın motor kısmına, ya da benzin deposuna ve lastiklere nişan alacakları yerde onu vurmak için yukardan ateş etmişlerdi.

Tünelden çıkar çıkmaz ateş birden kesiliverdi. Yolun geliş yönü yeraltı kentine gelmekte olan otomobillerle doluydu. Hanamura sık sık ikiz aynasına bakmak zorundaydı, Suma'nın güvenlik görevlilerinin polise haber verdiğinden ve polisin yola barikatlar kuracağından emindi. Murmoto'yu arazi vitesine geçirip asfalt yoldan çıkarak adamakıllı yağan yağmurda çamur içinde kalmış bir toprak yola saptı. Ormanlık bir alanda on kilometre kadar gittikten sonra omzunda bir yanına ve sol yanından yapış yapış bir sıvı aktığını fark edebildi. Aracını büyük bir çam ağacının altına çekerek sol omzunu ve kolunu yokladı.

Üç isabet almıştı. Bir kurşun kol kasını delip geçmiş, biri köprücük kemiğinde bir çentik açmış, diğeriyse omzunun etli kısmından girip çıkmıştı. Öldürücü yaralar değildi, ama eğer gerekli bakım yapılmazsa son derece ciddi bir duruma yol açabilirdi. Fakat Hanamura'yı asıl kaygılandıran, yoğun bir şekilde kan

kaybetmesiydi. Daha şimdiden başı hafiften dönmeye başlamıştı. Gömleğini yırtıp kan akışını yavaşlatmak için elinden geldiğince yaralarını sardı.

Şok ve can acısı ağır ağır yerini uyuşmaya ve kafasının dumanlanmasına dönüşüyordu. Büyükelçilik Tokyo'nun göbeğinde, yüz altmış kilometre uzaktaydı. Kalabalık caddelerde, kurşun delikleriyle dolu aracıyla polislerin dikkatini çekmeden, ya da kente giden bütün yolları artık kesmiş olması gereken Suma'nın adamlarına yakalanmadan oraya gitmesi olanaksızdı. Bir an için ÇAST ekibinin işlettiği hana gitmeyi düşündü, fakat orası da Edo Kenti'nin ters yönüne düşüyordu.

Parçalanmış ön camından gökyüzüne baktı; alçalmış bulutlar ve yoğun yağmur helikopterle arama yapılmasına engel olurdu. Murmoto'nun dört tekerli çekiş özelliğine güvenerek kırlar içinde yol almaya ve arka yollardan giderek bir otomobil çalmaya karar verdi.

Hanamura yağmur altında yol almaya devam etti, karşısına çıkan çay.l arın ve çeltik tarlalarının etrafından dolaşıyordu. Hedefi, puslu havada çok uzaklarda görünen kentin ışıklarıydı. Yaklaştıkça nüfus yoğunluğu da artıyor, kırsal arazinin sonuna geliyordu. Derken açık arazi birdenbire bitti ve küçük arka yollar aniden yerini işlek otoyollara bırakıverdi.

Bu sırada Murmoto da teklemeye başlamıştı. Bariyere çarparken radyatör adamakıllı hasar görmüş, motor kapağının altından buhar tıslıyordu. Hanamura ısı göstergesine baktığında iğnenin kırmızıya vardığını gördü. Artık başka bir araç bulma zamanı gelmişti.

Sonra da kan kaybından bayılıp direksiyonun üstüne yığıldı.

Murmoto yoldan çıktı, park edilmiş birkaç arabayı sıyırıp geçtikten sonra bir evin ince ahşap duvarına çarparak durdu. Çarpma Hanamura'yı kendine getirmişti; sersemlemiş halde çevresine bakındı. Evde o sırada kimse bulunmaması ve mobilya döşenmiş bir odanın içine dalmamış olması iyiydi.

Farlardan biri hâlâ ışık veriyordu. Bunun aydınlığında avlunun arka tarafında bir çıkış kapısı gören Hanamura, komşuların gürültüye uyanıp bağırıp çağırmaya başladıkları sırada buradan çıkıp gitti. On dakika sonra küçük bir parkı da geçtikten sonra çamurlu hendeği görüp, bitkin bir şekilde kendisini bırakıvermişli.

Yattığı yerde siren seslerinin terkettiği hurdahaş pikabın bulunduğu yere yöneldiğini işitti. O sırada bir kez daha kendinden geçti.

Soğuk ve yağmur onu ayılttığında artık bir araba çalıp devam edemeyecek

kadar güçsüz olduğunu anlamıştı. Ağır ağır kalktı, yeniden başgösteren sancılara ilişini sıkarak yolun karşısına geçti ve kamyonetinin motoruyla uğraşan adama yaklaştı.

Lütfen bana yardım edebilir misiniz? diye cılız bir sesle yalvardı.

Adam ona dönüp şaşkın şaşkın baktı. Siz yaralısınız, dedi. Kan kaybediyorsunuz.

Yolun yukarısında bir kaza oldu, yardıma ihtiyacım var.

Adam kolunu Hanamura'nın beline doladı. Sizi evime alayım, ben ambulans çağırırken karım da ilk yardım yapar.

Hanamura adamdan silkelendi. Hayır, bunu islemem, bir şeyim yok benim.

O halde doğruca bir hastaneye gitmelisiniz. dedi adam içtenlikle. Sizi ben götüreyim.

Hayır, lütfen, diye geveledi Hanamura. Ama benim için Amerikan büyükelçiliğine bir paket götürürseniz, size minnettar olurum. Çok acil bir iş. Ben kurye görevi yapıyordum, Edo Kenti'nden gelirken arabam yolda kaydı ve devrildi.

Hanamura zarfın arka kapağına İngilizce bir şeyler karalarken kamyonetin sahibi de anlamayan gözlerle onu izliyordu. Hanamura zarfı adama verdi.

Sizi hastaneye götürmemi değil de, bunu Amerikan elçiliğine mi götürmemi istiyorsunuz?

Evet, benim kaza yerine dönmem gerek. Polis bana ambulans sağlar.

Bütün bunlara hiçbir anlam verememesine rağmen kamyon sahibi tartışmadan ricayı kabul etti. Elçilikte kimi çağırayım?

Bay Showalter adında bir adamı. Hanamura elini cebine götürdü ve cüzdanından okkalı bir tomar çıkararak kamyonet sahibine verdi. Size verdiğim zahmetin karşılığı. Yerini biliyor musunuz?

Kamyonetçinin yüzü bu beklenmedik ikramiye karşısında aydınlandı. Evet, elçilik üç ve dört numaralı ekspres yolların birleştiği kavşağa yakın bir yerde.

Ne zaman yola çıkabilirsiniz?

Kamyonetin distribütörünü yeni bitirdim daha. Birkaç dakika sonra hareket edebilirim.

Çok iyi. Hanamura eğilerek selam verdi. Size çok teşekkür ederim. Lütfen

Bay Showalter'a söyleyin, bu zarfı aldığı zaman size vermiş olduğum miktarın iki katını daha versin. Hanamura dönüp titreye titreye yağmur altında, karanlığın içine daldı.

Büyükelçiliğe kadar o da kamyonetle gidebilirdi belki, fakat yolda bayılacağından, ya da öleceğinden korkuyordu. Her iki durumda da, kamyonet sürücüsü telaşlanıp ya bir hastaneye gidecek, ya da hemen polis çağıracaktı. Sonra da büyük bir olasılıkla bu çok değerli eskizlere el konup yeniden Suma'nın karargâhına geri gönderilecekti. En iyisi şansa ve kamyonet sürücüsünün namusuna güvenip, kendi başının çaresine bakmaktı.

Hanamura büyük bir yüreklilik ve irade gücüyle bir kilometre kadar yürüdükten sonra bir parkın karanlığı içinden çıkan bir zırhlı araç caddeye geçti ve hızla arkasından gelmeye başladı. Koşamayacak kadar tükenmiş olan Hanamura park edilmiş bir otomobilin yanında dizleri üstüne çöktü ve intihar hapı için elini cebine götürdü. Parmaklan tam kapsüle değdiği anda üzerinde askeri işaretler ve yanıp sönen kırmızı bir lamba bulunan zırhlı araç Hanamura'nın yakınında durdu ve onu farlarının ışığı içine aldı.

Araçtan bir siluet inip Hanamura'ya yaklaştı. Adam kimono biçiminde kesilmiş deri bir pardösü giyiyordu, elinde de ışıkların altında ışıl ışıl parlayan samuray katana kılıcı vardı. Yüzü aydınlığa gelince durdu ve Hanamura'ya kibirli bir sesle hitap etti.

Bak sen şu işe, ünlü sanat simsarı Ashikaga Enshu buradaymış. Peruğun ve sahte sakalın olmadan seni neredeyse tanıyamayacaktım.

Hanamura başını kaldırıp Moro Kamatori'nin çıngıraklı yılanı andıran yüzüne baktı. Bak sen şu işe, diye onu taklit etti. Yanımda da Hideki Suma'nın yağdanlığı varmış.

Yağdanlık mı?

Yağcısı, canım, bilirsin, kıç yalayıcısı, hani burnu kaka rengine dönüşenlerden.

Kamatori'nin yüzü öfkeyle parlarken dişleri göründü. Edo'da ne buldun bakalım?

Hanamura'nın ona cevap vereceği yoktu. Hızlı hızlı soluyor, dudaklarında acı dolu bir gülümseme dolaşıyordu. Aniden hapı ağzına attı ve azı dişleriyle ısırıp içindeki sıvının akmasını sağladı. Zehir o anda hemen damaklarında özümlendi. Otuz saniye içinde kalbi duracak ve ölecekti.

Hoşçakal, enayi, diye geveledi.

Kamatori'nin harekete geçmesi için çok az zamanı vardı, fakat kılıcın uzun kabzasını iki eliyle kavrayıp gücünün son damlasına kadar kullanarak geniş bir yay çizdi. Hanamura'nın gözleri bir an hayret içinde faltaşı gibi açıldı, hemen sonra da gözlerindeki hayret, yerini ölümün donukluğuna bıraktı.

Kılıç Hanamura'nın başını giyotin gibi, omuzlarından ayırırken, Kamatori de zehirle yaptığı zamana karşı yarışı kazanmanın verdiği doyumun zevkini çıkarıyordu.

Kısım 32

Gübre renkli Murmoto'lar büyük treylerin içine çıkmak üzere rampa arkasında gelişigüzel park edilmişti. George Furukawa bu dört otomobilin son parti olduğuna bayağı sevinmişti. Her zamanki gibi spor otomobilinin ön koltuğu altında bulduğu çıkış belgelerinin yanısıra kısa bir notla onun projedeki görevinin son bulduğu belirtiliyordu.

Aldığı yeni bir talimatta da otomobilleri, hedef tayin edici cihaz var mı diye kontrol etmesi isteniyordu. Hiçbir açıklama yoktu, fakat anladığı kadarıyla Hideki Suma bu son parti gönderilen otomobillerin takip edileceğinden korkuyordu. İşin içinde FBI bulunması olasılığı Furukawa'yı fena halde tedirgin etmekteydi. Bir bir otomobilleri dolaşıp, radyo yayınlarını saptayan elektronik ünitenin dijital göstergelerini inceledi.

Tümünün de temiz olduğuna karar verdikten sonra kamyon sürücüsüne ve yardımcısına eliyle işaret verdi. Adamlar tek bir kelime konuşmadan başlarıyla selam verdikten sonra birer birer otomobilleri treylere çıkardılar.

Furukawa dönüp kendi arabasına yürüdü, Samuel J. Vincent Laboratuvarları genel müdür yardımcısı olarak şanına hiç yakışmayan bu işten kurtulduğu için memnundu. Suma’nın, zahmetleri ve bağlılığı için peşin olarak ödemiş olduğu yüklü ücreti büyük bir akıllılıkla Kaliforniya'da açılacak olan yeni Japon şirketlerine yatıracaktı.

_____

Arabasını liman giriş kapısına sürdü ve buradaki görevliye otomobillerin çıkış belgelerinin suretlerini verdi. Kapıdan çıktıktan sonra da yoğun kamyon trafiği içinde doğruca ofisinin yolunu tuttu. Bu kez artık içinde hiç merak yoktu, giden kamyonun arkasından bakmak istememişti. Oto nakliyatının güzergâhına duymuş olduğu ilgi sönüp gitmişti.

Stacy rüzgârlığının fermuarını boğazına kadar kapadı. Helikopterin yan kapısı çıkarılmış olduğu için okyanustan gelen serin hava kumanda kabininin içine buz gibi esiyordu. Stacy uzun saçları yüzüne vurmasın diye kısa bir deri bandla arkasında topladı. Kucağındaki video kamerasını alıp çekime hazırladı. Sonra da emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde yana dönerek telefoto merceğini limandan ayrılmakta olan Murmoto spor model otomobilin kuyruk kısmına odakladı.

Plaka numarasını çekebildin mi? diye sordu sarı saçlı pilot, helikopteri elden geldiğince düz tutmaya çalışarak.

Evet, net bir çekim yaptım. Sağol.

İstersen biraz daha sokulabilirim.

Aman uzak kal, dedi Stacy kulaklığına bağlı mikrofona konuşarak. Kameranın çekim tetiğini bırakıp yeniden kucağına koydu. Birilerinin peşlerinde olduğunu fark etmiş olmalılar, yoksa hedef tayin edici var mı, diye arabaları bir bir aramazlardı.

İyi ki Weatherhill o sırada yayın yapmıyormuş.

Bili McCurrye bakmak bile Stacy'yi ürpertmeye yetiyordu. Adamınü stünde bacak kısımları kesilmiş blucin şort, bir Meksika birasının reklam tişörtü, ayaklarındaysa sandalet vardı. O sabah tanıştırıldıkları sırada Stacy onu Ulusal Güvenlik Şubesi'nin önde gelen ajanlarından biri değil de, plajda çalışan bir cankurtarana benzetmişti.

Rengi iyice açılmış uzun saçları, Güney Kaliforniya güneşinden adamakıllı kararmış teni ve kırmızı plastik çerçeveli güneş gözlüklerinin ardından bakan açık mavi renkli gözleriyle otomobilleri taşıyan kamyonu takip ederken sanki aklı o akşam Marina Del Ray'deki plajda oynayacağı voleybol maçındaydı.

Kamyon Harbor Freeway'e sapıyor, dedi Stacy. Geride kal da Timothy'nin ışınlarıyla izleyelim.

Daha iyi bir desteğimiz olmalı, dedi McCurry ciddi bir sesle. Yerde izleyen başka bir araç, motorumuzda bir arıza olursa bizim yerimizi alacak başka bir helikopter yokken kamyonu gözden kaybedip Weatherhill‘i tehlikeye sokarız.

Stacy hayır anlamında başını salladı. Timothy durumu biliyor. Sen bilmiyorsun. Bana inan, yer araçları, ya da tepede üşüşen helikopterler kullanmayı göze alamayız. Kamyondaki adamlar gerekli uyarıyı almışlar, bütün dikkatleriyle izlenip izlenmediklerine bakıyorlardır.

Birden kulaklıklarına Weatherhill'in Teksas aksam doluverdi. Hâlâ yukarda mısınız, Buick Ekibi?

Seni işitiyoruz, Tim, dedi McCurry.

Yayın güvenliği var mı?

Kötü adamlar bir dinleyici araması yaptılar, dedi Stacy. Ama senin için bir sakınca yok.

Görüş temasınız var mı?

Şimdilik, ama kamyon sürücüsüne yakalanmamak için birkaç kilometre geri

kalacağız.

Anlaşıldı. ,,

Saptadığımız frekansta yayın yapmayı unutma.

Tamam, anam, dedi Weatherhill neşe içinde. Şimdi bu saunadan çıkıp çalışmaya başlıyorum.

Bizi ara yine.

Olur. Sizi terketmeyi aklımdan bile geçirmem.

Arka koltuğun gerisindeki ve altındaki sahte paneli yerinden çıkaran Weatherhill büzüle büzüle, treylere yüklenen üçüncü Murmoto'nun bagajk ısmına geçti. Kilidi içerden açıp kapağı kaldırdı, bagajdan dışarı çıkıp sızlayan eklemlerini gerdi.

Özel bir gümrük görevli ekibi Furukawa ve kamyon limana gelmeden önce WeatherhilPi otomobilin içine gizlemişler, o da ikibüklüm durumda tam dört saat kalmıştı. Güneşin altında pişen arabanın içinde havalandırma da yoktu... kamyon sürücüsünün dikkatini çeker korkusuyla otomobilin penceresi bir santim bile açılmamıştı. Weatherhill kısa zamanda terden sırılsıklam olmuştu. Yeni otomobil kokusunun midesini bulandırabileceği daha önceden hiç aklına gelmezdi.

Treylerin iç kısmı karanlıktı. Üstündeki oto tamircisi tulumunun kuşağında taşıdığı keseden bir el feneri çıkarıp, treylerin içinde iki katta yerleştirilip bağlanmış otomobillerin üzerine tuttu.

Kamyon dümdüz Kaliforniya otoyolunda seyrettiği için yolculuk sarsıntısız geçiyordu. Weatherhill önce üst kattaki iki Murmoto'yu incelemeye karar verdi. Yukarı tırmanıp sürücü tarafına en yakın olanın motor kapağını sessizce açtı. Sonra kesesinden küçük bir radyasyon çözümleyicisi çıkararak otomobilin klima kompresör ünitesi etrafında gezdirdi.

Okuduğu ölçümleri elinin tersine yazdı. Sonra da çamurluğun üzerine bir gereç takımı serdi. Bir an durduktan sonra radyosunu çıkardı.

Alo, Buick Ekibi.

Seni dinliyoruz, diye cevapladı Stacy.

Keşif ameliyatına başlıyorum.

Aman dikkat et de atar damarı kesmeyesin.

Hiç korkma.

Biz beklemedeyiz.

On beş dakika içinde Weatherhill kompresör kutusunu sökmüş, bombayı etkisiz duruma getirmişti. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Dizayn hiç de beklediği gibi ileri teknoloji değildi. Akıllıcaydı belki ama kendisi bundan çok daha etkili ve yıkıcı bir ünite yapabilirdi.

Havalı frenlerin sesini duyup, kamyonun yavaşladığını fark edince birden dondu. Ama kamyon yalnızca bir rampanın sonuna gelmiş, başka bir otoyola sapmaktaydı ve az sonra yeniden hızlandı... Weatherhill kompresörü yeniden monte edip öbür otomobile geçti.

Hâlâ orada mısınız? diye sordu radyoda.

Hâlâ buradayız, dedi Stacy.

Şimdi neredeyim?

West Covina'dan geçiyorsunuz. Doğuya, San Bernardino'ya doğru gidiyorsunuz.

Biri bitti, üç tane kaldı.

İyi şanslar.

Bir saat sonra Weatherhill dördüncü ve sonuncu otomobilin motor kapağını kapattı. İçi rahatlamıştı. Bütün bombalar etkisiz duruma getirilmiş, Japonya'dan gönderilecek bir sinyalle hiçbiri patlamayacaktı. Yüzünden su gibi ter akıyordu. Kamyonun San Bernardino'nun doğusundaki çölden geçmekte olduğunu tahmin etti.

Bütün hesabımızı çektim ve artık bu bankada işimiz kalmadı, diye haber verdi radyoda. Otobüsten hangi durakta ineyim?

Bir dakika çizelgeye bakayım, dedi Stacy. Birkaç dakika sonra konuştu. Indio'nun bu tarafından bir tartı istasyonu var. Zorunlu tartı. Sürücüler muayene için burada durmak zorundalar. Eğer herhangi bir nedenle seninkiler buradan saparlarsa, şerifin gelip onları durdurmasını sağlarız. Yoksa, kırk beş, elli dakika sonra tartı istasyonunda olacaksınız.

Orada görüşürüz, dedi Weatherhill.

İyi yolculuklar.

Kritik anlarda yoğun bir şekilde adrenalin pompalayan bütün gizli ajanlar gibi, artık işin zor yanı geride kaldığı için Weatherhill iyice rahatlamış, hatta yapacak bir şey olmadığı için canı sıkılmaya başlamıştı bile. Artık yapacağı tek iş

treylerin çatısındaki vantilatör boşluğundan çıkıp, sürücünün dikiz aynasında görünmeden aracın arkasından inmekti.

Otomobillerden birinin torpido gözünü açıp içinde garanti belgeleri ve kullanma talimatı bulunan paketi çıkardı. İç ışıkları açıp ağır ağır sayfaları karıştırmaya başladı. Kendi uzmanlık alanı nükleer fizik olduğu halde, elektronik konusu hep ilgisini çekmişti. El kitabında Murmoto'nun elektrik şemasına bakmak istedi.

Fakat bu sayfada otomobilin elektrik donanımı yoktu. Otomobillerin nerede patlatılacağını gösteren talimatlar yazılı bir harita vardı.

Suma'nın bu cüretkâr stratejisine inanmakta zorluk çekti. Bombalı otomobiller yalnızca Japonya'nın ekonomik büyüme planlarında bir tehdit unsuru değildi. Korku ve dehşet gerçekti.

Tümü de kullanılmak üzere gönderilmişti.

Kısım 33

Raymond Jordan bir konuta gizlice girmeyeli en az on yıl olmuştu, tâa ktif ajan olarak çalıştığı günlerden beri. Birden, hâlâ becerebiliyor muyum, diye denemek geldi içinden.

Pitt'in hangarının güvenlik alarm sisteminin kablolarına küçük bir bilgisayar sondası soktu. Bir düğmeye basarak gereken kombinasyonu istedi. Alarm kutusu isteneni verince büyük bir rahatlık ve kayıtsızlıkla alarmı devreden çıkaran tuşlara kombinasyonu iletti. Sonra kilidi açıp sessizce içeri girdi.

Az ilerde Pitt'in arkası dönük olarak turkuaz renkli bir Stutz'un önünde eğilmiş olduğunu gördü. Pitt bütün dikkatini otomobilin farını onarmaya vermişti.

Jordan bulunduğu yerden otomobil koleksiyonuna baktı. Bu denli büyük oluşuna şaşırmıştı. Sandecker'in bu koleksiyondan söz ettiğini hatırlıyordu, fakat karşısında gördüğü manzarayı sözcükler yeterince tanımlayamıyordu. Ağır ağır ilk sıra otomobillerin önünden yürüyüp arkadan Pitt'e yaklaştı. Bu bir çeşit sınamaydı. Pitt'in birdenbire arkasında ve bu kadar yakınında bitiveren bir yabancıya nasıl tepki göstereceğini merak ediyordu. Son üç metreyi yürümeden durup Pitt'i ve arabayı bir an izledi. Stutz adamakıllı çizik ve sıyrıklarla doluydu, yeniden boyanması gerekirdi. Ön cam çatlamış, sol ön far ise kablosundan sallanıyordu.

Pitt'in üstünde kadife pantalon ve örgü kazak vardı. Dalgalı siyah saçları rasgele taranmıştı fakat yüzündeki ifade son derece kararlıydı.

Jordan daha bir adım atmamıştı ki Pitt arkasına bile bakmadan konuşmaya başladı. İyi akşamlar, Bay Jordan.. Ne iyi ettiniz de geldiniz.

Jordan dondu kaldı, ama Pitt hiçbir şey olmamışçasına, kayıtsız bir tavırla işine devam etti.

Kapıyı çalmam gerekirdi.

Gerek yok. Bölgemde olduğunuzu biliyordum.

Olağanüstü bir sezgi gücün mü var, yoksa ensende gözlerin mi var? Jordan Pitt'in görüş alanına yürüdü.

Pitt başını kaldırıp gülümsedi. Onardığı farın reflektörünü kaldırdı, Jordan'ın görüntüsü hâlâ reflektörden yansıyordu. Hangarda yaptığınız . geziyi izledim. Ama girişiniz son derece profesyonelceydi. Sanırım yirmi saniyeden fazla

uğraşmamışsınızdır. .

İkinci bir kamera olduğunu görmemiştim. Herhalde bunamaya başladım.

Yolun karşısında. Telefon direğinin tepesindeki küçük kutu. Çoğu ziyaretçi binanın üstünde olacağını sanıyor. Enfrarujludur. Kapının yanında biri kımıldarsa hemen bir alarm zilini harekete geçiriyor.

Müthiş bir koleksiyonun var, dedi Jordan. Bu duruma getirmen ne kadar sürdü?

Yaklaşık yirmi yıl önce şuradaki kestane renkli Ford küpeyle başladım, daha sonra da koleksiyonculuk bir hastalık haline geldi. Bazılarını NUMA projelerini yürüttüğüm sırada topladım, bazılarını özel kişilerden ya da açık arttırmalarda satın aldım. Antika ve klasik otomobiller, insanın her zaman gurur duyabileceği yatırımlar oluyor. Resim koleksiyonundan da daha zevkli. Pitt far çerçevesini tornavidayla sıkıştırdıktan sonra ayağa kalktı. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?

Bu aşırı stresli mideme bir bardak süt iyi gelir.

Lütfen yukarı buyurun. Pitt dairesine çıkan merdivenleri gösterdi. Yardımcısını göndermektense güvenlik şubesi başkanının buraya kadar benimle görüşmek için gelmesi çok onur verici.

Jordan basamaklara adımını atarken bir an duraksadı. Benden duyman daha iyi olur, diye düşündüm. Kongre üyesi Smith ve Senatör Diaz ülke dışına kaçırıldılar.

Pitt ağır ağır dönüp ona baktı. Gözlerinde bir rahatlama ifadesi vardı. Loren'e bir zarar vermediler? Bu sözcükler bir sorudan çok, hesap sorar gibiydi.

Karşımızda sapık teröristler yok, dedi Jordan. Kaçırma operasyonu yaralama ya da ölüme yol açmayacak denli ustaca yapılmıştı. Gerek Diaz'a gerekse Smith'e iyi davranıldığına inanıyoruz.

Nasıl kaçabilmişler?

İstihbaratçılarımız, Smit ve Diaz'ın Virginia'da Newport News havaalanında Suma'nın Amerikan şirketlerinden birinin özel jetiyle kaçırıldığını sanıyor. Bin kilometrekarelik bir alanda, programlı programsız her kalkış yapan uçağı araştırırken, Suma'ya ait olan birini bulduğumuzda, uçak Japonya yönünde Berring Denizi'ni geçmekteydi. İzini uydudan bulduk.

Askeri üslerimizden birinden kalkacak bir uçakla onları inişe zorlamak için

çok mu geç?

Hem de çok. Uçağı Japonya Savunma Hava Kuvvetleri'nden bir FSX savaş uçağı filosu karşılayıp refakat etti. Japon savaş uçaklarının da bizim General Dynamics ile Mitsubishi ortaklığıyla yapıldığını da söylemeden edemeyeceğim.

Peki sonra?

Jordan başını çevirip pırıl pırıl ışıldayan otomobillere baktı. Onları kaybettik, dedi tekdüze bir sesle.

İndikten sonra mı?

Evet, Tokya havaalanında. Neden orada durdurulmadıklarını ya da hiç olmazsa takip edilmediklerini açıklamaya gerek yok, ama ancak Dışişlerindeki geri zekâlıların bilebileceği nedenlerle Japonya'da onları durdurabilecek ajanlarımız yok. İşte şu anda durum bu.

Dünyanın en iyi istihbarat örgütü ancak bu kadar mı yapabildi yani? Pitt'in sesi oldukça yorgun çıkıyordu. Mutfağına gidip buzdolabını açtı ve bir bardağa süt doldurup Jordan'a getirdi. Peki Japonya'daki özel ekiplere ne oldu? Uçak alana indiğinde onlar neredeydiler?

Marvin Showalter ve Jim Hanamura öldürüldükten sonra...

Her ikisi de öldürüldü mü? diye sözünü kesti Pitt.

Tokyo polisi Hanamura'nın başı kesik cesedini bir hendeğin içinde buldu. Showalter'in başı ise, vücudu olmaksızın, birkaç saat önce büyükelçiliğimizin bahçe parmaklıklarına saplanmış olarak bulundu. Bunlar yetmiyormuş gibi, Roy Orita'nın köstebek olmasından kuşkulanıyoruz. Ta başından beri bizi sattı. Kimbilir Suma'ya ne kadar çok bilgi sızdırmıştır. Verdiği zararı belki de hiç öğrenemeyeceğiz.

Jordan'ın yüzündeki üzüntüyü ve hüsranı gördükten sonra Pitt'in öfkesi yatıştı. Üzgünüm, Ray, işlerin bu denli kötü gittiğini bilmiyordum.

Bugüne dek hiçbir ÇAST ekibim böylesine hırpalanmamıştı.

Orita'yı nasıl anladınız?

Bir iki belirti vardı. Showalter içerden birinin yardımı olmaksızın tuzağa düşmeyecek kadar akıllıdır. Hiçbir işi art arda iki kez yapmaz, aynı yollardan üst üste geçmezdi. Ona güvendiği ve ne zaman ne yapacağını bilen biri ihanet etti. Sonra Jim Hanamura vardı; Orita'dan kuşkulu kokular aldığını bir kez söylemişti, ama kesin bir kanıtı yoktu. Bütün bunlara ek, Orita ortadan kayboldu

ve gizlendi. Showalter'in kaçırılışından beri Mel Penner'e rapor etmedi. Kern onun Edo Kent'inde Suma'nın etekleri altına gizlendiğini sanıyor.

Geçmişi nasıldır?

Üçüncü kuşak Amerikalı. Babası İtalya seferinde Gümüş Yıldız madalyası kazanmış. Suma'nın onu saflarına çekmek için ne yem kullandığını bilemiyoruz.

Hanamura ve Showalter'in idamlarını kim uygulamış?

Henüz bir kanıt yok. Törensel bir öldürmeye benziyor. Polis pataloğu kafalarının bir samuray kılıcıyla kesildiğini sanıyor. Suma'nın başkatili eski savaş sanatlarına bayılan biri, ama onun yaptığını kanıtlayamıyoruz.

Pitt ağır ağır koltuğuna çöktü. Ne yazık.

Fakat Jim Hanamura eli boş gitmedi, dedi Jordan. Patlatma kum anda merkezini bulabilmemiz için bize tek sahip olduğumuz ipucunu verdi.

Pitt ümitle baktı. Yerini öğrendiniz mi?

Daha tam olarak, bulduk, diyemeyiz, ama bir adım daha yaklaştık.

Hanamüra nasıl bir bilgi edinmiş?

Jim Suma'nın inşaat tasarımcılarının ofislerine girmiş ve bizim aradığımız niteliklere uyan bir elektronik kumanda merkezinin taslak çizimlerini bulmuş. Anlaşıldığı kadarıyla bu tünellerle gidilebilen bir yeraltı tesisi.

Nerede olduğu hakkında bilgi var mı?

Bir kamyonet sürücüsünün büyükelçiliğe bıraktığı zarfın üzerine kısa bir not yazmış, fakat deşifre etmesi zor bir bulmaca gibi.

Mesaj nedir?

Ajima Adası'nı arayın, diye yazmış.

Pitt hafifçe omuz silkti. Ee, sorun ne o zaman?

Ajima diye bir ada yok, dedi Jordan. Elindeki bardağı kaldırdı. Bu sütün kaymağı alınmış.

Böylesi sizin için daha sağlıklıdır.

Su içiyormuşum gibi oluyor, diye mırıldandı Jordan bir yandan da Pitt'in o güne dek kazanmış olduğu madalya ve kupaların sergilendiği vitrine bakarak. Bunların çoğu klasik otomobil konkurlarında, birkaç tanesi lise ve Hava Harp Okulu'ndayken futbol oyuncusu olarak aldığı ödüller, iki tanesi de eskrim

kupasıydı. Eskrim yapar mısın?

Pek öyle Olimpiyat düzeyinde değil, ama zaman buldukça hâlâ idman yaparım.

Epe mi, flöre mi, yoksa kılıç mı?

Kalıç.

Ben de sana onu yakıştırırdım. Ben kendim flöreciyim.

Ustalıklı tuşları tercih ediyorsunuz demek ki.

Yazık, karşılıklı bir maç yapamayacağız.

Arasını bulup epe yapabiliriz.

Jordan güldü. Ben yine avantajlı olurum, çünkü epede de flörede de tuşlar kılıcın ucuyla yapılır, oysa kılıç dalında kenarlarla yapılan vuruşlar puan alır.

Hanamura'nın Ajima'yı kumanda merkezi olarak düşünmesinin iyi bir nedeni olmalı, dedi Pitt yine konuya dönerek.

Hanamüra resim meraklısıydı. Suma'nın ofisine dinleyici yerleştirme operasyonu da onun eski Japon resim sanatı hakkındaki bilgisine dayanıyordu. Suma'nın resim koleksiyonu yaptığını biliyorduk, özellikle Honshu Adası çevresindeki küçük adaların bir dizi resmini yapmış olan bir on altıncı yüzyıl Japon ressamının eserlerini topluyordu. Ben de bunlardan birinin sahtesini yaptırdım. Sonra Hanamura, sanat eksperi rolünde gidip bu tabloyu Suma'ya sattı. Suma'nın sahip olmadığı tek ada resmi Ajima. Benim düşünebildiğim tek ilişki bu işte.

O halde Ajima diye bir ada olmalı.

Eminim vardır, fakat bilinen hiçbir adanın geçmişinde bu isme raslayamadık. Ne eski, ne de modern haritalarda gözüküyor. Olsa olsa Masaki Shimzu adındaki ressamın kendi taktığı bir ad olabilir, diye düşünüyorum, eserlerinin katalogunda da bu adla geçiyordur.

Hanamura'nın yerleştirdiği mikrofonlardan ilginç konuşmalar kaydedildi mi?

Suma, onun kasabı Kamatori, yaşlı Korori Yoshishu ve Ichiro Tsuboi adında çetenin ağır toplarından biri arasında geçen çok ilginç bir konuşma.

Şu Kanoya Şirketleri'nin arkasındaki finans dehası mı? Adını duymuştum.

Evet, Diaz'la Smith kaçırılmadan birkaç gün önce Capital HilPde bir alt komite soruşturma toplantısında Tsuboi ile oldukça hararetli bir tartışmaya

girmişlerdi.

Bu adamın Suma'yla ilişkisi olduğunu mu söylüyorsunuz?

Hem de ne ilişki! dedi Jordan. Jim'in yerleştirdiği mikrofonlar sayesinde Japon politikacılarının ve özellikle de halkının haberi olmadan bir nükleer silah deposu yapmak için gerekli finansmanı Tsuboi'nin yaptığını öğrendik. Ayrıca Kaiten Projesi adını da ilk kez bu konuşmada duyduk.

Pitt önceden kalmış soğuk kahveyi bir fincana boşaltıp bunu mikrodalga fırınına soktu. Kahve ısınırken düşüncelere dalmıştı.

Jordan konuşarak sessizliği bozdu. Ne düşündüğünü biliyorum, ama Diaz ve Smith'i kurtarıp Kaiten Projesi'ni tek bir operasyonla bozmak için bana adam verilmedi.

Başkan'ın onlara sırt çevirdiğine inanamıyorum.

Karşı tarafın elinde böyle bir koz varken, adam kaçırdıkları için onları savaşla tehdit edemez. En ivedi görevimiz Kaiten Projesi'ni dağıtmak. Ancak ondan sonra Smith ve Diaz'ı kurtarmak için Başkan bize istediğimiz gücü sağlayabilir.

O halde yeniden esrarengiz Ajima Adası'na dönüyoruz, dedi Pitt sertçe. Adalar dizisinde Suma’nın sahip olmadığı tek resim bu, diyorsunuz.

Evet, dedi Jordan. Hanamura onun bu tabloyu ele geçirmek için deli olduğunu söylemişti.

Nerede bulunabileceği konusunda bir ipucu var mı?

Ajima tablosu son olarak Almanya teslim olmadan önce Berlin'deki Japon büyükelçiliğinde görülmüş. Eski OSS kayıtları tablonun Naziler tarafından İtalya'dan yağmalanan sanat eserleriyle birlikte getirildiğini, sonra da yaklaşan Rus ordusu gelmeden trenle Kuzeybatı Almanya'ya taşındığını gösteriyor. Sonra da yok olmuş.

Tekrar ortaya çıkarıldığına ilişkin herhangi bir şey?

Yok.

Adanın nerede olabileceği konusunda da hiçbir fikrimiz yok?

En küçük bir fikrimiz bile.

Vah vah. dedi Pitt. Tabloyu bul, ressamın tablosuna göre kıyı çizgisi hangi adaya uyuyor diye bak ve karşında Hideki Suma’nın gizli merkezini bulursun. Tıpkı masallardaki gibi.

Jordan gözlerini kıstı. Elimizdeki en iyi ipucu bu işte.

Pitt'in aklı pek yatmamıştı. Casus uçaklarınız ve uydularınızın bu tesisi mutlaka saptamaları gerekir.

Japonya'nın dört ana adası, Honshu, Kyushu, Hokkaido ve Shikoku'nun çevresinde yaklaşık bin tane küçük ada var. Bunların içinde belli bir adayı aramak hiç de kolay bir iş değil.

O halde neden dört ana adaya tünelle bağlanabilecekleri ayırmıyorsunuz?

İzin ver de o kadar düşünebilelim, dedi Jordan biraz sinirlenerek. Zaten on milden açıkta bulunan adaları eledik. Dikkatimizi topladığımız diğerlerinde ne kuşkulu bir faaliyet ne de yüzeyde herhangi bir yapı vardı. Ama bütün bu tesisin yeraltında olacağını varsaydığımız için bu normal. Ve son olarak da, hemen bütün adaların jeolojisi volkanik kayalardan oluşuyor ve bizim sensörlerimiz bu dokuyu delip geçemiyor. Şimdi sorunun cevabını aldın mı?

Pitt üsteledi. Toprak ve kayaları dışarı atmadan kimse tünel kazanamaz.

Ama Japonlar kazmış işte. Uydu fotoğraflarımızın analizinde, kıyılarda herhangi bir tünel kazısı ya da tünel girişi gözükmedi.

Pitt omuz silkip teslim bayrağını çekti. Demek yine bilinmezler ülkesindeki bir tabloya gelip çatıyoruz.

Jordan aniden koltuğunda öne doğru uzandı ve Pitt'e sert bir bakış attı. İşte sen de maaşını bu noktadan itibaren hak etmeye başlıyorsun.

Pitt böyle bir giriş bekliyordu, ama ne olduğunu tam olarak kestirememişti. Beni Japonya'ya gönderip, adaların etrafında dalış yapmamı istiyorsunuz, değil mi?

Yanlış. dedi Jordan, Pitt'in hiç hoşuna gitmeyen emir verici bir tavırla. Almanya'ya gidip bir Luftwaffe sığınağında dalış yapacaksın.

Kısım 34

Daldılar ve bir daha da çıkmadılar.

Pitt bir dizi üzerine çökmüş, yarısı su altında kalan traktörün gerisindeki kapkara suya bakıyordu. Jet yorgunluğunu fena halde hissediyordu, Washington'dan Almanya'ya gelene dek bir iki saatten fazla uyuyabilmiş değildi. Ne olurdu sanki burada bir kır otelinde güzel bir kahvaltı yapıp öğleden sonrasına kadar uyuyabilseydim, diye hayıflandı.

Güvenlik hatları kesilmiş, dedi Alman Deniz Kuvvetleri dalgıç ekibinin başındaki genç subay. Elinde gösterdiği naylon ipin ucu sanki usturayla kesilmiş gibiydi. Ama neyle kesilmiş? Hiç tahmin yürütemiyoruz.

Haberleşme hattı da mı kesilmiş? Pitt bir yandan da elindeki fincandan kahvesini yudumluyordu. Öbür eliyle yerden küçük bir taş alıp suya attı ve yayılan halkaları seyretti.

Öndeki dalgıca bağlı olan telefon hattı da kesilmiş, dedi Alman subay. Uzun boylu ve gelişmiş kasları olan bir gençti. Akıcı İngilizcesinde çok hafif bir aksan farkı sezilebiliyordu. İki kişilik ekip daldıktan kısa bir süre sonra batıya yönelen bir sualtı tüneli keşfettiler. Doksan metre kadar yüzdükten sonra çelik kapısı olan küçük bir odada tünelin son bulduğunu bildirdiler. Birkaç dakika sonra da hem telefon hem de güvenlik hatları kesildi. Araştırmak için başka bir ekip gönderdim. Onlar da öncekiler gibi kayboldular.

Pitt başını çevirip, arkadaşlarını kaybetmenin üzüntüsü ve çaresizliğiyle bekleşen Alman dalgıçlarına baktı. Portatif masalar ve iskemlelerde oturuyorlardı, yanlarında polis örgütünden gelen sualtı kurtarma dalgıçları da vardı. Pitt'in devlet memuru olduğunu varsaydığı üç sivil alçak sesle dalgıçlara sorular sormaktaydı.

Son adamınız ne zaman suya girdi? diye sordu Pitt.

Siz gelmeden dört saat önce, dedi genç subay; adının Yüzbaşı Helmut Reinhardt olduğunu söylemişti. Diğer adamlarımı peşlerinden dalmamaları için zor tuttum. Ama orada ne olup bittiğini öğrenmeden kimsenin yaşamını tehlikeye atmaya niyetim yok. Yüzbaşı başıyla turuncu renkli dalgıç giysileriyle duran polis dalgıçları gösterdi. Bu ahmak polisler kendilerini şerbetli falan sanıyorlar. Şimdi kendi ekiplerini göndermeyi planlıyorlar.

Bazı insanlar intihar etmek için doğmuşlardır, dedi Giordino esneyerek. Oysa

ben, örneğin, bir nükleer denizaltı olmadan oraya ölsem girmem. Bayan Giordino'nun oğlu öyle deli saçmalarına kendini atacak değil herhalde. Benim niyetim, yatağımda, Uzak Doğulu bir dilberin kollarında ölmek.

Reinhardt'ın kaşları kalktı. Ne demek istediniz?

Boşver onu, dedi Pitt. Karanlık bir yerde beş dakika bıraksan hemen hayal görmeye başlar.

Anlıyorum, dedi Reinhardt. ama tabii anlamıyordu.

Neden sonra Pitt ayağa kalkıp Mancuso'ya başıyla işaret etti. Bubi tuzağı olmalı, dedi.

Mancuso başını evet anlamında salladı. Aynı fikirdeyim. Filipinler'deki hazine tünelleri de kazı gereçlerinin dokunması halinde patlamaya hazır bombalarla doluydu. Aradaki fark, Japonlar daha sonra dönüp ganimetlerini almayı düşünmüşlerdi, oysa Naziler bubi tuzaklarını ganimetle birlikte arayanları da yok edecek biçimde kurmuşlar.

Adamlarımı orada kıstıran her neyse, dedi Reinhard, 'öldüren' sözcüğünü kullanmaya dili varmayarak. Bomba falan değildi.

Memur kılıklı adamlardan biri masadan kalkıp yanlarına geldi ve doğruca Pitt'e hitap etti. Siz kimsiniz, kimi temsil ediyorsunuz? diye Almanca hesap sordu.

Pitt Reinhardt'a döndü, o da soruyu tercüme etti. Pitt yüzünü resmi görevliye çevirerek cevapladı. Ona söyle, biz üçümüz buraya davet edildik.

Siz Amerikalı mısınız? diye bozuk bir İngilizceyle sordu adam şaşırarak. Kim size burada bulunma yetkisini verdi?

Kim bu herif? diye sordu Giordino ne olup bittiğini anlamadan.

Reinhardt dudaklarında yayılmaya başlayan gülücüğü bastırmaya çalıştı. Herr Gert Halder, Tarihi Eserler Bakanı. Efendim, bu da, Herr Dirk Pitt ve ekibi, kendileri Washington'daki Amerikan Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü'nden geliyorlar. Buraya Şansölye Lange'ın kişisel daveti üzerine geldiler.

Halder midesine yumruk yemiş gibi oldu. Fakat çabuk toparlandı vey eniden diklenerek, Toton soyuna özgü üstünlük havasıyla Pitt'i sindirmeyi denedi. Amacınız nedir?

Sizinle aynı amaç için geldik, dedi Pitt tırnaklarını inceler gibi yaparak. Eğer Berlin arşivlerinizdeki ve bizim Kongre Kütüphanesi'ndeki kayıtlarda Nazi

görevlilerinin verdikleri bilgiler doğruysa, gizli bir havaalanı altında kazılmış tünellere on sekiz bin sanat eseri gizlenmiş. Su bariyerinin gerisinde uzanan küçük odasıyla, bu gizli havaalanı pekâlâ burası olabilir.

Halder yeşile çalan mavi dalgıç elbiseleriyle gayet çetin ceviz görünen bu adamlara efelik sökmeyeceğini hemen anladı. Eminim biliyorsunuzdur ki, bulunan eserler eğer gerçek sahipleri bulunamazsa Almanya Cumhuriyeti'ne ait olur.

Bunun farkındayız, dedi Pitt. Bizi tek bir parça ilgilendiriyor.

Hangisi?

Üzgünüm, bunu söylemeye yetkim yok.

Halder son kozunu oynadı. Odaya ilk olarak polis dalgıçların girmesinde ısrar etmek zorundayım.

Bizce bir sakıncası yok, dedi Giordino, eğilerek karanlık suya doğru, buyurun, işareti yaptı. Belki adamlarınızdan biri oraya gidip de geri dönecek kadar talihliyse, biz de orada insanları neyin yiyip yuttuğunu öğrenmiş oluruz.

Dört adamımı kaybettim, dedi Reinhardt ciddi bir sesle. Ölmüş olabilirler. Ne olduğunu bilmediğimiz bir yere daha fazla adam gönderip ölmelerine izin veremezsiniz.

Hepsi de profesyonel dalgıç, diye üsteledi Halder.

Göndermiş olduğum adamlar da öyle. Deniz Kuvvetleri'nin en iyi dalgıçlarıydılar, polis kurtarma ekibinden çok daha formda ve iyi eğitim görmüştüler.

Bir uzlaşma önerebilir miyim? diye araya girdi Pitt.

Halder başını salladı. Sizi dinliyorum.

Yedi kişilik bir arama ekibi oluşturalım. Biz üçümüz, çünkü bu arkadaş, Mancuso maden mühendisidir ve tünel yapımıyla kazımı konusunda uzmandır. Al ve ben de sualtı batık çıkarma işinde deneyimliyiz. Yüzbaşı Reinhardt’ın dalgıçlarından iki kişi, çünkü karşımıza çıkabilecek patlayıcıları onlar etkisiz duruma getirebilir. Kurtarma ve sağlık desteği için de iki tane polis dalgıç gelir.

Halder Pitt'in gözlerine baktı ve büyük bir kararlılık gördü. Üstelik önerisi de oldukça mantıklıydı. Zorla gülümsedi. Kim önden gidiyor?

Ben, dedi Pitt duraksamadan.

Onun bu tek hecelik cevabı mağaranın içinde yankılandı ve o ana kadar süregelen gerginlik birden dağılıverdi. Halder elini uzattı.

Nasıl istiyorsanız, dedi. Pitt'in elini sıkarken yine otoriter havasını takınmak için göğsünü şişirdi. Fakat, eğer bir patlayıcıyı harekete geçirip eserlere hasar verecek olursanız, sizi sorumlu tutarım, Bay Pitt.

Pitt Halder'e pis pis sırıttı. Öyle bir durumda, Herr Halder, kellemi bile alabilirsiniz... gerçek anlamında.

Pitt hava tüpüne iliştirilmiş mikroelektronik bilgisayarının zaman göstergesini kurduktan sonra regülatörünü ve diğer gereçlerini son bir kez daha kontrol etti. Çukura indiği andan beri belki ellinci kez karanlık suya baktı.

Kafandan bir şeyler geçiyor, dedi Giordino kendi tüpünün askılarını ayarlarken.

Pitt ona cevap vermeden dalgın dalgın çenesini ovuşturdu.

Sence orada neler oluyor? diye sordu Mancuso.

Sanırım bulmacanın yarısını çözdüm, dedi Pitt. Fakat bağlantının kesilmesi? İşte bu çok akıl karıştırıcı.

Akustik hoparlörün nasıl? diye sordu Mancuso.

Pitt regülatörün ağızlığını ağzına soktu ve içine konuşmaya başladı. Daha dün annemizin... Ses boğuk çıkıyordu, fakat anlaşılabilir durumdaydı.

Sanırım dalma zamanı geldi, korkusuz önderimiz, diye homurdandı Giordino.

Pitt, yanında bir adamıyla gelen Reinhardt'a baktı. Hazır mıyız, baylar? Lütfen önünüzdeki adamın iki metrelik mesafesinde kalın. Görüş uzaklığı dört metre civarında, böylece mesafeyi korumak güç olmayacak. Benim ekibim sizinle akustik hoparlörlerden haberleşecek.

Reinhardt anladığını belirten bir el işareti yaptıktan sonra dönüp arkasındaki polis dalgıçlara Pitt'in sözlerini tercüme etti. Sonra da Pitt'e gayet askerce bir selam çakılıp, Önce siz buyurun, dedi.

Artık oyalanmanın anlamı yoktu. Ben ortadan gidiyorum, dedi Pitt. Frank sen iki metre solumdan geliyorsun, Al da sağ yanda olacak. Duvarlardan sarkan olağandışı herhangi bir mekanizma görürseniz dikkat edin.

Söyleyecek başka bir şey kalmayınca Pitt sualtı fenerini açtı, emniyet hattı iyi tutturulmuş mu, diye kontrol etti, sonra da kendisini yüzüstü suya bıraktı. Kısa bir an için su üstünde kaldıktan sonra, dibe daldı.

Su oldukça soğuktu. Bilgisayarının göstergesine bakınca 14 derece olduğunu gördü. Beton zemin yeşil bir yosun ve ince bir çamur tabakasıyla kaplanmıştı. Paletlerini yerdeki tortuya sürtmemek için çok dikkat ediyordu, yoksa arkasından gelenlerin görüş alanı yerden kalkacak bulutla kapanırdı.

Bu durum aslında Pitt'in hoşuna gitmekteydi. Bir kez daha kendi alışık olduğu bir ortamda bulunuyordu. Dalgıç fenerini yukarı tutup sığınağın tavanına baktı. Aşağı doğru bir eğim yaparak, suyun altında kalmış, beklendiği gibi bir tünel haline gelmişti. Su bir hayli bulanıktı, yüzen parçacıklar da görüş uzaklığın üç metreye indirmekteydi. Durup arkasındakilere biraz daha yaklaşmalarını bildirdi. Sonra yine yüzmeye devam etti.

Bir yirmi metre daha gittikten sonra yine durup arkasına baktı. Giordino ve Mancuso fenerlerinin pırıltısı ardında birer gölge gibi görünmekteydiler. Pitt derinliği ölçmek için bilgisayarına baktı. Altı metreydi.

Kısa bir mesafe sonra sualtı tüneli daralmaya, zemin ise yükselmeye başladı. Pitt gözlerini iyice zorlayarak ve büyük bir dikkatle biraz daha ilerledikten sonra hafifçe elini kaldırdı ve suyun üstüne çıkardı. Sonra sırtüstü dönüp fenerini yukarı tuttu. Yüzü birkaç santimetre suyun altındaydı. Pitt Başını da suyun üstüne çıkardığında kendini küçük, oda benzeri bir yerde buldu. Ayaklarını hafifçe sallayınca paleti kısa bir beton merdivenin basamaklarına değdi. Yavaşça kendini yukarı çekti ve odanın zeminine çıktı.

Korktuğu görünüm karşısına çıkmamıştı, en azından şimdilik. Pitt Alman dalgıç ekibinin cesetlerini göremedi. Beton zemin üstündeki tortularda palet izleri vardı, fakat hepsi o kadar.

Tehlikeli olabilecek herhangi bir çıkıntı olabilir, diye büyük bir dikkatle duvarları yokladı. Odanın karşı ucunda fenerinin aydınlığında paslanmış metal bir kapı gördü. Temkinli adımlarla kapıya yürüyüp omzuyla yaslandı. Menteşeler yuvalarında büyük bir sessizlik içinde, kolayca döndü, sanki daha geçen hafta yağlanmış gibiydi. Kapı içeri doğru açıldı, fakat Pitt omzunu çekince, yaylı olduğu için hemen geri geldi.

Hey, orada kimse var mı? Mancuso'nun sesi akustik hoparlörde son derece boğuk gelmesine rağmen anlaşılabiliyordu.

Bir numaralı kapının ardında ne olduğunu bilin, bir sıkım diş macunu kazanın, dedi Giordino, adamakıllı kokuşmuş bir espri yaparak.

Pitt paletlerini çıkararak diz çöktü ve kapıyı birkaç santimetre kadar açtı. Bir süre kapı eşiğini inceledikten sonra pas kaplı kapının alt kenarını gösterdi.

Emniyet ve telefon hatlarının nasıl kesildiği belli oldu.

Giordino başını sallayarak anladığını belirtti. Dalgıçlar içeri girip yaylı kapı kapanınca bağlar kapının keskin alt kenarı tarafından kesilmiş.

Mancuso Pitt'e baktı. Bulmacanın öbür yarısı için ne diyorsun?

Evet, dedi Giordino. Seçmeli soru olan, Alman Deniz Kuvvetleri'nin gözde dalgıçlarını ne öldürdü, sorusu.

Gaz, dedi Pitt kısaca. Zehirli gaz, bu kapıdan içeri adım attıkları anda devreye giriyor.

Mantıklı, dedi Mancuso.

Pitt fenerini suya tutunca Reinhardt ve ekip arkadaşının çıkardıkları hava kabarcıklarını gördü. Frank, sen burada kal ve diğerlerinin içeri girmesine engel ol. Al ve ben yalnız gireceğiz. Ve, her ne olursa olsun, herkesin yalnızca tüplerindeki havayı solumalarını sağla. Kesin olarak regülatörler çıkarılmayacak.

Mancuso anladığını belirtip, yaklaşmakta olan ekibi karşılamaya gitti.

Giordino bir duvara yaslanıp paletlerinden birini çıkardı. Oraya ördek gibi yap şap yürümenin anlamı yok.

Pitt ayağındaki dalgıç çizmelerinin yerde ne kadar tutunabildiğini görmek için ayaklarını yere sürttü. Sürtünme hemen hemen sıfırdı. Dengesini biraz kaybedecek olsa yere düşecekti. Bilgisayarda tüpünde ne kadar hava kaldığına baktı. Daha bir saat yetecek havası vardı. Soğuk sudan da çıktıktan sonra, bulunduğu yerdeki havada üşümeden durabiliyorlardı.

Bastığın yere dikkat et, diye Giordino'yu uyardı Pitt. Sonra da kapıyı yarıya kadar açıp sanki ip üstünde yürür gibi temkinli içeri girdi. İçerde hava birden kurumuş, nem oranı yüzde sıfıra düşmüş gibi olmuştu. Pitt fenerini beton zemine tutarak herhangi bir patlayıcı detonatörüne ya da zehirli gaz kutusuna uzanan tuzak kablo, ya da tel hattı aradı. Tam ayaklarının dibinde, loş ışıkta hemen hiç gözükmeyen gri renkli bir balıkçı misinası ikiye ayrılmış, duruyordu.

Pitt feneriyle misinanın bir ucunu izledi ve üzerinde PHOSGENE yazılı teneke kutuyu gördü. Tanrı'ya şükür, dedi içinden ve rahatladı. Phosgene yalnızca solunduğu zaman öldürücü bir gazdı. Almanlar İkinci Dünya Savaşı sırasında sinir gazını icat etmişlerdi, fakat her nedense burada kullanmamışlardı. Bu da Pitt, Giordino ve onları izleyenler için büyük bir şanstı. Sinir gazı cildle temas ettiği zaman öldürücüydü, onların da tümünün elleri ve yüz maskelerinin kenarları açıktaydı.

Gaz konusunda haklıymışsın, dedi Giordino.

Bu zavallı dalgıçlara faydası olmadı ama dedi Pitt.

İki tanesi boşalmış, dört tane daha bubi tuzaklı gaz kutusu gördüler. Gaz görevini yerine getirmişti. Dört dalgıcın cesetleri birbirlerinden birkaç metre uzakta, büzülmüş yatmaktaydı. Tümü de hava tüplerini ve soluma regülatörlerini çıkarmış, gazı fark edene kadar da iş işten geçmişti. Yüzlerindeki mavimsi renkten ve gözlerindeki donukluktan öldükleri kesinlikle belli oluyordu.

Pitt fenerini uzunca bir galeriye tutunca birden dondu kaldı.

Hemen burnunun dibinde başı koketçe yana eğilmiş bir kadın gözlerinin içine bakıyordu. Pespembe bir cildi ve çok güzel bir yüzü vardı, Pitt'e gülümsüyordu.

Kadın yalnız değildi, yanısıra ve arkasında dizilmiş daha birçok kadın gözlerini kırpmadan Pitt'e bakıyor gibiydiler. Dizlerine kadar uzanan örgülü saçları dışında tümü çıplaktı.

Herhalde öldüm ve Amazon cennetine gittim, dedi Giordino dehşet içinde.

Heveslenme! diye uyardı onu Pitt. Bunlar sadece boyanmış heykeller.

Ben de böyle kalıp çıkarabilmeyi isterdim.

Pitt canlı insan boyu heykellerin arasından yürüyüp başının üzerindeki feneri tuttu. Yaldızlı çerçeveler fener aydınlığında bir altın denizi gibi parlıyordu. Işığın erişebildiği yer ve onun da ötesi raflarla kaplı, bunların içindeyse sayısız tablo, heykel, antik kitaplar, mobilyalar, ağzı açık sandıklar ve kutular içinde birbirinden değerli eşyalarla arkeolojik bulgular vardı.

Sanırım, dedi Pitt. Pek çok kimseyi çok mutlu edeceğiz.

Kısım 35

Almanlar her zamanki düzenlilikleriyle işe koyuldular. Zehirli gaz temizleme uzmanları dört saat içinde oraya gelip hazinenin bulunduğu galeriye pompalama gereçleri kurdular ve hortumları serdiler. Zehirli hava çabucak yerüstünde park eden bir kamyonun kimyasal madde tankına çekildi. Bu süreç devam ederken de Reinhardt ve adamları henüz patlamamış gaz kutularını etkisiz hale getirip uzmanlara verdiler. Bu işler bittikten sonra Deniz Kuvvetleri dalgıçları ölen arkadaşlarının cesetlerini yukarda bekleyen ambulanslara çıkardılar.

Daha sonra büyükçe bir alüminyum boru çukurdan içeri sokuldu. Borunun bir ucu emme basma tulumbasına bağlıydı. Tulumba çalışınca yeraltı tünelini kaplayan suyu çekip yakında akan bir çaya boşaltmaya başladı. Bir kazı ekibi de savaş sonunda tıkanarak kapatılmış olan sığınağın özgün giriş rampasını ortaya çıkarmak için kazıya başladı.

Mancuso sığınağın içinde sabırsız bir şekilde volta atıyor, arada gidip zehirli gaz seviyesinin düşüşünü gösteren gereçlere bir göz atıyor, sonra da gidip hızla çekilen suyu izliyordu. Merkez galeriye girip Nazilerin ganimetini görebilmek için içi içini yiyordu.

Giordino ise, kendisine yakışan biçimde davranarak, sığmakta Luftwaffe makinistlerinin yatak odalarında bir yatağa uzanmış horul horul uyuyordu.

Pitt, Halder ve Reinhardt'a raporunu verdikten sonra zaman geçirmek için Bayan Clausen'in sıcak ve konforlu çiftlik evinde verdiği yemek davetini kabul etti. Daha sonra da sığmağa gelip eski uçakları incelemeye başladı. Messerschmitt 262'leri büyük bir hayranlıkla incelerken, bunların dünyadaki ilk jet savaş uçakları olduğunu düşünüyordu. Fakat savaşı Almanların lehine çeviremeyecek kadar geç çıkarılmışlardı. Ama yine de son birkaç ay İngiliz ve Amerikan Hava Kuvvetleri bu uçaklar yüzünden soğuk terler dökmüşlerdi.

Arkalarından melekler itermiş gibi uçarlardı.

Pitt sesin geldiği yere dönünce karşısında Gert Halder'i buldu. Almanın mavi gözleri Messerschmitt'in kokpitinde büyük bir özlemle geziniyordu.

Bunlardan biriyle uçmuş olamayacak kadar genç görünüyorsunuz, dedi Pitt.

Halder başını iki yana salladı. Savaş sırasındaki yıldız pilotlarımızdan biri, Adolf Galland, bu sözleri söylemişti.

Bunlardan birini yeniden uçar hale getirmek çok zor olmaz.

Halder hayalet sessizliği içinde dizili uçak filosuna baktı. Hükümet böyle bir porje için bütçe vermez ki. Birkaç tanesini müzelerde sergilemek için ayırabilirsem, ne mutlu.

Peki, geri kalanlar ne olacak?

Onlar da dünyanın çeşitli yerlerinde müzelere ve özel koleksiyonculara açık arttırmalarda satılır.

Keşke teklif verebilecek kadar param olsaydı, diye hayıflandı Pitt.

Halder dönüp baktı, yüzündeki kibirlilik kaybolmuştu. Birden, bilmiş bir gülümseme kapladı yüzünü. Kaç tane uçak sayabiliyorsunuz?

Pitt bir iki adım geri gidip çabucak saydı. Tam kırk tane saydım.

Yanlış. Otuz dokuz tane var.

Pitt bir kez daha saydı ve yine kırk buldu. Üzgünüm ama yine...

Halder onu susturmak için elini salladı. Giriş rampası açıldıktan sonra, ben resmî envanteri hazırlamadan önce bunlardan biri alınıp sınırdan çıkarılırsa...

Halder'in sözlerini bitirmesine gerek yoktu. Pitt adamın ne söylediğini işitmişti, ama acaba doğru mu anlıyor, bundan emin değildi. Böyle bir uçağın fiyatı bir milyon doların üstünde olmalıydı.

Envanteri ne kadar zamanda çıkarmayı düşünüyorsunuz?

Yağmalanmış eserlerin bir katalogunu çıkardıktan sonra.

Bu iş haftalarca sürebilir.

Belki daha da uzun.

Neden? diye doğrudan sordu Pitt.

İsterseniz pişmanlık, deyin. Size başta çok kaba davrandım. Ayrıca, hazineye büyük bir cesaretle ulaştınız, bu arada beş insanın hayatını kurtarıp benim de bürokratik bir geri zekâlılık yaparak, belki de işimi kaybetmeme engel oldunuz. Karşılığında bir şey yapmak istiyorum.

Ben bir uçağı aşırırken de göz yummayı öneriyorsunuz.

O kadar çok ki, bir tanesinin eksikliği hissedilmeyecektir.

Çok minnettarım, dedi Pitt içtenlikle.

Siz tünelde meşgulken ben de bizim istihbarat servisimizde çalışan bir dostumdan sizin dosyanızı çıkarmasını istedim. Sanırım bir Messerschmitt 262 koleksiyonunuzdaki üç motorlu Ford'unuzun yanına çok yakışır.

Dostunuz eksiksiz bir dosya çıkarmış.

Antika makinelerin bir koleksiyoncusu olarak eminim bu uçağa da gereken saygıyı göstereceksinizdir.

İlk fırsatta özgün durumuna getireceğim, diye söz verdi Pitt.

Halder uçaklardan birine yaslanıp bir sigara yaktı. Bence bir an önce bir kamyon kiralamaya bakın. Bu geceye kadar sığınak girişi bir uçağın çıkarılmasına yetecek kadar genişletilmiş olur. Eminim Yüzbaşı Reinhart ve ekibi son edindiğiniz mülkünüzü taşımanıza seve seve yardım ederler.

Hayret ve minnet dolu Pitt başka bir şey söyleyemeden, Halder dönüp gitti.

Dev tulumbanın suyun büyük bir kısmını çekmesi ve hazinenin bulund uğu galerideki havayı solunur hale getirebilmesi için bir sekiz saat daha gerekmişti. Halder bir iskemle üzerine çıkmış, elindeki megafonla sanat eksperlerinden oluşan ekibine ve orada bulunan tarihçilerle, Alman hükümet yetkililerine açıklamalar yapıyordu. Televizyon ve gazete muhabirleri bir ordu halinde gelmişler ve Clausen'in maydanoz tarlasını çoktan mahvetmişlerdi. Tümü de büyük bir ısrarla sığmağa girmek istiyorlardı, fakat Halder Bonn'dan aldığı emir üzerine, hazineyi kendileri incelemeden önce haber medyasını içeri sokmayacaktı.

Çelik kapıdan başlayan galerinin uzunluğu yarım kilometre kadar vardı. Raflar ve kutular bir uçtan diğerine kadar tepeleme dolu olarak uzanıyor ve yükseklikleri dört metreye varıyordu. Tüneldeki suya rağmen giriş kapısının sımsıkı kapalı bulunması ve beton yapının en iyi kalitede oluşu sayesinde nem içeri girmemişti. En duyarlı eşyalar bile mükemmel durumdaydı.

Almanlar hemen bir fotoğraf ve saklama laboratuvarı, bir atölye ve kayıt bürosu kurdular. İçi hemen döşenerek, telefon ve faks makinesi kurulan bir prefabrik ofis, Halder'in çalışmaları yöneteceği merkezi oldu.

Pitt, hâlâ şaşkınlığı tam geçmemiş bir durumda Mancuso'yla birlikte artık kupkuru olan tünelde yürüyor, yirmi dört saat içinde ne kadar çok şeyin yapılmış olmasına hayret ediyordu.

Al nerede? diye sordu Mancuso.

Bir kamyon ayarlamaya gitti.

Mancuso bir kaşını kaldırıp Pitt'e baktı. Bu eserlerden,kaçırmayı düşünmüyoruz, değil mi? Eğer aklında böyle bir şey varsa, hiç tavsiye etmem. Bu Hans'lar daha çiftlikten çıkamadan seni vururlar.

Eğer yukarlarda adamın varsa, bir şey olmaz.

Bilmek istemiyorum. Ne yapacaksan, ben gittikten sonra yap.

Galerinin giriş kapısına geldiler ve Halder'in burada kurulmuş olan ofisine girdiler. Halder eliyle onlara oturmalarını işaret etti ve dört telefondan birinde Almanca yapmakta olduğu konuşmasını sürdürdü. Konuşma bittikten sonra onlara döndü. Belli bir şeyi aramak için Şansölye Lange'dan yetki aldığınızı biliyorum, ama sandıkların, kutuların içine dalmadan önce, bu şeyin ne olduğunu öğrenmek isterim.

Yalnızca Berlin'deki Japon büyükelçiliğinden alman sanat eserleriyle ilgileniyoruz, diye açıkladı Pitt.

Burada mı olduklarını düşünüyorsunuz?

Onları Japonya'ya götürecek zamanları yoktu, dedi Mancuso. Ruslar kenti kuşatıyorlardı. Büyükelçi binaya kilit vurup, personeliyle birl ikte kendini İsviçre'ye zor attı. Tarihî kayıtlar büyükelçilik içinde antika sanat eserlerinin bulunduğunu ve bunların korunması için Nazilere emanet edildiğini gösteriyor. Naziler de bunları bir havaalanının altına gizlemişler.

Siz de onların burada bulunanlar arasında olduğunu sanıyorsunuz.

Evet, öyle.

Amerikan hükümetinin Japon sanatının bu kayıp eserlerine neden bu denli ilgi gösterdiğini sorabilir miyim?

Bağışlayın, dedi Pitt içtenlikle. Bu bilgiyi veremeyiz. Fakat sizi temin ederim, bizim araştırmamız Alman devleti için hiçbir sorun yaratmayacaktır.

Niyetimiz bunlara sahip çıkmak değil, dedi Mancuso. Yalnızca birkaç eserin resmini çekmek istiyoruz.

Pekâlâ, baylar, dedi Halder. Pitt'e sert bir bakış attı. Size itimadım var, Herr Pitt. Sizinle bir anlaşmamız var. Söylediklerinizi yapın, ben de başımı öbür yana çevireceğimi garanti ediyorum.

Halder'in ofisinden çıkarlarken Mancuso fısıldayarak sordu. Neden söz ediyordu? Ne anlaşması?

Transfer anlaşması.

Transfer mi?

Pitt başını salladı. Beni Luftwaffe'ye transfer etmek için ikna etti.

Japon büyükelçiliğine ait envanterin bulunduğu raflı bölümü bir zamanlar Avrupa müzelerini süsleyen heykellerin elli metre gerisinde buldular. Almanlar portatif bir jeneratörlerle bütün galeriyi aydınlatmışlardı.

Japonlara ait bölümü hemen tanımak zor olmadı; sandıklar kana harfleriyle işaretliydi ve Nazilerin kaba saba sandıkları yanında onlarınki çok daha zarif bir işçiliğe sahipti.

Sununla başlayalım, dedi Mancuso eliyle dar bir sandığı göstererek. Boyu uygun görünüyor.

Sen Japonya'da maden aramıştın. Sandığın üstünde ne yazıyor?

Dört numaralı sandık, diye tercüme etti Mancuso. Japonya İmparatoru Majesteleri'nin malıdır.

Çok işe yaradı doğrusu. Pitt elindeki çekiç ve lövyeyle çalışarak sandığın kapağını açtı. İçinde dağ ve kuş görüntüleri olan bir tablo vardı. Kesinlikle ada resmi değil.

İki tane daha açtı, fakat bunlar da on altıncı yüzyıl ustası Shimzu'dan sonraki dönemlere aitti. Daha küçük sandıkların içinden dikkatle paketlenmiş porselenler çıktı. Bölümün sonunda bir tek sandık kalmıştı.

Mancuso adamakıllı stres içindeydi. Alnından ter damlıyor, elindeki piposuyla sinirli sinirli oynuyordu. Umarım bunda çıkar, diye mırıldandı. Yoksa onca zamanı boşa harcadık. Pitt cevap vermeden çalışmaya devam etti. Bu sandık diğerlerinden daha ağırcaydı. Kapağı açtıktan sonra içine baktı. Bu resimde su görüyorum. Sanırım bir deniz manzarasıvar. Daha da iyisi, bir ada manzarası.

Of, Tanrı'ya şükür. Çıkarsana şunu görelim.

Dur bakalım. Tablonun dış çerçevesi olmadığı için Pitt arkasındaki destek yerinden tutarak büyük bir özenle çıkardı. Mancuso cebinden Masaki Shimzu'nun eserlerini içeren küçük bir katalog çıkarıp buradaki resimleri tabloyla karşılaştırdı. Ben uzman değilim, ama kesinlikle Shimzu'nun stiline benziyor.

Pitt tabloyu çevirip arkasını inceledi. Burada bir yazı var. Okuyabiliyor musun?

Mancuso gözlerini kısıp baktı. Ajima Adası. Masaki Shimzu. diye patladı

sevinçle. Bulduk, Suma’nın kumanda merkezini bulduk. Artık yapılacak tek şey uydu fotoğraflarına bakarak kıyı çizgisi uygun olanını seçmek.

Pitt'in gözleri mekanik olarak resmi inceledi. O zamanlar Ajima adıyla anılan bu ada asla bir turist cenneti olacak bir yer değildi. Sarp volkanik uçurumların dibini döven azgın dalgalar görünüyordu. Hiçbir kumsal olmadığı gibi ağaç ya da herhangi bir bitki örtüsü de yoktu. Çorak, sevimsiz, ürperti veren bir yerdi. Havadan ya da karadan kimseye görünmeden adaya çıkmak olanaksızdı. Bu doğal kaleyi Suma olası saldırılara karşı kimbilir nasıl korumaktaydı.

Bu kayalığın içine girmek hemen hemen olanaksız, dedi Pitt resme bakarken. Kim kalkışırsa kesinlikle ölür.

Mancuso'nun yüzündeki zafer ifadesi solar gibi oldu. Böyle söylemesene, diye geveledi. Böyle düşünmen bile doğru değil.

Pitt maden mühendisinin gözlerine baktı. Nedenmiş? Adaya çıkmak bizim sorunumuz değil ki?

Ama yanılıyorsun. Mancuso alnındaki teri sildi. Cadillac ve Honda ekipleri devreden çıktığına göre, Jordan'ın seni, beni ve Giordino'yu göndermekten başka seçeneği yok. Hele düşün bir.

Pitt düşündü ve Mancuso'nun haklı olduğunu anladı. Her şey iyice açığa çıkmıştı artık. Kurnaz Jordan onların üçünü Suma'nın nükleer bomba patlatma merkezine gizli bir saldırı yapmaları için yedekte bekletmişti.

Kısım 36

Başkan önünde açık duran dosyaya bir süre baktı. Başını kaldırdığında yüzünde solgun bir ifade vardı. Bunları gerçekten patlatmaya niyetleri var mı? Blöf yapmıyorlar mı?

Jordan'in yüzü ifadesizdi. Blöf yapmıyorlar.

İnanılır gibi değil.

Jordan cevap vermedi, Başkan'ın düşüncelerini toplayabilmesi için ses çıkarmadan bekledi. Adam hiç değişmiyor gibiydi. Jordan onunla Montana Senatörü olarak ilk seçildiği gün tanıştığında nasılsa, şimdi de aynı görünüyordu. Aynı sırım gibi vücut, parlak mavi gözler ve sıcak, canayakın kişilik. Elindeki muazzam güç hiç başını döndürmemişti. Beyaz Saray personeline karşı her zaman kibar ve sıcak davranmış, birinin bile doğum gününü atlamamıştı.

Sanki adamların adalarını işgal için kuşatmaya falan aldık...

Dünya kamuoyu birden onlara kötü bakmaya başladığı için paranoyak olmaya başladılar, dedi Donald Kem. Çin ve Rusya'nın demokrasiye kavuşmaları, Doğu Bloku ülkelerinin bağımsızlaşmaları, Güney Afrika'da serbest seçimlerin yapılması sonucunda bütün dünyanın dikkati Japonların çok kısa zamanda çok yol almış olmalarına çevrildi.

Başkan başını sallayarak Kern'i doğruladı. Bu ekonomik saldırganlıkları onları hırçınlaştırdı. Çeşitli pazarları ellerine geçirdikçe daha kibirli ve inatçı olmaya başladılar.

Fakat istedikleri biçimde bir ekonomik dünya yarattıkları için kimse onları suçlayamaz, dedi Jordan. Onların ticaret anlayışları bizimki gibi değil. Gelen tepkilere aldırmadan ticari fırsatları kullanmakta ve ticari zaaflardan yararlanmakta hiçbir ahlaksızlık görmüyorlar. Onların gözündeki, tek suç sistematik gelişmelerini engellemeye kalkmak. Doğrusunu isterseniz, İkinci Dünya Savaşı sonralarında biz de denizaşırı ticaret ilişkilerimizde bundan pek farklı değildik.

Sana hak vermek zorundayım, dedi Başkan. Şimdiki olsun, e'.kilerden olsun, önde gelen işadamlarımızdan çok azının bir aziz gibi dadandığını söyleyebilirim.

Kongre ve Avrupa Topluluğu ülkeleri şu sıralarda Japonya ile ticarete karşı sert tavırlar alma yolunda. Eğer ticari ambargo ve Japon kuruluşlarını

devletleştirme kararları alırlarsa, Tokyo uzlaşma olanakları arayacaktır, fakat Suma ve yandaşları misilleme yapmaya kararlı görünüyorlar.

Ama nükleer bir felaketle tehdit etmek...

Zaman kazanmaya çalışıyorlar, diye açıkladı Jordan. Dünya çapındaki ticari hamleleri, daha kapsamlı bir planın yalnızca bir parçası. Japonlar müthiş bir nüfus yoğunluğu içinde yaşıyorlar. Büyük bir kısmı yaşanmayacak kadar dağlık olan, Kaliforniya büyüklüğündeki bir alanda yüz yirmi beş milyon insan... Hiç söz etmedikleri uzun vadeli planlan, çok iyi eğitim görmüş milyonlarca insanı başka ülkelere ihraç edip, Japonya'ya bağlı ve onunla iyi ilişkileri koruyan koloniler oluşturmak. Brezilya buna bir örnek ama Hawaii ve Kaliforniya'ya son yıllardaki kitle halindeki göçleri düşünecek olursak, Amerika Birleşik Devletleri de bu sınıfa giriyor. Japonlarda varlıklarını sürdürme saplantısı vardır ve bizden farklı olarak, onlar onlarca yıl sonrasını da planlar. Ekonomik alışveriş yoluyla bütün dünyada büyük bir ekonomik toplum yaratıyorlar fakat bu toplum tümüyle Japon geleneklerine bağlı insanlardan oluşuyor. Ama Japonların bile fark etmediği bir şey, Suma'nın bu toplumun başına geçmekte kararlı oluşu.

Başkan önünde açık duran dosyaya bir kez daha baktı. Ve bu imparatorluğunu korumak için de başka ülkelere stratejik nükleer bombalar yerleştiriyor.

Japon hükümetini ve halkının büyük bir kitlesini suçlayamayız, dedi Jordan. Hiç kuşkum yok ki, Başbakan Junshiro, Hideki Suma ve yandaşı olan sanayiciler, maliyeciler ve yeraltı liderleri tarafından saptırıldı ve aldatıldı. Bu adamlar da gizlice bir nükleer depo yapıp Kaiten Projesi'ne giriştiler.

Başkan ellerini açtı. Belki de Junshiro ile bir toplantı yapıp ona öğrendiklerimizi açıklasam.

Jordan buna karşı çıktı. Şu anda hiç tavsiye etmem, efendim. Kaiten Projesi'nin başını koparacak fırsatımız çıkana kadar yapmayın.

Son kez toplandığımızda kumanda merkezinin yerini bilmiyordunuz.

Son edindiğimiz bilgilerle epey yaklaştık. Baskan, Jordan'a bir kat daha artan saygıyla baktı. İstihbarat şefinin ülkesine olan bağlılığını, daha lise öğrencisiyken bu alanda eğitim görerek başlattığı istihbarat hizmetinde geçirdiği onca yılı düşündü. Bu yılların ve onca stresin yıkımını da görebiliyordu. Jordan patlamış mısır yer gibi mide hapları tüketiyordu.

Bombalı otomobillerin patlatılmak üzere nereye yerleştirileceğini biliyor musunuz?

Buna Kern cevap verdi. Evet, efendim. Ekiplerimizden biri yeni bir otomobil gönderisini izlerken bu planı ele geçirdi. Suma'nın mühendisleri çok iyi hesaplanmış, şeytanca bir felaket hazırlamışlar.

Sanırım olabildiğince çok Amerikan yurttaşını öldürebilmek için en yoğun nüfuslu yerlere park edeceklerdir.

Tam tersine, Başkanım. En az can kaybına yol açacak stratejik yerleri seçmişler.

Anlayamadım.

Kern açıklamaya çalıştı. Amerika ve dünyanın sanayileşmiş kısımlarında otomobiller terkedilmiş alanlarda öyle bir sistematikle yerleştirilecekler ki, bunların eşzamanlı patlamaları yerden göğe yükselen bir elektromanyetik çarpıntı başlatacak. Bu da şemsiyeye benzeyen ve dünya çapında uydu haberleşmelerini kapatan bir zincirleme reaksiyon yaratacak.

Bütün radyo, televizyon ve telefon şebekeleri bir anda ortadan kalkacaklar, diye ekledi Jordan. Federal ve yerel hükümetler, askeri birlikler, polis ve şerif örgütleri, itfaiye, ambulanslar ve tüm ulaştırma bir anda duracak, çünkü hiçbiri haber almadan çalışamaz.

Haberleşmesi olmayan bir dünya, diye mırıldandı Başkan. Düşünmesi bile zor.

Bu tablo daha da korkunçlaşıyor, diye sürdürdü Kern. Çok daha beter oluyor. Bir mıknatısı bir bilgisayar disketi ya da teyp kasetinin yanında tutarsanız ne olur, bilirsiniz tabii, Başkanım.

Silinirler.

Kern başıyla doğruladı. Nükleer patlamaların meydana getirdiği elektromanyetik çarpıntı aynı işi görecektir. Her patlama noktasının yüzlerce mil çevresindeki her bir bilgisayar tümüyle silinecek. Modern bilgisayarlı dünyamızın belkemiği olan silikon cipler ve transistörler elektrik ve telefon devreleriyle antenlerden geçen bir akım karşısında savunmasızdır. Borulardan raylara, mikrodalga kulelerden binaların içindeki çelik desteklere kadar, metalden yapılmış ne varsa bu akımı iletecektir.

Başkan hayret dolu gözlerle Kern'e bakıyordu. Müthiş bir kargaşadan söz ediyoruz.

Evet, efendim, telafi edilemeyecek, korkunç sonuçları olan ulusal bir çöküntü. Bankaların, sigorta şirketlerin, küçük büyük bir sürü ticari kuruluşun, hastanelerin, süpermarketlerin, büyük mağazaların... bu listenin onu yok,

tümünün bilgisayara geçmiş oldukları kayıtlarla birlikte tabii tüm bilimsel hesaplar ve bilgiler de silinecek.

Her bir disket, her bir teyp mi?

Her evdeki, her ofisteki, dedi Jordan.

Kem gözlerini Başkan'dan ayırmıyordu. Modern otomobillerdeki ateşleme ve karbürasyon, dizel tren motorları, uçuşta bulunan uçakların kontrolü gibi belleğe dayalı tüm bilgisayar elektroniği de duracaktır. Bundan özellikle uçaklar büyük darbe alır, çünkü personeli el kontroluna geçmeden birçoğu düşer.

Şu anda önemli görünmeyen günlük gereçler de var, dedi Jordan. Mikrodalga fırınlar, video kayıt cihazları, güvenlik sistemleri... Son zamanlarda ne kadar korunmasız olabileceğini hiç hesaba katmadan fazlasıyla bel bağladığımız bilgisayar gemileri de var.

Başkan masanın üstünden bir kalem alıp sinirli sinirli masayla vurmaya başladı. Yüzü bir hayli gerilmişti. Amerikan halkının böyle bir darbe alıp gelecek yüzyıla felçli bir durumda girmesine izin veremem, dedi. Gerekirse nükleer silah depolarına ve patlatma kumanda merkezlerine, gerekirse nükleer bir saldırıyı ciddi olarak düşünmek zorundayım.

Bunu hiç tavsiye etmem, Başbakanım, dedi Jordan sakin bir kararlılıkla. Ancak en son çare olabilir.

Başkan dönüp ona baktı. Aklında ne var, Ray?

Suma’nın tesisi daha bir hafta kadar bağlantı sistemine geçemiyor. Bu arada bir sızma planı yapıp onu içten yıkalım. Eğer başarılı olursak, hiç neden yokken dost bir ülkeye saldırmakla suçlanıp büyük boyutlarda bir uluslararası tepki almaktan da kurtulursunuz.

Başkan sustu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Haklısın. Sonunda hiç kimsenin inanamayacağı gerekçeler açıklamak zorunda kalacağım.

Neler olduğunu ÇAST ekibimiz ve üçümüzden başka bilen olmadığı için zaman bizden yana, dedi Jordan.

İsabet, dedi Kern. Eğer Ruslar topraklarının yabancı nükleer başlıklarla dolu olduğunu bilselerdi, hiç duraksamadan Japonya'yı istila etmekle tehdit ederlerdi.

Bu da hiç iyi olmazdı, dedi Başkan.

Özellikle de Suma’nın bu çılgınca tehdidinden habersiz olan suçsuz Japonlar için, dedi Jordan düşüncesini biraz daha vurgulamak için.

Başkan ayağa kalkarak toplantıyı bitirdi. Dört gün, baylar. Tam doksan altı saatiniz var.

Jordan ve Kern birbirlerine bakıp sinirli sinirli gülüştüler.

Suma'ya saldırma planı onlar Oval Ofis'e girmeden önce hazırlanmıştı. Harekete geçilmesi için bir telefon yetecekti.

Kısım 37

Sabahın dördünde Maryland, Seneca yakınlarındaki devlete ait küçük iniş pisti terkedilmiş gibi görünüyordu. Dar asfalt şeridin iki yanında ışıklandırma yoktu, pilot için yol gösterecek tek işaret, pistin güney ucunun sonunu gösteren ve iki toprak yolun kavuştuğu kavşaktaki mavi cıvalı sokak lambalarıydı.

Sabah sessizliği jet motorlarının gürültüsüyle yırtılırken pistin ortası da bir çift far tarafından aydınlanmıştı. Gövdesinde CIRCLEEARTH AIRLINES yazılı jet yolcu uçağı piste indi ve bir süre yerde gittikten sonra bir Jeep Grand Wagoneer steyşın vagonun yanısıra durdu.

Uçağın yolcu kapısı açılıp, iki adam bagajlarıyla birlikte indikten tam üç dakika sonra uçak yine havalandı. Gürültüsü daha kulakları doldururken Amiral Sandecker, Pitt ve Giordino'nun ellerini sıkmaktaydı.

Kutlarım, dedi Sandecker. Çok başarılı bir iş yaptınız.

Sonuçları daha duymadık, dedi Pitt. Mancuso'nun gönderdiği tablo fotoğrafları adalardan birine uydu mu?

Uydu, dedi Sandecker. Anlaşıldığına göre bin yedi yüzlü yıllarda bir balıkçı burada karaya oturduktan sonra, balıkçıların dilinde odanın adı Ajima olarak kalmış. Fakat haritalardaki adı hep Soseki Adası olmuş. Daha sonra da, hep olduğu gibi, Ajima adı unutulmaya yüz tutmuş.

Yeri nerede? diye sordu Giordino.

Edo Kenti'nin doğusunda, sahilden yaklaşık altmış kilometre açıkta.

Pitt'in yüzü birden endişeyle gerildi. Loren'den haber var mı?

Sandecker başını salladı. Hayır. Yalnızca onun ve Diaz'ın sağ olduklarını ve gizli bir yerde tutulduklarını biliyoruz.

Bu kadar mı? dedi Pitt biraz sinirle. Ne bir soruşturma, ne onları kurtarmak için bir operasyon.

Bombalı otomobil tehdidi giderilene kadar Başkan’ın eli kolu bağlı.

Yatağım, diye inledi Giordino, Pitt'i sakinleştirmek için konuyu değiştirmeye çalışarak. Beni yatağıma götürün.

Pitt küçük İtalyana döndü. Şuna bakın. Almanya'dan hareket ettiğimizden beri

gözlerini açmadı.

Çabuk geldiniz, dedi Sandecker. Uçuş iyi geçti mi?

Çoğunda uyuduk. Batı'ya doğru geldiğimiz için zaman lehimize işledi. İyice uykumu almış durumdayım.

Frank Mancuso eserlerle mi kaldı? diye sordu Sandecker.

Evet, dedi Pitt. Tam uçağımız kalkmak üzereyken, Japon büyükelçiliğine ait parçaları toplayıp Tokyo'ya götürmesi için Kern'den talimat aldı.

Almanları yatıştırmak için bir kılıf, dedi Sandecker gülerek. Aslında eserler San Fransisco'da bir kasaya gidiyor. Zaman uygun olunca Başkan bunları iyiniyet gösterisi olarak Japon halkına takdim edecek. Sandecker Jeep'in koltuklarını işaret etti. Haydi, binin. Madem o kadar dinç hissediyorsun kendini, bırakayım da sen kullan.

Bana göre hava hoş. dedi Pitt.

Çantalarını aracın bagajına attıktan sonra Sandecker öne, Pitt'in yanına, Giordino'ysa arkaya oturup yola çıktılar. Ağaçların arasında gizlenen nöbetçi kulübesine geldiklerinde üniformalı bir güvenlik görevlisi çıktı, aracın içine bakıp, Sandecker'i görünce selam verdi ve eliyle geç işareti yaptı.

Üç kilometre gittikten sonra ana kavşaktan Washington'a sapan otoyola girdiler. O saatte trafik yok denecek kadar azdı. Pitt yüz on kilometre hızla gidiyordu.

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Sandecker dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu, fakat Pitt Amiral'in salt onları karşılamak için sıcak yatağından çıkmadığını tahmin edebiliyordu. Ağzında her zamanki gibi purosu yok, ellerini göğsünde kavuşturmuştu ki, bunlar onun adamakıllı gerilim içinde olduğunu gösteren belirtilerdi. Gözleri buz gibiydi. Mutlaka kafasının içinde ağır şeyler vardı.

Pitt ona yol açmaya karar verdi. Buradan nereye gidiyoruz?

Efendim? dedi Sandecker daldığı düşüncelerden silkinerek.

Devlet Baba bizim için ne hesaplar yapıyor? Umarım bir haftalık güzel bir tatil falandır.

Gerçekten bilmek istiyor musun?

Pek değil, ama nasıl olsa söyleyeceksiniz, değil mi?

Sandecker işi biraz olsun ertelemek için uzun uzun esnedi. Korkarım ikiniz yine bir uçak yolculuğuna çıkıyorsunuz.

Nereye?

Pasifik'e.

Pasifik'te nereye?

Palau'ya. Ekip ya da ekipten geriye ne kaldıysa, Operasyonlar Müdürü'nden yeni talimatlar almak için Bilgi Toplama ve Toplanma Noktası'nda biraraya gelecek.

Bu bürokratik fazlalıkları bir yana atarsak, Mel Penner'le buluşacağız, demek istiyorsunuz.

Sandecker gülümsedi, gözlerinde de belirli bir yumuşama oldu. Meselenin can damarına girmekte çok ustasın.

Pitt endişeliydi. Tepesindeki giyotinin düşmekte olduğunu sezebiliyordu. Ne zaman?

Tam tamına bir saat elli dakika sonra. Dulles havaalanından ticari bir uçakla gideceksiniz.

Keşke oraya iniş yapsaydık. Siz de buraya kadar araba yolculuğu yapmazdınız.

Güvenlik nedenleri var. Kern sizin terminale otomobille gelip, biletlerinizi alıp, Güney Denizleri'ne giden herhangi bir turist gibi yolculuk yapmanızın daha uygun olacağını düşündü.

Elbiselerimizi değiştirsek iyi olurdu.

Kern bir adam gönderdi, temiz giysilerinizi bir bavula yerleştirecek. Her şey düşünüldü.

Sağolsun, çok düşünceliymiş. Döndüğümde unutmayım da, şu güvenlik alarm sistemlerimi değiştireyim, yoksa...

Pitt konuşmayı kesip dikiz aynasındaki görüntüyü inceledi. Kavşaktan saptıkları andan beri aynı çift far arkalarından gelmekteydi. Son birkaç kilometre boyunca aynı uzaklığı korumuştu. Pitt gaza basıp hızı arttırdı. Aradaki aracın farları bir an geri kaldıysa da, sonra hemen ileri fırladı.

Bir terslik mi var? diye sordu Sandecker.

Peşimize takıldılar.

Giordino dönüp arka camdan baktı. Birden fazla araç var. Konvoy halinde üç minibüs.

Pitt düşünceler içinde dikiz aynasına baktı. Yüzünde hafif bir sırıtma yayılıyordu. Peşimizdeki her kimse, işi şansa bırakmıyor. Basbayağı bir müfreze göndermiş.

Sandecker aracın telefonuna sarılıp ÇAST ekibinin güvenlik numarasını çevirdi. Ben Amiral Sandecker! diye şifre sürecine boşvererek başladı. Capital Beltway'den güneye, Morning Side'a doğru yol alıyorum. Takip ediliyoruz...

Kovalıyor deseniz daha iyi olur, diye kesti Pitt. Arayı hızla kapatıyorlar.

Aniden ateş açıldı ve Jeep'in çatısı mermilerle delik deşik oldu. Daha da iyisi, dedi Giordino hiç istifini bozmadan. Kovalamayı da değiştirip, saldırıyorlar, deyin.

Sandecker iyice eğilip hızlı hızlı konuşarak bulundukları yeri ve gerekli talimatları verdi. Pitt gaz pedalına köküne kadar basmıştı. 5.9 litrelik V8'in yüksek torku cevap verince Jeep otoyolda birden 150 km. hıza ulaşıverdi.

Görevli ajan hemen devriye polislerini arayacak, diye açıkladı Sandecker.

Söyleyin, çabuk olsunlar, dedi Pitt, bir yandan da üç şeritli yolda araca zigzaglar yaptırarak.

Haksızlık ediyorlar, dedi Giordino. Tam koltuklar arasındaki yere çömelmişken yeniden açılan ateş salvosuyla aracın arka camlan tuzla buz olup ön camın da yarısı uçtu. Onların silahı var, bizim yok.

Sanırım bunun çaresine bakabilirim, dedi Pitt çabucak dönüp ona bakarak.

Nasıl?

Bu lanet olası otoyoldan çıkarak, burada çok kolay bir hedef oluyoruz. Bir kente girene kadar gireceğimiz her viraja dalacağız.

Phelps Point sapağına geliyoruz, dedi Sandecker başını biraz kaldırarak.

Pitt dikiz aynasına hemen bir göz attı. Minibüsler kılıf olarak ambulans rengine boyanmışlar, tepelerindeki mavi kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Fakat sirenlerini öttürmüyorlardı. Üç minibüs daha etkili bir ateş alanı yaratmak için bütün şeritleri kaplamıştı.

Pitt otomatik silahlarla ateş eden ve siyahlar giyinmiş adamları seçebiliyordu. Suikastı kim planlamışsa, her şeyi inceden inceye düşünmüştü. Her bir minibüste dört kişi olsa gerekti. On iki tepeden tırnağa silahlı adama karşı, aralarında,

silkelesen belki bir İsviçre çakısı çıkabilecek üç kişi...

Pitt durumu biraz olsun dengeleyebilecek bir şey düşündü. Phelps Point sapağına daha en az iki yüz metre vardı, fakat zaman yoktu. Bir dahaki salvo mutlaka onları havaya uçuracaktı. Frenlere basıp kuyruk lambalarıyla arkadan gelenleri uyarmadan aniden direksiyon kırıp Jeep'i yengeç gibi kaydırarak yandaki iki şeritten geçirdi ve yol kenarındaki setten aşağı ok gibi fırladı.

Zamanlama mükemmel olmuştu. Yeni ateş salvosu aracın az önce bulunduğu noktayı mermi yağmuruna tutmuştu, oysa o sırada Jeep çimlerle kaplı arazide biraz gidip, yarım metre suyla kaplı bir hendekten geçerek otoyola paralel bir yan yola çıkmıştı.

Takipçiler bir bir durup şaşkınlık içinde bakarlarken zaman kaybettiler. Onlar yeniden karar verip yan yola çıkana ve kovalamacaya devam edene kadar Pitt on saniye kazanmıştı.

İki gün içinde ikinci kez Pitt sanki Grand Prix yol yarışına katılmışcasına araba kullanıyordu. Ama profesyonel sürücülerin bir avantajları olurdu. Rüzgâra karşı kaskları ve vizörleri vardı. Soğuk sabah rüzgârı parçalanmış ön camdan Pitt'in yüzünü tokatlıyor, gözlerini kısıp, başını yan çevirmeye zorluyordu. İki yanı meşe ağaçlarıyla kaplı uzun bir yoldan geçtikten sonra nihayet yerleşim alanına girdiler. Pitt keskin virajlar alıyor, bir sokaktan sola sapıyor, karşısına çıkan ilk kavşakta yine sola sapıyor, derken bir sonrakinde sağa giriyordu. Minibüs sürücüleri ayrılıp kavşaklarda onun önünü kesmeye kalkışıyordı, fakat her defasında Pitt onlardan birkaç saniye önce varıp aralarından geçmeyi başarıyordu.

İnsanların yaşadığı konutların arasında olmalarına rağmen katiller ateş etmeye devam ediyorlar, bu sırada Pitt'i iyice sıkıştırıyorlardı. Pitt kendi ışıklarının tümünü söndürmüştü, fakat sokak lambaları gizlenmesine olanak vermiyordu. Bildiği bütün numaraları yapıyor, birkaç metre şuradan, birkaç saniye buradan kazanıyor, fakat takipçilerini bir türlü atlatamıyordu.

Pitt yeniden kente giren ağaçlıklı yola çıkmıştı. Bir benzin istasyonu, bir tiyatro ve birkaç küçük dükkânın önünden yıldırım gibi geçtiler. Bana bir nalburiye dükkânı bulun, diye seslendi.

Ne dükkânı? diye sordu Sandecker hayretle.

Nalburiye. Kentte mutlaka bir tane vardır.

Oscar Brown Nalburiye Mağazası, dedi Giordino. Otoyoldan girdiğimizde ilanı gözüme çarpmıştı.

Aklında her ne varsa bir an önce yap, dedi Amiral. Benzin göstergesinde kırmızı ışık yanıp sönüyor.

Pitt gösterge paneline baktı. İğne 'boş' bölümündeydi. Benzinin deposunu delmiş olmalılar.

Oscar Nalburiye az ilerde yolun sağında, diye duyurdu Giordino.

El feneriniz var mı? diye sordu Pitt Sandecker'e.

Torpido gözünde bir tane olacak.

Çıkarsanıza.

Pitt son bir kez aynaya baktı. Birinci minibüs iki sokak geride bir köşeden çıkmak üzereydi. Aracı yolun solundaki kaldırıma doğru çevirdi, sonra da direksiyonu tam sağa kırdı.

Sandecker şok içinde taş kesmişti,

Giordino dehşet içinde Eyvah, dedi.

Jeep bir an yalpaladı, fakat sonra dört teker çekişiyle kaldırımın üstüne çıkıp mağazanın boydan boya camlı vitrininden içeri daldı. İçerdeki tezgâhlar ve kasalar karanlığın içinde savrulup gidiyorlardı. İndirimli satışlar için sergilenen bahçe tırmıkları, araç geçerken kürdan gibi dört bir yana saçıldılar. Rafların arasındaki boşluktan geçerken bir sürü vida, somun, boru dirsekleri, civata havada şarpnel parçası gibi uçuşuyordu.

Pitt hâlâ durmuyordu. Sanki bir şey ararmış gibi kocaman mağazanın içinde tam gaz bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Peşinde de müthiş bir yıkım bırakarak. Jeep'in gürültüsüne bir de güvenlik alarmı katılmıştı.

Nihayet Pitt ön tamponunu bir vitrinli tezgâha dayadı, tabii tezgâhın camını kırarak... Hâlâ yanınakta olan tek farın aydınlığında yirmi otuz kadar tabanca, duvarın dibindeyse sıralanmış tüfekler ve çifteler vardı.

Vay hergele vay, dedi Sandecker hayranlıkla.

Kısım 38

Silahlarınızı seçin, diye bağırdı Pitt alarm sisteminin feryatları arasında.

Sandecker çoktan harekete geçmişti. El fenerini kolunun altına sıkıştırmış, cephanenin bulunduğu dolaba atılmıştı. Evet, beyler, ne arzu ederdiniz?

Pitt bir çift Colt tabanca aldı, içindeki şarjörleri boşalttı. Kırk beşlik otomatik!

Sandecker dolabın içini birkaç saniye karıştırdıktan sonra aradığı kalibreyi buldu. Pitt'e iki kutu attı. Winchester gümüş uçlu. Sonra Giordino'ya döndü. Sana ne lazım, Al?

Giordino raftan üç tane Remington1100 çifte almıştı. On iki kalibrelik, çift yüklü.

Üzgünüm, dedi Sandecker aramaya gerek görmeden. Giordino'ya birkaç kutu çifte fişekliği verdi. Sana ancak dört numara magnum, geyik kurşunu verebiliyorum. Sonra da hemen eğilip boyaların satıldığı reyona koştu.

Çabuk, ışığınızı söndürün, diye uyardı Pitt, kendisi de aracın tek famı tabancasının kabzasıyla kırarak.

Minibüsler sokağın başında, durmuşlar, mağazanın içindekiler tarafından görünmüyorlardı. Katiller üstlerindeki ninja giysileriyle çabucak ve sessizce araçlarından indiler. Mağazaya kadar olan yolu ağır ağır, durarak geçtiler.

Jeep'i ve içindekileri paramparça etme planları Pitt'in otoyoldan hiç beklenmedik sapmasıyla suya düşmüştü. Şimdi, oracıkta yeni bir taktik geliştirmek zorundaydılar. Serinkanlılıkla düşünüp, durum muhakemesi yaptılar.

Aşırı güvenli oluşları doğru düşünmelerine engel oluyordu. Kurbanlarından karşı ateş beklemedikleri ve onların silahsız olduklarına kesinlikle inandıkları için bir an önce mağazanın içine girip işlerini bitirmek istiyorlardı.

Ekibin şefi adamlarına dikkat|i olmaları için işaret etti. Bir kapının eşiğinde durup harabeye dönmüş mağazanın karanlık içine baktı. Sokak lambasının aydınlığında yerlere saçılmış olan mallardan başka bir şey görünmüyordu. Jeep gölgelerin içinde kaybolmuştu. Alarm gürültüsü ise başka bir ses duymasına engel olmaktaydı.

Civardaki mağazaların üstündeki dairelerde bir bir ışıklar yanmaya başlayınca durumu incelemesi biraz aceleye geldi. Bir sürü insanın gelip de tanık olması

işine gelmiyordu. Üstelik bir de polis tehlikesi vardı. Şerif ve yardımcılarının olay yerine gelmeleri birkaç dakikadan fazla sürmezdi.

Derken yapmış olduğu bir yanlış değerlendirme onu ölümcül bir hataya yöneltti. Jeep'deki adamların çarpma sırasında ağır yaralı oldukları, ya da korkudan bir köşeye büzülmüş olduklarım varsaydı ve adamlarından bir kısmını mağazanın arkasını kapatmaları için göndermedi.

Jeep'e koşup kurbanlarının işini bitirip minibüslere dönmek için üç dakika zaman tanıdı. Öldürme işi çabuk ve kolay olur, diye düşündü. Önlem olsun diye, sokak lambasını ateş edip sokağın karanlık olmasını, dolayısıyla adamlarının arkadan gelen ışıkla siluetlerinin görünmemesini sağladı. Bir ıslıkla işaret verip silahların hazır olmasını, 5.56 milimetrelik 51 mermi atan Sawa otomatik tüfeklerinin emniyet mandallarının açılmasını emretti. Sonra üç kez kısa ıslık öttürdü ve hep birlikte vitrinden içeri girdiler.

Karanlığın içinde yağ gibi kayarak vaziyet aldılar. İlk giren altı adam namlularıyla her yeri tarıyorlar, karanlığın içinde görebilmek için gözlerini zorluyorlardı.

Aniden ucunda yanan bir kumaş parçası sarkan beş galonluk bir boya tineri kutusu adamların arkasına düştü ve mavi turuncu alevler çıkararak kaldırımda patladı. Aynı anda Pitt ve Giordino ateş açarlarken, Sandecker de yanıcı sıvıyla dolu bir kutu daha gönderdi.

Pilt her iki eliyle ateş ediyordu, fakat dikkatle nişan alamıyordu. Açtığı salvo ateşle pencerenin sağındaki üç adamı devirdi. Bunlardan biri yıkılmadan önce kısa bir ateş açtı ve raflardaki boya kutularını parçaladı.

Giordino soldaki ilk adamı vurdu ve adamı pencereden dışarı fırlattı. Diğer ikisi karanlıkta yalnızca gölgelerdi, ama Remington boşalana kadar onlara ateş etti. Sonra onu bırakıp doldurulmuş ikinci tüfeği aldı ve karşıdan ateş kesilene kadar atışı sürdürdü.

Pitt tabancalarını yeniden doldurup dükkânın önündeki alev ve dumana baktı. Ninja giysili katiller kaybolmuşlar, deli gibi siper arıyorlar, ya da yüksek olan kaldırımın arkasına gizlenmeye çabalıyorlardı. Ama kaçmamışlardı. Hâlâ oradaydılar ve her zamanki gibi tehlikeliydiler. Kovanlarına çomak sokulmuş eşek arıları gibi öfkeli olduklarından Pitt'in hiç kuşkusu yoktu.

Yeniden toplanıp bir daha saldıracaklardı, fakat bu kez daha kurnazca ve daha temkinli olarak. Bütün binanın, içindeki adamlarla birlikte kül olması birkaç dakikayı geçmezdi.

Amiralim? diye seslendi Pitt.

Buradayım, diye karşılık verdi Sandecker. Boya reyonunda.

Ziyaretimiz fazla uzadı. Al ve ben burasını korurken siz de bir arka kapı bulabilir misiniz?

Hemen gidiyorum.

Sen iyi misin, ahbap?

Giordino elindeki Remington'u salladı. Yeni delik açtırmadım.

Gitme zamanı geldi. Uçağa yetişmemiz gerek, değil mi?

Anlıyorum.

Pitt öldürmüş olduğu yabancıların cesetlerine son bir kez baktı. Cesetlerden birinin yüzündeki maskeyi sıyırdı. Alevlerin aydınlığında Asyalı bir yüz gördü. İçinde büyük bir öfke kabardı. Kafasının içinde Hideki Suma adını taşıyordu. Hiç karşılaşmamış olduğu, yüzünün neye benzediğini bile bilmediği bir adam. Fakat Suma'nın nasıl bir çamur ve kötülüğü temsil ettiğini bildiğinden öldürdüğü adamlar için hiç üzüntü duymadı. İçinde büyük bir kararlılık vardı; bunca ölüme ve kargaşaya neden olan adam da mutlaka ölmeliydi.

Kereste bölümünden, diye seslendi Sandecker. Yükleme havuzuna açılan bir kapı var.

Pitt Giordino'yu kolundan tuttu ve onu öne itti. Sen önden git, ben seni korurum.

Remington'lardan birini kapan Giordino rafların arasından sıyrılıp gözden kayboldu. Pitt dönüp Colt'larla son bir kez ateş açtı. Tetikleri o kadar hızlı çekiyordu ki, tabancalar makineli tüfek gibi ateş ediyorlardı. Sonra iki silah da boşaldı. Pitt bunları yanına alıp parasını sonra ödemeye karar verdi ve tabancaları kemerine sokup kapıya doğru koştu.

Az kalsın da yetişiyordu.

Altı adamını kaybettikten sonra her zamankinden daha temkinli olan katillerin lideri artık her yanı alevlerle kaplı mağazanın içine bir çift,şok bombası fırlatıp ardından da otomatik silahıyla taradı. Kurşunlar Pitt'in yakın çevresine yağmur gibi yağdı.

El bombaları patlar patlamaz şok dalgaları tavanı çökertip Phelps Point'de bulunan bütün pencereleri zangır zangır sarstı. Mağazanın yerinde hâlâ ayakta duran duvarlardan başka bir şey kalmamıştı.

Bu son patlama Pitt'i koşarken arkadan yakaladı ve onu arka kapıdan, yükleme havuzundan fırlatıp, mağazanın arkasındaki bir dar sokağa çarptı. Sırtüstü düşünce soluğu kesilmişti. Giordino ve Sandecker gelip onu yerden kaldırdılar ve bitişik evin bahçesinden geçerek caddenin karşısındaki parkın bando platformuna kadar geldiler. Burada güvenlikte sayılırlardı.

Elektrik kabloları yanınca alarm sesi de kesilmiş, artık yaklaşmakta olan şerif ve itfaiye ekibinin sirenleri duyulabiliyordu. Orada, bando sahnesinin çatısı altında, bitkin ve epey hırpalanmış, ama yine de sağ olduklarına şükreder durumda beklerlerken Giordino her zamanki esprilerinden birini döktürdü.

Yoksa söylediğimiz bir şeye mi bozuldular?

Kısım 39

Las Vegas'ta bir cumartesi gecesiydi, cadde pırıl pırıl ışıklar allında boyaları parlayan otomobillerle doluydu. Tıpkı karanlık bastıktan sonra ışıl ışıl mücevherler içinde açılıp saçılan, zarif ve yaşlı fahişeler gibi, Las Vegas Bulvarı'ndaki eski oteller de hiç iç açıcı olmayan dış mimarilerini göz kamaştırıcı reklam lambalarıyla gizliyorlardı.

Kumarhanelerin egzotik pırıltıları ve genelev taklidi dekorasyonları kumar masalarındaki krupiyeler gibi boğucu ve kişiliksizdi. Zamanla eski hava kaybolmuş, artık müşteriler bile, eskiden yemekli şovlara görkemli giysilerle gelirlerken, artık kısa kollu gömlek ve şortla gelmeye başlamışlardı.

Stacy başını üstü açık Avanti marka otomobilin koltuğuna yasladı ve gözucuyla otellerin şov reklamlarına baktı. Uzun sarı saçları çöl rüzgârıyla uçuşuyordu. Burasını bir turist olarak ziyaret edip tadını çıkarmak isterdi, fakat kesinlikle iş için gelmişler, aldıkları talimata göre Weatherhill ile balayına çıkmış bir çift rolü oynayacaklardı.

Kumar oynamak için ne kadar paramız var? diye sordu Stacy.

Vergi mükelleflerinin cebinden çıkan iki bin dolar, dedi Weatherhill, dikkatini trafikten ayırmadan.

Stacy güldü. Bununla kollu makinelerde ancak bir iki saat idare edebilirim.

Kadınlar da nedense hep kollu makineleri sever, dedi Weatherhill. Öyle kol gibi şeyleri tutmak hoşlarına gidiyor herhalde.

Ya erkeklerin bilardo ıstakalarını ellerinden düşürmeyişlerine ne demeli?

Acaba Pitt olsa buna ne cevap verirdi, diye düşündü Stacy. Mutlaka şoven ve iğneli bir şeyler söylerdi. Fakat Weatherhill pes etti. Hazırcevaplıkta iddiası yoktu. Los Angeles'den kalkıp çöl boyunca buraya gelene kadar Stacy'ye nükleer uzay uçuşuyla ilgili bir konferans verip sıkıntıdan bayıltmıştı.

Weatherhill bombalı otomobilleri taşıyan kamyondan kaçtıktan sonra Stacy'le birlikte Los Angeles'e dönmeleri emredilmişti. Onların yerini başka bir gözlem ekibi almış, kamyonu Las Vegas'taki Pasifıc Paradise Hotel'e kadar izlemişti. Verdikleri rapora göre otomobiller burada bir yeraltı park yerinde güvenli bir mahzene kapatılmıştı.

Jordan ve Kem, Stacy ve Weatherhill için yeni bir operasyon başlatarak,

otomobillerden birinden bir klima kompresörü çalmalarını istediler. Bu işlem Weatherhill kamyondayken yapılamayacak denli tehlikeliydi, üstelik Weatherhill'in vermiş olduğu boyutlarda ^parçanın bir taklidinin yapılması için zaman yoktu.

İşte, otel burası, dedi Weatherhill başıyla neon palmiye ağaçları ve oynaşan yunus balıklarıyla süslü dev ilam göstererek. Otelin reklam ışıkları dünyanın en büyük su şovunu sunduklarını belirtiyordu. Ana binanın çatısındaki başka bir ilandaysa pembe, mavi ve yeşil renklerle otelin adı yazılıydı.

Otel açık maviye boyanmış betondan inşa edilmiş, odaların pencereleri yuvarlak gemi lumbozlarına benzetilmişti. Bunu yapan mimarı T-cetveliyle dövmek gerek, diye düşündü Stacy.

Weatherhill ana giriş kapısından girip, tropikal orman görünümü verilmiş, sayısız kaydırak ve çağlayanla süslenmiş bir yüzme havuzunun yanından geçti.

Stacy hâlâ otelin çirkin yapısını seyrediyordu. Hideki Suma'nın sahip olmadığı bir şey var mı?

Pasifle Paradise onun dünyanın çeşitli yerlerinde sahip olduğu on sayfiye otelinden yalnızca biri.

Acaba Nevada Kumar Komisyonu bu kumarhanenin altında dört tane nükleer bomba olduğunu bilseydi, ne yapardı?

Fazla umursamazlardı, dedi Weatherhill. Yeter ki Suma’nın dağıtıcıları makinist olmasın.

Makinist mi?

Yani kumarhanenin adamı olup hile yapanlar.

Otel kapısı önünde durdu ve bagajdan bavullarını alan kapıcıya bahşiş verdi. Bir görevli otomobili park ederken onlar da resepsiyona gelip kayıt oldular. Stacy ağzı kulaklarında, yeni gelin rolü yapmaya çalışıyordu, fakat kendi gelinlik günlerini hatırlamakta güçlük çekmekteydi.

Odalarına gelince Weatherhill komiye bahşişini verip kapıyı kapadıktan sonra hemen bir bavulu açıp içinden otelin projesini çıkararak yatağın üstüne yaydı.

Otomobilleri yeraltında üçüncü katta bir mahzene saklamışlar, dedi.

Stacy gözlemci ekiplerden birinin çıkardığı tüm mahzen katlarını gösteren planı inceledi. Yanısıra ekibin raporu da vardı. Üzerine çelik kat çekilmiş çifte betondan, diye yüksek sesle okudu raporu. Bir büyük çelik kapı tavana kadar

yükseliyor. Güvenlik kameraları ve ikisi Dobermanı olan üç nöbetçi. Demek ki ön cepheden girmeyeceğiz. Elektronik sistemlerini altetmek kolay, ama insan faktörü ve köpekler işi sadece ikimizin başaramayacağı kadar zorlaştırıyor.

Vantilatörden gireriz, dedi Weatherhill biraz düşündükten sonra.

Neyse ki bir tane varmış.

İnşaat yönetmeliklerinde yeri olan bir zorunluluk. Betonun genleşip büzülmesini önlemek için havalandırma olmazsa, çatlaklar oluşup otelin temelini etkileyebilir.

Havlandırma deliği nereden başlıyor?

Çatıda.

Bizim gereçler için çok uzun mesafe.

Yeraltı park katındaki bir ambardan giriş yapabiliriz.

Benim girmemi ister misin?

Weatherhill hayır anlamında başını salladı. Sen daha ufak yapılısın, ama nükleer aygıtlar benim işim. Sen bağlantıları halledersin, girişi ben yaparım.

Stacy projede havalandırma tünelinin boyutlarına baktı. Epey sıkışık olacak. Umarım klostrofobin yoktur.

Ellerinde spor çantaları, üstlerinde beyaz tenis kıyafetleriyle, Stacy ve Weatherhill otel kortlarında oynamaya giden bir çift gibi, hiç dikkat çekmediler. Boş bir asansör yakaladıktan sonra yeraltı garajının ikinci katına indiler ve Weatherhill’i tam beş saniye uğraştıran kilidi açtıktan sonra buradaki ambar odasına girmeyi başardılar.

Odanın içi buhar ve su boruları, ısı ve nem derecelerini gösteren dijital göstergelerle doluydu. Bir dizi dolapta ise süpürgeler, paspaslar ve temizlik malzemeleri bulunuyordu.

Stacy hemen spor çantalarını açıp içlerinden çeşitli gereçler çıkararak yere yaydı. Bu sırada Weatherhill de üstüne tek parça naylon bir tulum giyerek beline bir Delta kuşakla vücut boyunduruğu taktı.

Stacy geniş çaplı bir namlusu olan ve adına, nedense 'fasulya tabancası' denilen yaylı bir piston tüpü monte etti. Sonra da bunu 'kirpi' dedikleri, yuvarlak paten tekerlekleri ve ortasında bir makara olan tuhaf bir nesneye iliştirdi. Üç tane, değişik uzunluklarda naylon ipi de 'kirpiye' ve 'fasulya tabancasına' bağladı.

VVeatherhill havalandırma sisteminin projesine son bir kez daha baktı. Çatıdan inen geniş bir dikey şaft, her kattan geçerken yatay olarak gelen daha küçük tünellerle birleşiyordu. Bombalı otomobillerin bulunduğu yere açılan tünel bulundukları yerin altında, alt katın da tavanı arasından geçiyordu.

Weatherhill pille çalışan küçük bir elektrik testeresi alıp ince saç duvarda genişçe bir delik kesmeye başladı. Üç dakika sonra çıkardığı parçayı bir yana koydu ve fenerini tünelin içine tuttu.

Arabaların bulunduğu yere doğru sapmadan önce bir metrelik bir düşüş var.

Ondan sonra ne kadar kalıyor? diye sordu Stacy.

Projeye bakılırsa, yaklaşık on metre kadar.

Tünelin dikeyden yataya geçtiği yerdeki dirsekten geçebilecek misin?

Soluğumu tutarak geçerim, dedi Weatherhill sırıtarak.

Radyo kontrolü yapalım, dedi Stacy eline minicik bir mikrofon ve alıcı alıp.

Weatherhill arkasını dönüp bileğindeki küçük vericiye bir şeyler fısıldadı. Deneme, deneme. Beni işitiyor musun?

Net. Ya sen beni?

Güzel.

Stacy cesaret vermek için ona bir sarıldıktan sonra hava boşluğuna eğilip fasulya tabancasının tetiğini çekti. Yay güçlü piston kirpiyi karanlığın içine fırlattı. Tekerlekleri sayesinde kirpi bütün dönemeçleri rahatça geçti ve bir süre sonra, mahzenin duvarındaki hava filtresine çarparak durdu. Stacy bir tetik daha çekerek kirpiden ikili bir çubuk çıkmasını ve bunun tünelin iki duvarına sağlam bir şekilde tutunmasını sağladı.

Umarım spor salonunda antrenman yapmışsındır, dedi Weatherhill, ipin ucunu boyunduruğuna bağlayarak. Yoksa o küçük kaslarının birazdan çekeceği var.

Stacy gülüp ona bir ipe geçirdiği makarayı ve ipi bağladığı su borusunu gösterdi. İşi bunlar yapacak, dedi kurnaz bir gülüşle.

Weatherhill küçük el fenerini bileğine bağladı. Çantasından klima kompresörünün tıpatıp aynısı olan taklidini aldı. Biraz sonra çalacağı kompresörün yerine bunu koyacaktı. Sonra da, Eh, artık gideyim bari, dedi.

Dikey şafta eğildi ve başaşağı, yavaşça kendini bıraktı. Bütün ağırlığını ipin ucundaki Stacy taşıyordu. Tünelin bu kısmında bol yer vardı, fakat dirsekten

yatay tünele geçince yılan gibi sürünüp vücudunu bükmesi gerekti. Dar kıvrımdan geçebilmek için sırtüstü döndü. Az sonra tünele girmeyi başardı.

Peki, Stacy, çekebilirsin, diye bilek radyosuna seslendi.

Sığabildin mi?

Ancak nefes alabiliyorum.

Stacy ellerine eldiven geçirip kirpinin makarasından geçen ve Weatherhill'in boyunduruğuna bağlı olan ipin ucunu çekmeye başladı.

Havalandırma tünelinin daracık boşluğunda Stacy onu çekerken, Weatherhill'in ona yapabileceği tek yardım, çekildiği anlarda soluğunu boşaltması oluyordu. Naylon giysi içinde adamakıllı terlemeye başladı. Hava tün ellerinde klima yoktu ve otelin çatısındaki delikten içeri giren havaysa sıcak ve boğucuydu.

Stacy de bulunduğu yerdeki havadan pek hoşnut sayılmazdı. Odanın içinden geçen borular buradaki ısıyı ve nemi fin hamamına çevirmişti.

Sekiz dakika sonra Weatherhill, Kirpiyi ve hava filtresini görebiliyorum, diye haber verdi.

Beş dakika sonra hava filtresine ulaştı. Projelerde mahzenin içinde TV kamerası görünmüyordu, fakat Weatherhill emin olmak için gözlerini karanlığa alıştırıp iyice bakındı. Bununla da yetinmeyip, tulumunun kol cebinden küçük bir sensör çıkarak lazer ya da ısıarayan tarayıcı var mı diye kontrol etti. Hiçbiri yoktu.

İçinden güldü. Onca gösterişli güvenlik önlemlerinin tümü mahzenin dışındaydı; pek çok güvenlik sisteminde bu hata yapılmaktaydı.

Hava filtresine ince bir tel bağlayıp yavaşça yere sarkıttı. Kirpinin bir düğmesine basarak duvarlara tutturan çubukları çekti ve sonra sahte kompresörü yavaşça aşağı sarkıttı. Sonra da kendisi, başaşağı, usulca mahzenin beton zeminine kıvrıldı.

İçerdeyim, diye seslendi Stacy'ye.

Seni işitiyorum.

Fenerini mahzenin içinde gezdirdi. Kalın beton duvarlar arasında bombalı otomobiller daha da ürkütücü görünüyorlardı. Böyle bir yerde bombaların yapabileceği korkunç tahribatı düşündü.

Weatherhill boyunduruğunu çözüp en yakın otomobile yürüdü ve bacağındaki

gereç kutusunu çıkarıp otomobilin çamurluğu üstüne koydu. Sahte kompresörü de yere bıraktı. Aracın içine bakmaya gerek görmeden hemen motor kapağını kaldırdı.

Bir süre gerçek bomba ünitesine bakıp bir değerlendirme yaptı... Şifreli bir radyo sinyaliyle patlayacak biçimde yapılmıştı. Bu kadarını biliyordu. Ani bir hareket ya da sarsılma sonucu patlayacağı kuşkuluydu. Suma'nın nükleer bilimcileri yüksek hızlarda ve bozuk yollarda giden bir otomobil içindeki sarsıntıyı hesaba katmış olmalıydılar. Fakat Weatherhill işi şansa bırakmak istemiyordu, özellikle de Divine Star'daki patlamaya neyin sebep olduğunu kimse bilmediği için.

Weatherhill kafasındaki bütün kötü düşünceleri kovup işe koyuldu. Kompresörün basınç hortumlarını söktü, tahmin ettiği gibi anten görevi yapan sarımlar bu hortumlardan birinin içine gizlenmişti. Sistemin elektronik işi kendisinin de tasarladığı gibiydi. Sarımların elektrik uçlarını özenle söküp devreleri koparmadan, sahte kompresöre taktı. Artık rahat rahat kompresörü tutan vidalan çıkarabilirdi.

Bombayı arabadan çıkardım, diye rapor verdi. Şimdi değiştirmeyi yapıyorum.

Altı dakika sonra sahte kompresör aslının yerini almış ve bağlantı yapılmıştı.

Çıkıyorum.

Seni çekmeye hazırım, dedi Stacy.

Weatherhill yeniden havalandırma deliğine dönüp boyunduruğunu taktı. Birden, mahzenin karanlığı içinde daha önce fark etmemiş olduğu bir şey gözüne çarptı.

Otomobilin ön koltuğunda bir şey oturuyordu.

El fenerini mahzenin içinde gezdirdi. Dört otomobilin de direksiyonu başına bir çeşit mekanizma oturtulmuştu. Mahzenin içi serin olmasına rağmen Weatherhill sırılsıklam terliyordu. Bir elinde feneri, diğeriyle yüzünde biriken teri silip en yakın otomobilin ön camına eğildi.

Direksiyon başındaki şeye mekanik bir adam, hatta robot bile demek zordu. Baş yerinde bilgisayarlı bir görüntü sistemi, metal bir omurga ve göğüs yerinde elektronik dolu bir kutu. Üç parmaklı, pençe benzeri eller direksiyonu tutuyordu. Kollar ve bacaklar, normal eklem yerlerindeydi, fakat insan organlarına benzemeleri için hiçbir çaba gösterilmemişti.

Weatherhill birkaç dakika bu robot sürücüye bakıp belleğine dizaynını

yerleştirdi.

Bilgi ver, lütfen, diye seslendi Stacy; Weatherhill’in gecikmesinden endişelenmişti.

İlginç bir şey buldum, diye karşılık verdi. Yeni bir aksesuar.

Biraz çabuk olsan iyi edersin.

Weatherhill de bir an önce çıkmak istiyordu zaten. Otomobilleri önce planlanmış hedeflerine götürmek için bekleyen robotlar birden ona birer iskelet gibi göründü. İpleri boyunduruğuna takıp yere uzandı, ayaklarını kaldırıp duvara dayadı. Çekmeye başlayabilirsin.

Stacy bir ayağını bir boruya dayayıp kirpideki makaradan dolanan ipi çekmeye başladı. Öbür yanda Weatherhill'in ayaklan hava filtre boşluğuna ulaşmış, tıpkı girişinde olduğu gibi, çıkışında da sırtüstü vaziyet almıştı. Ama bu kez elinde, içinde bir nükleer bomba olan bir kompresör vardı.

Tümüyle şaftın içine girince Stacy'ye seslendi. Şimdi biraz dur,da,k irpiyi çekip, hava filtresini takayım. Ziyaretimizi belli etmenin bir anlamı yok.

Weatherhill kirpiyi yeniden yerleştirip, demir çubuklarını tünelin duvarlarına dayadıktan sonra mahzen zemininde duran hava filtresini yukarı aldı ve yerine vidaladı. Sonra da iyice gevşeyip, kendini rahat bıraktı. Yukarı çekilmesi sırasında yapabileceği bir şey yoktu, bütün yük Stacy'deydi. Yalnızca kucağındaki bombaya bakıyor, acaba ne kadar ömrü kaldığını düşünüyordu.

Ayakların göründü, dedi Stacy neden sonra. Kol kasları artık iyice uyuşmuş, aşırı çabayla kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Daracık yatay şaftın dışına çıkarken Weatherhill de elinden geldiğince kendisini iterek ve yukarı çekerek Stacy'ye yardımcı oldu. Dikey şafta geldiği zaman artık bombayı omzu üzerinden geçirip uzatabileceği kadar yer vardı. Bombayı uzattı ve Stacy'ye verdi. Stacy bunu yumuşak bir beze sardıktan sonra spor çantasının içine soktu. Yeniden hava deliğine dönüp Weatherhill'in çıkmasına yardım etti.

Weatherhill iplerden ve boyunduruğundan kurtulurken, Stacy de kirpiyi yukarı çekip spor çantasına yerleştirdi. Weatherhill yeniden tenis kazağını ve şortunu giyindi, bu arada Stacy de saç duvardan kestikleri parçayı yerine yapıştırdı.

Herhangi bir engel çıktı mı? diye sordu Weatherhill.

Hayır. Birkaç kişi arabasını park ettikten sonra buradan geçtiler, ama otel

personelinden kimse gelmedi. Stacy spor çantasına baktı. Şunun içinde bir nükleer bomba olduğuna inanmak olanaksız gibi.

Weatherhill başını sallayarak doğruladı. Hem de bu kocaman oteli buhar haline getirecek güçte.

Herhangi bir sorun? diye sordu Stacy.

Olmadı, ama dostumuz Suma'nın yeni bir numarasını çıkardım, dedi naylon tulumunu ve boyunduruğu bir torbaya sokuşturarak. Otomobillerin robot sürücüleri var. Bombalan patlama noktalarına götürmek için insan kullanmıyorlar.

Vay alçak. Yorgunluk ve gerilim yerini büyük bir öfkeye bırakmıştı. Hiçbir duygusallığa yer yok. Vicdan azabıyla bu görevden cayma olasılığı, eğer polis arabayı durdurursa sorgu sırasında kaynağı ele verecek kimse yok.

Suma bugün bulunduğu yere budala olduğu için gelmedi. Doğrusu kirli işini robotlara yaptırmak çok akıllıca. Robot teknolojisinde Japonya dünya birincisidir ve bir soruşturma yapılacak olsa Edo Kenti'nde mutlaka bunların dizaynı ve üretimi yapıldığı çıkar ortaya.

Birden aklına gelen bir şeyle Stacy'nin gözleri büyüdü. Sesi kısılmıştı. Ya patlatma merkezinde de insan yerine robot kullanıyorsa?

Weatherhill spor çantasının fermuarını çekti. Bu Jordan'ın sorunu. Ama benim tahminim, oraya girmenin neredeyse olanaksız olduğu.

O zaman Suma'nın bağlantı sistemini kurmasına ve bombaları patlayacak duruma getirmesine engel olamayacağız.

Belki de onu durduramayabiliriz, dedi Weatherhill. Olanaklarımız onunkilerin yanında çok yetersiz kalıyor.

Kısım 40

Üzerindeki, hiç de geyşalarınkine benzemeyen kısa kimonosu belinden bir kuşakla bağlı olan Toshie başını eğerek saunadan çıkan Suma'ya büyük, yumuşak bir havlu uzattı. Suma havluyu vücuduna sardı ve alçak bir tabureye oturdu. Toshie diz çöküp onun ayaklarına masaj yapmaya başladı.

Toshie, Suma ona rastladığında, yoksul bir balıkçının sekiz çocuğundan dördüncüsüydü. Küçüklüğünde erkek çocukların dikkatini çekmeyen sıska ve çirkin sayılabilecek bir çocuktu, fakat zamanla gelişerek çok orantılı, güzel bir vücuda ve pek çok Japon kızını kıskandıracak göğüslere sahip oldu. Giderek yüz hatları da ideal biçimini alarak, kapkara, iri gözleriyle çok güzel bir yüz gelişti.

Bir akşamüstü Suma yürüyüş yaptığı sırada onu kıyıda, denize ağ atarken görmüştü. Batmakta olan güneşin altın rengi ışınları altında ve ıslandığı için neredeyse saydamlaşan ince giysisiyle Toshie Suma'yı büyülemişti.

Suma onunla hiç konuşmadan, gidip kimliğini öğrendi, daha yıldızlar belirmeden babasını bulup Toshie'yi ondan satın aldı. Yoksul balıkçı o günden sonra adanın en zengin adamı ve en modern elektronik donanımı olan bir balıkçı teknesinin sahibi olmuştu.

Önceleri Toshie ailesinden ayrı kalmanın şokunu ve kederini yaşadıysa da, zamanla Suma'nın zenginliğine ve gücüne kapıldı. Suma'nın sekreteri ve metresi olarak oynadığı boynu bükük rolü bir bakıma seviyordu. Suma ona en iyi özel öğretmenleri tutarak çeşitli diller, ticaret, maliye konularım öğrenmesini sağladığı gibi, moda ve sosyete dünyasının incelikleriyle, sevişme sanatının püf noktalarını da öğretmişti.

Toshie Suma'nın kendisiyle hiç evlenmeyeceğini biliyordu. Daha birçok kadın vardı, hem Suma tek bir kadına bağlanıp âşık olabilecek bir insan değildi. Fakat ona karşı nazik davranıyordu ve Toshie biliyordu ki, zamanı gelip de, yerini bir başka kadına devredeceğinde Suma kendisine çok cömert davranacaktı.

Üstünde kuş desenli, sarı bir rob bulunan Kamatori alçak, lake bir masada oturmuş, karşısındaki Roy Orita'yla çaylarını yudumluyorlardı. Patronlarına olan saygılarından ikisi de önce Suma'nın konuşmaya başlaması için sabırla beklemekteydiler.

Suma bir süre onları yok sayarak, Toshie'nin yaptığı masajın tadını çıkardı. Kamatori Suma'nın sert bakışlarına yakalanmamak için gözlerini kaçırıyordu. O

hafta ikinci kez başarısız olmuş, adamakıllı aşağılanmıştı.

Demek ki senin o ahmaklar takımı başaramadılar, dedi Suma en sonunda.

Bir terslik olmuş, dedi Kamatori, hâlâ gözleri yerde.

.Terslikmiş! diye gürledi Suma. Felaket desen, daha doğru olur.

Pitt, Amiral Sandecker ve Giordino denen o adam çok şanslıymışlar.

Şans mans yok. Senin katillerin sadece Amerikalıların canlarını kurtarmada ne denli becerikli olabileceklerini hesaba katmadılar.

Profesyonellerin ne yapacakları az çok tahmin edilebilir, dedi Kamatori çürük bir gerekçe bularak. Siviller hiçbir kurala uymuyor.

Suma durması için Toshie'ye işaret etti. Kaç adam kaybettin?

Liderleri dahil, yedi kişi.

Hiçbiri yakalanmamıştır, umarım.

Yerel polis gelmeden bütün cesetler toplanmış, sağ kalanlar da oradan uzaklaşmıştı. Geride iz bırakılmadı.

Raymond Jordan kimin sorumlu olduğunu anlayacaktır, dedi Roy Orita.

Hiç dert değil, dedi Kamatori. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. O ve zavallı ÇAST ekibi, artık bir sorun olamaz. Operasyonun Japonya kolu çoktan koparıldı.

Suma masadaki çaya yüz vermeyip, Toshie'nin uzattığı sakiyi aldı. Eğer adamları kumanda merkezimizin yerini saptayacak olurlarsa Jordan hâlâ tehlikeli olabilir.

Yirmi dört saat önce ben teması kestiğim zaman Jordan ve Kern hâl â karanlık içindeydiler, dedi Orita güvenle. Hiçbir ipuçları yoktu.

Bombalı otomobillerin yerlerini arıyorlar, diye karşı çıktı Suma. Bunu yaptıklarını biliyoruz.

Kamatori kayıtsızca omuz silkti. Jordan dumanlı bir aynada gölge kovalıyor. Otomobiller çok emin yerlerde gizlenmiş ve koruma altında. Bir saat öncesine kadar tek bir tanesi bile bulunmamıştı. Sonra eğer adamları birkaç tanesini bulup etkisiz duruma getirseler bile, çok geç kalmış olurlar. Elimizde yine dünyanın yarısının üstüne elektromanyetik bir örtü çekmeye yetecek sayıda kalmış olur.

KGB'den ya da, Avrupa Topluluğu istihbaratçılarından bir haber var mı? diye sordu Suma.

Onlar tamamen karanlıkta, diye cevap verdi Orita. Bizim bilmediğimiz nedenlerden, Jordan kendi soruşturmasından onlara hiç söz etmedi.

Kamatori çayını yudumlarken Suma'ya baktı. Onları altettin, Hideki. Robot teknisyenlerimiz silah sistemleri elektroniğini bitirmek üzereler. Yakında, çok yakında kokuşmuş Batı dünyasına istediğin koşulları sürecek bir konumda olacaksın.

Suma'nın yüzü, kötülük fışkırtan taş bir maske gibiydi. Paranın kirlettiği pek çok adam gibi o da zenginliğin çok ötesinde, iptila haline gelen bir çürümenin son aşamasına gelmişti... dünyaya egemen olmak istiyordu.

Sanırım zamanı gelmiştir, dedi Suma sadist bir sesle. Konuklarımıza burada bulunmalarının amacını açıklayabiliriz.

İzninizle, bir önerim var, dedi Orita başını hafifçe eğerek.

Suma başını sallayarak izin verdi.

Statü ve güç Amerikalıların başını döndürür. Onların psikolojilerini anlamak için, eğlence dünyasının yıldızlarına ve ünlü zenginlerine gösterdikleri saygıya bakmak yeter. Siz dünyanın en önemli finans uzmanısınız. Siz uzakta onların erişemeyeceği bir konumda kalırken, bırakın Kongre üyesi ve senatör şaşkınlık içinde meraklanıp dursunlar. Önlerine küçük küçük yemler atıp, meraklarını deşecek adamlar gönderin, öyle ki, siz sonunda onları huzurunuza getirttiğiniz ve ilahi talimatlarınızı vereceğiniz zaman her bakımdan kıvama gelmiş olsunlar.

Suma Orita’nin önerisini düşündü. Gururunu okşayan çocukça bir oyundu, ama pratik yanı da vardı. Kamatori'ye döndü. Moro, konuklarımızın terbiyesini sana bırakıyorum.

Loren kendini kaybolmuş hissediyordu. Ömründe hiç bu denli kaybolmuş değildi. Klasik otomobil yarışında kaçırıldıktan hemen sonra uyutulmuş, doğru dürüst kendine gelmediyse, ancak iki saat önce olmuştu.

Kafası, uyuşturucu ilacın etkisinden iyice açıldıktan sonra kendisini gömme bir mermer banyosu olan, son derece güzel döşenmiş bir yatak odasında buldu. Güney Pasifik Adası dekorunda bambu mobilyalar ve saksıda yetiştirilen tropik bitkilerden bir orman vardı. Zemin cilalanmış sedirdendi, duvarlar örülmüş palmiye yapraklarıyla kaplıydı.

Bu dekor Loren'e bir zamanlar Tahiti'de tatilini geçirdiği sayfiye yerini anımsattı... yalnız iki fark vardı. Kapının içerden tokmağı yoktu, ayrıca penceresi de yoktu.

Duvarlardan birine dayalı bir gardrobu açıp içine baktı. Birkaç tane son derece pahalı ipek kimono asılmıştı. Bir tanesini giyip baktı ve sanki terzi elinden çıkmış gibi üstüne uymasına şaşırdı. Alttaki çekmeceleri açınca, bunların içinde de tam kendi ölçülerinde iç çamaşırları ve ayaklarına uyan sandaletler gördü.

Bir zindanda zincire vurulmuş olmaktan daha iyi tabii, diye düşündü. Onu kaçıran her kimse, demek ki işkence etmeyi ya da öldürmeyi pek düşünmüyordu. Neden kaçırılmış olduğu, sorusu çoktan geri plana itilmişti. Yapabileceği pek bir şey olmayan bu durumdan elden geldiğince yararlanmak için küvete girip nefis bir köpük banyosu yaptı. Daha sonra kurulanıp, banyo sonrası gereken her şeyin bulunduğu tezgâhın üzerindeki gereçleri kullandı. Bunların arasında saç kurutma aletinden, pahalı makyaj malzemesine ve parfümlere kadar her şey vardı.

Tam üzeri kırmızı gül desenli, beyaz bir kimonoyu giyinirken kapı hafifçe vuruldu ve Kamatori sessizce içeri girdi.

Kamatori bir süre olduğu yerde kalıp, yüzündeki alaycı ifadeyle Loren'i çıplak ayaklarından göğüslerine ve yüzüne kadar, tepeden tırnağa süzdü.

Loren üstündeki kimonoya sımsıkı sarılıp belini kuşakla bağladı. Japon erkekleri hep böyle davet edilmeden hanımların odasına girerler mi?

Çok özür dilerim, dedi Kamatori, sesindeki alaycılığı gizlemeden. Ünlü Amerikalı yasa koyucusuna saygısızlık etmek istemezdim.

Ne istiyorsunuz?

Rahatınızı sağlamak için Bay Hideki Suma tarafından gönderildim. Benim adım Moro Kamatori. Bay Suma’nın dostuyum, fedaisiyim ve sırdaşıyım.

Loren kararlı bir sesle karşılık verdi. Beni onun kaçırttığını tahmin etmiştim.

Bu rahatsızlığınız geçicidir, sizi temin ederim.

Neden rehine tutuluyorum? Amerikan devletinin nefreti ve tepkisinden başka ne kazanacağını umuyor ki?

Başkanınız'a ve Kongre'ye bir mesaj iletmek için işbirliğinizi istiyor.

Söyleyin Bay Suma'ya, poposuna bir kazık sokup, mesajını kendi iletsin.

Çaresizliğin verdiği cazgırlık işte, diye içinden geçirdi Kamatori. Durum hoşuna gidiyordu. Loren'in savunma hattında bir çentik açmaya karar verdi. Ne tesadüf. Senatör Diaz'ın sözlerinin hemen hemen aynısı, tabii, onunkiler biraz daha yakası açıktı.

Mike Diaz mı? Loren'in yiğitlik maskesinde derin bir çatlak belirivermişti.

Onu da mı kaçırdınız?

Evet, buraya birlikte getirildiniz.

Burası neresi?

Japonya açıklarında bir tatil adası.

Suma çıldırmış.

Hiç de değil, dedi Kamatori sabırla. Çok zeki ve sezgileri güçlü I'bir adamdır. Birkaç gün sonra da Batı ülkelerine bundan böyle ekonomilerinde izleyecekleri yollan bildirecek.

Loren'in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Sandığımdan da kaçıkmış.

Bence değil. Tarihte hiçbir insan bu denli büyük bir servet toplamamıştır. Bunu cahillikle yapmadı herhalde. Yakında siz de göreceksiniz ki, sizin hükümetinize ve ekonominize de istediği gibi yön verecektir. Komotori susup Loren'in kimononun üstünden gözüken göğüslerine baktı. İlerde böyle bir değişim olacağına göre, siz de sadakatinize yeni bir yön verme konusunu düşünseniz iyi edersiniz.

Loren bu saçmalıkla! dinlerken kulaklarına inanamıyordu. Eğer bana ya da Senatör Diaz'a bir şey olursa siz ve Bay Suma bunun cezasını fazlasıyla çekersiniz. Biz burada rehin tutulurken Başkan ve Kongre boş durmayacaktır.

Müslüman teröristler yıllardan beri Amerikalıları rehine alıyor, siz hiçbir şey yapmıyorsunuz, dedi Kamatori epey eğlenerek. Siz kaçırıldıktan bir saat sonra Başkan'a haber verildi, hatta kimin sorumlu olduğu da bildirildi. Bana inanın. Başkan'ınız hiçbir kurtarma operasyonunun yapılmaması ve bu konunun haber medyasına açıklanmaması için emir verdi.

Sizin yardımcılarınız, akrabalarınız, meslektaşlarınız... hiç kimse gizlice Japonya'ya getirildiğinizi bilmiyor. , Yalan söylüyorsunuz. Dostlarım sessiz kalmazlardı.

Dostlarım, derken Dirk Pitt'i ve Al Giordino'yu mu kastediyorsunuz?

Loren'in aklı birden karıştı, dengesi bozulur gibi oluyordu. Onları tanıyor musunuz?

Evet, kendilerini ilgilendirmeyen işlere burunlarını soktukları için bir kazaya uğradılar.

Yaralandılar mı?

Bilmiyorum, ama burunları bile kanamadan kurtuldular, dersem, yalan söylemiş olurum.

Loren'in dudakları titredi. Söyleyecek bir şeyler arıyordu. Neden ben? Neden Senatör Diaz?

Ekonomik güç adındaki stratejik oyunda siz ve senatör yalnızca birer piyonsunuz, dedi Kamatori. Bu nedenle, Bay Suma izin verene kadar buradan çıkarılmayı beklemeyin. Özel Birlikler'inizin yapacağı bir saldırı boşa olur, çünkü istihbarat örgütleriniz daha nerede olduğunuzu bile bilmiyorlar. Zaten bilseler de savunmamızın içine bir ordu olsa sızamaz. Her neyse, iki gün sonra siz ve senatör serbest bırakılıp, Washington'a giden bir uçağa bindirileceksiniz.

Loren'in gözlerindeki hayret', Kamatori'nin umduğu tepkiydi. O ana dek yıkata 'sının geniş kolları içinde kenetli duran ellerini açıp uzandı ve Loren'in kimonosunu aşağı çekerek beline kadar indirdi. Loren'in kolları da kıpırdayamaz durumdaydı.

Kamatori sadistçe sırıttı. Bu kısa ziyaretinizi eğlenceli hale getirmek için elimden geleni yapacağım. Hatta belki, kadınların erkeklere nasıl itaat etmeleri gerektiği konusunda da bir ders verebilirim.

Sonra da dönüp kapıya gitti ve iki kez tıklattı. Kapı görünmeyen bir nöbetçi tarafından açıldı ve Kamatori dışarı çıktı. Loren serbest bırakılmadan önce başına neler geleceği konusunda epey fikir sahibi olmuştu.

Kısım 41

İşte, bakın, dedi Mel Penner, bir sihirbaz tavrıyla genişçe bir masanın üstündeki örtüyü çekip, minicik ağaçları ve binalarıyla, masmavi bird eniz ortasında 3 boyutlu bir ada maketini göstererek. Eskiden Ajima adıyla tanınan Soseki Adası.

Çok güzel olmuş, dedi Stacy Penner'i överek. Öyle gerçek görünüyor ki...

Tren yolu maketleri yapmak en büyük merakımdır, dedi Operasyonlar Müdürü övünçle. Diyorama yapmak hobimdir.

Weatherhill masanın üstüne eğilip denizden yükselen sarp kayalıkların gerçekçi görünümüne baktı. Boyutları nedir?

En geniş yeri on dört kilometre uzunluğunda. Kaliforniya açıklarındaki kanal adalarından San Migueiy çok benziyor.

Penner cebinden bir mendil Çıkarıp şakaklarından akan teri sildi. Palau'da Koror Adası üzerindeki kumsalda, kulübe benzeri küçük bir binadaydılar. Klima sistemi odanın derecesini yeterince düşürmüştü, fakat yüzde doksan sekizi bulan nem oranı için yapılacak bir şey yoktu.

Üstünde sırtı açık bir yelek ve şort bulunan Stacy masanın çevresinde dolanıp maketi İnceledi, kayalıklar arasındaki minyatür, oryantal tarzda köprüler ve çam ağaçları adaya mistik bir hava veriyordu. Bir an içinden geçenleri anlatmakta güçlük çekti, sonra da, Cennet gibi bir yer olmalı, dedi.

Hiç de yakışmadı, dedi Pitt, ta Washington'dan getirmiş olduğu tekilayı buzlu bardağından yudumlayarak. Üstünde bir NUMA tişörtüyle mayosu vardı. Güneşten esmerleşmiş uzun bacaklarını önündeki iskemleye uzatmıştı. Dıştan bakınca güzel bir bahçeye benziyor, ama içinde bir canavar dolaşıyor.

Sence Suma’nın nükleer silah deposuyla patlatma kumanda merkezi bu adanın altında mı? diye sordu Frank Mancuso. Buluşma noktasına en son gelen ekip üyesi oydu.

Penner başını salladı. Bundan eminiz.

Stacy uzanıp denizden neredeyse dimdik yükselen uçurumlarda parmağım gezdirdi. Burada gemilerin yanaşabileceği hiçbir yer yok. İnşaat •malzemelerini havadan uçaklarla getirmiş olmalılar.

O halde casus uydularımıza yakalanmadan bu inşaatı nasıl yapmışlar? diye ortaya sordu Weatherhill.

Penner yüzünde gururlu bir ifadeyle adanın dört bir yanını masanın kenarlarına kadar.saran denizden bir parçayı kaldırdı. Gri alçının içinden geçen küçük bir tüp gösterdi. Bir tünel, diye açıkladı. Suma'nın mühendisleri Edo Kenti' nin en derindeki yeraltı katından başlayıp, sahile kad ar on kilometre, buradan da Soseki'nin deniz tabanının altına kadar elli kilometre uzayan bir tünel inşa etmişler.

Suma'nın hanesine bir puan daha yazın, dedi Pitt. Casus uydularımız dikkati çeken bir faaliyet fark etmediler, çünkü, tüneli kazarken çıkardıkları molozu, yeraltı kentinin hafriyatı sırasında çıkanlarla birlikte attılar.

Mükemmel bir gizleme, dedi Giordino. Bir iskemleye tersinden oturmuş, dikkatle maketi inceliyordu. Paçaları kesilmiş bir blucin giymiş, üstü çıplaktı.

Dünyanın en uzun tüneli, dedi Penner. Japonların okyanus altında Honshu ile Hokkaido arasında yapmış olduklarından da uzun.

Weatherhill şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. İnanılmaz bir çalışma. Bunca gayretin daha barışçı bir amaç için harcanmamış olması ne yazık.

Bir maden mühendisi olarak Mancuso böylesine dev bir projenin çıkaracağı sorunları herkesten çok bilebilirdi. Sadece bir uçtan diğerine en az yedi yıl sürmüş olmalı, dedi hayranlıkla.

Penner başını hayır anlamında salladı. Yeni sondaj gereçleriyle, günde yirmi dört saat çalışarak dört yılda tamamlamışlar.

Üstelik büyük bir gizlilik içinde yapmışlar, dedi Stacy. Üstündeki örtü açıldığından beri gözlerini maketten ayıramamıştı.

Penner adanın bir bölümünü kaldırınca, minyatür labirentler, geçitler ve odalar belirdi. Burada da tesisin iç kısmı var. Ölçekte biraz yanılgı olabilir, ama Jim Hanamura'nın bize iletebildiği taslaklardan ancak bu kadarını yapabildim.

Bana kalırsa harika bir iş yapmışsın, dedi Stacy. Detaylar öyle kesin ki.

Büyük bir kısmı tahminlere dayanıyor, fakat Kern bir tasarım ve mühendis ekibini görevlendirerek, tesisin orijinalinde olabilecek boyutları çıkarmalarını sağladı. Penner susup odada bulunan dört ÇAST elemanına birer dosya verdi. Burada tünelin Edo Kenti'ndeki ucunun ve Kern'in adamları tarafından detayları çıkarılmış, kumanda merkezi planları var.

Herkes dosyasında bulunan çizimleri çıkararak, Küba füze bunalımından bu yana özgür dünyanın karşılaştığı en büyük tehdidi oluşturan tesisin planını incelemeye başladı. Hiç konuşmadan geçitleri öğrendiler, odaları tanıtan etiketleri ezberleyip boyutlarını incelediler.

Merkez ada yüzeyinin en az üç yüz metre altında olmalı, dedi Mancuso.

Adada havaalanı ya da liman yok, diye mırıldandı Stacy. Girişler. ya helikopterle ya da Edo Kenti'nden tünelle yapılıyor.

Pitt tekilasının son yudumunu da içti. Denizden saldırı yapılamaz. Saldıran birlik profesyonel dağcılardan oluşsa bile, Suma'nın savunma sistemleri onları beyaz bir duvara tırmanan karıncalar gibi kolayca haklayabilirler.

Yüzeydeki şu binalar nedir? diye sordu Weatherhill.

Suma'nın üst düzey yöneticileri için lüks bir sayfiye yeri. İş toplantıları için burada biraraya gelirler. Ayrıca politikacılarla, hükümet bürokratlarıyla ya da yeraltı liderleriyle gizli buluşmalar için de ideal bir yer.

Shimzu'nun tablosunda ada, hiç bitki olmayan çorak bir yer olarak görünüyordu, dedi Pitt. Oysa yarısı ağaçlarla kaplı.

Son yirmi yıl içinde Suma'nın bahçe tasarımcıları tarafından yetiştirildi, dedi Penner.

Mancuso düşünccler içinde burnunu kaşıdı. Sayfiye eviyle kontrol merkezi arasında bir asansör olamaz mı?

Planda böyle bir şey görünmüyordu, dedi Penner. Eğer tam yerini bilmiyorsak, asansör boşluğundan girişi göze alamayız.

Bu çapta bir yeraltı tesisi mutlaka dışardan bir havalandırma gerektirir.

Mühendislerimiz o sayfiye bölgesindeki evlerden çoğunun hava bacaları ve egzoz borularını gizlemek için göstermelik olduğuna inanıyorlar.

Bak işte bunu deneyebiliriz, dedi Weatherhill gülerek. Borulardan girip çıkmayı iyi bilirim.

Penner omuz silkti. Yine bilgimiz yeterli değil. Havanın Edo'dan pompalanması ve kirli havanın da oraya gönderilip yeraltı kentininkiyle birlikte dışarı atılması mümkün.

Pitt Penner'e baktı. Loren ve Diaz'ın adada tutuluyor olmaları mümkün mü?

Mümkün denebilir. Henüz izlerini bulamadık. Fakat böyle sayfiye evleri

bulunan erişilmesi olanaksız bir ada, rehineleri saklamak için çok güvenli bir yer olur.

Rehine oldukları kesin, dedi Stacy. Ama salıverilmeleri için koşulları nedir? Kongre üyesi Smith ve Senatör Diaz kaçırıldıklarından bu yana tek bir ses gelmedi.

Hiçbir istekte bulunulmadı, diye açıkladı Penner. Böylece Başkan'ı beklegör oyununa sokmak istiyorlar. Bir kurtarma operasyonu içink arar verebileceği yeterli istihbaratı edinmeden bu emri vermek istemiyor.

Giordino gözleriyle tartar gibi Penner'e baktı. Bu deliğe baskın yapmak için bir plan olmalı, hep böyle bir plan vardır.

Bir planımız var, dedi Penner. Don Kern merkezin elektronik sistemlerine girip etkisiz duruma getirecek, biraz karmaşık fakat uygulanabilir bir operasyon planladı.

Karşımızda nasıl bir savunma olduğunu biliyor muyuz? diye sordu Pitt. Suma onca parayı ve emeği harcadığı dünyanın sekizinci harikasını kimbilir nasıl korur.

Tam olarak bilemiyoruz. Penner'in gözleri kaygılı bir şekilde maketin üstünde gezindi. Suma’nın elinde ne düzeyde güvenlik ve askeri teknoloji olduğunu biliyoruz ve paranın edinebileceği en iyi uyarı cihazlarıyla donanmış olduğunu varsayıyoruz. Kara ve deniz uyarısı için egzotik radar donanımları, sualtından gelecek tehlikeler için sonarlar, kıyı çevresini saran lazer ve ısı sensörleri. Tabii, silahlı robotlardan oluşan bir ordusu olduğunu da unutmamak gerekir.

Tabii, yerden denize ve havaya füzelerini de hesaba katalım, dedi Pitt.

Bu cevizi kırmak kolay olmayacak, dedi Weatherhill bayat bir yakıştırmayla.

Giordino Penner'e merakla baktı. Bana kalırsa bir uçak gemisi ve saldırı filosunun bombardımanıyla önce savunmayı yumuşatıp, ardından en az beş Özel Savaş timiyle saldıralım. Bu kayanın içine başka türlü giremeyiz.

Ya öyle, dedi Pitt. Ya da kocaman bir nükleer bomba.

Penner sahte bir gülücük yaptı. Sizin bu önerilerinizi pratikte uygulayamayacağımıza göre, bu işi yapmak için başka yollar kullanacağız.

Durun, ben tahmin edeyim, dedi Mancuso. Stacy'yi, Weatherhill'i ve kendisini göstererek, O tünelden biz üçümüz gireceğiz.

Beşiniz de içeri giriyorsunuz, diye mırıldandı Penner. Ama tümünüz birden

tünelden değil.

Stacy'nin şaşkınlıktan soluğu kesildi. Frank, Timothy ve ben böyle bir giriş yapmak için eğitim görmüş profesyonellerden değiliz ki. Dirk ve Al da deniz uzmanları. Böyle bir sızma operasyonu için ne deneyimleri, ne de becerileri var. Eminim onları da içeri göndermeye niyetiniz yoktur.

Niyetim var, diye üsteledi Penner alçak bir sesle. Söylediğin kadar bereciksiz değildirler.

Bize kara ninja giysileri giydirip tünelden yarasalar gibi pır pır süzülmemizi mi isteyeceksiniz? Pitt'in sesinde adamakıllı alaylama vardı.

Yoo, dedi Penner sakin sakin. Sen ve Al adaya havadan inip dikkatleri çekerken, aynı anda diğerleri Edo Kenti'nden giriş yapacaklar.

Paraşüt olmasın, diye inledi Giordino. Paraşütten nefret ederim.

Demek öyle! dedi Pitt. Büyük Pitt ve Muhteşem Giordino, borazanlar, çanlar ve davullar çalarken Hideki Suma'nın özel kalesine uçacaklar. Sonra casus olarak Samuray stili idam edilecekler. Bizi biraz saf mı buldunuz, ne, Penner?

Biraz risk olduğunu itiraf ederim, dedi Penner savunmaya geçerek. Ama sizleri ölüme göndermek gibi bir niyetim yok.

Giordino Pitt'e döndü. Kullanılıyoruz gibi bir his var mı içinde?

Şuna kazıklanıyoruz, desene.

Pitt bir yandan da Operasyonlar Müdürü'nün yalnızca kendi yetkisiyle karar vermediğinin de farkındaydı. Bu plan Kern'den çıktıktan sonra Jordan'ın ve Başkan'ın da onayını almıştı. Döriüp Stacy'ye baktı. Kadının yüzünde Pitt'e Gitme diyen bir ifade vardı.

Peki, adaya çıktık diyelim, sonra ne olacak? diye sordu.

Suma'nın güvenlik güçlerinin dikkatini dağıtarak/bütün takımı oradan çıkaracak bir kurtarma harekâtı yapana kadar yakalanmamaya çalışacaksınız.

En gelişmiş güvenlik önlemleri içinde on dakikca bile dayanamayız.

Kimse sizden mucize beklemiyor.

Ee? dedi Pitt.

Ee'si ne?

Biz gökten inip Suma'nın robotlarıyla saklambaç oynarken, üç profesyonel de altmış kilometrelik bir tünelden gizlice adaya gelecekler, o kadar mı? Pitt sinirini ve hayretini zorlukla bastırıyordu. Bütün plan bu mu yani?

Evet, dedi Penner biraz utanarak ve gözlerini Pitt'den kaçırarak.

Washington'daki ahbaplarınız bu parlak planı herhalde fal dergisinde okumuş olmalılar.

Oysa Pitt içinden yüzde yüz kararlıydı. Loren'in o adada tutsak edilme olasılığı varsa, gidecekti.

Neden kolayca anakaradan aldıkları enerji kaynaklarını kesmiyorsunuz? diye sordu Giordino.

Çünkü kumanda merkezi tümüyle kendi kendine yetiyor, dedi Penner. Kendi jeneratörleri var.

Pitt, Giordino'ya baktı. Ne dersin, Koca Al?

Bu adada geyşalar var mı?

Suma yalnızca en güzel kadınları yanında çalıştırmakla tanınır, dedi Penner gülümseyerek.

Havada vurulmadan nasıl uçacağız oraya? diye sordu Pitt.

Penner'in gülüşü artık nihayet güzel bir şey söyleyeceğinin işareti gibiydi. Aa, işte planın bu kısmı çok büyük bir başarı şansına sahiptir, dedi.

İsabet olur, dedi Pitt buz gibi. Yoksa birinin fena halde canı yanar.

Kısım 42

Penner'in de ima ettiği gibi, havada vurulup alevler içinde düşürülme olasılığı pek yoktu. Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin radar gemisi Ralph R. Bennet'ın iniş pistinden kalkıp Pitt ve Giordino'yu adaya uçuracak olan ultra hafif motorlu planörler dizayn olarak stealth bombardıman uçaklarına benziyordu. Gri renge boyanmış, tuhaf biçimleriyle radarda gözükmeleri olanaksızdı.

Planörler geminin kutu biçimindeki dev radarının gölgesi altında küçük uzay böcekleri gibi duruyordu. Altı katlı bina yüksekliğindeki sistem, Sovyetler'in füze deneyleri hakkında, büyük bir isabetlilikle geniş bilgi toplayan 18.000 anten elemanından oluşuyordu. Ralph R. Bennet, planörlerin fırlatılması ve Soseki Adası çevresindeki faaliyetleri kontrol etmek üzere, Başkan'ın emriyle Kamchatka Yarımadası yakınlarındaki görev yerinden çekilmişti.

Otuz yaşlarında, saçları güneşten bir hayli sararmış bir adam olan Binbaşı Raymond Simpson güvertede iki NUMA elemanının yanında durmaktaydı. Bakım ekibi planörlerin son kontrollarmı yaparken onları büyük bir dikkatle izledi.

Bir deneme uçuşu yapmadan başarabilir miyiz, dersiniz? diye sordu Pitt.

Sizler gibi deneyimli Hava Kuvvetleri pilotları için çantada keklik,d edi Simpson. Kannüstü yatarken uçmaya bir alıştıktan sonra, bir tanesini alıp evinize bile götürmek isteyebilirsiniz.

Bir saat önce Giordino'yla birlikte küçük bir uçakla gemiye indikleri ana kadar Pitt bu ultra hafif uçaklardan hiçbirini görmemişti. Şimdi de, kırk beş dakikalık bir teorik dersten sonra bunları açık denizde yüz kilometreden fazla bir mesafeyi uçurmaları ve Soseki Adası'nın tehlikeli pürüzlerle dolu yüzeyine hiç yara bere almadan indirmeleri bekleniyordu.

Bu kuşlar ne kadar zamandan beri kullanılıyor? diye sordu Giordino.

Ibis XYirmi, diye düzeltti Simpson. Daha tasarım masasından yeni çıktı.

Olamaz, diye inledi Giordino. Hâlâ deneme aşamasındalar yani.

Doğru. Test pogramları daha bitmiş değil. Üzgünüm, size daha çok sınanmış bir şey veremedim, ama VVashington'daki adamlarınız öyle bir telaş içindeydiler ki, dünyanın öbür ucundan buraya on sekiz saat içinde gelmemizi bile istediler.

Ama uçuyorlar tabii, değil mi? diye sordu Pitt.

O,.tabii, dedi Simpson hevesle. Benim bile bunlarla on uçuş saatim var. Tek kişilik keşif uçuşları için tasarlandı. İçindeki kompakt türbin motorları yüz yirmi kilometrelik bir mesafede saatte üç yüz kilometre hız yapabilir. Ibis dünyanın en gelişmiş motorlu planörüdür.

Donanmadan ayrıldıktan sonra belki bunların bir acenteliğini alırsınız, dedi Giordino.

İstemez miyim, dedi Simpson önerideki hinliği anlamayarak.

Radar gemisinin komutanı Yarbay Wendell Harper bir elinde büyük bir fotoğrafla iniş pistine geldi. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Meteoroloji subayımız uçuşunuz sırasında dört millik bir kuyruk rüzgârınız olacağını söylüyor, dedi gülümseyerek. Demek ki yakıt sorunu olmayacak.

Pitt başını eğerek komutanı selamladı. Umarım keşif uydunuz uygun bir iniş alanı bulabilmiştir.

Harper bilgisayarda büyütülmüş bir uydu fotoğrafını bölme perdesi üstüne yaydı. Öyle ahım şahım bir havaalanı beklemeyin, adadaki tek düz nokta yirmiye altı metre ölçüsünde çimenlik bir alan.

İniş için bol bol yeter, diye araya girdi Simpson.

Pitt ve Giordino yaklaşıp, şaşırtacak kadar ayrıntılı fotoğrafa baktılar. Dikdörtgen biçiminde bir çim alan, çok bakımlı bir çiçek bahçesiyle çevriliydi. Çim alana yalnızca doğu yönünden girilebiliyordu; diğer üç yanı yoğun bir ağaçlık, çalılar ve pagoda çatılı binalarla çevriliydi. Bu yapılarınb alkonlarından uzanan yüksek kıvrımlı köprüler bir uçta, Doğu stilinde bir havuza açılmaktaydı.

Pitt ve Giordino, darağacı ile duvar dibinde kurşuna dizilme arasında seçim yapmaları istenen iki idam mahkûmu gibi bakışıp., sinirli sinirli gülüştüler.

Kurtarılana kadar saklan, diye hayıflandı Giordino. Neden içimde kurbanlık koyun seçildiğim duygusu var, bilemiyorum.

Kapıdan bando eşliğinde girmeyi yeğlerdim, dedi Pitt.

Bir şey mi oldu? diye sordu Harher hiçbir şey anlamadan.

Yüksek basınçlı tezgâhtarlık kurbanı olduk, dedi Pitt. Washington'da birileri bizim saflığımızdan yararlandı.

Harper biraz huylandı. Operasyondan caymak mı istiyorsunuz?

Hayır, dedi Pitt. Bu aşamadan sonra çekilecek değiliz.

Sizi aceleye getirmek istemem, ama gün batımına bir saat var. Yolunuzu bulabilmek için gün ışığı gerekecek.

O sırada Simpson'un makinisti gelerek motorlu planörlerin uçuşa hazır olduğunu bildirdi.

Pitt küçücük, cılız uçağa bir daha baktı. Buna planör bile denmezdi. Güçlü türbin motoru olmasa kütük gibi yere düşerdi. Gerçek bir ultra hafif planörde bulunan geniş kanatların yerine Ibis'in kanatları teller ve kablolarla dolu, güdük ve içe dönüktü. Pitt'in aklına eşek arılarının uçmaya hiç elverişli olmayan gövdeleri geldi. Oysa bu yaratıklar aerodinamiği tabiat ana tarafından tasarlanan pek çok böcekten daha iyi bile uçabiliyorlardı.

Uçuş öncesi kontrollar bittikten sonra bakım ekibi iniş pistinin kenarına çekildi. Her an bir kaza olmasını bekleyen oto yarışı izleyicileri gibiydiler.

Belki akşam kokteyline yetişebiliriz, dedi Pitt kaskını giyerken. Önce sen inersen bana bir votka martini söyleyiver, dedi Giordino esneyerek.

Harper bu iki adamın kayıtsız görünüşlerinin altında, aslında bir hayli heyecanlı olduklarını sezebiliyordu. İyi şanslar, dedi her ikisinin de ellerini sıkarak. Bütün yol boyunca sizi kontrol altında tutacağız. Aman iniş yaptıktan sonra sinyal vermeyi unutmayın. Adaya sağ salim indiğinizi Washington'a bildirmek istiyorum.

Pitt buruk buruk güldü. Eğer verecek durumda olursam...

Hiç kuşkunuz olmasın, dedi Simpson, sanki taraftarı olduğu takımıy üreklendirir gibi. Ama kendi kendini yok etme zamanlayıcısını çalıştırmayı ihmal etmeyin. Japonlar ultra hafif teknolojimizi öğrenmesinler.

Hoşçakalın, size ve mürettebatınıza bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz.

Giordino, Pitt'in omzuna şöyle bir dokunup göz kırptıktan sonra uçağına doğru yürüdü.

Pitt kendi planörüne geldi ve altında bulunan kapısından kayarak içine girdikten sonra kannüstü boylu boyunca uzandı. Başı ve omuzlan baaklarından biraz daha yüksekte kalıyordu, omuzlarını ve kalçalarını tutan mniyet kemerlerini ayarladı. Ayaklarını yatay stabilizörün ve fren pedallaının üstünde bulunan kelepçelerin içine soktu. Bir eliyle kontrol kolunu tarken diğeriyle gaz kolunu ayarladı.

Önündeki küçücük ön camdan dışardakilere el sallayıp motoru çalıştırdı.

Küçük bir bira fıçısı büyüklüğündeki türbin önce gırlayarak sonra da tiz bir çığlık sesi çıkararak çalıştı. Pitt Giordino'ya bakıp son kez selamlaştı.

Normal bir uçak gemisinde kalkış önden yapılırken, burada radar ve üstyapının yolu kesmesi yüzünden bu mümkün, değildi. Bu nedenle Yarbay Harper rüzgârdan yararlanmak için Bennet'ın yönünü değiştirmişti.

Pitt ayak parmaklarını dışa doğru bastırarak fren pedalına basmıştı. Gaz kolunu çekerek gaz verdi ve Ibis'in öne fırlamak için sarsıldığını hissetti. İniş pistinin ucu çok yakın görünüyordu. Ibis'in kalkışı için saatte kırk beş kilometrelik bir güç gerekliydi. Rüzgâr ve gemi hızı saatte yirmi beş kilometrelik bir başlangıç sağlıyordu, fakat iniş tekerlerinin yuvalarına girmesi için yine de yirmi kilometrelik bir güce gerek kalmaktaydı.

Pitt karar anı gelince uçuş ekibine bağlama kablolarını çıkarmaları için işaret verdi ve gaz kolunu sonuna kadar çekti. Ibis rüzgâr ve türbin motorun gücüyle adamakıllı sarsılıyordu. Gözleri iniş pistinin ucunda, ayaklarını fren pedalından çeker çekmez Ibis öne fırladı. Beş metre, on metre, sonra yavaşça kontrol kolunu çekti. Planörün burnu hafifçe yukarı kalktı ve pistin bitimine üç metre kala Pitt bulutları görebiliyordu.

Kırk metre yüksekliğe çıkınca dönüp Giordino'nun havalanışmı izledi. Gemisinin çevresinde bir tur atıp el sallayan mürettebatı selamladıktan sonra batıya, Soseki Adası'na doğru bir rotada yola koyuldu.

Pitt'in içinden daha yükseklere çıkıp biraz akrobasi yapmak geliyordu, fakat bu şekilde Japon radarlarına yakalanabilirdi. Oysa dalga boyu yüksekliğinde düz bir rotada uçarak Ibis görünmez oluyordu.

Pitt adada nasıl karşılanacaklarım düşünmeye başladı. Kurtuluş olasıl ığı pek az görünüyordu. Aslında iyi bir plandı doğrusu. Ansızın Suma'nın ön bahçesine gökten düşer gibi inerek ortalığı birbirine katacaklar ve güvenlik güçleri tüm dikkatini onlara verirken diğerleri kolayca adaya sızabileceklerdi.

Suma'nın güvenlik güçlerinin gönderdiği radar sinyalleri Bennet'ın. personeli tarafından fark edilmişti, ama Yarbay Harper bu sinyalleri tıkamamaya karar verdi. Böylece Japonlar tek başına doğuya doğru giden bir ABD gemisi görecek ve hiç kuşkulanmayacakları.

Pitt bütün dikkatini rotasına veriyordu. Bu hızla otuz beş dakika sonra adaya varmış olacaktı. Fakat kuzeye ya da güneye birkaç derecelik bir yanılma olursa adayı hepten ıskalayabilirdi. Ibis bir bilgisayarın ağırlığını kaldıramayacağı için tüm hesapların kafadan yapılması gerekiyordu. Pitt en küçük bir yanılgı payı

olmaması için hız ve yön hesaplarını tam dört kez yaptı.

Yirmi yedi dakikalık uçuştan sonra deniz ve göğün birleştiği yerde koyu lacivert bir leke göründü. Az sonra bu leke dalgaların dövdüğü sarp kayalıklarla çevrili somut bir ada haline geldi.

Pitt dönüp Giordino'ya baktı ve sokulması için işaret verdi.

İniş yapmadan önce zemini incelemek için bir tur atmak, ya da fazla alçak veya yüksek yaklaşırlarsa ikinci bir deneme şansı yoktu. Planörlerini çiçek bahçesinin içindeki boş alana indirebilmeleri için bir tek fırsatları vardı, yoksa Japon füzeleriyle kucaklaşacaklardı.

Denizden bir kule gibi yükselen kayalara iyice yaklaşınca Pitt kumanda kolunu hafifçe kaldırdı. Birdenbire, sanki altındaki halı çekilip alınmış gibi, deniz kayboldu ve tekerlekleri adanın lav kayasından oluşan zemininin birkaç metre üstünde kaldı.

Çalılıkların üstünden geçerken tekerleri sürtünüyordu. Pitt motoru kapatıp fren pedalına bastı. Fakat hiçbir etkisi olmadı, çünkü ıslak çim üzerinde lastikler fena halde kayıyordu.

Pitt'in içinden yeniden havalanıp uçmak geliyordu, çünkü yüzü ön camın birkaç santimetre gerisindeydi. Bir ağaca ya da duvara çarptığı anda... Tam karşısında, sonbaharın kızıl ve altın renkleriyle donanmış bir çalılık, arkasında katı bir engel olup olmadığını gizliyordu.

Pitt iyice gerildi, başını eğdi ve dayanmaya çalıştı.

Çalılara daldığı anda planörün hızı hâlâ saate otuz kilometreydi. Çarpma anında planörün kanatları koptu, ardından büyük bir gürültüyle içinde kocaman balıkların yüzdüğü bir havuza düştü.

Kısa süren bir ölüm sessizliği Giordino'nun uçağının benzeri gürültülerle çalıları geçerek küçük bir kum bahçesinde durmasıyla bozuldu.

Pitt omuzlarını bir boyunduruk gibi saran emniyet kemerinden çıkmaya çalışıyordu, fakat bacakları sıkışmış, kollarını ise rahat hareket ettiremiyordu. Başı yan yarıya su altında kaldığından soluk alabilmek için yüzünü kaldırmak zorundaydı. Burnunun dibinde merakla biriken dev gibi havuz balıklarının pullarını bile seçebiliyordu.

İniş sırasında uçağı pek hırpalanmadığı için Giordino'nun çıkması zor olmadı. Hemen koşup havuza daldı ve kudurmuş bir hipopotam gibi çamur ve nilüferlerle dolu suyun içinde yürüyüp Pitt'e ulaştı. Uzun yıllar vücut

geliştirmenin verdiği güçle Pitt'in ayaklarını hapseden kelepçeleri kürdan koparır gibi kopardı. Sonra da emniyet kemerini çözüp arkadaşını uçaktan çıkararak havuzun dışına çekti.

İyi misin? diye sordu Giordino.

Kaval kemiklerim biraz morardı, bir de başparmağım burkuldu, dedi Pitt. Beni oradan çıkardığın için sağol.

Faturasını sonra gönderirim, dedi Giordino, çamur içindeki botlarına bakarak.

Pitt başındaki koruyucu kaskı çıkarıp havuza fırlattı. Başıyla planörleri işaret etti. Hemen peşimize düşerler. Sinyali verip uçakları yok edecek zamanlayıcıyı ayarla istersen.

Giordino bu işleri yaparken Pitt de ayağa kalkıp bahçeyi incelemeye başladı. Bahçe terkedilmiş gibi görünüyordu. Tahmin ettikleri insan ya da robot ordusu karşılarına çıkmamıştı. Binalardaki verandalar ve pencerelerde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Oysa bahçenin ne özenle bakılmış olduğu düşünülecek olursa buralarda mutlaka insanlar olmalıydı.

Giordino işini tamamlayıp döndü. Uçaklar iki dakika içinde patlayacak, hemen buradan uzaklaşalım.

Bir saniye bile durmam, dedi Pitt gerideki orman gibi alana koşmaya başlayarak.

O anda elektronik bir sesin komutuyla da olduğu yerde taş gibi kalıverdi. Olduğunuz yerde kalın!

Pitt ve Giordino aynı anda tepki gösterip kendilerini çalıların ve ağaçların arkasına attılar ve sesin sahibiyle aralarındaki mesafeyi açabilmek için bir ağaçtan diğerine sürüne sürüne kaçmaya çalıştılar. Elli metre kadar kaçabildikten sonra karşılarına elektrikli tellerle örülmüş yüksek bir çit çıktı.

Tarihin en kısa kaçışı, diye hayıflandı Pitt. Tam o sırada Ibis'lerin içindeki bombalar patladı. Pitt havuzdaki çirkin balıkların şimdi havalarda uçuştuğunu görür gibi oldu.

Pitt ve Giordino nelerle karşılaşabilecekleri konusunda uyarılmış olmalarına rağmen yine de yarım daire biçiminde, bütün kaçış yollarım keserek yaklaşan üç şeyi görünce adamakıllı şaşırdılar. Üç robotun televizyon ve sinema filmlerindeki yarı insan biçimiyle ilgileri yoktu. Traktör lastikleriyle yol alıyorlardı ve konuşmaları dışında insana benzer tek bir yanlan yoktu.

Bu tekerlekli otomatik taşıtların çeşitli kolları, video ve ısı görüntü kameraları, hoparlörleri, bilgisayarları ve şu anda Pitt'le Giordino'nun karınlarına doğrultulmuş otomatik tüfekleri vardı.

Lütfen kımıldamayın, yoksa sizi öldürürüz.

Lafı pek uzatmıyorlar, değil mi? dedi Giordino hayretler içinde.

Pitt ortadaki robotu biraz inceleyince bunun uzak bir merkezden çok gelişmiş bir sistemle kontrol edildiğini anladı.

Çeşitli dilleri tanıyıp o dilde cevap verecek biçimde programlandık, dedi ortadaki robot, boş bir sesle. Kaçmaya kalkarsanız ölürsünüz. Silahlarımız vücut ısılarınıza çevrilidir.

Pitt ve Giordino, artık elden bir şey gelmez, anlamında bakıştılar. Sonra da en küçük bir titreme göstermeden üstlerine çevrilmiş namlulara bakarak dikkatle ellerini başlarının üstüne kaldırdılar.

Tam sınırı geçecekken mekanik şerif yardımcılarına yakalandık, dedi Pitt.

Hiç olmazsa tütün çiğnemiyorlar, dedi Giordino.

Önlerinde on iki tüfek, arkalarmda elektrikli çit, kaçacak yerleri yoktu. Bunları kontrol eden bari bizim hiçbir şey yapamayacağımızı anlasa, diye içinden geçirdi Pitt.

Sence, bizi şefinize götürün, demenin zamanı mıdır? diye sordu Giordino.

Yerinde olsam sormazdım, dedi Pitt. Ucuz sinema klişesi kullandığın için seni vurabilirler.

Kısım 43

Stacy, Weatherhill, Edo Kenti'nin derinliklerine rahatça girerlerken kimse dönüp bakmadı bile. Jordan'ın Tokyo'ya getirdiği Hollywood makyaj uzmanı gözlerine çok usta çizgilerle makyaj yaparak gür siyah saçları olan peruklar sağlamıştı. Kusursuz Japoncası olan Mancuso bir takım elbise giyerek, üstlerinde Suma mühendislik ekiplerinde çalışanlara özgü san tulumlar giyinmiş Stacy ve Weatherhillin patronu rolünü oynuyordu.

Jim Hanamura'nın raporunda güvenlik işlemleriyle ilgili verdiği bilgileri ve Jordan'la işbirliği yapan bir İngiliz gizli ajanının sağladığı geçiş şifreleriyle kimlik kartlarını kullanarak bütün kontrol noktalarından geçmiş, tünel girişine varmışlardı. Operasyonun en kritik kısmı işte buradaydı. Güvenlik görevlisi insanlar ve kimlik tanıtlama makinelerini atlatmak zor olmamıştı, fakat son brifingde Penner'in söylediğine göre bu son engel çetin bir sınav olacaktı.

Bembeyaz boyanmış, içinde tek bir cisim bulunmayan odaya girdiklerinde karşılarına bir robot sensor sistemi çıktı. Girmiş oldukları kapıdan başka çıkış yeri yoktu.

Görevinizi açıklayın, dedi robot mekanik bir Japoncayla.

Mancuso biraz duraksadı. Karşısına robot nöbetçiler çıkabileceği söylenmişti, ama böyle emirler yağdıran, tekerlekler üzerinde bir çöp tenekesi göreceğini de hiç beklemiyordu. Fiber optik iletişim bölümü, sistemin denetlenmesi ve düzeltilmesi, dedi.

İş emri ve geçiş şifresi.

Kırk altı ivedi emri, iletişim denetimi ve test programı. Sonra avuçlarını birleştirip parmak uçlarını hafifçe birbirlerine değdirerek üç kez sha sözcüğünü tekrarladı. Mancuso İngiliz ajanının onlara doğru geçiş şifresini vermiş olması ve robotun güvenlik belleğine genetik kodlarını yüklemiş olması için dua ediyordu.

Sırayla sağ ellerinizi duyum ekranıma dayayın, diye emretti robot.

Üçü sırayla ellerini robotun fıçı gibi yuvarlak göğsündeki küçük mavi ekrana dayadı. Robot bir süre sessiz kalıp edindiği bilgileri bellek disklerindeki tanımlarla karşılaştırdı. Weatherhill ilk kez gördüğü bu olayı hayranlıkla izlemekteydi.

Yine son brifingde robotun en ufak bir sinirlilik belirtisini saptamaya programlanmış olduğunu öğrendikleri için ellerinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışıyorlardı. Gözlerini kaçırmanın kuşku çekeceğini düşünerek tümü de robota bakmaktaydı. Weatherhill artık sıkılmış gibisinden bir esnedi.

Güvenlik kontrolü tamam, dedi robot en sonunda. Sonra da odanın karşı tarafındaki bütün duvar içe doğru açıldı ve robot kenara çekildi. Girebilirsiniz. Eğer kalışınız on iki saati geçerse altı numaralı güvenlik gücüne bildirmeniz gerekir.

İngiliz ajanı çok başarılı olmuş, en büyük engeli güle oynaya geçmişlerdi. Halı kaplı bir geçittin yürüyüp ana tünele vardılar. Tünele girişte bir yolcu platformu vardı. İçinde inşaat malzemeleri bulunan bir iş treni kalkmak üzereydi. Tren kalktıktan sonra üç dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Bu üç dakikalık sessizlikten sonra üstü cam kaplı, on kişilik bir alüminyum vagon tek ray üzerinde platforma geldi. İçi boştu, sürücüsü de yoktu. Kapısı tıslayarak açıldı ve içine girdiler.

Manyetiklerden, dedi Weatherhill.

Ne? diye sordu Stacy.

Manyetik yükseltme. İki mıknatısın çekme ve itme ilkesi üzerine kurulu. Trenin altında ve rayın üstündeki güçlü mıknatıslar arasındaki etkileşim vagonların elektromanyetik bir alan üzerinde hareket etmesini sağlıyor. Bu yüzden de bunlara çoğu kez yüzen tren derler.

Kapılar kapandı ve raylar üzerinde yeşil bir ışık yanınca küçük vagon hareket etti. Ana tünele sessizce kaydılar ve giderek hız artınca tünelin tavanındaki sodyum buhar lambaları sarı bir bulut gibi görünmeye başladı.

Hızımız ne kadar acaba? diye sordu Stacy.

Sanırım saatte üç yüz yirmi kilometre falandır, dedi Weatherhill.

Mancuso da başını sallayarak bu tahmini doğruladı. Bu hızla yolculuğumuz beş dakika falan sürer.

Yere değmeden, rayların birkaç santimetre üstünden akar gibi giden tren normal hızına ulaşır ulaşmaz yavaşlamaya başlamış gibi oldu. Bir gökdelen asansörü gibi sessiz ve sarsıntısız durdu. Onlar indikten sonra tren bir dönüş yerinden ters yöne giden raylara geçti ve yeniden Edo Kenti'ne döndü.

Hattın sonuna geldik, dedi Mancuso. Platformdaki tek kapıdan girip halı kaplı

bir geçitten geçerek bir asansöre geldiler.

Asansöre girince Weatherhill sordu. Yukarı mı aşağı mı?

Kaç kat var ve biz kaçıncı kattayız? diye sordu Stacy.

On iki kat var, biz ikinci kattayız, dedi Mancuso.

Hanamura'nın taslaklarında yalnızca dört kat görünüyordu, dedi Mancuso.

Onlar herhalde sonradan değiştirilen ön çizimlerdi.

Stacy asansör düğmelerine acı acı baktı. Demek ki kroki bir işe yaramayacak.

Bilgisayarlı elektronik bölümüne nasıl gidildiğini tam olarak bilmediğimize göre ilk planımızdan ayrılıp doğruca enerji jeneratörüne gideceğiz, dedi Weatherhill.

Tabii orasını da kuşku çekmeden bulabilirsek, diye yakındı Mancuso.

Başka çaremiz yok. Elektrik kablolarını izleyip kaynağına gitmek, rastgele kontrol merkezini aramaktan daha az zaman alır.

Bir sürü oda ve geçitlerle dolu on iki kat, diye homurdandı Stacy. Kaybolup saatlerce dolanıp durabiliriz.

Geldik bir kere, başka seçeneğimiz yok, dedi Mancuso; saatine baktı. Eğer Pitt ve Giordino adaya iniş yapıp Suma’nın güvenlik sistemlerini üstlerine çekmeyi başarmışlarsa, patlayıcıları yerleştirip tünelden Edo Kenti'ne geçecek kadar zamanımız olur.

Weatherhill arkadaşlarına baktı. Neler hissettiklerini tahmin edebiliyordu... sinirler gerili, kafaları harıl harıl çalışıyor, bedenler eyleme hazır. İşin bu aşamasına kadar gelmişler, şimdiyse her şey birkaç dakika içinde verecekleri karara kalmıştı. Fazla düşünmeden altı numaralı düğmeye bastı.

Bari orta kattan başlayalım, dedi pratik bir mantık yürüterek.

Mancuso içinde iki tane otomatik silah olan evrak çantasını koltuğunun altına aldı. Asansör altıncı kata gelip kapılar açılana kadar hiç konuşmadılar.

Önde Mancuso, arkasında Stacy ve Weatherhill asansörden çıktılar. İki adım attıktan sonra Mancuso birden durdu ve arkasından gelenlerin de kendisine çarpmasına neden oldu. Üçü birden karşılarındaki manzaraya ağızları bir karış açık bakakalmışlardı.

Son derece geniş, kubbeli bir salon içinde, tıpkı bir fabrikada olduğu gibi hummalı bir faaliyet vardı; şu farkla ki, burada ne bir komut veriliyor, ne bağırıp

çağırma, ne de herhangi bir konuşma işitiliyordu. Yarım daire biçiminde yayılmış bilgisayar ve gereç konsollarının başındaki uzmanların, teknisyenlerin ve mühendislerin tümü de, farklı boylarda ve biçimlerdeki robotlardı.

Böylece ilk denemelerinde altın damarım bulmuş oluyorlardı. Weatherhill'in bilmeden bastığı kat düğmesi onları Suma'nın nükleer kumanda merkezinin beynine getirmişti. Burada insan işçi yoktu. Bütün iş gücünü son derece gelişmiş, yüksek teknoloji ürünü makineler, günde yirmi dört saat kahve, yemek molası vermeden, revir vizitesi yapmadan çalışarak oluşturuyordu. Bir Amerikalı sendika başkanının havsalasının bile alamayacağı bir durumdu.

Bu robotların çoğu tekerlekler üstünde, bazılarıysa traktör tekerlekleriyle hareket etmekteydi. Kiminin ahtapota benzeyen yedi sekiz kolu vardı, kimi diş hekimlerinin çok amaçlı ünitelerini andırıyordu. Fakat hiçbiri de televizyon dizilerindeki robotlara benzemiyordu. Hepsi de işleriyle meşgul, aralarına giren insanları fark etmemişlerdi bile.

Kimsenin bizi izlemediğini fark ediyor musunuz? diye sordu Stacy.

Bu iyi değil, dedi Mancuso. Yine asansöre binsek iyi olur.

Weatherhill hiç o fikirde değildi. Olur mu hiç? Yok, etmeye geldiğimiz merkez burası işte. Bu şeyler bizim burada olduğumuzun bile farkında değiller. İnsanlara müdahale etmek için programlanmamışlar. Etrafta robot nöbetçiler de yok. Pitt ve Giordino bütün nöbetçileri üstlerine çekerek popomuzu kurtardılar. Bence bu karınca yuvasını havaya uçuralım.

Asansör hareket etti, dedi Stacy, çağırma düğmesine basarak. Önümüzdeki bir dakika boyunca zaten gidecek bir yerimiz yok.

Mancuso konuşarak daha fazla zaman harcamadı. Evrak çantasını yere bırakıp, bacaklarının altına flasterle yapıştırılmış C8 plastik patlayıcıları sökmeye başladı. Diğerleri de tulumlarının altından aynı işlemi yaptılar.

Stacy, sen bilgisayar bölümüne. Tim nükleer bomba hazırlama sistemlerine. Ben de haberleşme gereçlerini alıyorum.

Herkes hedefine doğru beş adım atmamıştı ki, gümbür gümbür bir ses salonun beton duvarlarında yankılandı.

Olduğunuz yerde kalın yoksa kesinlikle ölürsünüz! Çok hafif bir Japon aksanıyla kusursuz bir İngilizce. Ses buz gibi ve tehdit dolu.

Doğrusu üçü de şaşkınlıktan taş kesilmişti, fakat Mancuso bir blöf yaparak evrak çantasındaki otomatik silahları çevirebileceği bir hedef bulmak istedi.

Biz test programı ve denetleme amacıyla gelen mühendisleriz. Geçiş şifremizi işitmek ve görmek ister misiniz?

Tam otomatik araçlar insan müdahalesi olmadan çalışacak duruma geldiğinden beri buraya hiçbir insan mühendis veya denetçi alınmıyor, diye gümbürdedi bedensiz ses.

Bu değişiklikten haberimiz olmadı. Amirimiz fiber optik haberleşme cihazlarını denetlememizi emretti, diye üsteledi Mancuso; bir yandan da evrak çantasının altındaki bir düğmeye dokunmuştu.

Fakat o sırada asansör kapısı açıldı ve kontrol merkezi salonuna Roy Orita girdi. Bir an öylece durup eski ÇAST üyesi arkadaşlarına belirli bir saygıyla baktı,

Bırakın maval okumayı, dedi Orita. Başaramadınız, Kaijen Projesi'ni durdurma operasyonunuz iflas etti. Bunun için de hepiniz öleceksiniz.

Jordan ve Sandecker Camp David'deki başkanlık dinlenme evinde Başkan'la hafif bir kahvaltı etmekteydiler. Yanmakta olan bir şöminenin önünde otururlarken, Jordan ve Amiral sıcaktan hiç de hoşnut olmadıkları halde, üstünde bir örgü yün kazak olan Başkan, kahvesini yudumlarken hayatından memnundu.

Başkan'ın özel asistanı Dale Nichols elinde bir bardak sütle mutfaktan çıkıp odaya girdi. Don Kern geldi, diye Jordan'a bildirdi.

Sanırım Soseki Adası hakkında son durumu bildirecek, dedi Jordan.

İçeri alsana, dedi Başkan Nichols'a. Ona da bir fincan kahve getirin, yiyecek bir şey ister mi, diye sorun.

Kern yalnızca kahve alıp masanın yanındaki kanepeye oturdu. Başkan heyecanla bekliyordu, fakat Jordan boş boş şöminedeki ateşe bakmaya devam etti.

Girdiler. dedi Kern.

Girdiler..., diye tekrarladı Başkan. Her biri girdi mi?

Üçü de.

Herhangi bir sorun var mı? diye sordu Jordan.

Bilmiyoruz. İngiliz ajanımızın sinyalleri esrarengiz bir biçimde kesilmeden önce bize üçünün de tünelden olaysız geçtiklerini söylemişti.

Başkan uzanıp Jordan'ın elini sıktı. Kutlarım, Ray.

Daha erken, Sayın Başkanım, dedi Jordan. Hâlâ aşmaları gereken engeller var. Ejder Merkezi'ne sızmak planımızın ilk aşamasıydı.

Peki, ya benim adamlarım, diye çıkıştı Sandecker.

Adaya sağ salim indiklerini sinyalle bildirdiler, diye cevap verdi Kern. Yaralandıklarını, ya da Suma'nın güvenlik nöbetçileri tarafından kendilerine bir zarar verildiğine inanmamız için hiçbir neden yok.

Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz? diye sordu Başkan.

Patlayıcıları yerleştirip Ejder Merkezi'ni geçici olarak devre dışı bıraktıktan sonra adamlarımız Kongre üyesi Smith ve Senatör Diaz'ı kurtarma işine girişecekler. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, Hideki Suma'yı çarmıha gerip topyekûn bir operasyon için askerlerimizi göndermemiz çok kolay olacak.

Başkan biraz endişeli görünüyordu. İki adamla bir kadının önümüzdeki otuz altı saat içinde bütün bunları başarabilmeleri mümkün mü?

Jordan yorgun yorgun gülümsedi. Bana güvenin, Başkanım, adamlarım duvarların içinden bile geçebilirler.

Ya Pitt ve Giordino? diye üsteledi Sandecker.

Adamlarımızdan hazır olduklarım bildirir sinyali alır almaz bir denizaltı yüzeye çıkıp, onları adadan kurtarmak için bir Deltabir takımı gönderecek. Pitt ve Giordino'yu da adadan çıkaracağız.

Bu işlerin çok kolay olacağını sanıyorsunuz galiba, dedi Sandecker.

Kern Amiral'e bakıp güvenli bir ifadeyle güldü. Başarı şansı yüzde doksan dokuz nokta yedi olana kadar operasyonun her bir aşamasını iyice analiz edip ayarladık.

Sandecker Kern'e dik dik baktı. O yüzdeyi doksan dokuz nokta dokuz yapsanız iyi olur.

Herkes merakla Sandecker'e baktı. Sonra Kern dayanamayıp sordu: Ne demek istediğinizi pek anlayamadım, Amiralim.

Pitt ve Giordino'nun yeteneklerini gözardı ediyorsunuz, dedi Sandecker sesi biraz sertleşerek. İstihbarat ajanlarının yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları bir işi ilk kez kurtarıyor olmayacaklar.

Kern ona tuhaf tuhaf baktı, sonra da yardım ister gibi Jordan'a döndü, ama buna cevap veren Başkan oldu.

Sanırım Amiral Sandecker'in sözünü ettiği şey Bay Pitt'in birkaç kez devletin poposunu kurtardığı durumlar olmalı. Özellikle bir tanesi aramızdan birini de kapsıyor. Başkan heyecan yaratmak için biraz durdu. Dört yıl önce Körfez'de Kongre üyesi Smith'le benim hayatımı kurtaran Pitt'in ta kendisiydi.

Hatırlıyorum, dedi Jordan. Bunu yaparken de Mississippi Nehri'nin yandan çarklı gemilerinden birini kullanmıştı.

Fakat Kern gerilemiyordu. Ülkenin en iyi istihbarat planlamacısı olarak ünü söz konusuydu. Bana güvenin, Başkanım. Kaçış ve adadan çıkarma işi planlandığı gibi, NUMA yardımı olmaksızın gerçekleşecek. Her türlü olasılığı hesaba kattık. Tanrı'dan gelebilecek hiç beklenmedik bir şey dışında hiçbir şey başarmamıza engel olamaz.

Kısım 44

Mancuso, Weatherhill ve Stacy'yi Kern'in ince planını başarıyla sonuçlandırmaktan alıkoyan şey Tanrı'dan gelmemişti. Deneyim ve hüner eksikliği de neden değildi. Dünyadaki her türlü banka kasasını açabilirler, ki arasıra açtıkları da olmuştu, en sıkı güvenlik önlemleri olan hapisanelerden kaçabilirler, Moskova'daki KGB karargâhına ya da Fidel Castro'nun Küba'daki özel konutuna girebilirlerdi. On dakika içinde altedemeyecekleri bir güvenlik sistemi ya da açamayacakları kilit yoktu. En azgın bekçi köpeklerini bile etkisiz bırakacak yöntemleri biliyorlardı.

Ne var ki, onların bu çok denenmiş becerileri arasında hiçbir penceresi ya da kapısı olmayan, dışarıya açılışı yalnızca paslanmaz çelik tavanın ve duvarların mekanik bir kol tarafından yukarı kaldırılmasıyla yapılan bir hapisane hücresinden kaçış yoktu. Bütün silahları da alındıktan sonra görmüş oldukları dövüşme eğitimleri de acı duymayan ve bilgisayara bağlı tepki süreleri insanlardan çok daha kısa olan robot nöbetçilere karşı etkisizdi.

Suma ve Kamatori onları son derece tehlikeli gördükleri için ayrı ayrı hücrelere hapsetmişler, hücrelerin içinde yerde yalnızca bir Japon tatami şiltesi, tuvalet için küçük bir delik ve tavanda bir hoparlör bulunuyordu. Hiç ışık yoktu, tümüyle karanlık içinde oturmaya zorlanmışlardı fakat her üçü de hücrelerine girer girmez bütün zekâlarını kullanarak kaçmak için bir yön aramaya başlamışlardı.

Derken bu hücrelerden asla kaçılamayacağı gerçeği üstlerine çöktü. Neredeyse insanüstü sayılacak becerilerine rağmen, hiçbir çıkış yolu bulamamaları son derece yıkıcıydı.

Roy Orita, Pitt ve Giordino'nun yakalanışlarını videoteypte izledikten sonra onları kesin olarak tanıtladı ve bunu hemen Kamatori'ye rapor ettiğine emin misin?

Evet, en küçük bir kuşkum yok. Onlarla Washington'da karşı karşıya oturdum. Zaten güvenlik istihbaratçılarınız da genetik kod kontrolünü yaptıktan sonra beni doğrulayacaklar.

Peki, amaçları nedir? Onlar profesyonel ajan değiller ki.

Meydanı kontrol merkezini yok etmeye gelenlere açmak için, dikkati dağıtma amacıyla gönderilmişlerdir.

Kamatori öldürme emri aldığı adamı böyle kendi oyun bahçesinde eline geçirdiğine, inanamıyordu. Orita'yı gönderdikten sonra tek basma bir meditasyona girdi. İnce ince bir kedi fare oyununun planını yapmaya başladı. Bu oyun onun Pitt gibi, cesareti ve becerikliliğiyle ünlü, değerli bir rakip karşısında kendi avcılık hünerlerini sulayacaktı.

Kamatori bu oyunu daha önce Suma'ya karşı gelen pek çok kişiyle oynamış ve hiç kaybetmemişti.

Pitt ve Giordino küçük bir nöbetçi robot ekibi tarafından günün yirmi dört saati gözetim altındalardı. Giordino robotlardan biriyle neredeyse arkadaş olmuş, ona McGoon adını bile takmıştı.

Benim adım McGoon değil, dedi robot iyi bir İngilizceyle. Benim adım Murasaki. Mor anlamına gelir.

Mor mu... dedi Giordino. Ama sarıya boyanmışsın. McGoon adı sana daha çok yakışıyor.

Tam işlevsel duruma geldikten sonra yiyecek sunakları ve çiçekler arasında bir Shinto rahibi tarafından kutsandım ve bana Murasaki adı verildi.

Giordino Pitt'e döndü. Beni işletiyor mu? Hâlâ bir robotla böyle bir konuşma sürdürdüğüne inanamayarak, Demek ki bağımsız, bir serbest ajansın, dedi.

Tam öyle değil. Yapay düşünce sürecimin sınırları var, tabii.

Giordino yine Pitt'e döndü. Beni işletiyor mu?

Hiç fikrim yok, dedi Pitt omuz silkerek. Sorsana bakalım, kaçmaya kalkarsak ne yapacakmış?

Programlandığım gibi, hemen güvenlik operatörümü uyarıp, öldürmek için ateş ederim.

İyi nişancı mısın? diye sordu Pitt gittikçe ilgi duyarak.

Iskalamaya programlanmadım.

Şimdi artık durumumuzu iyice biliyoruz, dedi Giordino.

Adadan kaçamazsınız, saklanacak yer yoktur. Ya boğularak ölürsünüz, ya köpekbalıklarına yem olursunuz, ya da kafalarınız kesilerek idam edilirsiniz. Herhangi bir kaçma girişimi mantıksız olur.

Tıpkı Spock gibi konuştu.

O sırada dışardan kapı tıklatıldı ve içeri, yüzü sürekli asıklı bir adam girdi.

Hiç konuşmadan önce Giordino'yu, sonra da Pitt'i süzdü.

Adım Moro Kamatori, Bay Hideki Suma’nın başyaveriyim.

Al Giordino, diye kendini tanıtarak, elden düşme otomobil satıcılarına özgü yayık bir gülücükle elini uzattı Giordino. Şurada, yatay pozisyonda gördüğünüz arkadaşım ise Dirk Pitt'dir. Böyle davetsiz geldiğimiz için üz...

Adlarınızı ve Soseki Adası'na neden geldiğinizi çok iyi biliyoruz, diye kesti Kamatori. İnkâr etmekle, suçsuz olduğunuzu iddia etmekle nefesinizi harcamayın. Size üzülerek söyleyim ki, yanıltma taktiğiniz başarılı olamadı. Ekibinizin diğer üç üyesi Edo Kenti'nden gelen tünelden çıkar çıkmaz ele geçirildiler.

Giordino Kamatori'ye oldukça karanlık bir bakış attı, sonra Pitt'e döndü.

Pitt ifadesini bozmadı. Buralarda okuyacak bir şeyiniz var mı, acaba? Hiç olmazsa yerel lokantalar hakkında bir broşür falan...

Kamatori Pitt'e düşmanca baktı. Bir dakika kadar öylece durduktan sonra yaklaşıp Pitt'in tepesinde dikildi.

Avlanmaktan hoşlanır mısınız? Bay Pitt? diye sordu ansızın.

Pek değil. Eğer kurbanın da ateşine karşılık veremiyorsa bence spor değil.

Demek kan ve ölüm görmekten dehşet duyuyorsunuz.

Ruhsal bozukluğu olmayan pek çok insan da böyledir.

Belki de avlananla özdeşleşmeyi tercih edersiniz.

Amerikalıları bilirsin, hep mazlumlardan yana olurlar.

Kamatori Pitt'e yiyecek gibi baktı. Sonra da omuz silkti. Bay Suma sizi akşam yemeğine davet ederek onurlandırıyor. Saat yedide odanızdan alınacaksınız. Dolapta kimonolar bulabilirsiniz. Lütfen gerektiği biçimde giyinin. Kamatori arkasını dönüp odadan çıktı.

Giordino onun ardından bir süre bakakaldı. Neydi o avlanma zırvaları?

Pitt biraz kestirmek için gözlerini yumdu. Sanırım tavşan avlar gibi bizi kıstırmayı, sonra da kellelerimizi uçurmayı düşünüyor.

Yemek salonu Avrupa'nın saray yavrusu şatolarında hâlâ kraliyet aileleri ve soyluların ağırlandığı muazzam salonlar gibiydi. On iki metre yüksekliğindeki tavanın altında kırmızı ipek ve bambuyla örülmüş "halıyla kaplı bir zemin ve pırıl pırıl cilalanmış gül ağacından duvar panelleri vardı.

Japon resim ustalarının otantik tabloları birbirleriyle büyük bir uyum içinde asılıydı. Salonun tümü kâğıt fenerler içindeki mumlarla aydınlatılıyordu.

Ömründe böyle bir güzellik görmemiş olan Loren hayranlık içinde bir heykel gibi durup kalmışken Mike Diaz onun etrafında dolaşıp duvarları inceledi.

Salonda Japon işi olmayan ve tuhaf bir şekilde yersiz duran tek şey, odanın yarı uzunluğundaki kıvrımlı seramik yemek masasıydı. Masaya uygun iskemleler ve oturma yerleri konukların dirsek dirseğe değil de, arkalı, önlü oturmalarını sağlayacak biçimde yerleştirilmişti.

Geleneksel mavi ipek kimonosunu giymiş olan Toshie yanlarına gelip eğilerek selam verdi. Bay Suma geciktiği için bağışlamanızı rica ediyor. Birazdan sizlere katılacak. Beklerken size bir içki hazırlayabilir miyim?

Çok güzel İngilizce konuşuyorsunuz, diye iltifat etti Loren.

Ayrıca Fransızca, İspanyolca, Almanca ve Rusça da konuşabilirim, dedi Toshie, sanki bu bilgisinden ötürü mahcup olmuş gibi gözlerini yere çevirerek.

Loren odasındaki dolapta bulduğu kimonolardan birini giymişti. Koyu şarap rengindeki ipek, artık açılmaya başlayan bronz teni üzerine çok yakışmıştı. Toshie'ye sıcak bir bakışla gülümsedi. Size gıpta ediyorum. Bense ancak Fransızca bir yemek ısmarlayabilirim, o kadar.

Demek sonunda sarı tehlikeyle tanışacağız, diye mırıldandı Diaz. Hiç de kibarlık edecek havada değildi. Ve kabalık etmek için neredeyse kendini zorluyordu. Meydan okuyuşunun bir simgesi olarak Japon giysileri giymeyi red etmiş, kaçırılışı sırasında üstünde bulunan buruşuk balıkçı kıyafetini değiştirmemişti. Şimdi belki burada ne kaçıkça hesaplar döndüğünü anlarız.

Mahcup Bakire kokteyli hazırlayabilir misin? diye sordu Loren Toshie'ye.

Evet, dedi Toshie, kokteylin içeriğini sayarak. Sonra Senatör Diaz'a döndü. Ya siz, Senatör?

İstemem, dedi Diaz tersçe. Aklım başımda kalsın.

Loren sofranın altı kişilik olduğunu fark etti. Bay Suma'dan başka kim katılıyor yemeğe? diye sordu Toshie'ye.

Bay Suma’nın sağ kolu, Bay Kamatori ve iki Amerikalı.

Onlar da rehinedir, kuşkusuz, diye homurdandı Diaz.

Toshie karşılık vermeden cilalı abanoz barın arkasına geçip Loren'in içkisini hazırlamaya başladı.

Diaz duvara yaklaşıp, mürekkeple yapılmış ve bir köydeki evleri kuşbakışı gösteren bir tabloyu inceledi. Böyle bir şey kimbilir kaç para eder?

Altı milyon Yankee doları:

Hafif İngiliz aksanı olan yumuşak bir Japon sesiydi.

Loren ve Diaz dönüp baktılar ve sesin sahibinin Hideki Suma olduğunu heyecan içinde fark ettiler. Yüzlerce dergi ve gazetede çıkmış resimlerinden onu tanımamaları olanaksızdı.

Suma Kamatori'nin ardından ağır ağır yürüyerek muazzam salona girdi. Bir an yüzünde iyi niyetli bir gülücükle onlara baktı. 'Prens Genji Efsanesi'. Bin dört yüz seksen beş yılında ressam Toyama tarafından yapılmış. Mükemmel bir ticari seçim yaptınız, Senatör Diaz. Odadaki tablolar arasında en pahalı olanının beğendiniz.

Suma'nın müthiş ünü nedeniyle Loren karşısında dev gibi bir adam göreceğini sanmıştı. Kendisinden biraz daha kısa boylu birini hiç beklemiyordu.

Suma yanlarına geldi, hafifçe eğilerek selam verdikten sonra el sıkıştı. Hideki Suma. Elleri yumuşak, fakat sıkışı güçlüydü. Sanırım başyaverim Moro Kamatori ile tanıştınız.

Zindancımız, dedi Diaz buruk buruk.

Oldukça iğrenç bir yaratık, dedi Loren.

Ama son derece beceriklidir, dedi Suma. Kamatori'ye döndü. Diğer iki konuğumuzu göremiyorum.

Suma sözlerini daha bitirmemişti ki, arkasında bir hareket olduğunu hissetti. Dönüp baktı. Bekçi robotlar Pitt ve Giordino'yu önlerine katmış, salona sokuyorlardı. Her ikisinin de üstünde hâlâ uçuş giysileri vardı, fakat boyunlarında, giymeyi red ettikleri kimonolardan keserek yapmış oldukları kocaman, gülünç kravatlar vardı.

Size saygı göstermiyorlar, diye hırladı Kamatori. Onlara doğru davranacak gibi oldu, fakat Suma bir el işaretiyle onu durdurdu.

Dirk! dedi Loren soluğunu yutar gibi. Al! Bir çırpıda kendini Pitt'in kollarına atıp deli gibi yüzünü öpmeye başladı. Tanrım, hayatımda hiç kimseyi görmekten bu kadar mutlu olmamıştım. Sonra gidip Giordino'yu kucakladı ve öptü. Nereden çıktınız? Buraya nasıl geldiniz?

Turistik gezi yapan bir gemiden uçarak geldik, dedi Pitt gülerek. Loren'e,

kaçırılan çocuğuna kavuşmuş bir baba gibi sarılıyordu. Burasının dört yıldızlı bir tesis olduğunu duyduk da biraz golf ve tenis için uğrayalım, dedik.

Giordino sırıtıyordu. Buradaki aerobik öğretmenlerinin tanrıçalara benzediği doğru mu?

İkiniz de delisiniz, dedi Loren sevinçle.

Evet, Bay Pitt ve Bay Giordino, dedi Suma. Su altındaki başarılarınızla uluslararası bir efsane haline geldiniz, sizinle tanışmaktan büyük sevinç duyuyorum.

Biz kim, efsane kim, dedi Pitt alçakgönüllülükle.

Ben Hideki Suma. Soseki Adası'na hoşgeldiniz.

Sizinle tanışmaktan büyük sevinç duyduğumu söyleyemem, Bay Suma. İşadamı niteliklerinizi takdir etmemek mümkün değil, ama çalışma yöntemleriniz Al Capone ile Elm Sokağı'ndaki Freddie arası bir yere yakışıyor.

Suma böyle hakaretlere alışkın değildi. Şaşkın bir kuşku içinde Pitt'e baktı.

Yeriniz çok güzel, dedi Giordino Toshie'ye, bir yandan bara yaklaşarak.

Diaz Pitt'in elini sıkarken ilk kez yüzü gülüyordu. Beni çok mutlu ettiniz.

Senatör Diaz, dedi Pitt onu selamlayarak. Sizi yine görmek ne güzel.

Arkanızda bir Delta takımıyla görüşmeyi yeğlerdim doğrusu.

Onları final için saklıyoruz.

Suma bu sözlere aldırmadı ve alçak bir bambu koltuğa oturdu.

İçkileriniz, baylar?

Bir tekila martini, dedi Pitt.

Tekila ve dry vermut, diye saydı Toshie. Portakal mı limon kabuğu mu?

Yeşil limon, lütfen.

Ya siz, Bay Giordino?

Eğer nasıl yapıldığını biliyorsanız, bir Havlayan Köpek, lütfen.

Cin, dry vermut, tatlı vermut, diye saydı Toshie.

Çok zeki bir kız, dedi Loren. Üstelik birçok dil konuşabiliyor.

Ve Havlayan Köpek yapmasını biliyor, diye mırıldandı Giordino gözlerini

baştan çıkarıcı bir gülücük gösteren Toshie'den ayırmayarak.

Bırakın bu salon sohbetlerini! diye patladı Diaz sabrı taşarak. Sanki dostlar arasında bir kokteyl partisine davetliymiş gibi konuşuyorsunuz. Sonra doğrudan Suma'ya döndü. Neden Kongre üyelerini kaçırdığınızı ve bizi rehin tuttuğunuzu bilmek istiyorum. Derhal bu soruya cevap verin.

Lütfen oturun ve rahatınıza bakın, Senatör, dedi Suma sessiz fakat buz gibi bir tonda. Yapmaya değer her şeyi derhal, o anda yapmak gerektiğine yanlış olarak inanan, sabırsız bir insansınız. Yaşamın, siz Batılıların henüz anlamadığı bir ritmi vardır. İşte bu yüzden bizim kültürümüz sizinkinden üstün oluyor.

Siz yalnızca kendinizi üstün ırk sanan kendini beğenmiş bir ırksınız, diye tükürür gibi konuştu Diaz. Ve sen, Suma, tüm ırkının en kötüsüsün.

Suma tipik bir klasik, diye geçirdi içinden Pitt. Adamın yüzünde en küçük bir öfke ve düşmanlık yoktu, yalnızca büyük bir kayıtsızlık görülüyordu. Suma’nın Diaz'a bakışı, haylaz bir çocuğa bakar gibiydi.

Ama Kamatori elleri iki yanında sımsıkı, yüzünde Amerikalılara ve tüm yabancılara karşı nefret kusan bir ifadeyle duruyordu. Gözleri kapalı denecek kadar kısık, dudakları dümdüz bir çizgi halindeydi. Her an çullanmaya hazır kudurmuş bir çakal gibiydi.

Pitt daha önceden Kamatori'yi tehlikeli bir katil olarak değerlendirmişti. Sakin adımlarla bara gidip içkisini aldı ve çaktırmadan Kamatori ile Diaz'ın arasına girdi. Bu arada Kamatori'ye, önce beni haklaman gerek, bakışı atmayı da ihmal etmedi. Taktik işe yaramıştı. Kamatori'nin öfkesi Diaz'dan Pitt'e çevriliverdi.

Çok iyi bir zamanlamayla Toshie elleri dizlerinde eğildi ve yemeğin hazır olduğunu duyurdu.

Tartışmamıza yemekten sonra devam ederiz, dedi Suma, nazikçe herkesi sofraya yönelterek.

Pitt ve Kamatori sofraya en son oturdular. Hakemin talimatlarını dinlerken birbirine öldürecek gibi bakan iki boksör gibi, hiç göz kırpıştırmadan birbirlerini süzdüler. Kamatori'nin kin dolu yüzü kızarır gibi oldu. Pitt de yangına körükle giderek adamın yüzüne tükürür gibi güldü.

Çok yakında birinin diğerini öldüreceğini ikisi de biliyordu.

Kısım 45

Yemek servisinden önce Suma’nın shikibocho ustası olarak tanıttığı bir adam geleneksel gösteri vuruşlarıyla bir toriği kesti, sonra selamını verip salonu terketti.

Bu adam şef aşçı mıydı? diye sordu Loren.

Hayır, yalnızca balık kesme töreni ustasıydı. Balık yemekleri üzerine ihtisas yapan aşçı şimdi kesilen toriği birleştirip servis yapacak.

Mutfağınızda birden fazla mı şefiniz var?

Üç tane var. Biri, az önce söylediğim gibi balık yemekleri uzmanıdır. Diğeri et ve sebze yemekleri, üçüncüsüyse yalnızca çorba konusunda hünerini gösterir.

Balık servisinden önce sıcak, tuzlu bir çay yanında tatlı kurabiyeler ikram edildi. Daha sonra kesilen parçaları aynen yerleştirilmiş halde balık servisi yapıldı ve çiğ olarak yendi.

Giordino ve Diaz’ın çopstikleriyle boğuşması Suma’yı eğlendiriyordu. Fakat Pitt ve Loren'in bu fildişi çubukları sanki doğdukları günden beri kullanmışlarcasına ustalıkla tutmalarına da epey şaşırmıştı.

Yemek servisi iki robot tarafından kusursuz bir şekilde yapılmaktaydı. Robotlar uzun kollarıyla sert zeminli sofradan boşalan tabakları alıp en küçük bir ses çıkarmadan yenilerini koyuyorlar, bu arada tek bir kırıntı bile dökülmüyordu. Ancak konukların önündeki tabağı almak için izin isterken konuşuyorlardı.

Gördüğüm kadarıyla, otomatikleşmiş bir toplum yaratmak sizin saplantınız olmuş, dedi Pitt, Suma'ya.

Evet, robot imparatorluğuna geçişimizle gurur duyuyoruz. Nagoya'daki fabrikam bu alanda dünyanın en büyüğüdür. Orada bilgisayara bağlı robot makinelerim yılda yirmi bin tane eksiksiz işleyen robot üretir.

Ordu üreten bir ordu, dedi Pitt.

Suma'nın iştahı kabarmıştı. Bilmeden çok ilginç bir konuya geldiniz, Bay Pitt. Japonya'nın yeni robot silahlı kuvvetlerini yapmaya başladık bile. Mühendislerim içinde insan personeli olmayan tümüyle otomatik savaş gemileri, robotlar tarafından uçurulan uçaklar, uzaktan kumandayla sürülen ve savaşan robot tankları, çok güçlü silahlarla ve elli metrenin üzerinden aşabilip, saatte

altmış kilometre hızla yol alabilen, uzun menzilli sensörlerle donatılmış yüz binlerce zırhlı makineden oluşan ordular yapıyorlar. Bu makinelerin onarımındaki kolaylık ve hedef saptamadaki yüksek duyarlılığı bu orduları yenilmez hale getiriyor. On yıl içinde hiçbir süper güç bizim karşımızda duramayacak. Sizin Pentagon generalleri ve amirallerinin tersine, biz savaşmak için erkeklerimizin ve kadınlarımızın canını, kanını düşünmeyeceğiz. En şiddetli çarpışmalarda bile tek can kaybımız olmayacak.

Masadaki Amerikalılar Suma'nın anlattıklarını düşünürken adamakıllı sindirim güçlüğü çektiler. Söylenenler öyle kurgubilimsel şeylerdi ki, tümü de robot ordularının gerçekleşmiş olduğunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Yalnızca Giordino bu konuya aldırmaz gibi görünüyordu. Bize dadılık eden makine kutsanmış olduğunu iddia ediyor, dedi bir yandan balığını yiyerek.

Dinimiz olan Şintoizmi kültürümüzle birleştiririz, dedi Suma. Biz canlıların olduğu kadar cansız nesnelerin de bir ruhu olduğuna inanırız, ki bu da Batı'ya olan üstünlüklerimizden biridir. Makinelerimize, ister bir sanayi gereci, ister bir samuray kılıcı olsun, saygı gösteririz. Hatta işçilerimize makine gibi davranmalarını öğreten makinelerimiz bile vardır.

Pitt onaylamadığını göstermek için başını iki yana salladı. Pek mantıklı görünmüyor. Kendi insanlarınızın ellerinden işlerini alıyorsunuz.

Bu çok eski bir efsanedir, Bay Pitt, dedi Suma. Japonya'da makinelerle insanlar arasında çok yakın bir ilişki gelişmiştir. Yüzyılı aştıktan kısa bir süre sonra bir milyon robotla on milyon insanın işi yapılacak.

Peki, işten çıkarılan on milyon ihsan ne yapacak?

Tıpkı sanayi ürünlerimizi ihraç ettiğimiz gibi, onları da diğer ülkelere ihraç edeceğiz, dedi Suma. Yerleştikleri ülkelerde yasalara saygılı, iyi vatandaşlar olacaklar, ama gerek ulusal, gerek ekonomik açıdan Japonya'ya bağlı kalacaklar.

Bir çeşit dünya çapında kardeşlik, dedi Pitt. Bunun nasıl uygulandığını gördüm. San Diego'da bir Japon bankasının Japon mimarlar, Japon mühendisler ve Japon inşaat işçileriyle, tümüyle Japonya'dan getirilen inşaat gereçleri kullanılarak yapıldığını görmüştüm. Yerel müteahhitler ve inşaat malzemesi satıcıları tümüyle devredışı bırakılmıştı.

Suma umursamaz bir havada omuz silkti. Ekonomik fetihlerin kuralı yoktur. Bizim ahlâk anlayışımız sizinkinden çok farklıdır. Japonya'da onur ve disiplin sadakatle içiçedir... İmparator'a, aileye ve şirkete. Bizler demokrasi ilkelerine, ya da hayırseverliğe saygı duyacak biçimde yetiştirilmedik. Gönüllü çalışmalar,

Afrika'da açlıktan ölenler için para toplama kampanyaları, üçüncü dünya ülkelerinin çocuklarına yardım örgütleri gibi şeyler benim ülkemde hiç işitilmemiştir bile. Biz yardım gücümüzü kendi insanlarımız için kullanırız. O sırada robotlar ellerinde tepsilerle salona girdiler. Aa, işte ikinci yemek geliyor.

Sofraya ince dilimler halinde abalon geldi. Bunu kâselerin içinde tek tek orkidelerin bulunduğu nefis bir çiçek çorbası izledi.

Loren çorbasını yudumlarken zevkten gözlerini yumdu. Tadı da görünümü kadar mükemmel.

Japon mutfağı damağa olduğu kadar göze de hitap eder, dedi Suma.

Loren yemeğin sonu geldi sanırken, çeşitli balıklar ve çorbalardan oluşan bir dizi yemek daha sunuldu. En sonunda tatlı olarak meyveler ve çay vardı.

İdam mahkûmlarının son yemekleri mi? diye sordu Diaz.

Kesinlikle değil, Senatör, dedi Suma. Siz ve Kongre üyesi Smith yirmi dört saat sonra benim özel jetimle Washington'a gidiyorsunuz.

Neden hemen değil?

Önce size amaçlarımı bildirmem gerek. Yarın sizi ve Kongre üyesi Smith'i Ejder Merkezi'nde gezdirip yeni Japon gücünün kaynağını göstereceğim.

Ejder Merkezi mi? dedi Diaz merakla. Amacı nedir?

Senatör, ev sahibimizin dünyanın yansına saçtığı nükleer bombalı otomobillerden haberiniz yok mu? diye sordu Pitt kışkırtmak için.

Diaz anlamadan bakıyordu. Bombalı otomobiller mi?

Suma büyük çocuklarla büyük oyunlar oynamak istiyor, bunun için de bir şantaj planı geliştirmiş. Ejder Merkezi tam işler duruma gelir gelmez robotlarının içinde bomba bulunan bir otomobili park ettiği yerde patlatması için bir düğmeye basması yetecek.

Loren'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bu doğru mu? Japonya gizlice bir nükleer silah deposu mu yapmış?

Pitt başıyla Suma'yı gösterdi. Neden kendisine sormuyorsun?

Suma gözlerini Pitt'e dikti. Çok zeki bir adamsınız, Bay Pitt. Bana söylendiğine göre nükleer başlıkları ülkenize gizlice sokma yöntemimizi siz ortaya çıkarıp Jordan ve istihbaratçılarına bildirmişsiniz.

Başlıkları otomobillerin klima kompresörleri içine gizlemek gerçekten sizin

adınıza dâhice bir buluş. Az kalsın hiç kimse fark etmeden de operasyonunuzu tamamlayacaktınız, ta ki bombalardan biri nakliye gemisinde kazayla patlayana kadar.

Loren hâlâ şaşkınlığını atamamıştı. Ne kazanmayı umuyorsunuz?

Çok derinliği olan şeyler değil, dedi Suma. Japonya oldum olası üvey çocuk davranışı görmüştür. Beyaz Batı'da evrensel bir Japon nefreti vardır. Üç yüz yıldan beri Doğulu bir ırk olarak hor görüldük. Artık çoktan beri hak ettiğimiz üstünlüğü ele geçirme zamanı gelmiştir.

Loren'in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Demek hiç temeli olmayan bir gurur ve açgözlülük yüzünden milyonlarca insanın öleceği bir savaş başlatacaksınız. Bin dokuz yüz kırklarda neden olduğunuz onca ölüm ve yıkımdan hiç ders almadınız mı?

Batılı ülkeler bizi ticari ambargolar ve boykotlarla boğmak isteyince liderlerimiz savaş yolunu seçmişlerdi. O zaman kaybetmiş olduğumuz yaşamlar ve yıkımı ekonomik güç olarak çoktan telafi edip geçtik. Şimdi yine ticari ve sanayi başarımız yüzünden uluslararası dışlanma ve düşmanlık tehdidi karşısındayız. Ve bu muazzam ekonomimiz yabancı petrole ve madenlere bağımlı olduğu için bir kez daha kendimizi Washington'un siyasetine, Avrupa'nın çıkarlarına ya da Ortadoğu'nun dinsel çatışmalarına bırakamayız. Kaiten Projesi sayesinde onca zorlukla elde ettiğimiz ekonomik kazançları koruma olanağımız olacak.

Kaiten Projesi mi? diye sordu, bu adı daha önce hiç duymamış olan Diaz.

Bütün dünyaya şantaj yapma planı, diye açıkladı Pitt.

Ateşle oynuyorsunuz, dedi Loren, Suma'ya. Amerika Birleşik Devletleri, Sovyetler Birliği ve Avrupa sizi yok etmek için birleşirler.

Onlara neye malolduğunu görünce gerileyeceklerdir, dedi Suma güvenle. Basın toplantıları düzenleyip sorunu diplomatik yollarla çözeceklerini ilan etmekten başka bir şey yapamazlar.

Japonya'yı kurtarmaya falan aldırdığınız yok sizin! diye çıkıştı Diaz. Kendi hükümetiniz bu yarattığınız canavardan haberdar olsa kimbilir nasıl dehşete düşer. Siz bu işi kendiniz için yapıyorsunuz, kişisel iktidarınız için. Siz iktidar ve güç delisisiniz.

Haklısınız, Senatör, dedi Suma son derece sakin. Sizin gözünüzde gözünü iktidardan başka bir şey görmeyen bir manyak olmalıyım. Bunu gizleyecek

değilim. Ve uluslarını, hükümranlıklarını korumak isteyen tarihteki diğer bütün manyaklar gibi ben de bütün gücümü ırkımızın dünyaya yayılması ve kültürümüzün Batı'nın kokuşmuşluğundan korunması için kullanmakta tereddüt etmem.

Batılı ülkelerin nesini o kadar kokuşmuş buluyorsunuz? diye sordu Diaz.

Suma'nın gözlerinden şöyle bir tiksinti bulutu geçti. Kendi halkınıza bir bakın, Senatör. Amerika Birleşik Devletleri uyuşturucu düşkünlerinin, Mafya gangsterlerinin, ırz düşmanlarının, cinayetlerin, okuma yazma bilmeyen evsiz barksızların ülkesi. Karışık kültürünüz yüzünden kentleriniz ırkçılıkla fokurduyor. Tıpkı Yunanistan, Roma ve Britanya İmparatorlukları gibi siz de çöküş içindesiniz. Çürümenin odağı haline geldiniz ve bu süreci durdurmanın yolu yok.

Demek Amerika'nın içinden oyulduğunu ve bir süper güç olarak işinin bittiğini sanıyorsunuz, dedi Loren huzursuz bir sesle.

Japonya'da böyle bir çürüme göremezsiniz, dedi Suma kibirle.

Amma da ikiyüzlüsünüz, dedi Pitt yüksek sesle gülüp, herkesi kendi işine baktırarak. O küçücük kültürünüz en üst düzeydeki siyasetçilerinizin rüşvetçiliğiyle kaynıyor. Her gün gazete ve televizyon haberleriniz skandal haberleriyle çalkalanıyor. Yeraltı dünyanız öyle güçlü ki, neredeyse hükümeti onlar yönetecek. Politikacılarınızın ve bürokratlarınızın yarısı açık açık rüşvet alıyor ve siyasî etkinlik kazanmaya çalışıyorlar. Son derece gizli askerî teknolojiyi para için Komünist Blok'a satıyorsunuz. Halkınız hayat pahalılığıyla inliyor, Japon ürünlerine Amerikan halkının ödediklerinin iki katını ödüyorlar. Yüksek teknoloji alanında nerede bir gelişme görseniz hemen çalarsınız. Şirket toplantılarını basıp haraç alan zorbalarınız vardır. Bizi ırkçılıkla suçlarken, kendi çoksatan romanlarınız hep Yahudi düşmanlığını aşılar, kadınları köle olarak gösteren dergiler her yerde satılır. Şimdi de tutmuş bize burada üstün kültür tafrası atıyorsunuz. Boşverin canım.

Amin, dostum, dedi Diaz çay fincanını kaldırarak. Amin.

Dirk yüzde yüz haklı, diye ekledi Loren gururla. Bizim toplumumuz mükemmel değil, ama halkları karşılaştıracak olursak genelde bizim yaşam standardımız sizinkinden çok daha iyidir.

Suma'nın yüzü öfkeden bir maske halini almıştı. Pürüzsüz yüzünde gözleri topaz gibi parlıyordu, dişleri kenetlenmişti. Kamçı şaklatır gibi konuştu. Elli yıl önce Amerika tarafından aşağılanmış, yenik bir ülkeydik! Şimdiyse, birdenbire

biz kazanan tarafız, siz kaybeden, hem de bize karşı kaybeden. Artık Japonya'nın Amerika ve Avrupa tarafından zehirlenmesi sona ermiştir. Bizim kültürümüz egemen olacaktır. Yirmi birinci yüzyılın egemen ülkesi biz olacağız.

Pearl Harbor'dan sonra bizim tükendiğimizi sanan savaş tanrıları gibi konuşuyorsunuz, diye hatırlattı Loren. Savaştan sonra Amerika Japonya'ya sizin galip olduğunuz taktirde bize davranacağınızdan çok daha iyi davrandı. Siz yenmiş olsaydınız, ordularınız tıpkı Çin'de yaptıkları gibi Amerika'da da kadınlara tecavüz eder, insanları öldürür, kentleri yağmalardı.

Bizim yanımız sıra başa çıkmak zorunda olduğunuz Avrupa da var, diye uyardı Diaz. Onların ticaret siyasetleri Tokyo'ya karşı bizimki kadar hoşgörülü değildir. En azından yeni Avrupa Topluluğu pazarı sizin ekonomik sızmanıza karşı önlem alacaktır. Nükleer tehdit olsun, olmasın, pazarlarını Japon ihracatına kapatırlar.

Uzun vadede, milyarları bulan nakit rezervlerimizle yavaş yavaş onların sanayilerini satın alıp sağlam temeller kuracağız. Dünyanın en büyük on iki bankasının diğer tüm yabancı bankaların piyasa değerlerinin dörtte üçünü oluşturan Japon bankaları olduğu düşünülürse, hiç de olanaksız bir operasyon sayılmaz. Demek ki büyük para dünyasını yöneten biziz.

Dünyayı ilelebet rehin tutamazsınız, dedi Pitt. Dünyadaki bütün nükleer başlıkların Amerika ve Sovyetler Birliği yerine Japon adalarına çevrildiğini anlayınca kendi hükümetiniz ve halkınız size karşı çıkarlar. Ve kazayla bombalı otomobillerinizden biri patlayacak olursa yeni bir nükleer saldırıya uğramanız olasılığı çok güçlenir.

Suma olmaz anlamında başım iki yana salladı. Bizim elektronik emniyet düzenimiz sizinkilerden ve Ruslarınkilerden çok daha ileridir. Ben gerekli şifreyi programlamadıkça hiçbir patlama olmaz.

Gerçekten bir nükleer savaş başlatamazsınız, dedi Loren heyecanla.

Suma güldü. Böyle bir çılgınlığa ancak Beyaz Saray ya da Kremlin karar verir. Unutmayın ki, bir atom savaşının dehşetini en iyi biz Japonlar biliriz. Hayır, Kaiten Projesi yüzlerce nükleer başlıklı füzenin kentlere ya da askeri tesislere çevrilmesinden çok daha teknik bir plandır. Bombalar stratejik bakımdan en az nüfusu olan, ücra köşelerde patlatılacak. Fakat ortaya çıkan muazzam elektromanyetik güç bütün ekonominizi altüst edecek. Ölüm ya da yaralanma enaz sayıda olacak.

Bunu gerçekten uygulamayı düşünüyorsunuz, değil mi? dedi Pitt. Bombaları

patlatmaya kararlısınız.

Eğer koşullar gerektirirse, neden olmasın? Hemen tepki görmek korkusu da yok, çünkü elektromanyetik güç tüm Amerikan, NATO ve Sovyet haberleşme ve silah sistemlerini bozacak. Suma gözlerini Pitt'e dikip baktı. Ben bu kararı veririm ya da vermem, ama siz, Bay Pitt, bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksiniz.

Loren'in yüzünden bir korku dalgası geçti. Dirk'le Al, Senatör Diaz ve benimle Washington'a gelmiyorlar mı?

Suma uzun bir soluk verdi ve başını iki yana salladı. Hayır... onları sadık dostum Moro Kamatori'ye armağan ettim.

Anlamıyorum.

Moro uzman bir avcıdır. En büyük tutkusu insan avlamaktır. Arkadaşlarınız ve merkezimizi uçurmak isterken yakalanan üç istihbarat ajanına adadan kaçmaları için bir fırsat verilecek. Ama yirmi dört saat içinde Moro'ya yakalanmazlarsa.

Kamatori Pitt'e dönüp sıfıraltı derecelerde bir bakış attı. İlk girişimi yapma onuru Bay Pitt'in olacak.

Pitt Giordino'ya döndü, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Ben sana demiştim, değil mi?

Kısım 46

Kaçmak gerek, diye mırıldandı Giordino, tutsak oldukları küçük kulübenin içinde McGoon'un gözetimi altında volta atıyordu. Ama nereye? Dünyanın en iyi uzun mesafe yüzücüsü bile beş mil hızındaki akıntıların süpürdüğü buz gibi bir denizde altmış kilometreyi yüzemez. Yüzse bile, sürüne sürüne karaya çıktığında Suma'nın çakalları adamın karnını deşerler.

O halde av planı nedir? diye sordu Pitt yerde şnav yaparken.

Mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta kalmak. Senin başka önerin var mı?

Kahramanca ölmek.

Giordino bir kaşını kaldırıp kuşkulu bir şekilde Pitt'e baktı. Ya, tabii, göğsünü öne çıkar, gözlerinin bağlanmasını kabul etme, Kamatori kılıcını kaldırırken de ağzındaki sigaradan derin bir nefes çek.

Sonu belli bir savaşı neden savaşacaksın ki?

Ne zamandan beri ilk raundda pes etmeye başladın? Giordino bir an arkadaşının beyin sarsıntısı falan geçirdiğinden kuşkulandı.

Adanın bir köşesinde gizlenmeyi deneyebiliriz, fakat yine de ümitsiz bir çaba. Sanırım Kamatori hile yaparak izimizi bulmak için robot sensörler kullanır.

Ya Stacy? O ay suratlı hergelenin onu da öldürmesine izin veremezsin.

Pitt yerden kalktı. Hiç silahın olmadan ne umabilirsin ki? Çıplak etinle robotlara ve bir kılıç uzmanına karşı kazanamazsın.

Senden birlikte yaşadığımız en az yüz tane zorlu sınavda göstermiş olduğun cesareti göstermeni bekliyorum.

Pitt McGoon'un yanından topallayarak geçerken sağ bacağını kollamaktaydı. Senin için böyle konuşmak kolay, dostum. Her yanın sağlam. Ben o balık havuzuna iniş yaptığım sırada dizimi incittim, şimdi doğru dürüst yürüyemiyorum bile. Kamatori'den kaçabilmek için en küçük bir şansım bile yok.

O sırada Giordino Pitt'in yüzündeki şeytanca gülümsemeyi görüp durumu anlamaya başladı ve kendisini budala gibi hissetti. McGoon'un sensörleri dışında odada en azından bir düzine dinleme cihazı ve video kamerası gizlenmiş olmalıydı. Pitt'in taktiğini anlayıp buna uydu.

Kamatori yaralı bir adamı avlamayacak kadar iyi bir samuraydır. Eğer içinde bir damla sporculuk varsa, bu eşitsizliği dengelemek ister.

Pitt başını iki yana salladı. Ben acımı dindirecek bir şeye razıyım.

McGoon, diye bekçi robota seslendi Giordino. Evde bir doktor bulunur mu?

Bu bilgi benim belleğimde programlı değil.

O zaman uzaktan kumanda eden patronuna sor da öğren!

Lütfen bekleyin.

Haberleşme sistemi kontrol merkezine çağrıda bulunurken robot sessiz bekledi. Cevap hemen geldi. Dördüncü katta bir klinikte sağlık personeli var. Bay Pitt tıbbi müdahale mi istiyor?

Evet, dedi Pitt. Bir ağrı kesici iğneyle sıkı bir bandaj gerek, yoksa Bay Kamatoriye zevkli bir av olamam.

Birkaç saat önce hiç topallamıyordunuz, dedi McGoon.

Dizim uyuşmuştu, diye yalan söyledi Pitt. Fakat ağrıdan dizim kilitlendi, yürümekte bile zorluk çekiyorum. Birkaç tereddütlü adım atıp büyük bir acı duyuyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Pitt'in bu gösterisi robot Murasaki, namı diğer McGoon tarafından kontrol merkezine görüntülü olarak iletildi ve az sonra tutsağını revire götürme izni verildi. Giordino'yu beklemek içinse başka bir robot geldi.

Sanki ucunda bir Oscar Ödülü varmış gibi rol yapan Pitt labirent gibi koridorlardan ayağını sürüye sürüye yürüyüp yanında McGoon'la birlikte bir asansöre geldi.

Asansörden aydınlık bir koridora çıktılar. Soldan dördüncü kapı, dedi McGoon. Oraya girin.

Pitt kapıda bulduğu düğmeye basınca, kapı sessizce kayarak açıldı. Pitt topallayarak içeri girdi. Hemşire üniforması içinde genç ve güzel bir kadın oturduğu masadan* kahverengi gözlerle ona baktı. Hemşire Japonca bir şeyler söyledi, Pitt hiçbir şey anlamadı.

Üzgünüm, ben yalnız İngilizce bilirim.

Kadın altı tane boş yatağın bulunduğu bir odadan geçip bir ofise girdi. Birkaç saniye sonra blucin pantolon ve bir kazak üzerine standart beyaz ceketi giymiş, boynunda stetoskobu olan güleç yüzlü bir Japon genci, yanında hemşireyle Pitt'e

geldi.

Bay Pitt, Bay Dirk Pitt mi? diye sordu Batı Kıyısı aksanıyla.

Evet.

Geleceğinizi önceden bildirmişlerdi. Benim adım Josh Nogami. Bu benim için büyük bir onur. Titanik gemisini sudan çıkardığınız günden beri sizin büyük bir hayranınızım. Doğrusunu isterseniz, salt sizin yüzünüzden tüple dalış yapmaya bile başladım.

Tanıştığımıza memnun oldum, dedi Pitt, neredeyse mahcup olarak. Siz pek buralardan değilsiniz galiba.

San Fransisco'da, Bay köprüsünün gölgesi altında doğup büyüdüm. Siz nerelisiniz?

Ben de Kaliforniya'da New Port Beach'de büyüdüm.

Ciddi mi? Asistanlığımı Santa Ana'daki St. Paul Hastanesi'nde yapmıştım. Her fırsatta Newport'a gidip sörf yapardım.

Bu yaşamına pek uzak düşmüşsün.

Siz de öyle, Bay Pitt.

Suma red edemeyeceğin bir öneri mi yaptı sana?

Genç doktorun yüzündeki gülümseme serinledi. Aynı zamanda Bay Suma'nın da hayranıyım. Onun saflarına dört yıl önce katıldım ve satın alınmadım.

Onun yaptıklarına inanıyor musun?

Yüzde yüz.

Kusura bakma, ama yanlış yoldasın.

Yanlış yolda değilim, Bay Pitt. Japoncum. Japon'um ve entelektüel ve estetik kültürümüzün Amerika'nın artık iyice kirlenmiş toplumuna egemen olmasını istiyorum.

Pitt'in artık yaşam felsefesi hakkında tartışacak keyfi yoktu. Dizini gösterdi. Yarın buna epey ihtiyacım olacak. Herhalde bükmüş olmalıyım. Kullanabilmem için acıyı dindirebilir misin?

Lütfen paçanızı sıyırın.

Pitt bacağını sıyırdı ve doktor dizini yoklarken acı çektiğini göstermek için gerekli sesleri çıkarmayı ihmal etmedi.

Şişme ya da çürüme görünmüyor.

Ama çok acıyor. Bükemiyorum.

Bay Suma'nın bahçesine düştüğünüz sırada mı incittiniz?

Burada haberler çabuk yayılıyor.

San Quentin hapisanesinin mahkûmları bile buradaki robotlar kadar haber yayamazlar. Sizin buraya geldiğinizi öğrendikten sonra gidip uçağınızdan kalan parçalara baktım. Bay Suma dört yüz bin yen değerindeki balıklarının ölmesine çok üzüldü.

O halde yarın yapılacak katliamın ilk kurbanı olacağımı da biliyorsundur!

Nogami'nin yüzündeki gülücük gitti, gözleri karanlık bir renk aldı.

Şunu bilmenizi isterim ki, her ne kadar Bay Suma'nın emirlerini yerine getiriyorsam da, Kamatori'nin av cinayetlerini hiç doğru bulmuyorum.

Peki, ölüm mahkûmuna verebileceğin herhangi bir tavsiyen var mı?

Nogami eliyle odanın içini gösterdi. Buradaki duvarların, bir tiyatro salonundakinden çok dinleyici ve izleyicisi vardır. Eğer sizi destekleyecek olursam ben de kendimi yanınızda bulurum. Hayır, sağolun, Bay Pitt. Durumunuz için gerçekten çok üzgünüm, ama bunun için kendinizden başka kimseyi suçlayamazsınız.

Fakat dizim için gerekeni yapacaksınız, değil mi?

Bir hekim olarak acınızı dindirmek için elimden geleni yapacağım. Ayrıca yarınki av için Kamatori sizin tam sağlıklı bir durumda olmanızı emretti.

Nogami Pitt'in dizine ağrı kesici bir iğne yaptıktan sonra bantla sımsıkı sardı. Pitt'e içinde haplar olan küçük bir şişe verdi. Bundan dört saatte bir ikişer tane alın. Fazla almayın yoksa uykunuzu atamaz, Kamatori'ye kolay bir yem olursunuz.

Pitt konuşmalar sırasında hemşirenin bant ve ilaçlar için küçük bir malzeme odasına girip çıktığını gözlemişti. Buradaki yataklardan birinde Biraz istirahat edebilir miyim? Sizin Japon şilteleriniz hiç bana göre delil.

Bence bir sakıncası yok. Nöbetçi robotunuza sizi burada bir iki saat gözetim altında tutacağımı söylerim. Nogami Pitt'in gözlerine baktı. Kaçmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Burada pencere ya da çıkış kapısı falan yoktur, asansöre doğru daha iki adım atamadan da robotlar poponuzu koparır.

Merak etme, dedi Pitt dostça gülümseyerek. Bütün gücümü yarınki eğlenceye saklamak istiyorum.

Nogami onaylar biçimde başını salladı. İlk yatağı kullanın, en yumuşak şilte oradadır. Ben de onu kullanırım. Bir türlü vazgeçemediğim tek Batılı düşkünlüğüm. Bu Japon şiltelerine ben de alışabilmiş değilim.

Banyo?

Malzeme odasının içinden sola dönünce.

Pitt doktorun elini sıktı. Çok teşekkür ederim, Dr. Nogami. Ne yazık ki olayları farklı merceklerden görüyoruz.

Nogami ofisine döndükten ve hemşire de masasına oturup Pitt'e arkasını döndükten sonra, Pitt seke seke banyoya gitti, fakat içeri girmeyip, yalnızca o izlenimi vermek için kapısını açıp kapadı. Hemşire birtakım formları doldurmakla meşguldü, arkasına dönüp Pitt'in malzeme odasında neler yaptığını görmedi.

Pitt ilaç dolabının çekmecelerini ve raflarını sessizce araştırmaya başladı ve çok geçmeden ucunda enjektörleri olan plastik torbaların bulunduğu bir kutu gördü. Torbaların üstünde CPDA1 Kırmızı Kan Hücreleri yazılı, içinde pıhtılaşmayı önleyen bir solüsyon vardı. Pitt kutudan bir torba alıp gömleğinin içine yerleştirdi. Belli edecek bir şişkinlik yapmamıştı.

Odanın bir köşesinde portatif bir röntgen cihazı vardı. Pitt buna bakarken kafasında bir fikir oluşuverdi. Tırnaklarıyla cihazın yapımcısının adı yazılı markayı söküp, arka panelin vidalarını açmak için kullandı. Cihazın içinde altı voltluk şarj edilebilir pillerden bir tanesini çıkarıp pantolonunun önüne yerleştirdi. Daha sonra kuşku çekmeyecek miktarda elektrik kablosu söküp beline sardı.

İşini bitirdikten sonra sessizce banyoya girip kullandı ve sifonu çekti. Yeniden yatağına döndüğü sırada hemşire başını kaldırıp bakmadı bile. Nogami ise ofisinde, telefonun başında mırıl mırıl bir şeyler konuşmaktaydı.

Pitt uzanıp gözlerini tavana dikti, artık kafası rahattı. Jordan ve Kern'in kusursuz diyecekleri cinsten bir şey değildi, ama artık onun da bir planı vardı ve bunu en iyi şekilde uygulamaya kararlıydı.

Kısım 47

Sabahın beşinde Kamatori üzerindeki, neredeyse paçalı bir etek gibi duran, kakama pantolonu ve ipek, kolsuz av ceketi olan kataginu ile kibirli bir hazırlık içindeydi. Ayaklarında yalnızca sandaletler vardı.

Pitt ise bir tişört ve uçuş kıyafetinin paçaları kesilmiş ve şort haline getirilmiş pantolonunu giymişti. Ayaklarındaysa bir çift beyaz spor çorabından başka bir şey yoktu.

Onu yatağından kaldırıp Kamatori'nin özel çalışma odasına getirmişlerdi. Pitt hiçbir ısı tertibatı olmayan odada titreye titreye beklerken dünyanın her yanından ve tarihin her döneminden çeşitli silahlarla donatılmış duvarları inceledi. Odanın ortasında Avrupa ve Japon zırhları esas duruşta bekleyen askerler gibiydi. Pitt duvardaki yüzlerce kılıç, kargı, ok ve tüfek arasındaki andaçları görünce midesi bulandı.

Kamatori'nin otuz kadar insan kurbanının kellesi duvara mıhlanmış, ifadesiz gözlerle bakmaktaydı. Kafaların çoğu Asyalı tiplerdi, fakat dördü beyaz ırktandı. Pitt, Jim Hanamura’nın yüzünü tanıyınca kanı donacak gibi oldu.

Buyurun, gelin, Bay Pitt, bir fincan kahve için, dedi Kamatori Pitt'e alçak bir sehpanın yanındaki minderi göstererek. Birkaç dakika konuşalım, sonra da...

Diğerleri nerede? diye kesti Pitt.

Kamatori buz gibi baktı. Bitişikteki küçük salonda. Avı bir video ekranında izleyecekler.

Ucuz bir korku filmi izler gibi.

Belki de sona kalan diğerlerinin hatalarını görüp bundan yararlanabilir.

Belki de gözlerini kapatıp hiç izlemeyebilirler.

Kamatori hiç kıpırdamadan oturuyordu, dudaklarından hafif bir gülümseme gelip geçti. Bu bir deney değil ki. Deneyimlerimiz sayesinde bu işlem çok geliştirilmiştir. Kurbanlar ekran karşısında, koltuklarına bağlı olarak beklerler, gerekirse gözleri flasterle yapıştırmak suretiyle açık tutulur. Yani, sizin ölümünüzü görebilmek için ellerinde her türlü olanak var.

Herhalde bedenimden geri kalanı memleketime gönderirsin, dedi Pitt bir yandan bir kılıç koleksiyonuna bakıp, duvardaki kelleleri unutmaya çalışarak.

Çok cesur görünüyorsunuz, Bay Pitt, dedi Kamatori. Ama sizin ününüzdeki birinden de bu beklenir.

Benden sonra sıra kimde? diye sordu Pitt.

Kasap umursamaz bir havada omuz silkti. Arkadaşınız Bay Giordino ya da belki o kadın ajan. Evet, evet, sanırım önce kadını avlamakla diğerlerini iyice azdırıp daha tehlikeli hale getirebilirim.

Peki, ya herhangi birimizi yakalayamazsan?

Ada küçüktür. Kimse sekiz saatten fazla benden saklanamadı.

Tabii hiçbir kurbanın bağışlanması sözkonusu değildir.

Tabii, dedi Kamatori pis pis sırıtarak. Burada çocukça saklambaç oynamıyoruz, yok sen kaybettin ben kazandım, diyerek. Ama ölümünüz çabuk ve temiz olacak. Bunun için söz veririm.

Pitt, Samuray'ın gözlerinin içine baktı. Demek bu oyun değil, ha? Oysa bana, ben Sanger Rainsford'un, sense General ZarofPun rolünü oynuyorsun gibi geliyor.

Kamatori gözlerini kıstı. Bu adlar bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Richard Connel'in En Tehlikeli Av'unu okumadın mı? Eğlence olsun diye insan avı yapan bir adamın klasikleşmiş bir öyküsüdür.

Batı edebiyatı okuyarak kafamı bulandırmam.

Bunu duyduğuma sevindim, dedi Pitt, kurtulma şansının biraz daha arttığını hissederek.

Kamatori kapıyı işaret etti. Zaman geldi.

Pitt kıpırdamadı. Oyunun kurallarını bana açıklamadın.

Oyunun kuralı falan yok, Bay Pitt. Size büyük bir eli açıklıkla bir saat avans veriyorum. Sonra da elimde yalnızca atalarımdan kalan ve epey düşman kanı görmüş kılıcımla sizi avlamaya başlayacağım.

Samuray ataların savunmasız ve silahsız insanları öldürdüğün için seninle gurur duyuyor olmalılar.

Kamatori Pitt'in onu kışkırtmaya çalıştığının farkındaydı, fakat yine de hiçbir korku belirtisi göstermeyen bu Amerikalıya karşı müthiş bir öfke duymaktaydı. İşte kapı, diye tısladı. Bir saat sonra izlemeye başlıyorum.

Pitt elektrikli tellerin çevrelediği kapıdan dışarı çıkar çıkmaz az öncesine kadar oynamış olduğu kayıtsızlık rolü de bitivermişti. Evin etrafındaki ağaçları geçip yalın kayalıklara doğru koşarken içinde kabaran bir öfke vardı. Bu öfkenin yanı sıra gayet soğukkanlı ve hesaplı bir şekilde, kafasındaki tek bir düşüncenin güdümündeydi.

Kendisini ve diğerlerini kurtarmak zorundaydı.

Uçuş kıyafetinin ağır postalları yerine çorapla koşmaya karar verdiği için memnundu. Neyse ki kayalık zeminin üstü yüzyıllar boyunca erozyona uğramış lav kayalarından oluşan birkaç santimetrelik ıslak toprakla örtülüydü.

Başaramama korkusu ve öfkesiyle son derece kararlı koşuyordu. Planı oldukça basitti, fakat Kamatori'yi alt etme olasılığı yine de olanaksız gibiydi. Ancak daha önce böyle bir numaranın diğer kurbanlar tarafından denenmemiş olduğundan da çok emindi. Sürpriz öğesi Pitt'in yanında olacaktı. Diğerleri yalnızca aradaki mesafeyi açmaya çalışmış, gizlenecek bir yer bulunca da yalnızca kaçınılmaz sonu geciktirecek bir şekilde saklanmışlardı. Çaresizlik genellikle dâhice buluşlar da getirir, ama onların tümü de başaramamış ve bunu pahalı ödemişlerdi. Pitt bu kaçış oyununda yeni bir buluş getiriyordu ve belki de işe yarayacaktı.

Önceki kurbanlara göre Pitt'in bir avantajı daha vardı. Penner'in detaylı ada maketi sayesinde, çevresini yeterince tanıyordu. Kafasında gerekli ölçüleri ve yükseklikleri yeniden canlandırdı ve kararlı olarak hedefine yöneldi. Bu hedef adanın en yüksek noktası değildi.

Dehşet içinde kaçan insanlar nedense yukarı doğru yönelirler, bir binanın en üst katlarına, bir ağacın tepesine ya da bir tepenin doruğuna. Oysa bu şekilde bütün kaçış şanslarını da yok ederler.

Pitt doğu kıyısına doğru koşarken, sanki kararsızmış izlenimi bırakabilmek için arasıra geri gelip daireler çiziyordu. Alacakaranlıkta kesin olarak yön duygusu olmuyordu, fakat yıldızlar hâlâ göründüğü için Pitt Kutup Yıldızı'na bakarak kuzeyi çıkarabiliyordu. Birkaç dakika durup dinlenme gereği duydu.

Ayaklarında sandaletlerle koşan Kamatori'nin kurbanlarını sekiz saat içinde yakalaması pek akla yatkın görünmüyordu. Bu konularda çok deneyimsiz biri bile, biraz da şansın yardımıyla bir iki gün yakalanmayı geciktirebilirdi... peşinde av köpekleri olsa bile. Pitt bu av oyununda elektronik beden sensörlerinin kullanıldığından emindi. Yeniden koşmaya başladığında hâlâ üşüyordu, fakat herhangi bir gerginlik ya da yorgunluk duymuyordu.

Bir saatlik süre dolduğunda Pitt denize bakan uçurumlarda dolaşmaktaydı. Kayalıkların tam kenarında tek tük ağaçlar ve çalılıklar vardı. Hafif bir koşuyla dolanırken, yirmi metre aşağıdaki kayaların arasında atlayabileceği bir açıklık arıyordu. Nihayet aradığını buldu. Tam tepede de köklerinden birkaçı erozyon sonucu açığa çıkmış bir çam ağacı vardı.

Pitt hemen çevresini tarayıp video kamera, ya da beden ısısını bulan bir sensor var mı, diye bakındı. Yoktu.

İzlenmediğinden emin olduktan sonra ağacın gövdesini kendi ağırlığıyla denedi. Ağaç bel verip, tepesi aşağı doğru bir beş santimetre daha sarktı. Eğer dalların ucuna doğru tırmanabilirse, ağırlığı ağacın köklerini söker, üstünde Pittle birlikte uçurumdan denize düşerdi.

Pitt daha sonra bulunduğu tepeden aşağı, karanlık sulara bakıp durumunu inceledi. Seçtiği boşluğun derinliği olsa olsa üç metre vardı, yeni bir dalga geldiğinde de dört metreyi bulurdu. Pitt akıntıyı ve kıyıdan açığa savrulan suyun hızını hesaplamaya çalıştı. Üstünde kauçuk dalgıç giysisi olmayan biri bu sularda yirmi dakika bile dayanamaz, ısı kaybından ölürdü... tabii, eğer atlayıştan sağ çıkarsa.

Pitt bir kayanın üstüne oturup gizlemiş olduğu plastik torbayı çıkardı. Sonra sol kolunu uzatıp yumruğunu sıktı ve sağ eliyle damarını arayıp buldu. Plastik torbaya iliştirilmiş enjektörü çıkarıp iğneyi belirli bir açıyla damarına soktu.

Damarı ıskalamıştı, bir kez daha deneyecekti. Üçüncü denemesinde bunu başardı ve kanı yavaş yavaş torbaya akarken oturduğu yerde gevşe meye çalıştı.

Uzaktan bir köpek uğultusu geldi. Pitt buna adamakıllı şaşırmıştı. Demek ki Kamatori'yi gözünde fazla büyütmüştü. Canlı bir köpek tarafından kovalanacağı aklının ucundan bile geçirmemiş, avcısının onu bulmak için mutlaka elektronik ya da robotlu imkânlardan yararlanacağını varsaymıştı.

Köpek havlaması giderek yaklaştığı halde Pitt büyük bir sabırla kan torbasının dolmasını bekledi. Torbadaki kan hacmi 450 milimetreyi bulunca iğneyi kolundan çıkardı. Kan torbasını bir kaya yığınının altına gizleyip çevresini de zemindeki toprakla örttü.

Kamatori'ye kellesini kaybedenlerin çoğu dehşet ve panik içinde bir hata yapmışlar ve köpekten kaçabilmek için bitkin düşene kadar koşmuşlardı. Daha cesurca olanları durup, eline ağır bir sopa falan bulup köpekle dövüşmeye kalkmışlardı. Nasıl bir sürprizle karşılaşacağını bilemeyen Pitt bir adım daha attı. Uzunca kalın bir ağaç dalı buldu, fakat iki tane de ağırca taş almayı ihmal

etmedi. Son bir savunma önlemi olarak da bu cılız silahlarını büyükçe bir kayanın üzerine koyup, kendisi de tırmandı.

Ayakları yerden kesildiği anda havlayan köpek ağaçların arasından fırlamış, uçurumun kenarına varmıştı.

Pitt gördüğü şey karşısında afalladı kaldı. Peşindeki köpek hiç de tüyleri olanlardan değildi. O güne dek Pitt'in görmüş olduğu en tuhaf robottu.

Hideki Suma'nın robot laboratuvarlarındaki mühendisleri işte bu kez kendilerini de aşmışlardı. Havada dimdik duran kuyruk anten görevi yapmaktaydı. Tekerlek parmakları gibi dönen bacakların ucu yeri kavrasın diye doksan derecelik açıyla bükülmüştü. Gövde ultrasonik bir sensör çevresinde yerleştirilmiş çeşitli elektronik parçalarla doluydu. İz bulma makinesi olarak bundan gelişmişi olamazdı, çünkü bu robot insan kokusunu, ısısını, terini bulabiliyor, bir doberman köpeğinin süratiyle her türlü engelin çevresinde ya da üstünden dolaşıp hedefine gidebiliyordu.

Gerçek bir köpekle bu robohavhav arasındaki tek benzerlik, gerçekten tehlikeli olabilecek olan çene sistemiydi, ne var ki, robotun dişleri, köpek gibi ısırma hareketi yapmayıp, sürekli devir yapıyordu. Pitt elindeki ağaç dalını metalik ağıza uzattığı anda dal elinden kopardır gibi çekilip, testere gibi dişler tarafından, derhal kıymık bulutu haline getirildi.

Kamatori'nin kurbanlarından duvarını süsleyecek kadar parça kalmasına şaşmamak mümkün değildi. Fakat yapay köpek öldürmek için herhangi bir saldın yapmıyordu. Pitt'in bulunduğu kayaya kısmen çıkmış, bellibir uzaklıktan video kamerasıyla Pitt'in hareketlerini ve konumunu kaydediyordu. Demek ki amacı kurbanın yerini bulup, Kamatori gelip de cinayetini işleyene dek köşeye sıkıştırmaktı.

Pitt ayırmış olduğu kayalardan birini başının üstüne kaldırdı ve attı. Robohavhav çok çevikti, hemen sağa doğru sıçrayıp, kayanın birkaç santimetre öteye düşmesine neden oldu.

Pitt elindeki tek silahı olan diğer kayayı kaldırdı ve bu kez onu atar gibi yapıp atmadı; köpek yine sağına kaçmıştı. Sonra, ir bombardıman uçağındaki bomba subayı gibi ayarlamasını yapıp kayayı attı. Zamanlama doğru, nişanı kusursuz olmuştu. Yalnızca sancak yanına kaçmaya programlanmış olan köpek bu kez doğruca düşen kayanın altına geldi.

Hiç de öyle beklendiği gibi kısa devre elektronik sesleri, kıvılcımlar falan çıkmadı. Mekanik köpek yalnızca bacakları üzerinde sendeledi, düşer gibi olup

düşmedi, fakat bilgisayarı ve monitör sistemleri parçalanmıştı. İçinden pilleri çıkarılmış hareketli bir oyuncağın taş gibi hareketsiz kalışına benzemişti. Pitt buna neredeyse üzülecekti, fakat kayadan aşağı atlayıp makineye bir tekme indirerek yere devirdi. Video kamerasının çalışmadığından emin olduktan sonra gizlemiş olduğu kan torbasını çıkardı.

Torbaya akıttığı kanın vücudunu güçsüz bırakmamış olması için dua ediyordu. Yapacağı iş için enerjisinin son damlasına kadar ihtiyacı olacaktı.

Bileğindeki TV monitöründe görüntüyü kaybedince Kamatori huylandı. Robot köpeğin sensöründen gelen son ölçüme göre Pitt yaklaşık kıyıya doğru, yüz yetmiş beş metre güneydoğusundaydı. Pitt'in bu denli çabuk köşeye sıkışmış oluşuna şaşıyordu. Bu yöne doğru hızla ilerlerken önce robotun elektronik bir arıza geçirdiğini sanmaktaydı, fakat biraz gittikten sonra bu sorunun kurbanı tarafından kaynaklanmış olabileceği geldi aklına.

Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Hiçbir kurbanı robotu alt etmemiş, herhangi bir hasar vermemişti. Eğer Pitt bunu başarmışsa, diye karar verdi Kamatori, ona yaklaşırken çok dikkatli olması gerekirdi. Adımlarını yavaşlattı. Zaman en kolayca harcayabileceği bir unsurdu.

Aradaki mesafeyi yaklaşık yirmi dakikada geçip, küçük açıklığa kayaların tepesinden geldi. Çalıların arasında robot köpeğin bir yanına yatmış olduğunu görünce çok temkinli olması gerektiğini anladı.

Ağaçların arasında gizlenerek yavaş yavaş köpeğin bulunduğu yere doğru sürüdü ve orada hiç kımıldamadan bekledi. Kılıcını kaldırdı ve hazırlandı.

Derin bir soluk alıp karşısında Pitt'i bulmak ümidiyle açıklığın ortasına atladı.

Fakat Pitt yoktu.

Küçük açıklık bir katliam sonrasının izlerini taşıyordu. Her yer kana bulanmıştı, robot köpeğin üstü, kayalar, uçurumun yüzeyinde bile küçük kan birikintileri vardı. Yeri inceledi. Pitt'in ayak izleri derindendi ve telaşlı bir karmaşa içindeydi, ama kan izleri açıklıktan dışarı çıkmıyordu. Aşağı eğilip denize ve kayalıklara bakınca suyun üstündeki bir ağacın dalgaların gücüyle kayalara çarpışını gördü. Uçurumun tam kenarındaki çukurda ağacın kökünden kalan parçaları da gördü.

Birkaç dakika karşısındaki görünümü izledikten sonra çiğnenmiş ağaç dalını ve robotun yanında duran kaya parçasını yokladı. Robot köpek avını parçalamak için programlanmamış, yalnızca izleyip, yerini bulmak üzere ayarlanmıştı. O halde Pitt dönüp köpekle boğuşmuş, ona hasar vererek, nasıl olduysa, bilgisayar

programını değiştirmiş ve onu korkunç bir ölüm makinesi haline getirmiş olmalıydı.

Robot köpek bunun üzerine Pitt'in üzerine saldırıp et koparmıştı. Bu korkunç şeyle başa çıkamayacağını anlayan Pitt ağaca, çıkmak istemiş, fakat ağırlığı fazla geldiği için ağaçla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı. Aşağıda Pitt'in cesedi görünmüyordu, ama bu düşmeden hiçbir insan sağ çıkamazdı. Ya suyun altındaki bir akıntı tarafından sürüklenmiş, ya da akan kanıyla köpekbalıklarını üzerine çekmiş olmalıydı.

Kamatori öfkesinden patlayacak gabiydi. Mekanik köpeği yerden kaldırdığı gibi uçurumdan aşağı fırlattı. Pitt onu yenmişti. Bu serüvencinin kellesini duvarına koyamayacaktı. Samuray kasabı utanç içindeydi. O güne dek kimse onun kılıcından kaçamamıştı.

Ama öcünü diğer Amerikalı rehinelerden alacaktı. Stacy'nin bir sonraki kurbanı olmasına karar verdi. Onu parçalarken izlemek Giordino, Weatherhill ve Mancuso'yu çileden çıkarırdı elbette.

Eve doğru yürürken hâlâ öfkesi ve hayal kırıklığını atabilmiş değildi, fakat önünde yine zevk alacağı dakikaların bulunduğunu da biliyordu.

Kısım 48

Başkan Kongre Kır Kulübü'nün yemyeşil çimleri üzerinde akşamüzeri golf oynamaktaydı. Bundan emin misiniz? Bir yanlışlık olamaz mı?

Jordan başını salladı. Bir golf arabasının içinden Başkan'ı izliyordu. Bizimle haberleşme saatini dört saat geçirmiş olmaları, kötü haberi doğruluyor.

Başkan golf sopalarını taşıyan çocuktan beş numaralı sopayı aldı. Onu durdurmuş olabilirler mi?

Ejder Merkezi içindeki İngiliz ajanından aldığımız tek haber, denizaltı tünelinden kumanda merkezine geçer geçmez yakalanmış olduklarıydı.

Nasıl bir terslik olmuş?

Suma'nın robot güvenlik güçlerini hesaba katmadık. Japonya'da istihbarat ajanı görevlendirecek bütçemiz olmadığı için robot biliminde ne denli ilerlemiş olduklarını bilmiyorduk. İnsanca zekâ, görüş yeteneği ve süper bedensel hareketler yapabilen mekanik sistem teknolojisindeki düzeyleri bize tam bir sürpriz oldu.

Başkan atışını yaptıktan sonra Jordan'a baktı. Robotlardan oluşan bir güvenlik sistemini aklı almıyordu. Yani, yürüyen, konuşan robotlar mı?

Evet, efendim, tam otomatik ve son derece hareketli, üstelik tepeden tırnağa silahlı robotlar.

Adamların için duvarlardan bile geçerler, demiştin.

Bu işlerde onlardan iyisi yoktur. Şu ana dek dünyada aşılmayacak bir güvenlik sistemi yoktu. Ama Suma'nın muazzam teknolojisi böyle bir sistemi yaratmış. Adamlarımız hiç fikir sahibi olmadıkları, bilgisayarlı bir zekâyla karşılaştılar. Böyle bir sistemi dünyada hiçbir ajan aşacak biçimde eğitilmemiştir.

Başkan golf arabasının direksiyonuna geçip gaz pedalına bastı. Bir kurtarma operasyonuyla adamlarını kurtarabilir miyiz?

Jordan bir an duraksadı. Çok kuşkulu. Suma'nın onları idam edeceğine inanıyoruz.

Başkan Jordan'a acıyordu. Neredeyse bütün bir ÇAST ekibini kaybetmek çok yıkıcı olmalıydı. Ulusal güvenlik tarihinde hiçbir operasyon bu denli büyük bir şanssızlıkla karşılaşmamıştı.

Pitt ve Giordino'nun kaybedildiğini öğrenince Jim Sandecker kıyameti koparacak.

Ona açıklamak hiç de kolay olmayacak.

O halde o lanet olası adayı Ejder Merkezi'yle birlikte havaya uçuralım gitsin.

Sayın Başkanım, ikimiz de çok iyi biliyoruz ki, sonuçta bir nükleer felaketi durdurmaya çalıştığınız halde, gerek Amerikan, gerekse dünya kamuoyu böyle bir girişim için sizi yerden yere vuracaktır.

O zaman hemen Delta Birlikleri'mizi gönderelim.

Özel Birlikler Guam'daki Anderson Hava Kuvvetleri Üssü'nde uçaklarının yanında hazır bekliyorlar. Ama ben beklemeyi öneririm. Adamlarımın hâlâ planlı misyonlarını yerine getirmek için zamanları var.

Hiç kurtuluş ümitleri yokken bunu nasıl başaracaklar?

Onlar hâlâ bu görevin en iyi adamlarıdır/ Başkanım. Bence onları hemen silip atmayalım.

Başkan arabadan indi ve iki vuruş sonra topu deliğe soktu.

Golf için gerekli sabrım olmasını isterdim, dedi Jordan, Başkan yeniden arabaya dönerken. Ama hep zamanımı ayırmam gereken daha önemli işler var, diye düşünüyorum.

Pillerini şarj etmeden hiçbir insan devamlı çalışamaz, dedi Başkan. Bir sonraki deliğe giderlerken Başkan, Jordan'a baktı. Benden ne istiyorsun, Ray?

Özel Birliklere saldırı emri vermeden bir sekiz saat daha, Başkanım.

Adamlarının hâlâ başarabileceğine gerçekten inanıyor musun?

Bence bu fırsat onlara verilmeli. Ayrıca düşünülmesi gereken iki nokta var.

Ne gibi?

Suma'nın robotlarının bizim Delta Birlikleri'ni kumanda merkezine ulaşmadan delik deşik etme olasılığı.

Başkan neşesizce gülümsedi. Robotlar bir yakın dövüş uzmanının saldırısı karşısında yıkılmayabilirler, ama ağır silahlarla ateş karşısında da dayanamazlar herhalde.

Doğru, efendim, fakat bir kolu kopsa da yine savaşmaya devam edebilir, üstelik kan kayıpları da yoktur.

Peki, ya öbür nokta?

Kongre üyesi Smith ve Senatör Diaz'ın nerede tutulduklarım henüz öğrenebilmiş değiliz, ama Suma'nın Soseki Adası'ndaki sayfiye evinde olduklarını sanıyoruz.

Bana numara yapıyorsun, Ray. Langley'den Brogan, Smith ve Diaz'ın Edo Kent'inde gözetim altnıda olduklarından emin. İkisi de orada, Suma'nın konuklarım ağırladığı yerde görülmüş. Başkan uzun bir süre konuşmadı. Sana bir sekiz saat daha veremeyeceğimi pekâlâ biliyorsun.

Eğer adamların dört saat içinde operasyonu bitirip açığa çıkmazlarsa, Delta Birlikleri'ni gönderiyorum.

Suma'nın adası savunma füze sistemleriyle kaynıyor. Adam çıkarmak için kıyıya yirmi kilometre bile yaklaşacak bir denizaltı anında havaya uçurulur, paraşütçü bırakacak herhangi bir uçak görüldüğü anda vurulur. Ve eğer Delta Birlikleri Soseki Adası'na ayak basmayı başarırlarsa, daha Ejder Merkezi'ne adım atmadan lime lime edilirler.

Başkan ağaçların tepesinden yavaş yavaş batan güneşe baktı. Eğer senin takımın başaramamışsa, politik kariyerimi yıkmak pahasına da olsa nükleer bomba kullanmayı düşünüyorum. Suma Kaiten Projesi'ni bize karşı kullanmadan önce onu durdurmak için başka bir yol yok.

Fort Meade'deki Ulusal Güvenlik Örgütü'nün C Binası'nda bir odada Bilimsel ve Teknik Bilgi Değerlendirme Şubesi Müdürü Clyde Ingram rahat bir koltuğa oturmuş, dev televizyon ekranındaki görüntüyü incelemekteydi. Keşif uydularından alınan bu detaylı görüntüler akıl durduracak gibiydi.

Uzaya gizli olarak fırlatılan Pyramider uydusu, bir önceki uydu olan Sky King'den çok daha hünerliydi. Kara ve deniz yüzeyinden detaylı resim ve video filmi sağlamanın çok ötesinde, üç sistemiyle yeraltı ve okyanusaltı ayrıntıları da gösterebiliyordu.

Konsolu üzerindeki düğmelere basarak Ingram uyduyu dünyadaki istediği hedefe çevirebiliyor, güçlü kameraları ve sensörleriyle bir park koltuğunda bırakılan gazetelerin başlığım okumaktan ve bir yeraltı füze tesisinin planını incelemekten, bir buzdağının altındaki denizaltıda mürettebatın kahvaltıda ne yediğine kadar, her şeyi görebiliyordu.

Bu akşam Ingram Soseki Adası çevresindeki denizi incelemekteydi. Evin etrafındaki füze sistemlerini saptadıktan sonra Suma'nın güvenlik güçleri tarafından bir denizaltı saldırısı ya da gizli çıkartmaya karşı yerleştirilmiş sualtı

sensörleri var mı, diye aramaya başladı.

Yaklaşık bir saat sonra adanın otuz altı kilometre kuzeydoğusunda ve üç yüz yirmi metre derinlikte deniz tabanında yatan bir cisim gözüne çarptı. Cismin bulunduğu alanın büyütülmesi için bilgisayara talimat verdi. Bilgisayar da uyduya gerekli koordinatları bildirip sensörlerinin cisme nişan almasını sağladı.

Bu mesajı alan uydu hedefe kilitlendikten sonra büyütülmüş görüntüyü Pasifik'te bir adada bulunan alıcıya iletti. Buradan da görüntü Fort Meade'de Ingram'ın bilgisayarında iyice güçlendirilip ekrana geldi.

Ingram ayağa kalkıp okuma gözlüğünü taktı/ve ekrana iyice yaklaştı. Sonra da koltuğuna dönüp bir telefon numarası çevirerek, o sırada Washington'a giden sıkışık trafikte bunalmış Operasyon Müdür Yardımcısı'nı aradı.

Meeker, dedi otomobildeki telefoni cevap veren bıkkın ses.

Ben Ingram, patron.

Bütün gece dünyanın karanlık sırlarına göz atmaktan bıkmıyor musun? Evine gidip karınla sevişsene.

En tatlı şeyin seks olduğunu kabul ediyorum, ama bu akıl durduran resimlere bakmak da az farkla ikinci gelir.

Trafik biraz açılıp da kendi sokağından önceki son kavşağa gelince Meeker derin bir iç çekti. Bir şey mi gördün?

Soseki Adası açıklarında denizin altında bir uçak gördüm.

Modeli nedir?

İkinci Dünya Savaşı B-29larına benziyor, ya da ondan ne kaldıysa. Ağır hasar görmüş gibi, ama elli yıldan beri deniz altında kalışına göre durumu iyi sayılır.

Herhangi bir ayrıntı?

Gövde ve kuyruğun bir yanında sayılar ve harfler net bir şekilde gözüküyor. Ayrıca kokpitin altında da küçük bir resim seçebiliyorum.

Tanımlar mısın?

Dört yüz metre suyun altına baktığımızı düşünecek olursak, pek harika bir görüntü değil. Ama bence bu bir şeytanın çatalına benziyor.

Herhangi bir sözcük çıkarabiliyor musun?

Pek belirgin değil, dedi Ingram. İlk sözcük yosunlarla örtülmüş. Susup

bilgisayara biraz daha güçlendirmesi için talimat verdi. İkinci sözcük de 'Zebaniler' gibi bir şey.

Savaş sırasında görev yapan Yirminci Hava Birliği'nin uçuş hattından epey uzak bir yer, dedi Meeker.

Sence bir önemi olabilir mi?

Meeker arabasının içinde kendi kendine başını iki yana salladı. Herhalde rotasından çıkıp kaybolduktan sonra düşmüştür. Ama yine de bir araştıralım da, eğer mürettebatın hâlâ yaşayan akrabaları varsa, onların hiç olmazsa ebedi istirahat yerini öğrensinler.

Ingram telefonu kapadıktan sonra denize gömülmüş eski uçağı incelemeye ve oraya nasıl düştüğünü merak etmeye devam etti.

Kısım 49

Gözlerini açık tutmak için flaster yapıştırmaya gerek kalmamıştı. Stacy, Mancuso ve Weatherhill Pitt robot köpekle mücadele ederken ekran aniden kararana kadar her şeyi izlemişlerdi. Kamatori başka bir kamerayla yerdeki kan izlerini gösterince üzüntüleri ve şaşkınlıkları daha da arttı.

Dördü de metal iskemlelere zincirlerle bağlanmış olarak, kocaman bir video ekranı karşısına oturtulmuştu. Giordino'nun McGoon ve McGurk adlarını takmış olduğu iki robot ellerinde en son model Japon otomatik silahlarıyla hemen arkalarında duruyorlardı.

Planlarının hiç beklenmedik biçimde başarısızlığa uğraması ve böylesine çaresiz kalmaları onları ölüm fermanlarından çok yıkmıştı. Akıllarından yüzlerce kaçış yolu geçirmişlerdi, fakat birinin bile en büyük başarı olasılığa yoktu. Artık yaklaşan ölümün fena halde bilincindeydiler.

Stacy dönüp, arkadaşının ölümüne nasıl tepki gösterecek diye, Giordino'ya baktı. Fakat Giordino'da hiçbir üzüntü ya da öfke izi yoktu. Gözleri buz gibi sakin, ekrana, sanki bir cumartesi serüven filmi izlermiş gibi merakla bakıyordu.

Kısa bir süre sonra Kamatori odaya gelip, bir şilte üzerine bağdaş kurarak oturdu ve kendine bir fincan saki boşalttı. Sanırım avın sonucunu izlemişsinizdir, dedi fincanı yudumlarken. Bay Pitt kurallara göre oynamadı. Robota saldırıp programını bozdu ve kendi budalalığı sonucu öldü.

Nasıl olsa senin ellerinle ölecekti, dedi Mancuso tükürür gibi. Hiç olmazsa seni o kasaplık zevkinden mahrum etti.

Kamatori pis pis sırıttı. Emin olun, arkadaşınızın başına gelenler bir daha tekrarlanmayacak. Yeni bir robot köpek programlanıyor, artık sistemine verilecek hiçbir hasar onun avına saldırmasına yol açmayacak.

Bu büyük bir gelişme, diye yorum yaptı Giordino.

Seni alçak, diye tısladı Mancuso, yüzü kıpkırmızı bir halde zincirlerini zorlayarak. Senin gibilerin savaş tutsaklarına uyguladığı vahşeti gördüm. Başkalarına işkence etmekten zevk alırsınız, ama kendiniz en küçük bir acı duymaktan it gibi korkarsınız.

Kamatori, lağım çukurunun başından dişlerini gösterip tıslayan bir sıçana bakar gibi baktı Mancuso'ya. Sizi en sona saklıyorum, Bay Mancuso. Sıranız

gelene kadar diğerlerinin doğranmasını izleyerek acı çekeceksiniz.

Sıra bende olsun, diye gönüllü oldu Weatherhill. Aklındaki bütün kaçış numaralarını bir yana atıp, tek bir eylem üzerine düşünmekteydi. Hiçbir şey yapamasa bile, Kamatori'yi öldürmek ölmeye değerdi.

Kamatori ağır ağır başını iki yana salladı. O onur Miss Stacy Fox'a aittir. Profesyonel bir kadın ajan çok ilginç bir hasım olacak. Umarım Dirk Pitt'den daha heyecan verici olur. Pitt beni hayal kırıklığına uğrattı.

İlk kez o an Weatherhill midesinin bulandığını hissetti. Ölümden hiçbir zaman korkmamıştı. Yaşamının yarısı öldürülmek ve sağ kalmak sınırı arasında geçmişti. Fakat iyi tanıdığı ve saygı duyduğu bir kadın vahşice öldürülürken eli kolu bağlı oturmak, fena halde midesini bulandırıyordu.

Kamatori ayağa kalkıp, zincirlerini çözmesi için robotlara emir verirken Stacy'nin yüzü solgundu, ama düşmanına buz gibi bir nefretle bakmaktaydı. Elektronik bir sinyalle kilitler açıldı ve Stacy hoyratça iskemlesinden kaldırıldı.

Kamatori odadan dışarı açılan kapıyı işaret etti. Git, diye emretti. Bir saat sonra izlemeye başlıyorum.

Stacy arkadaşlarına, son kez gördüğünü sanarak, baktı. Mancuso vurgun yemiş gibiydi, Weatherhill ise gözlerinde büyük bir üzüntüyle Stacy'ye baktı. Fakat Stacy'yi şaşırtan Giordino oldu. Giordino ona bir göz kırpıp gülümsedi.

Boşuna zaman harcıyorsun, dedi Kamatori.

Aceleye gerek yok, dedi robotların arkasından bir ses.

Stacy dönüp baktı, mutlaka gözleri onu aldatıyor olmalıydı.

Pitt kapının kenarına dayanmış, sakin sakin Kamatori'ye bakıyordu. İki eliyle uzun bir süvari kılıcının kabzasını tutmaktaydı.

Geciktiğim için özür dilerim, dedi gülümseyerek. Bir köpeğin terbiyesiyle meşguldüm de.

Kısım 50

Kimse kıpırdayamıyor, kimse tek kelime edemiyordu. Robotlar da Kamatori'den komut bekliyorlardı, çünkü Pitt'in aniden ortaya çıkmasına tepki gösterecek biçimde programlanmamışlardı. Kamatori ise Pitt'i, en küçük bir sıyrık dahi almamış halde görünce şaşkınlıktan donup kalmıştı. Dudakları aralandı yüzünde zoraki bir gülümseme yayıldı.

Demek ölmedin, dedi Kamatori. Ölü numarası yaptın, ama o kanlar...

Hastanenizden bir iki şey ödünç almıştım, diye açıkladı Pitt. Biraz da kanımı akıtmam gerekti.

Fakat uçurumun altındaki kayalıklar ve patlayan dalgalardan başka kaçacak yerin yoktu. Hadi, atladıktan sonra yaralanmadın, oradaki alt akıntıların seni alıp götürmesi gerekirdi. Sağ kalman mümkün değil.

Senin suda gördüğün o ağacı düşüşümü yumuşatması için kullandım. Sonra kendimi akıntıya bıraktım, kıyıdan iki yüz metre açıkta kıyıya gelen akıntıyı bulup küçük bir koya kadar yüzdüm. Daha sonra da sayfiye evinin yamacından tırmanarak buraya geldim.

Kamatori'nin gözlerindeki şaşkınlık yerini iyice meraka bırakmıştı. Güvenlik bölgesinin robot nöbetçilerinden nasıl kurtulabildin?

Kısaca onları atlattım, diyelim.

Olamaz, dedi Kamatori. Robotların saptama sistemleri kusursuzdur. Bir yabancının geçmesine izin vermeyecek biçimde programlanmıştır.

Bahse var mısın? Pitt elindeki kılıcı yere saplayıp cebinden bir cisim çıkardı... bu, içine bir şey sarılı bir çoraptı. Kayıtsızca robotlardan birinin arkasına gitti. Robot arkasına dönemeden çorabın içindeki nesneyi bilgisayarlı orta kısmının plastik duvarına dayadı. Robot nöbetçi kaskatı kesiliverdi.

Pitt'in ne yaptığını fark etmekte geç kalan Kamatori hemen bağırdı. Vurun onu!

Fakat Pitt diğer robotun tüfeğinin namlusu altından eğilip elindeki nesneyi onun bilgisayarına dayadı. Bu da, birincisi gibi o anda hareketsiz kalıverdi.

Bunu nasıl yaptın? diye hayretle sordu Stacy.

Pitt çorabı sıyırınca içinden röntgen cihazından söktüğü 6 voltluk pil ve iki

metre bakır tel sarılı bir demir çubuk göründü. Bu cismi elini kaldırıp herkese gösterdi.

Bir mıknatıs. Bilgisayar işlemcilerinin içindeki disklerde bulunan programları silip, entegre devrelerini altüst ediyor.

Geçici bir başarı, o kadar, diye yorumladı Kamatori. Yaratıcılığın konusunda fena halde yanılmışım, Bay Pitt, fakat yaşamını birkaç dakika uzatmaktan öteye bir şey kazanamadın.

Hiç olmazsa artık silahlıyız, dedi Weatherhill, robotların elinde hareketsiz duran silahları göstererek.

Bütün bu gelişmelere rağmen Kamatori yüzündeki zafer ifadesini gizleyemiyordu. Yine kontrol kendisindeydi. Pitt'in neredeyse mucize sayılacak kurtuluşu Kamatori'ye göre boşunaydı. Tüfekler robotların esnek kollarına sımsıkı kaynaklanmıştır. Metal kesicisi olmadan bunları sökemezsiniz. Eskisi gibi ümitsiz durumdasınız.

O halde, fedailerin işe yaramadığına göre eşit durumdayız, dedi Pitt mıknatısı Stacy'ye atarak.

Benim katanam var, dedi Kamatori, atalarının yadigârı kılıcının kabzasını tutarak. Altmış bir santimetre uzunluğundaki kılıç esnek manyetik demirle sert çelik karışımıydı. Ayrıca Wakizashim de yanımda. Yeleğinin içinden yirmi beş santimetrelik bir bıçak çekip gösterdi ve yeniden kınına soktu.

Pitt de bir adım geri çekilip kılıcını saplandığı yerden çıkardı. Bu da pek ahım şahım bir şey değil, ama elimde bir yastık tutmaktan iyidir.

Pitt'in Kamatori'nin silah koleksiyonundan almış olduğu kılıç, ucundan kabzasına kadar doksan santimetreyi bulan, on dokuzuncu yüzyıl İtalyan düello kılıcıydı. Modern eskrimde kullanılan ve Pitt'in Hava Harp Okulu'nda kullanmış olduğu kılıçtan daha ağır ve daha az esnekti, fakat iyi bir eskrimcinin elinde çok etkili olabilirdi.

Pitt nasıl bir dövüşe girdiği konusunda herhangi bir hayale kapılmıyordu. Kamatori'nin Japon kılıç sporu olan kenjutsu ustası olduğunun, kendisininse iki yıldan bu yana hiçbir antrenman yapmamış olduğunun farkındaydı. Fakat Stacy bir yolunu bulup Mancuso ve Weatherhill'i çözene kadar dövüşü sürdürebilir, ya da Kamatori'yi üstüne çekebilirse, adadan kaçabilmeleri için küçük bir umut doğabilirdi.

O elindeki şeyle bana meydan mı okuyorsun? diyerek sırıttı Kamatori.

Neden olmasın? Pitt omuz silkti. Aslında samuray savaşçıları tombul kurbağalardan başka bir şey değildiler. Bahse girerim, sen de aynı bataklıktan çıkmışsındır.

Kamatori bu hakareti duymazlıktan geldi. Demek bana karşı kahraman şövalye rolünü oynayacaksın.

Kamatori hiç beklenmedik bir anda gözlerini kapatıp dizleri üzerine çöktü ve trans haline geçti. Bu özellikle samuray sınıfı arasında insana mucizeler yaptırdığına inanılan, bir iç güç geliştirme sanatı olan kiai transıydı. Fiziksel olarak bu uygulama derin ve uzun solumadan ibaretti. Ciğerler inde hava dolu olan bir insanın soluğunu vermiş birine karşı daha üstün olduğuna inanılıyordu.

Pitt bunun sonucunda ani bir saldırı beklediği için bacaklarını gererek hazırlandı.

Tam iki dakika geçtikten sonra Kamatori yıldırım hızıyla ayağa fırladı ve uzun bir yay çizerek katana'sını kınından çekti. Kılıcını başının üstüne kaldırmakla zaman kaybetmeden, aşağıdan yukarı diyagonal bir vuruş yaparak Pitt'i kalçasından omzuna kadar kesmeye çalıştı.

Bu hamleyi bekleyen Pitt kıl payıyla savuşturup kılıcıyla seri bir dürtme hamlesi yaparak geri çekildi. Kamatori'nin budunda hafif bir yara açmıştı.

Kenjutsu ve eskrim kılıcı son derece farklıydı. Basketbol ve futbol gibi. Geleneksel kılıç oyununda çizgisel hareketler ve dürtme vuruşları varken, Kenjuisu’nun sınırı yoktu. Katana kullanan, çeşitli biçimde vuruşlarla rakibini kesmeye çalışırdı. Fakat sonuçta her ikisi de tekniğe, sürate ve rakibi şaşırtma öğelerine bağlıydı.

Katana'sının Pitt'e bir kez isabet etmesiyle mücadelenin hemen biteceğini bilen Kamatori bir kedi çevikliğiyle hareket ediyordu. Bir yandan diğerine sıçrıyor, midesinden çıkan bir sesle haykırarak Pitt'in dengesini bozmaya çalışıyordu. İki eliyle tuttuğu katana'yla Pitt'in dürtüşlerini kolayca savuşturuyordu. Budundaki yara ise hareketliliğini hiç engellememişti.

Pitt otuz santimetre kadar daha uzun olan kılıcını Kamatori'yi uzak tutmakta kullanıyordu. Kamatori'nin deneyim ve antrenmanlı olma avantajına karşılık Pitt ondan on yaş daha genç ve kan kaybı bir yana bırakılacak olursa, çok iyi bir fizik kondisyondaydı.

Stacy ve diğerleri bu müthiş mücadele karşısında büyülenmiş gibi kalmışlardı. Kamatori arasıra saldırısını kesip geri geliyor, Stacy'nin Mancuso ve Weatherhill'i çözmesini engellemek için aralarına giriyordu.

Pitt, Stacy'ye bu fırsatı verebilmek için çeşitli yollar denedi, ama rakibi buna izin vermeyecek kadar kurnazdı. Gerçi Stacy judo ustasıydı, fakat Kamatori'ye iki metre sokulamadan biçileceği kesindi.

Kamatori korkunç seslerle saldırarak Pitt'i geri çekilmeye zorluyordu. Vuruşlarından biri Pitt'in kılıç tutan kolunu sıyırıp kan çıkarınca hafifçe gülümsedi.

Pitt'in dürtmelerinden biri Kamatori'nin koluna girdi, ama kiai etkisindeki samuray hiçbir şey olmamış gibi dövüşmeye devam etti. Öyle seri hareketlerle Katana'sını savuruyordu ki, neredeyse gözle takip edebilmek bile olanaksızdı.

Pitt adamakıllı yorulmaya başlamış, kılıç tutan eli kurşun gibi ağırlaşmıştı. Solukları hızlandığı gibi kalbinin çarpıntısı da giderek artmaktaydı. Bu arada kılıcı da epey hırpalanmış durumdaydı. Keskin ucu belki elli yerinden çentiklenmişti. Yassı tarafına güçlü bir darbe gelecek olsa ikiye ayrılacağı kesindi.

Oysa Kamatori'de en küçük bir yorgunluk belirtisi görünmüyordu. Kana susamış gözlerle saldırırken vuruşları düellonun başında ne kadar güçlüyse, şimdi de öyleydi. Artık Pitt'i iyice yorup katana'sıyla doğraması birkaç dakikalık iş gibiydi.

Kamatori gözucuyla Stacy'nin hareketlerini kontrol etmek için biraz durunca Pitt biraz soluk aldı. Stacy elleri arkasında, kuşku çekecek kadar hareketsiz durmaktaydı: Kamatori bir şeyler sezip ona doğru davrandı fakat Pitt yeni bir hamle yaparak, bir dizi üzerine uzayıp hızlı bir dürtmeyle Kamatori'nin katana tutan elini az kalsın biçiyordu.

Pitt birden taktik değiştirip o ana dek gözünden kaçan bir fırsatı değerlendirmek için bastırmaya başladı. Pitt'in kılıç kabzası kısaydı ve üzerinde koruyucusu vardı, oysa iki elle tutulan katana'nın uzun kabzasında eli korumak için yalnızca ufak, yuvarlak bir bölme vardı. Pitt rakibinin karnına doğru hamle yapar gibi feyk atıp aniden kılıcı sola çevirdi ve Kamatori'nin parmaklarını kemiğe kadar kesti.

Kamatori herkesi hayretler içinde bırakarak, Japonca bir küfür salladı ve aynı hızla saldırıya geçti. Kılıcını her sallayışında çevresine kan saçıyordu. Kiai sayesinde hiç acı duymadığı için en küçük bir yenilgi korkusu göstermeden çılgın gibi saldırmaya devam etti.

Derken çelik bir nesne sağ gözüne şiddetle çarpınca başı ansızın geriye savruldu. Stacy, zincirlerini bağlayan kilidi büyük bir nişancılıkla tam gözüne

fırlatmıştı. Pitt bu fırsattan yararlanıp hamle yaptı ve kılıcının ucunu rakibinin göğüs kafesine sokarak akciğerini deldi.

Kamatori bir an duraladıysa da çılgın gibi dövüşmeye devam etti. Hamle yaparken hâlâ bağırıyordu, fakat artık ağzından köpüklü kan gelmeye başlamıştı. Sürati ve gücü de adamakıllı düştüğünden, Pitt bu hamleleri hiç güçlük çekmeden savuşturdu.

Pitt'in bir sonraki hamlesi onun katana tutan kol kasında derin bir yara açtı. İşte o zaman katana'nın çelik ucu titremeye ve sarkmaya başladı.

Pitt biraz sokulup bütün gücüyle kılıcını savurdu ve katanayı Kamatori'nin elinden düşürdü. Stacy hemen orada bitip silahı yerden aldı.

Pitt kılıcını Kamatori'ye yöneltip yüzüne baktı. Kaybettin, dedi nazikçe.

Kamatori'nin samuray ruhunda, ayakta kaldığı sürece yenilgiyi kabul etmek diye bir şey yoktu. Bir samuray için yenilginin onuru yoktur. Bir ejderin tek dişini sökebilirsin, ama bin tane daha diş çıkarır. Sonra da yeleğinin içindeki uzun bıçağını çekip Pitt'in üzerine atıldı.

Pitt bütün yorgunluğuna ve soluksuz kalışına rağmen kolayca yana çekilip bıçaktan kurtuldu. Son kez kılıcını savurarak Kamatori'nin bıçak tutan elini kesip kopardı.

Kamatori büyük bir şok içindeydi. Önce şok, sonra can acısı ve yaşamında ilk kez bir hasmı tarafından alt edildiği ve ölecek olduğu gerçeğini yaşadı. Boş bileğinden kanlar akarken müthiş bir öfkeyle Pitt'e baktı.

Atalarımın onuruna leke sürdüm. Lütfen şerefimi kurtarabilmem için seppuku yapmama izin ver.

Pitt merak içinde gözlerini kıstı ve Mancuso'ya baktı. Seppuku mu?

Tercümesi karın kesme olan ve bizlerin harakiri dediği şey. Senden öbür tarafa mutlu bir şekilde geçebilmek için izin istiyor.

Anlıyorum, dedi Pitt öfkeli bir sesle. Anlamasına anladım, ama hiç de öyle olmayacak. İstediği şeyi yapamayacak. Kendi elleriyle değil. Gözünü kırpmadan onca insanı öldürdükten sonra olmaz.

Bir yabancıya karşı yenilmenin onursuzluğunu, yaşamımı sunarak temizlemeliyim, dedi Kamatori. Kiai'nın büyüleyici gücü hızla kayboluyordu.

Dostları ve ailesi büyük bir mutluluk duyacak, dedi Mancuso. Onun için bu onur her şeydir. Kendi eliyle ölüme dünyanın en güzel şeyi olarak bakar ve bunu

ister.

Tanrım, ne mide bulandırıcı bir şey, dedi Stacy tiksintiyle Kamatori'nin yerde duran eline bakarak. Şunun ağzını tıkayıp bağlayın. Sonra da işimizi bitirip gidelim.

Ölmesine öleceksin, ama hiç de umduğun gibi değil, dedi Pitt karşısındaki nefret dolu, hırlayan bir köpek gibi dişlerini gösteren yüze bakarak. Fakat Pitt onun gözlerinde bir korku belirtisi de fark etmişti. Bu korku ölümden değil, onurlu bir şekilde ölmeyip, atalarına kavuşamama korkusuydu.

Daha kimse ne yapacağını kestiremeden Pitt Kamatori'yi sağlam kolundan tuttuğu gibi silah koleksiyonunun bulunduğu ve duvarını kellelerin süslediği odaya sürükledi. Burada, sanki bir tablo yerleştirir gibi Kamatori'yi duvara özenle dayayıp kılıcını bütün gücüyle adamın kasıklarına soktu ve onu duvara, kurbanların kellelerinin altına mıhladı.

Kamatori'nin gözleri hayret ve onursuz bir ölümün utancıyla doluydu. Tabii, duyduğu can acısı da eksik değildi.

Pitt yüzüne baktığı adamın birazdan ceset olacağını biliyordu. Kamatori kendinden geçmeden son sözlerini de söyledi.

Çaresiz insanların katiline onurlu ölüm yok. Git kurbanlarının yanına ve lanetlen.

Kısım 51

Pitt duvara asılı bir Viking savaş baltasını alıp yeniden video monitör odasına döndü. Stacy bu arada Giordino ve Mancuso'nun zincirlerini çözmüş, Weatherhill'i kurtarmaya çalışıyordu.

Kamatori'ye ne yaptın? diye sordu Giordino, Pitt'in omzu üzerinden koleksiyon odasına bakarak.

Koleksiyonuna kattım. Baltayı Giordino'ya verdi. Robotları kolayca onarılmayacak biçimde parçala.

McGoon'u da mı?

McGurk'u da.

Giordino epey hüzünlendi, fakat baltayı alıp McGoon'a indirdi. Kendimi vahşi bir katil gibi hissediyorum.

Mancuso Pitt'in elini sıktı. Kellemizi kurtardın. Sağol.

Ne güzel kılıç gösterisiydi, dedi Weatherhill. Nerede öğrendin?

Bunu sonraya bırakalım, dedi Pitt aceleyle. Penner'in bizim kurtulmamız için hazırladığı o görkemli plan nedir?

Bilmiyor musun?

Penner bizi güvenilir bulmadı herhalde.

Mancuso başını iki yana salladı. Kurtulmamız için herhangi bir plan yok, dedi biraz mahcup bir yüzle. Önce bir denizaltıyla kaçırılmamız düşünülüyordu, fakat uydu fotoğraflarında Suma'nın deniz savunmasını gördükten sonra Penner bu işi çok tehlikeli bulup bıraktı. Stacy, Tim ve ben Edo Kenti'ne tünelden geçip Tokyo'daki büyükelçiliğimize kaçacaktık.

Pitt başıyla Giordino'yu gösterdi. Ya ikimiz?

Dışişleri Bakanlığı sizin serbest bırakılmanız için Suma ve Japon hükümetiyle görüşme emri almıştı.

Dışişleri Bakanlığı mı? diye inler gibi bir ses çıkardı Giordino. Bir yandan da baltasıyla robotları parçalıyordu. Beni sirk cambazlarının temsil etmesini tercih ederim.

Jordan ve Kern, Suma ile Kamatori'nin kötü huylarını hesaba katmadılar, dedi

Mancuso alaylı bir şekilde.

Pitt'in dudakları gerildi. Pekâlâ, baylar, uzman sizsiniz. Şimdi ne yapıyoruz?

Planlandığı gibi işimizi yapmak, sonra da tünelden kaçmak, diye açıkladı Weatherhill.

Hâlâ Ejder Merkezi'ni uçurmayı amaçlıyor musunuz?

Tümüyle değil, ama epey hasar verebiliriz.

Neyle? diye sordu Giordino. Ayaküstü yapılan mıknatıs ve bir baltayla mı?

Dert etmeyin, dedi Weatherhill bileklerine masaj yaparak. Suma'nın güvenlik görevlileri patlayıcı dolu çantamızı aldılar, ama yine de küçük bir patlama için yeterli malzememiz var. Yere oturup ayakkabılarını çıkardı ve tabanlarını sıyırıp onları bir top haline getirdi. C8 plastik, dedi gururla. Casuslar için en son model patlayıcı.

Detonatörler de topuklardadır herhalde, diye mırıldandı Pitt.

Nasıl bildin?

Olumlu düşünerek.

Haydi, harekete geçelim, dedi Mancuso. Robot kontrolörleri ve Kamatori'nin insan dostları avın neden devam etmediğini merak edip araştırmaya gelirler.

Stacy Kamatori'nin özel odasından dışarı açılan kapıya gitti ve hafifçe aralayarak bahçeye bir göz attı. İlk işimiz, yeraltı merkezine asansörle inilen binayı bulmak. Bizi buraya gözlerimiz bağlı getirdikleri için yerini bilmiyoruz.

Ben sizi oraya götürürüm, dedi Pitt.

Sen biliyor musun?

Bilmem gerekir. O asansörle hastaneye gittim.

Karşımıza bir robot ordusu çıkarsa senin mıknatıs pek işe yaramayabilir, dedi Mancuso.

O halde silah sayımızı arttıralım, dedi Pitt. Stacy'nin yanına gelip aralık kapıdan dışarı baktı. Hemen şu soldaki çalılığın altında bir bahçe hortumu var, görebiliyor musun?

Stacy başını salladı. Terasın yanında, değil mi?

Pitt Stacy'nin elindeki katana'yı işaret etti. Dışarı çık, kimseye görünmeden bir metre kadar kesiver.

Stacy merakla baktı. Nedenini sorabilir miyim?

Hortumu kısa parçalara böl, birini alıp bir parça ipeğe sürtersen negatif elektronları çıkarmış olursun. Sonra da hortumun ucunu bir robotun entegre devrelerine dokundurarak onu hareketsiz hale getirebilirsin.

Bir elektrostatik deşarj, dedi Weatherhill. Öyle değil mi?

Pitt başını salladı. Aynı şeyi bir kediye elini sürterek, ya da ayaklarını halıya sürterek de sağlayabilirsin.

Çok iyi bir fizik öğretmeni olurdun.

Ya ipek ne olacak? diye sordu Giordino.

Kamatori'nin kimonosu var, dedi Weatherhill, koleksiyon odasına doğru giderken.

Pitt Mancuso'ya döndü. En büyük hasarı vermesi için patlayıcıları nereye yerleştirmeyi düşünüyorsun?

Kalıcı bir hasar verecek kadar C8 yok, ama elimizde olanı enerji kaynaklarından birinin yanına koyarsak, programlarını birkaç gün, hatta belki birkaç hafta geciktirebiliriz.

Stacy elinde üç metre kadar hortum parçasıyla döndü. Nasıl kesmemi istiyorsun?

Dört parçaya böl, dedi Pitt. Her biriniz için bir tane. Ben de destek olarak mıknatısı alıyorum.

Weatherhill elinde Kamatori'nin kimonosundan kesilmiş, bazısı kan lekeli parçalarla döndü ve arkadaşlarına dağıttı. Pitt'e bakıp gülümsedi. Samuray dostumuzu güzel bir duvar dekorasyonu haline getirmişsin.

Hiçbir heykel orijinalinin yerini tutamaz, dedi Pitt.

En iyi arkadaşına neler yaptığını gördüğünde Hideki Suma’nın bin kilometre bile yakınında olmak istemem, dedi Giordino gülerek. Robotlardan geri kalan parçaları bir köşeye yığdı.

Evet, dedi Pitt kayıtsızca. Ama karanlık güçlerle oynamanın sonu budur işte.

Suma onları muazzam tesisinde gezdirirken, Loren karşısındaki müthiş teknik ve parasal gücü görünce büyük bir şok geçirdi. Tesis yalnızca bombaların uzaktan patlatılabileceği bir kumanda merkezinin çok ötesindeydi. Sonu gelmeyecek gibi görünen koridorlarda sayısız laboratuvar, elektronik deney

üniteleri, füzyon araştırma tesisi ve Batı’nın sanayileşmiş ülkelerinde hâlâ tasarım aşamasında bulunan bir nükleer reaktör dizaynı vardı.

Mühendis kadrolarım, yönetici ofislerim ve bilimadamlarını Edo Kenti'ndedirler. Ama araştırma ve gelişmelerimin ana bölümü buradadır, dedi Suma övünçle.

Suma onları bir laboratuvara getirip, içi ham petrolle dolu üstü açık bir havuzu gösterdi. Gözle görünmüyorlar, fakat şu anda, laboratuvarlarda genetik olarak üretilmiş ikinci kuşak mikroplar petrolü kemirip sindiriyorlar ve bununla üreyerek bir zincir reaksiyon oluşturup petrol moleküllerini yok ediyorlar. Kalan kısmıysa suda eriyebiliyor.

Petrol döküntüsünü temizleme alanında büyük bir yarar sağlar, dedi Diaz.

Yararlarından biri bu, dedi Suma. Diğeriyse, düşman bir ülkenin petrol rezervlerini yok etmesi.

Loren hayretle Suma'ya baktı. Neden böyle bir kargaşa yaratacaksınız? Amaç nedir?

Bir süre sonra Japonya petrol konusunda hemen tümüyle bağımsız olacaktır. Tek enerji kaynağımız nükleer olacak. Yakıt hücreleri ve güneş enerjisi alanlarındaki yeni teknolojimizi otomobillerimize uygulayıp, yakında benzinle çalışan motorları bırakacağız. Petrol yiyen mikroplarımızla dünyadaki petrol rezervlerini ortadan kaldırırsak, zamanla bütün uluslararası ulaşım, otomobiller, kamyonlar ve uçaklar hareketsiz kalacaklar.

Tabii bunun üzerine herkes Japon ürünleri almak zorunda kalacak, dedi Diaz buz gibi.

Bir ömür sürer, dedi Loren. Yeraltı tuz madenlerimizde ^ok edilen bir milyar galonluk petrol rezervlerimizi kurutmanız bir ömür boyu sürer.

Suma sabırlı bir gülücük attı. Mikroplar Amerika'nın stratejik petrol rezervlerini dokuz aydan kısa bir süre içinde tümüyle yok edebilir.

Loren şu son birkaç saat içinde öğrendiği şeylerin sonucunu düşündükçe bir tuhaf oluyordu. Tek bir insanın bu denli muazzam bir kargaşaya yol açabileceğini havsalası almıyordu. Ayrıca tabii, Pitt'in çoktan ölmüş olabileceği gerçeği de vardı.

Neden bütün bunları bize gösteriyorsunuz? diye sordu kısık sesle. Neden sır olarak saklamıyorsunuz?

Başkanınıza ve Kongre'deki dostlarınıza artık ABD ile Japonya'nın eşit koşullarda olmadığını söyleyebilmeniz için. Artık bizim çok önde olduğumuz tartışılmaz, hükümetiniz de bizim isteklerimizi bu açıdan bakarak değerlendirmeli. Suma susup bir süre Loren'e baktı. Sırlarımızı açıklama konusuna gelince, siz de, Senatör Diaz da, ne bilimadamısınız, ne de mühendis. Gördüklerinizi ancak genel terimlerle tanımlayabilirsiniz.

Zaten size herhangi bilimsel bir bilgi vermiş değilim, yalnızca projelerimin genel görünümüne tanık oldunuz. Teknik üstünlüğümüzün taklit edilmesine yol açacak hiçbir bilgi götürmüyorsunuz.

Kongre üyesi Smith'le benim Washington'a gitmemize ne zaman izin vereceksiniz? diye sordu Diaz.

Suma saatine baktı. Çok yakında. Aslında bir saat içinde bir hava aracı sizi Edo Kenti'ndeki özel jet alanıma götürecek. Oradan da yine benim jetlerimden biriyle memleketinize gideceksiniz.

Başkan sizin bu çılgınlığınızı duyunca ordumuzun burasını yerle bir etmesini emredecek, dedi Diaz.

Suma güven içinde gevrek gevrek güldü. Çok geç kaldı. Mühendislerim ve robot işçilerim işi zamanından önce bitirdiler. Bilmiyordunuz, zaten bilmenize de olanak yoktu, ama biz bu tura başladıktan birkaç dakika sonra Kaiten Projesi tamamlandı.

Yani işler duruma geçti mi? diye şok içinde sordu Loren.

Suma başıyla doğruladı. Eğer Başkanınız Ejder Merkezi'ne saldırmak gibi bir çılgınlık yaparsa, uyarı sistemlerim robotlarıma bombaları patlatmalarını bildirecek kadar yeterli zaman verirler. Suma bir an bir şey düşünür gibi sustu. Japon ozanı Buson'un bir dizesi vardır: 'Şapkası başından uçunca / kazık gibi boynuyla / bozguna uğradı korkuluk.'

Sizin Başkanınız işte bu korkuluğun durumunda, şaşkın şaşkın bakıyor çünkü zamanı çoktan dolmuş gitmiş.

Kısım 52

Çabuk, ama telaşsız adımlarla Pitt onları asansörün bulunduğu binaya getirdi. Kendisi açıkta yürürken diğerleri gizlenerek onu izlemekteydiler. Karşısına hiç insan çıkmadı, fakat asansör girişinde bir robot nöbetçi tarafından durduruldu.

Bu robot yalnızca Japonca konuşacak biçimde programlanmıştı. Ne var ki, alnına doğrultulmuş silah ve robotun tehdit dolu ses tonu mesajın ne demek istediğini açıkça belirtiyordu. Pitt ellerini başının üstüne kaldırıp diğerlerini robotun, video alıcısı ve uyarı sensörlerinden gizleyerek ona doğru yaklaştı.

Weatherhill ve Mancuso iki yandan sessizce sokularak robotun arkasın a geçtiler ve şarj olmuş hortumlarını entegre devrelerinin bulunduğu kutuya dayayarak silahlı robotu devredışı bıraktılar.

Çok etkili doğrusu, dedi Weatherhill hortumunu yeniden ipek parçasına sürterken.

Kontrolörüne haber vermiş midir, dersin? diye sordu Stacy.

Sanmıyorum, dedi Pitt. Bunun uyarı sensör kapasitesi ağırdı, daha benim tehlikeli biri mi, yoksa yalnızca programlanmamış bir proje üyesi mi olduğumu bile karar verememiştir.

Boş asansörün içine girdikten sonra Weatherhill dördüncü kata çıkmayı önerdi. Altıncı kat kumanda merkezinin ana katı oluyor, diye hatırladı. Biz en iyisi daha alt katlardan başlayalım.

Dördüncü katta hastane ve sağlık hizmetleri Var, diye açıkladı Pitt.

Güvenlik durumu nasıl?

Hiç nöbetçi ya da video monitörü görmemiştim.

Suma’nın dış güvenliği o kadar sağlam ki, iç güvenlikle uğraşmıyor bile.

Weatherhill de aynı görüşteydi.

Asansörde Pitt bir an düşündükten sonra dördüncü katın düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra boş bir koridora çıktılar: Pitt önde, onlar arkada sessizce yürürlerken, Pitt revir kapısının önünde durdu.

Neden burada durdun? diye sessizce sordu Weatherhill.

Elimizde bir harita ya da yol gösteren bir rehber olmadıkça bu tesis içinde

yolumuzu kaybederiz, dedi Pitt. Arkamdan gelin. Kapının düğmesine basıp bir tekmede sonuna kadar açtı.

Pitt'in kapıdan ok gibi daldığını gören resepsiyon görevlisi hemşire hayretle baktı. Pitt'in daha önceki gelişinde Dr. Nogami'ye yardım eden hemşire değildi. Şimdiki oldukça çirkin ve kaba saba yapılı biriydi. Kadın daha şaşkınlığını üstünden atmadan eli hemen alarm düğmesine gidiverdi. Parmağı düğmeye bir santimetre kala Pitt avucunun içiyle çenesine müthiş bir darbe indirdi. Hemşire vuruşun şiddetiyle ters takla atarak yere baygın yığıldı.

Gürültüyü duyan Dr. Nogami hemen ofisinden geldi, karşısında Pitt ve diğer ÇAST elemanlarını görünce dondu kaldı. Fakat yüzünde korku dolu bir şok yerine, durumu eğlenceli bulan bir meraklılık vardı.

Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Doktor, dedi Pitt. Ama bize yol göstermeniz gerekiyor.

Nogami yerde baygın yatan hemşiresine baktı. Kadınları çabuk etkiliyorsunuz.

Alarm düğmesine basmak üzereydi, dedi Pitt özür diler gibi.

Onu habersiz yakalamanız iyi olmuş. Hemşire Oba benim tıp bildiğim kadar karate bilir. Nogami karşısındaki insan grubuna şöyle bir baktı. Üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana salladı. Demek ABD'nin toparlayabildiği en iyi ÇAST ekibi sizlersiniz. Hiç de belli olmuyor. Bay Jordan sizleri nereden bulup çıkardı öyle?

Hayretler içinde kalıp doktorun yüzüne bakmayan yalnızca Giordino'ydu. Gözlerini Pitt'e çevirdi. Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?

Sizlere bugüne dek Suma ve operasyonu hakkında en işe yarar bilgileri sağlayan İngiliz gizli ajanı Dr. Josh Nogami'yi takdim edeyim.

Demek anladınız, dedi Nogami.

Pitt alçakgönüllü görünmeye çalıştı. Verdiğin ipuçları yeterliydi. Kaliforniya, Sanda Ana'da St. Paul Hastanesi yoktur. Ama Londra'da bir St. Paul Katedral'i vardır.

Konuşmanız hiç İngiliz’e benzemiyor, dedi Stacy.

Her ne kadar babam bir İngiliz yurttaşı olarak büyütülüp yetiştirildiyse de, annem San Fransisco'luydu, ben de tıp fakültesine Kaliforniya'da gittim. Fazla zorlanmadan Amerikan aksanını taklit edebiliyorum. Yüzündeki gülücük uçarak Pitt'e baktı. Buraya geri dönmekle benim gizli kimliğimi deşifre ettiğinin

farkındasındır, umarım.

Seni sahneni ortasına attığım için üzgünüm, dedi Pitt. Ama karşımızda daha ivedi bir sorun var. Kamatori ve güvenlik robotları... yani cesetleri, on onbeş dakikayı geçmez bulunur. Bir patlayıcı yerleştirip buradan toz olmak için pek az zamanımız var.

Bir dakika, dedi Nogami elini kaldırarak. Kamatori'yi öldürüp robot nöbetçilerini imha ettiğinizi mi söylüyorsunuz?

Hem de nasıl, dedi Giordino zevkle.

Mancuso bu konuşmanın fazla uzadığı düşüncesindeydi. Lütfen bize bu tesisin bir şemasını verebilirseniz, hem de çabuk tarafından, bir an önce buradan gidip sizi de rahat bırakırız.

İnşaat projelerinin mikrofilmlerini çekmiştim, ama bağlantımı kaybettikten sonra bunları sizinkilere ulaştıramadım.

Jim Hanamura'yı mı?

Evet. Öldü mü yoksa? diye sordu Nogami, aslında yanıtından emin olarak.

Pitt başıyla doğruladı. Kamatori tarafından doğrandı.

Jim çok iyi bir insandı. Umarım Kamatori'nin ölümü de uzun sürmüştür.

Pek zevk aldığını sanmıyorum.

Bize lütfen yardım eder misiniz? diye bastırdı Mancuso. Zamanımız kalmayacak.

Nogami hiç de telaşlı görünmüyordu. Sanırım Edo Kenti'nden kaçmayı umuyorsunuz.

Evet, tünelden trenle geçeriz, diye düşünüyorduk, dedi Weatherhill.

Mümkün değil, dedi Nogami. Sizler tesise sızdıktan sonra Suma tünelin ada tarafındaki ucunu robotlardan oluşan bir orduyla koruyor. Edo Kenti ucundaysa özel eğitim görmüş güvenlik elemanları var. Karınca bile geçemez.

Peki, ne öneriyorsunuz? diye sordu Stacy.

Deniz. Belki şans güler de geçen bir gemi tarafından kurtarılırsınız.

Stacy başını iki yana salladı. Bu mümkün değil. Adanın beş kilometre çevresine yaklaşacak her yabancı gemiyi havaya uçururlar.

Sizin elinizde yeterince işiniz var, dedi Pitt, gözleri sanki ardında bir şey

görüyormuş gibi duvara dikilmişti. Patlayıcıları yerleştirmeye bakın. Kaçış işini de Al ve bana bırakın.

Stacy, Weatherhill ve Mancuso birbirlerine bakıştılar. Weatherhill razı olduğunu göstermek için başını salladı. Pekâlâ. Hayatımızı kurtarıp bizi bu aşamaya kadar getirdin. Artık sana güvenmeyip de ne yapacağız?

Pitt Nogami'ye döndü. Ne diyorsun, Doktor, bizimle gelir misin?

Nogami omuz silkip gülümsedi. Artık gelsem de olur. Sayenizde buradaki yararlılığım sona erdi. Daha fazla takılıp da kellemi Suma'ya kaptırmanın bir anlamı yok.

Patlayıcıları yerleştirmek için önereceğim bir yer var mı? diye sordu Macuso.

Bütün tesisi besleyen elektrik kablolarına ve fiber optiklere açılan bir delik göstereceğim. Bombanızı buraya yerleştirirseniz, bu tesisi bir ay boyunca işsiz bırakırsınız.

Kaçıncı katta?

Nogami başıyla tavanı gösterdi. Üstümüzdeki kat, beşinci kat.

Hazırsan... dedi Weatherhill Pitt'e.

Hazırım. Pitt sessizce kapıyı açıp koridora çıktı ve asansöre yürüdü. Diğerleri de arkadan geldi ve birlikte asansöre girdiler. Asansör beşinci kata gelip durdu. Fakat o sırada birdenbire aşağı inmeye başladı. Birisi onlar asansörden çıkmadan düğmeye basmış, aşağı çağırmıştı. •

Hay lanet, diye sövdü Mancuso. Bir bu eksikti.

Herkes birden kapıları tutsun, açılmasına engel olalım, diye talimat verdi Pitt. Al, sen de 'kapı kapalı' düğmesine bas. Asansör durur durmaz herkes elleriyle kapıya bastırıp itti. Kapılar açılmak için zorlandı, ama açılmadı.

Al! dedi Pitt fısıltıyla. Şimdi beşinci kat düğmesine bas!

Giordino elini diğer düğmeden çekip beşinci kat düğmesine bastı.

Asansör bir an sarsıldıktan sonra yukarı çıkmaya başladı.

Az kalsın... dedi Stacy iç çekerek.

Eyvah, dedi Giordino. Daha kurtulmuş sayılmayız. Birisi daha asansör çağırıyor. Beşinci kat düğmesinin ışığı yandı.

Herkes aynı anda düğmeler paneline dönüp beşinci kat düğmesine baktı.

Sonra da aynı anda komut almış gibi tümü birden kapıya doğru çömelip, harekete hazır duruma geçtiler.

Başında koruyucu miğferiyle beyaz önlüklü bir mühendis elindeki notlara göz atmaktaydı. Asansöre girerken başını kaldırıp bakmadı bile. Hareket etmediğini fark edince etrafındaki yüzlere şöyle bir baktı. Hiç görmemiş olduğu bu yüzlerde en küçük bir dostluk ifadesi de yoktu.

Tam ağzını açıp bağıracağı sırada Pitt bir eliyle mühendisin ağzını kapatıp, diğeriyle şahdamarını sıktı. Adamın gözleri yuvarlanıp, vücudu hareketsiz halde yere yığılırken Nogami dışarı çıkıp diğerlerini peşine takmıştı bile.

Weatherhill sona kaldı ve Pitt'e baktı. Bizimle ne zaman ve nerede buluşmak istiyorsun?

On iki dakika sonra en üst katta. Biz asansörü tutarız.

İyi şanslar, dedi Mancuso, Pitt'in ne düşündüğünü merak ederek. Bunu nereye gizleyelim? diye sordu Giordino baygın mühendisi göstererek.

Pitt asansörün tavanındaki çıkış kapısını gösterdi. Önlüğünü parçala, sımsıkı bağlayıp ağzını da tıkaçladıktan sonra asansörün çatısına koyalım.

Giordino bu işe girişirken dönüp Pitt'e gülümsedi. Ben de işittim.

Ya, özgürlüğün tatlı sesi, değil mi? diyerek sırıttı Pitt de.

Eğer ele geçirebilirsek.

İyimser ol, dostum, dedi Pitt neşeyle, asansörü yukarı çıkararak. Şimdi çabuk olalım. Tam on iki dakikamız var.

Kısım 53

Ejder Merkezi içinde bulunan ÇAST ekibi, o sırada Federal Karargâh Binası'nın haberleşme odasında bulunan iki adamdan daha fazla gerilim yaşıyor olamazlardı. Gözleri kocaman bir saatte, kulakları Japonya üzerindeki bir uydu kanalından ekibin göndereceği sinyalde, Raymond Jordan ve Donald Kern heyecan içinde beklemekteydiler.

O anda birden çalan telefonun sesiyle iki adam göz göze geldiler. Jordan telefona sanki veba mikrobu varmış gibi uzandı.

Buyrun Başkanım, dedi hiç duraksamadan.

Herhangi bir haber?

Hayır, efendim.

Başkan bir süre bekledi, sonra ciddi bir sesle, Kırk beş dakika kaldı, Ray, dedi.

Anlaşıldı, efendim, saldırıya kırk beş dakika kaldı.

Delta Birliği ile yapılacak saldırıdan vazgeçtim. Diğer güvenlik danışmanlarım ve kuvvet komutanlarıyla görüştükten sonra, askeri bir harekâtla kaybedilecek zamanımız olmadığına karar verdim. Ejder Merkezi işler duruma geçmeden yok edilmeli.

Jordan ayaklarının altındaki dünyanın kaydığını hissetti. Son bir kez şansını denedi. Senatör Diaz ve Kongre üyesi Simth'in hâlâ adada olduklarını sanıyorum.

Haklı olsan bile, onların ölmesi olasılığı kararımı değiştirmeyecek.

Kararınızı değiştirip onlara bir saat daha tanımaz mısınız?

Sana biraz daha süre tanıyabilmek isterdim, fakat ulusal güvenliğimiz büyük bir tehlike altında. Suma’nın uluslararası şantaj seferberliğine geçmesine izin veremeyiz.

Haklısınız, tabii.

En azından karan tek başına vermiş değilim. Dışişleri Bakanı Oates NATO ülkeleri liderlerine ve Sovyet Başkanı Antonov'a gerekli bilgiyi verdikten sonra bu işin herkesin çıkarına olduğuna karar verdiler.

O halde ekibi gözden çıkarıyoruz, dedi Jordan hüsranı sesinden belli olarak.

Ve belki Diaz ve Simith'i de.

Bazıları iyi dostum da olan yurtsever Amerikalıları böyle ölüme göndermekten büyük üzüntü duyuyorum. Üzgünüm, Ray, ama ne yazık ki, çoğunluğu kurtarmak için birkaç kişiyi feda etmek gibi çok eski bir ikilemle karşı karşıyayım.

Jordan telefonu kapadı. Fena halde çökmüş görünüyordu. Başkandı, dedi boş bir sesle.

Ertelemiyor mu? diye sordu Kern.

Jordan hayır anlamında başını salladı. Saldırıdan vazgeçmiş, onun yerine nükleer başlık gönderecekmiş.

Kern'in yüzü kül gibi oldu.

Jordan bir kez daha saate baktı. Neden bir türlü kurtulamadılar? İngiliz ajanına ne oldu? Neden bizimle temasa geçmiyor?

Nogami ÇAST ekibini bir dizi yan geçitten, ısıtma ve havalandırma borularının arasından geçirip insanların yoğun bulunduğu alanlardan uzak tutmaya çalıştı. Karşılarına robot nöbetçi çıktığı zaman da, Nogami onu lafa tutarken, diğerleri arkadan yaklaşıp devrelerini kapattılar.

Elektrik kabloları ve fiber optik yığınlarıyla dolu, camla kaplı geniş bir odaya geldiler. Bu kablolar küçük tünellerle Ejder Merkezi'nin çeşitli odalarına dağılıyordu. Çeşitli göstergelerin ve dijital aygıtların bulunduğu bir konsolun başında da bir robot durmaktaydı.

Bir denetçi robot, dedi Nogami. Sistemlerin monitörünü yapıyor, eğer bir kısa devre ya da bağlantısızlık olursa hemen rapor ediyor.

Onun devrelerini bozmamızdan ne kadar süre sonra kontrol etmeye gelirler? diye sordu Mancuso.

Beş altı dakika.

Bombayı yerleştirip kaçmamız için bol bol zaman kalır, dedi Weatherhill.

Patlaması için ne kadar süre ayarlayacaksın? diye sordu Stacy.

Yirmi dakika. Eğer Pitt ve Giordino başarırlarsa, bu süre yüzeye çıkıp adadan kaçmamız için yeter.

Nogami kapıyı açıp yana çekildi, Moncuso ve Weatherhill iki ayrı taraftan robota yaklaştılar. Stacy kapıda kalıp gözcülük yaptı. Statik şarjlı hortumlar

devrelerine temas edince mekanik denetçi konsolunun başında taş gibi kaldı.

Weatherhill küçük detonatörü plastik patlayıcıya yerleştirdikten sonra dijital zamanlayıcısını kurdu. Kabloların ve optik fiberlerin araşma koyacağız herhalde.

Neden konsolu imha etmiyoruz? diye sordu Nogami.

Mutlaka hemen devreye girecek bir yedekleri vardır, dedi Mancuso.

Weatherhill de aynı fikirdeydi; biraz yürüdükten sonra patlayıcıyı yalıtılmış kabloların ve optik fiberlerin yığılmış olduğu yere yapışkan bantla iliştirdi. Konsolu değiştirip terminal uçlarını yeniden bağlamaları yirmi dört saatten fazla sürmez, diye açıkladı. Oysa bin tane kablodan birinin ortasından bir metrelik kısmını imha edersek, bütün sistemi her iki ucundan yenilemek zorunda kalırlar. Bu da beş katı fazla zaman alır.

Haklısın, dedi Nogami.

Pek belli olmasın, diye uyardı Mancuso.

Weatherhill biraz alınmış gibi baktı. Varlığından habersiz oldukları bir şeyi arayacak değiller. Bombanın saatini okşadıktan sonra çekildi.

Kimse yok, diye rapor verdi Stacy.

Birer birer koridora çıkıp asansöre doğru ilerlediler. İki yüz metre yürümemişlerdi ki, Nogami birden durup eliyle sessizlik işareti yaptı. Beton duvarın arkasından insan sesleriyle bir elektrik motorunun mırıltısı duyuluyordu. Nogami'nin işareti üzerine fırlayıp ilk köşeden döndüler. Tam o sırada seslerin sahipleri ana koridora ulaşmışlardı.

Bu kadar titizlik göstereceklerini tahmin etmemiştim, dedi Nogami. Tahminimden erken geldiler.

Denetçiler mi? diye sordu Stacy.

Hayır, dedi Nogami. Devredışı bıraktığınız robotun kontrolörleri.

Bizim peşimizdeler mi acaba?

Öyle olsaydı anlardık. Genel alarm verilir, Suma'nın insan güvenlikçilerinin yaraşıra nöbetçi robotlardan bir ordu burayı basar, her koridoru ve kavşağı didik didik ederlerdi.

Neyse ki, harcadığımız onca robottan sonra kimse kuşkulanmadı, dedi Nogami.

Herhangi bir hasar belirtisi olmadığı için, kontrolörler bunları elektronik arıza

sanırlar.

Asansöre ulaştıkları zaman tam iki dakika aşağı katlardan yukarı gelmesini beklediler. İçeri girer girmez Weatherhill hemen yüzeye çıkan kat düğmesine bastı. İçinde üç adam bir kadın bulunan asansör çıldırtan bir yavaşlıkla yukarı çıkarken, Nogami saatine baktı.

Otuz saniye erken bitirdik, dedi.

Artık tek önemli iş kaçıştı. Pitt'in nasıl bir planı vardı? Acaba ona ve Giordino'ya bir şey olmuş muydu? Yakalanmış ya da öldürülmüş olabilirler miydi? Eğer öyleyse, artık kurtulmaları için en küçük bir ümit bile kalmıyordu. Asansörün kapısı açılırken büyük bir gerilim içinde, her türlü tehlikeye hazır bir şekilde beklediler.

Karşılarında Giordino vardı, piyangodan büyük ikramiye kazanmış gibi ağzı kulaklarında, Uçuş biletlerinizi görebilir miyim, lütfen? dedi.

Ubunai Okuma ve Daisetz Kano robot mühendisliği alanında en üst düzeyde iki mühendisti. Telekontrol odasındayken Taiho adındaki robot denetçinin arıza yaptığı sinyalini almışlar, değiştirmek üzere harekete geçmişlerdi. Robot bilimi oldukça yeni sayıldığından böyle arızalar olmaz değildi. Robotlar aniden kalıveriyorlardı, arıza nedeniyse ancak yeniden bakıma alınıp incelendiğinde belirlenebiliyordu.

Kano denetçi robot Taiho'nun etrafında bir dolaşıp gözleriyle yokladı. Belirgin bir şey göremeyince, Olsa olsa hatalı bir devre olabilir, dedi.

Okuma elindeki notlara baktı. Zaten bunun epey sorunlu bir geçmişi var. Daha önce tam beş kez arıza yapmış.

Ama son bir saat içinde dördüncü robot arızası çıkması biraz tuhaf.

Zaten hep peş peşe olur, diye mırıldandı Okuma.

Bunun sistemlerini yenilemek gerek, dedi Kano. Geçici bir onarım yapmanın yararı yok. Yeniden yapılacak diye çizelgeye alayım. Taiho'nun yerine görevlendirilecek robota döndü. Denetleme görevini üstlenmeye hazır mısın, Otokate?

Otokade'nin üstünde bir dizi ışık yanıp söndü. Yavaş söylenen, fakat net sözcüklerle cevap verdi. Bütün sistemleri kontrol etmeye hazırım.

O halde başla.

Yedek robot konsolun başındaki yerini alırken Okuma ve Kano da arızalı

robotu küçük bir vinci olan motorlu bir başka robota yüklediler. Sonra biri robotun karnındaki bilgisayarda gerekli programlamayı yaparak, insan kontrolü olmaksızın bakım odasına gitmesini sağladı. İki mühendis daha sonra işçi kantinine çay içmeye gittiler.

Tek başına kalan Otokade bütün dikkatini göstergeleri ve dijital ölçümleri okuyarak bu bilgiyi bilgisayarında işlemeye verdi. Bir insanınkinden çok daha üstün olan duyarlılığıyla ölçümlerde son derece küçük bir farklılık saptadı.

•

Bir optik fiber içindeki lazer atımhızı saniyedeki milyonlarca vuruşla ölçülür. Ölçümleri insanlardan çok daha hatasız okuyabilen Otokade atım standart hızının saniyede 44.7 milyon vuruştan, 44.68 milyona düştüğünü fark etti.

Telekontrol kumandasına bir sinyal vererek geçitlerdeki optik fiber yığınlarını incelemek için konsolunu terketmekte olduğunu bildirdi.

Kısım 54

Suma her dakika daha öfkelenerek sabrı iyice taşmaya başlıyordu. Diaz ve Smith, gösterdiği her şeye karşı nefret kusmaktan, sanki adi bir sokak hırsızıymış gibi tehditler yağdırmaktan bir türlü vazgeçmemişlerdi. Bir an önce bu iki Amerikalıyı başından atması çok iyi olacaktı.

Diaz'ı kaçırmakla hata ettiğini şimdi anlıyordu. Bu işi yapmasının tek nedeni, Ichiro Tsuboi'nin, Diaz'ın Senato'da büyük bir ağırlığı olduğu ve Başkan'ın yönlendirebilecek nitelikte olduğu yolundaki ısrarıydı. Oysa Suma bu adamı oldukça önemsiz ve darkafalı biri olarak değerlendirmişti. Sağlık nedeniyle ordudan tezkere aldıktan sonra Diaz New Mexico Üniversitesi'ni bitirmiş, önce avukat olup, gazetelerde manşet olan sorunları istismar ederek senatör seçilmişti. Suma onu, zenginlerden yüksek vergi alıp yardım programlarına para bulmaya çalışan, artık modası geçmiş politikacı tipi olarak görüyordu. Yardımseverlik ve duygusallık Suma’nın kabul etmeyeceği özelliklerdi.

Kongre üyesi Smith ise, tersine çok zeki ve kül yutmaz bir kadındı. Sanki aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi Suma'yı huzursuz ediyordu. Olayları ve istatistikleri çok iyi biliyor, anında ezbere söyleyebiliyordu. Loren, 1870'lerden beri Colorado'nun batı tarafından çiftçilik yapan iyi bir aileden gelmekteydi. Colorado Üniversitesi'nde eğitim gördükten sonra seçimlere girmiş ve o bölgede otuz yıldan beri temsilcilik yapmakta olan bir Kongre üyesini alt ederek Kongre'ye katılmıştı. Her erkekle çatışmaya girebilecek biriydi. Tek zayıf yanının Dirk Pitt olduğundan kuşkulanan Suma, bu konuda sandığından da fazla haklıydı.

Suma masada onların karşısında oturmuş, sakisini yudumlarken yeni bir atışmaya girmek için hazırlanıyordu. Tam yeni bir konu açacakken odaya Toshie girdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Suma saki fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı.

Gitme zamanınız geldi.

Loren de ayağa kalkıp gözlerini Suma’nın gözlerine kilitledi. Dirk'le

Al'in sağ olduklarını ve iyi muamele gördüklerini bilmeden hiçbir yere gitmiyorum.

Suma gülümsedi. Yabancı bir ülkenin istihbarat ajanları olarak yabancı topraklara, benim topraklarıma girdiler ve...

Haberalma konusunda Japon yasaları da bizimkiler gibidir. Onları adil bir mahkemeye çıkarmak zorundasınız.

Suma zevkten boğulacak gibiydi. Bu tartışmayı sürdürmenin bir yararını göremiyorum. Zaten şu ana dek Bay Pitt, Bay Giordino ve diğer casuslar dostum Moro Kamatori tarafından idam edilmiş olmalılar. Ne düşünürseniz düşünün.

Loren'nin kalbi buz altında ezilir gibi oldu. Bir an şaşkın bir suskunluk ve söylenenlerin doğru olduğunu kabul etme zorunluluğu duydu. Yüzü bembeyaz kesilip ayakta sallanmaya başladı.

Toshie koluna girip Loren'i kapıya doğru çekti. Gelin, uçak sizi Edo Kenti'ne götürecek orada da Bay Suma’nın jeti bekliyor.

Denizaltı tünelinizden geçemeyecek miyiz? diye sordu Diaz hayal kırıklığı içinde.

Görmenizi istemediğim bazı şeyler var, dedi Suma.

Sanki bir karadüş içindeymiş gibi Loren kendini Toshie'nin yönetimine bıraktı. Küçük bir havuzun bulunduğu bahçeye çıktılar. Suma bir baş selamı vererek Diaz'a kadınların peşinden gitmesini işaret etti.

Diaz omuz silkip bastonuyla seke seke Suma'nın önünden yürüdü. Arkadan da iki tane robot bekçi izledi.

Havuzun öte yanında bir bahçenin ortasında küçük bir jet duruyordu. Motorları hafif bir ıslık sesiyle çalışan jetin giriş kapısı yanındaysa, kırmızı naylon uçuş giysileri ve başlarında kepleri olan iki uçuş mürettebatı beklemekteydi. İkisi de kısa boylu olan adamlardan biri ince, diğeriyse uçuş giysisini patlatacak denli kaslı bir yapıya sahipti. Suma’nın da bulunduğu grup yaklaşınca saygıyla baş selamı verdiler.

Diaz birden durdu. Washington'a dönünce hemen bir basın toplantısı yapıp seni ve canavarca planlarını kamuoyuna duyuracağım. Sonra da parlamentodaki bütün gücümü kullanarak Amerika'daki bütün mal varlığına el koydurup, devletleştirilmesi için çalışacağım. Cezanı çekene kadar yakanı bırakmayacağım.

Suma çileden çıkaran bir gülümsemeyle karşılık verdi. Washington'daki lobicilerimiz sizin bu acıklı çabalarınızı kolayca eritirler. Paraya ve gizli servetlere çok düşkün olan o kadar çok parlamento üyeniz var ki, sizin etkiniz olmaz bile. Sesiniz boş çıkacaktır, Senatör Diaz. Devletiniz kokuşmuştur ve teknolojiyle bilim alanları yerine duygusal programlara yönelerek artık tümüyle Japonya’nın bağımlısı durumuna gelmiştir.

Loren gözlerini kısıp Suma'ya sokuldu. Elli yıl önce de Amerika’nın cesaretini küçük görmüştünüz, şimdi de aynı hatayı yaparak uyuyan bir devi uyandırıp onu son derece kararlı bir hale getiriyorsunuz.

Amiral Yamamoto'nun 7 Aralık'tan soma söylemiş olduğu bu sözler artık geçerli değil, dedi Suma nefretle. Sizin insanlarınız ülkelerinin yararı için özveride bulunma karakterini çoktan kaybettiler. Gerçeği kabul edin, Kongre üyesi Smith. Amerika’nın büyüklüğü kalmadı artık. Japonya'nın amaçlarını anlatıp Başkan’ınızı uyarın, başka sözüm yok size.

Kendi amaçlarınızdan söz etmiyor musunuz? diye çıkıştı Loren cesaretle. Siz Japon halkını temsil etmiyorsunuz.

İyi yolculuklar, Kongre üyesi Smith. Ziyaretiniz sona ermiştir.

Suma oradan uzaklaşmak üzere tam dönmüştü ki, iki uçuş görevlisi birer yanından kollarım yakalayıp ayaklarını yerden kestiler ve uçağın açık kapısından içeri tıktılar. Her şey o kadar çabuk oldu ki, Loren ve Diaz şaşkınlıktan oldukları yerde bakakalmışlardı. Yalnızca Toshie çabuk tepki gösterdi ve adamlardan güçlü yapılı olana bir tekme savurdu.

Yakın bir dostluğun başlangıcı böyle olmamalı, dedi Giordino, Toshie'nin ayağını havada yakalayarak. Sonra da onu kollan arasına alıp uçağın kapısından Weatherhill ve Mancuso'ya teslim etti.

Loren soluğunu yutmuş gibi Giordino'ya bir şeyler söylemek istedi, fakat Stacy hemen orada bitip onu uçağa doğru itti. Kaybedecek zamanımız yok, Bayan Smith. Lütfen çabuk olun. Loren'i itelerken Diaz'ı da çekiştiriyordu. Davranın, Senatör. Burada daha fazla istenmiyoruz.

Diaz, Nereden... nereden çıktınız böyle? diye gevelerken Mancuso ve Weatherhill onu uçağın içine çektiler.

Komşu hava korsanlarınız, diyerek sırıttı Weatherhill. Doğrusunu isterseniz Pitt ve Giordino gerçek uçuş görevlilerini haklayıp kargo bölümüne bağladılar.

Giordino Stacy'nin de uçağa girmesine yardım ettikten sonra merdiveni çekti. Geride silahlarını doğrultmuş durumda fakat ne yapacaklarını bilemeden bekleyen iki robot nöbetçiye askeri bir selam çaktı. Sayanora Robohindiler!

Kapıyı çekip kapadıktan sonra kilitledi. Soma da kokpite seslendi. Kalkabilirsin.

İki türbin motorun ıslığı birden kulakları yırtacak düzeye çıktı. Tekerlekler içeri çekilir çekilmez de uçak doğruca havalandı, motorlar yatay bir pozisyona

geçene kadar bir süre öylece kaldıktan sonra geniş bir yaya çizerek denize doğru süzüldü. '?

Loren, Giordino'yu kucaklıyordu. Tanrı'ya şükür sağsınız. Dirk de burada mı?

Otobüsü kim kullanıyor sandın?

Başka tek bir söz söylemeden Loren aradan geçip kokpitin kapısını açtı. Pitt pilot koltuğuna oturmuş, tümüyle yabancısı olan bir uçağı kullanmaya çalışıyordu. Loren ellerini uçuş giysisinin içinden sokup boynuna sarıldığı sırada ne başını çevirirdi, ne de gözünü kırptı. Loren soluk almadan öpücük konduruyordu,

Yaşıyorsun, dedi sevinçle. Suma öldüğünü söylemişti.

Pek eğlenceli bir gün geçirdim sayılmaz, diyebildi Pitt öpücükler arasında. Yani, beni gördüğüne sevindiğini mi söylemek istiyorsun?

Loren onu hafifçe tırmaladı. Hiç ciddi olamaz mısın sen?

Şu anda en ciddi halimdeyim. Daha önce elimi sürmediğim bir uçağı kullanıyorum ve sekiz kişinin yaşamı bana bağlı. Ve bir an önce püf noktalarını öğrenmezsem hep birlikte gövde sörfü yaparız.

Başarırsın, dedi Loren güvenle. Dirk Pitt'in elinden her şey gelir.

Bıktım herkesin böyle demesinden, diye inledi Pitt. Başıyla sağını işaret etti. Yardımcı pilot koltuğuna otur da şu radyoyu bir karıştır. Samuray hava kuvvetleri bastırmadan bizim süvarileri bulalım. Yoksa savaş uçaklarıyla başedemeyiz.

Suma Japon Hava Kuvvetleri'ne sahip değil.

Başka her şeye sahip. İşe şansa bırakmak istemiyorum. Radyoyu aç. Sana frekansı vereceğim.

Nereye gidiyoruz?

Ralp. R. Bennet'e.

Bir tekne mi?

Bir gemi, diye düzeltti Pitt. Deniz Kuvvetlerimizin elektronik istihbarat gemisi. Eğer yolumuza kimse çıkmadan gemiye varabilirsek, kurtulmuş sayılırız.

Hideki Suma yanımızdayken bize ateş açmaya cesaret edemezler.

Pitt'in gözleri gösterge panelinden alttaki soğuk sulara çevrildi. Umarım haklı

çıkarsın.*

Arkada Giordino isterik bir kedi gibi sürekli pençe atan, tıslayan Toshie'yi, pek başarılı sayılmayacak bir biçimde yatıştırmaya uğraşıyordu. Toshie tükürdü, fakat yanağım ıskalayıp Giordino'yu kulağından vurdu. Sonunda Giordino onu kıskıvrak tutmayı başardı.

Galiba iyi bir ilk izlenim bırakamadım, dedi Giordino. Ama beni tanımak beni sevmektir.

Yankee domuzu! diye bağırdı Toshie.

Hiç de değil, atalarım İtalya'ndır ve Yankee'liği asla kabul etmezler.

Stacy hâlâ boğuşmakta olan Giordino ve Toshie'ye aldırmadan Suma'yı ana kabinden bulunan lüks deri koltuklardan birine sımsıkı bağladı. Suma olup bitene inanmakta güçlük çekiyordu.

Bak sen, dedi Mancuso ağzı kulaklarında. Sürpriz dediğin böyle olur. En büyük adam da bizimle yolculuk yapıyor.

Sizler ölüsünüz. Hepinizin ölmüş olması gerek, diye geveledi Suma.

Ölü olan senin dostun Kamatori, dedi Mancuso zevkle.

Nasıl?

Pitt onu duvara mıhladı.

Pitt'in adı Suma'yı kendine getirdi. Büyük bir hata yapıyorsunuz. Beni rehin almakla çok müthiş bir gücü salıveriyorsunuz.

Ne yapalım, kirli işler yapma sırası bizde şimdi.

Suma'nın sesi tam bir yılan tıslamasını andırıyordu. Bunu anlamayacak kadar budalasınız. Ne yaptığınızı öğrenir öğrenmez adamlarım Kaiten Proje'sini başlatacaklar.

Bırak başlatsınlar, dedi Weatherhill keyifle. Yaklaşık üç dakika sonra senin Ejder Merkezi'nde elektrikler kesiliverecek.

Elektrik denetçisi robot Otokade çok geçmeden fiber optiklere bantla yapıştırılmış patlayıcıyı buldu. Yerinden çıkarıp konsoluna getirdi, sonra birkaç dakika inceledi. Zamanlayıcıyı hemen tanıdı, fakat patlayıcılar hakkında bir programı olmadığı için bunun ne amaçla kullanılabileceğini kestiremedi. Robot kontrolündeki üstüne aradı.

Beş numaralı enerji santralından Otokade.

Evet, ne var? diye karşılık verdi kontrolör robot.

Denetçim Bay Okuma ile görüşmek istiyorum.

Çay içiyor, daha gelmedi. Neden arıyorsun?

Ana optik fiber kümesinde tuhaf bir cisim buldum.

Nasıl bir cisim?

Dijital bir zamanlayıcısı olan yoğrulabilir bir cisim.

Tesisat sırasında bir mühendisin orada unuttuğu bir gereç olabilir.

Belleğimde bunu tanıtlayacak gerekli bilgi yok. İncelenmesi için kontrol merkezine getirmemi istiyor musunuz?

Hayır, görev yerinde kal. Bir kurye gönderip onu aldırırım.

Anlaşıldı.

Birkaç dakika sonra, Nakajima adında, tesisteki bütün geçitlere, koridorlara gitmek, bütün ofis ve iş alanlarının kapılarını açmak üzere programlanmış bir kurye robot enerji santralına girdi. Aldığı emir üzerine Otokade patlayıcıyı Nakajima'ya verdi.

Nakajima sesli emir alabilen fakat kendisi emir veremeyen, altıncı kuşak robotlardandı. Sessizce mekanik kolunu uzatıp patlayıcıyı aldı, bir kap içine yerleştirip robot kontrol odasına geri dönmek üzere yolu çıktı.

Enerji santralı kapısından elli metre uzaklaştığında, hemen hemen hiçbir insan, ya da önemli bir gereç bulunmayan bir yerde C8 plastik patlayıcı büyük bir gürültüyle patladı.

Ejder Merkezi en büyük depremlere bile dayanacak biçimde inşa edilmiş olduğundan, patlamanın yapıya etkisi hemen hemen olmadı. Kaiten Projesi en küçük bir yara almadan bütün işlerliğini koruyordu. Weatherhill’in bombasının tek sonucu, kurye robot Nakajima’nin tümüyle parçalanması oldu.

Kısım 55

Daha Pitt'in jeti bahçeden havalanmadan, robot nöbetçiler bu tuhaf olayı güvenlik amirlerine rapor etmişlerdi. Robotların uyarısı, önce bir arıza sanılarak dikkate alınmadı, ama hemen yapılan aramada Suma bulunamayınca, güvenlik ofislerini bir kargaşa kapladı.

Korkunç bencilliği ve hastalık derecesine varan gizlilik düşkünlüğü yüzünden Suma, kendisinin olmadığı ivedi durumlarda hemen eyleme geçecek üst düzeyde bir ekip kurmamıştı. Panik içindeki güvenlik amirleri hemen Kamatori'yi aradılar, fakat yapılan anonslara ne kendisi, ne de kişisel robotları karşılık vermişti.

Dört silahlı robot eşliğinde özel bir savunma ekibi derhal Kamatori' nin odasına gitti. Kapısını çaldılar, karşılık gelmeyince robotlardan birisi kilitli kapıyı kırarak açtı*

Savunma görevlisi ürkek adımlarla içeri girip de koleksiyon odasındaki manzarayı görünce dilini yutacak gibi oldu. Moro Kamatori, omuzları öne göçmüş, dimdik durumda, gözleri açık, duvara asılıydı. Öfke ve acıyla yüzü buruşmuş, ağzından kan boşalıyordu. Güvenlik görevlisi dehşet içinde Kamatori'nin kasıklarından girip duvara saplanmış uzun kılıca baktı.

Görevli subay Kamatori'nin öldüğüne bir türlü inanamayarak onu hafifçe sarsıp bir şeyler söyledi. Bir dakika kadar sonra artık samuray savaşçısının bir daha hiçbir zaman konuşamayacağını anladı. Ondan sonra da, belki o ana kadar ilk kez tutsakların kaçmış olduğunu, Kamatori'nin robotlarının da parçalar halinde bir köşeye yığılmış olduğunu fark etti.

Güvenlik ofislerindeki kargaşalık, Kamatori'nin ölüm haberi ve hemen aynı anda meydana gelen patlamayla daha da arttı. Adanın tümünü çeviren, yerden-havaya füzeler gizledikleri koruyucuların altından yükseldi, fakat Suma'nın kaçan uçakta bulunabileceği olasılığı yüzünden fırlatılmadılar.

Karışıklık çok geçmeden düzene girdi ve durum kontrol altına alındı. Robotların video kayıtları izlenince, Suma’nın zorla uçağa bindirildiği de kanıtlanmış oldu.

Altın Ejderler'in yaşlı lideri Korori Yoshishu ve finans imparatoru Ichiro Tsuboi, Suma'nın güvenlik müdürü telefon ettiği zaman Tsuboi'nin Tokyo'daki ofisindeydiler. Suma’nın iki ortağı durumu öğrenir öğrenmez hemen kontrolü ele

aldılar.

Patlamadan sekiz dakika sonra Tsuboi Japon Silahlı Kuvvetleri'ndeki büyük nüfuzunu kullanarak kaçan uçağın peşine jet savaş uçaklarının düşmesini sağladı. Verdiği talimat, uçağın yolunun kesilmesi ve Soseki Adası'na dönmesini sağlamaktı. Eğer bunu başaramazlarsa, içinde bulunanlarla birlikte uçağı vurup düşüreceklerdi. Tsuboi ve Yoshishu, ne denli eski dostları olursa olsun, yabancı politikaların bir aleti ve şantaj öğesi olmasındansa Suma'nın ölmesinin daha iyi olacağıydı. Daha da beteri, Suma Amerikan adalet sistemi karşısında bir cani konumuna düşürülebilirdi. Ve tabii, en korkunç olasılık ABD istihbaratçıları ve sorgu ustalarının elinde Suma Japonya'nın gizli teknolojilerini, ekonomik ve askeri üstünlüklerini açıklayabilirdi.

Pitt bir pusula hesabıyla Soseki Adası'na gitmek için havalandığı sırada geminin hangi konumda olduğunu buldu. Motorları son sınırına kadar zorlarken, Loren de ümitsiz bir şekilde Bennet ile temas kurmaya çalışıyordu.

Bir türlü onları bulamıyorum, dedi Loren hüsran içinde.

Acaba doğru frekansta mısın?

On altı VF?

Yanlış. On altı UF'yi çevir ve kod olarak benim adımı ver.

Loren doğru frekansa geçerek bir daha denedi ve mikrofona seslendi.

Pitt ABD G Bennet'ı arıyor. Pitt Bennet'ı arıyor. Beni duyuyor musunuz? Beni duyuyor musunuz? Lütfen cevap verin.

Burası Bennet. Ses öyle net ve güçlüydü ki, Loren'in kulak zarları patlayacaktı. Gerçekten siz misiniz, Bay Pitt? Son gördüğümüzden beri cinsiyet değiştirmiş gibi bir sesiniz var.

Uçak daha havalanır havalanmaz Bennet in süper duyarlı uyarı sistemleri tarafından saptanmıştı. Havalanıp deniz üzerinde doğuya doğru yönelirken de yine izlenmekteydi. Uyarıyı alır almaz güverteye çıkan Yarbay Harper, volta atmaktaydı. İkide bir durup radar ekranlarına ve bilgisayar monitörlerine bakıyordu.

Uçağın tipi belli oldu mu?

Ya pervaneli ya da yeni tilttürbinlilerden, dedi radar operatörü. Helikopter gibi kalkış yaptı, ama pervaneli olamayacak kadar hızlı yol alıyor.

Yönü?

Birikisıfır. İbis’leri yolladığımız zaman bulunduğumuz konuma doğru gidiyor.

Harper telefona sarılıp açtı. Muhabere.

Muhabere odası, efendim, dedi bir ses.

Radyo sinyali var mı?

Hiçbir ses yok, efendim.

Sinyal alır almaz beni arayın. Harper telefonu kapadı. Rotasında değişiklik var mı?

Hedef halâ birikisıfır rotasında, doğunun biraz güneyine doğru ilerliyor.

Bu Pitt olmalıydı, fakat mümkün değil, diye düşündü Harper. Ama o konuma doğru başka kim uçabilirdi ki? Hareketsiz beklemeyi hiç sevmeyen biri olduğu için hemen ikinci komutanına talimat verdi.

İbisler'i gönderdiğiniz konumun rotasına girin. Ben değiştirene kadar da tam hız yol alın.

İkinci Komutan Harper'in geleneksel protokole aldırmadan işbitirici bir adam olduğunu bildiği için hiç cevap vermeden talimatı uygulamaya geçti.

Muhabere odasından sizi arıyorlar, Kaptan, dedi bir er.

Harper hemen telefonu kaptı.

Kongre üyesi Loren Smith olduğunu iddia eden bir kadından sinyal alıyorum. Kadın ayrıca içinde sekiz kişinin daha bulunduğu uçağı Bay Pitt'in kullandığını söylüyor. Aralarında Senatör Michael Diaz ve Bay Hideki Suma da varmış.

Loren ve Diaz'ın kaçırmışlarından hiç haberi olmayan Harper bu iddiaya tabii ki inanmamıştı. Yani bir uçak kaçırıp, Suma'yı da içine mi atmışlar? Peki, Pitt Soseki Adası'nda iki tane politikacıyı nereden bulmuş? Hayretler içinde başını iki yana salladı. Konuştuğun her kimse, söyle ona daha somut bir kimlik istiyorum.

Yarım dakika sonra muhabere uzmanı yine aradı. Kadın Colorado

Kongre üyesi Loren Smith olduğuna yemin ediyor ve onlara yol gösterip, takip edildikleri taktirde koruma sağlamazsak Roy Monroe ile yemeğe çıkıp sizin Kuzey Kutbu'nda bir çekme gemisine tayin edilmenizi sağlayacakmış. Kaptan, size tavsiyede bulunmak bana düşmez, ama eğer Donanma Bakanı ile bu kadar samimiyse, sanırım iddia ettiği kimsedir.

Pekâlâ, şimdilik söylediklerine inanalım, dedi Harper isteksizce. Söyleyin

yirmi derece güneye dönsünler ve....

Senzu Hava Üssü'nden iki uçak havalandı, dedi konsoldaki radar operatörü. Belirtilere göre bunlar Japon Savunma Hava Kuvvetleri'nin < Mitsubishi Ravenler'i. Tilttürbinli jetin peşine düştüler.

Hay lanet! diye patladı Harper. Şimdi de Japon Hava Kuvvetleri çıktı başımıza. Yeniden ikinci komutanına döndü. Pasifik Komutanlığı'na durumumuzu bildirin. Savaş moduna geçeceğim. Düşmanca bir girişimlerini sezersem Japon uçaklarına ateş açacağım. Türbinli uçaktaki Amerikan vatandaşları olduğuna inandığım insanları koruma sorumluluğunu alıyorum.

İkinci Komutan biraz duraksadı. Biraz ileri gitmiyor musunuz, efendim?

Çok ileri sayılmaz, dedi Harper hin hin gülerek. Sence iki Kongre üyesinin hayatını kurtarmak için bir düşman uçağına ateş açtım diye beni savaş mahkemesine çıkarırlar mı?

Harper'in mantığı tartışma götürmezdi. İkinci Komutan da sırıttı.

Hayır, efendim, hiç sanmam.

Pitt uçağı dört bin metreye çıkarmış, bu yükseklikte tutuyordu. Artık dalgalarla göğüs göğüse gitme gerekliliği kalmamış, adadaki füzelerin menzili dışına çıkmıştı, doğruca Ralph R. Bennett'e yönelebilirdi. Biraz rahatlayıp koltuğunun koluna asılı duran kulaklıklı mikrofonu basma taktı.

Seksen kilometremiz kaldı, dedi alçak bir sesle. Bu rotada tam karşımıza çıkacak.

Yardımcı pilot koltuğunda Loren'in yerini alan Giordino vardı. Yakıt göstergesine bir göz attı. Suma’nın yer mürettebatı yakıt bakımından çok cimriymişler. On dakika sonra dumanımız tütmeye başlar.

Soseki Adası ile Edo Kenti arası kısa yolculuk için depoyu fazla doldurmamışlardır, dedi Pitt. Ben de fazla zorlayıp yakıtı savurganca kullandım.

Artık biraz daha ağırdan al da idare edebilelim.

O sırada kulaklıklarında bir çıtırtı duydular, ardından da bir ses patladı. Ben Yarbay Harper.

Sesinizi duymak ne güzel, Yarbayım. Ben Dirk Pitt.

Kötü haber vermek hoşuma gitmiyor, ama kuyruğunuza takılmış iki Japon sineği var.

Bir bu eksikti, diye hayıflandı Pitt. Bize yetişmelerine ne kadar var?

Bilgisayarlarımıza göre, bizimle buluşmanızdan on iki, on beş kilometre önce kucağınızda olacaklar.

Eğer saldırırlarsa işimiz bitik, dedi Giordino yakıt göstergesini işaret ederek.

Sandığınız kadar da kötü durumda değilsiniz, dedi Yarbay Harper. Elektronik karşı önlemlerimizle daha şimdiden onların radarlı füze güdüm sistemlerini bozduk. Sizi vurmaları için neredeyse tam tepenizde olmaları gerekir.

Nişanlarını bozmak için kafalarına atacak bir şeyiniz var mı?

Tek silahımız otuz milimetrelik Deniz Vulcan'ları.

Leblebi fırlatmak gibi bir şey, diye yakındı Giordino.

O leblebi dediğin şey, sekiz kilometrelik mesafeye bir dakikada dört bin iki yüz mermi atabilir, diye sertçe karşılık verdi Harper.

Ama beş kilometre kısa gelir ve geç kalmış olur, dedi Pitt. Başka bir öneriniz var mı?

Bir dakika bekledin. Harper tekrar mikrofonu alana kadar iki dakika geçti. Dalış yaparak bizim koruyucu ateşimiz altında girebilirsiniz. Dalış sırasındaki artan hızınız size dört dakika zaman kazandırır.

Hiçbir avantaj göremiyorum, dedi Giordino. Peşimizdekiler de aynı şeyi yaparlar.

Olumsuz, dedi Pitt. Suların üstünde korunmasız bir ördek gibi kalabiliriz. Manevra yapabileceğim bir yükseklikte olmam daha iyi.

Herifler de uyanık, dedi Harper. İleriyi planlıyorlar. Şu anda sizin * iki bin sekiz yüz metre altınızda, bin iki yüz metrelik bir irtifada uçuyorlar. Bana kalırsa tam inişiniz sırasında sizi vurmayı düşünüyorlar.

Peki, ne diyorsunuz?

Eğer bilgisayarlarımızın yaptığı taktikleri kullanırsanız, bizim ateş şemsiyemiz altına girebilme şansınız artar. Ayrıca, bizim Vulcan'ımızın atış menziline girdikleri zaman, sizin üzerinizden rahatça ateş edebileceğiz.

İkna olduk, dedi Pitt. Otuz saniye sonra alçalmaya başlayacağız.

Loren'e döndü. Herkes güvenlik kemerini sıkıca bağlasın. Bir rock and roll yapacağız.

Loren derhal harekete geçip Suma ve Toshie'nin kemerlerini kontrol ettikten sonra diğerlerine haberi iletti. ÇAST ekibinin kurtuluş sevinçleri yerini karamsarlığa bırakmıştı. Yalnızca Suma neşesi yerine gelmiş görünüyordu. Yüzünde Buda heykellerinde görülen bir gülümseme vardı.

Bu sırada Pitt kaslarındaki gerginliği atmak ve eklemlerini gevşetmek amacıyla gerinme hareketleri yaptı. Peş peşe derin solukları alıp parmaklarına masajlar yaparken, birazdan piyanosunun başına geçip de Lizt'in İkinci Macar Rapsodisi'ni çalmaya hazırlanan bir konser piyanisti gibiydi.

On sekiz kilometredeler ve hızla yaklaşıyorlar, dedi Harper'in sesi.

Pitt kumanda kolunu sımsıkı kavradı ve Giordino'ya seslendi. Al, hız ve yükseklik göstergelerini bir okusana.

Seve seve, dedi Giordino, sesinde en küçük bir heyecan belirtisi olmadan. Pitt'e olan inancı tamdı.

Pitt radyosunun verici düğmesine bastı. İnişe geçiyoruz. Sonra da kumanda kolunu yavaşça öne itip, karşısına çıktığı zaman Şeytan'a neler söyleyeceğini düşündü. Uçak büyük bir hızla dalışa geçmiş, kokpitin bütün ön camını kaplayan denizle kucaklaşır gibiydi.

Kısım 56

Tsuboi telefonu yerine bırakıp masasının karşısında oturan Korori

Yoshishu'ya baktı. Savaş uçağı Hideki'nin uçağının kaçma hareketine geçtiğini bildiriyor. Onu Soseki Adası'na dönüşe zorlayacak zamanları yokmuş. Uçuş komutanı ateş edip düşürmek için izin istiyor.

Yoshishu düşüncelerle doluydu. Kafasında Suma'nın ölümünü artık kabul etmiş gibiydi. Sigarasından bir nefes çekip başım öne doğru salladı.

Eğer başka bir yol yoksa onca yıl uğraşıp yaptığımız şeyi kurtarmak için Hideki'nin ölmesi gerekecek.

Tsuboi yaşlı ejderin yüzüne baktı fakat adamın gözlerinde taş gibi bir sertlikten başka bir şey göremedi. Sonra da telefona cevap verdi. Ateş emir onaylandı.

Tsuboi telefonu yerine koyarken Yoshishu omuz silkti. Hideki yeni imparatorluğumuz uğruna yaşamını feda eden onca insandan yalnızca biri.

Orası öyle, ama Amerikan hükümeti aynı olayda iki tane parlamento üyesinin feda edilişine pek sevinmeyecek.

Lobicilerimiz ve hükümetindeki dostlarımız Başkan'a, bu konuda fazla konuşmayıp bir şey yapmaması için baskı yapacaklar, dedi Yoshishu kurnazca. Çıkan yaygara hep Hideki'nin adı üzerinde kalacak, biz fırtınadan uzak, gölgede duracağız.

Ve gizlice Hideki'nin kuruluşlarının kontrolünü ele alacağız.

Yoshishu başını sallayarak doğruladı. Bu bizim kardeşlik yasamız.

Tsuboi yaşlı adama yepyeni bir saygıyla baktı. Yoshishu'nun onlarca yeraltı lideri göçüp giderken nasıl hâlâ ayakta kalabildiğini anlıyordu. Yoshishu başkalarını kullanmakta çok ustaydı, karşısına kim çıkarsa çıksın, düşmanı ne denli güçlü olursa olsun, hiç yenilmemişti. Tsuboi'nin gördüğü ve bildiği kadarıyla Yoshishu, makam sahibi olmadan dünyanın en güçlü adamıydı.

Dünya haber medyası, diye devam etti Yoshishu. Skandallarla beslenen, doymak bilmez bir ejderhaya benzer. Fakat daha birini yer yemez tadından bıkıp diğerine atlar. Amerikalılar çabuk unutur. Onca politikacısı içinden iki tanesinin ölümü çabucak önemini yitirir.

Hideki budalaydı! diye tısladı Tsuboi. Artık kendisini tanrı sanmaya başlamıştı. Aşırı güçlenip kendi kendine tapmaya başlayan pek çok insan gibi o da çok ciddi hatalar yaptı. İki Amerikalı Kongre üyesini ülkelerinden alıp kaçırmak budalalıktı.

Yoshishu hemen cevap vermeden Tsuboi'ye baktı. Sen benim torunum gibisin, Ichiro, Hideki de hiç sahip olmadığım oğlum gibiydi. Bunun sorumlusu benim. Eğer onu daha iyi dizginleyecek olsaydım, başımıza bu felaket gelmezdi.

Değişen bir şey yok ki, dedi Tsuboi. Amerikan ajanlarının Kaiten Projesi'ni sabote etmek için yaptıkları girişim başarısız sonuçlandı. Eskisi kadar güçlüyüz.

Ama yine de Hideki'nin yokluğunu fena halde hissedeceğiz. Ona çok şey borçluyuz.

Onun yerinde ben olsaydım aynı şeyleri beklerdim.

Eminim gerektiği yerde sen de kendini kılıcın üstüne atmaktan çekinmezdin, dedi Yoshishu.

Tsuboi başarısızlığı aklına getiremeyecek denli yeteneklerinden emindi. Ayrıca Tsuboi hiçbir zaman kenara çekilip de karnına bir bıçak saplamayı düşünmeyen yeni kuşaktandı. Finans ve sanayi imparatorluğumuz Hideki olmadan da büyümeye devam edecektir. Kalplerimizi sertleştirip ilerleyelim.

Yoshishu Tsuboi'nin gözlerindeki hırs pırıltılarını kaçırmadı. Genç finans kralı Suma'nın yerini almaya pek hevesli görünüyordu. Dostumuza yakışan bir cenaze töreni düzenleme işini sana bırakıyorum, Ichiro, dedi Yoshishu, sanki Suma öleli günler oluyormuş gibi.

Tsuboi eliyle önemsemez gibisinden bir işaret yaptı. Ayağa kalkıp masasının üstüne dayandı. Korori, artık Kaiten Projesi işler duruma geldiğine göre bu anı değerlendirip Avrupa ve Amerikan ekonomilerinin bağımsızlıklarına son verelim.

Yoshishu başını salladı, beyaz saçları kaşlarının üstüne düşüyordu. Aynı fikirdeyim. Hideki'nin ölümü programımızı geciktirmemeli. Sen hemen Washington'a dön ve Amerika'daki girişimlerimizin genişletilmesiyle ilgili isteklerimizi Başkan'a bildir.

Ya isteklerimizi kabul etmezse?

Onu yıllardan beri inceliyorum. Gerçekçi bir adamdır. Ölmekte olan ülkesine can simidi attığımızı görecektir. Kaiten Projesi'ni ve neler yapabileceğini biliyor. Hiç korkma, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı da, Kongresi de işbirliği

yapacaklardır. Zaten başta seçenekleri var mı?

İki bin iki yüz, diye yüksekliği okudu Giordino. Hız beş yüz yirmi mil.

Okyanus hızla yükseliyor, beyaz köpükler giderek büyüyordu. Bir bulut kümesinin içinden geçtiler. Tam hızla yol alıyorlardı. Su üzerindeyken gözle yüksekliği ölçmek olanaksız gibiydi. Bu konuda Pitt Giordino'ya, od a göstergeye güvenmek zorundaydı, yoksa uçağı zamanında düzeltemezlerdi.

Neredeler? diye sordu Pitt mikrofona.

Ben Ray Simpson, Dirk, dedi onlara ibişler hakkında brifing veren binbaşı.

Neredeler? diye tekrarladı Pitt.

Otuz kilometredeler ve hızla yaklaşıyorlar.

Hiç şaşmam, dedi Pitt. Altımızdaki bu otobüsten bin mil daha hızlı olmaları gerek.

Bin beş yüz metre, dedi Giordino. Hız beş yüz doksan.

Keşke şu uçağın kullanma talimatını bir kez okuyabilseydim, diye mırıldandı Pitt.

Bin iki yüz metre. Hız altı yüz elli. İyi görünüyor.

Nereden bildin?

Öyle demek gerekir diye düşündüm, dedi Giordino.

Tam o sırada kokpitin içinde bir alarm çınlaması duyuldu. Uçağı güvenlik sınırlarının ötesinde kullanmaktaydılar.

Bin metre. Hız yedi yüz kırk. N'olur kanatlar, bizi yaya bırakmayın.

Artık görüş uzaklığı içine girmiş olan öndeki Japon uçağının pilotu hedef sisteminin TV monitöründeki kırmızı noktayı dalmakta olan türbinli uçağın ortasına getirdi. Optik bilgisayar burada devreye girip ateşleme işini üstlendi ve füze fırlatıldı.

Havadan havaya füze fırlatıldı, diye uyardı Simpson.

Bir kilometre yakınıma geldiğinde beni uyarın, dedi Pitt hemen.

Altı yüz metre, dedi Giordino. Hızımız sekiz yüz. Şimdi zamanıdır.

Pitt cevap vererek zaman kaybetmedi, bunun yerine kumanda kolunu geri çekti. Uçak bu kumandaya çok güzel uyarak havada düzgün bir yay çizdi ve su

yüzeyine yetmiş metre kala burnu düzeldi.

Füze yaklaşıyor, üç kilometre kaldı, dedi Simpson.

Hemen arkasından Simpson yine seslendi. Bir kilometre.

Al, motorları maksimum dikeye getir.

Giordino motorları yataydan dikey konuma getiren kolu itti.

Uçak denize paralel uçarken birdenbire doksan derecelik bir açıyla yukarı tırmanmaya başladı. Uçağın içindekiler bu ani değişiklikle yerlerinden fırlayacak gibi oldular.

Gelen füze, uçağın karnının iki metre kadar altından kayarak geçti gitti.

Güzel manevra, dedi Simpson. Bizim silahlarımızın menziline giriyorsunuz. Aşağıdan uçun ki ateş hattımız açık olsun.

Bu otobüsün burnunu düzeltmem biraz zaman alacak, dedi Pitt, hüsranı yüzünden iyice belirginleşerek. Hava hızımı kaybettim.

Giordino jet türbinlerini yine yataya çevirirken Pitt de uçağı düzeltmeye çalıştı. Uçak az sonra düzeldi ve sudan yirmi metre yükseklikte artık görünmeye başlayan gemiye doğru ilerledi.

Uçak yaklaşıyor, ama şimdilik füzeatar gibi bir görünüm yok, dedi Simpson'un endişeli sesi. Sana manevra şansı tanımamak için son saniyeye kadar bekleyecekler.

Neredeyse dalgaların üstünde sörf yapacağım, dedi Pitt.

Onlar da aynı şeyi yapıyorlar. Bir daha aynı numarayı yememek için de birbirinin üstünde geliyorlar.

Kafamızdan geçenleri okuyorlar galiba, dedi Giordino.

Ses yayınını boğacak bir donanımınız olmadığına göre, yaptığınız her konuşmayı dinliyorlardır, diye uyardı onları Simpson.

Şimdi söylüyor bunu.

Pitt ön camından Ralph R. Bennett'e baktı. Neredeyse uzanıp, dev radar tesisatına dokunacak gibiydi. Artık sıra sizde, Bennett. Bizim yapacak numaramız kalmadı.

Kalenin kapıları açık, sizi bekliyoruz, dedi Harper. Beş derece iskele yapın, bizim ateşimiz başlayınca da eğilin.

Füzeyi attılar, diye uyardı Simpson.

Anlaşıldı, dedi Pitt. Ama kaçacak yerim yok.

Pitt ve Giordino isabet alma beklentisiyle içgüdüsel olarak büzüldüler. Aslında durumları bir şahinin saldırısına uğrayan evcil güvercinler gibiydi. Ama birden patlayan bir salvo ateşi bulundukları uçağın tepesinden geriye doğru gürüldeyerek geçti.

Bennett'in Sea Vulcan'ı devreye girmişti. Silahın dönerli yedi namlusundan dakikada çıkan 4.200 mermi öylesine yoğun bir atış yapıyordu ki, mermiler neredeyse çıplak gözle bile görülecek gibiydi. Mermi yağmuru önce karşısına çıkan füzeyi buldu ve uçağın yaklaşık iki yüz metre gerisinde onu alevden bir mantar haline getirdi.

Sonra da geriden gelen ilk uçağı yakalayarak bir kanadını, tıpkı bir patates cipsini kemirir gibi kemirdi. Mitsubishi Raven jet savaş uçağı bir süre debelendikten sonra denize gömüldü. İkinci jet çok keskin bir yatış yaparak güç bela bu yağmurun önünde kalmayı başardı ve egzozunun peşinden gelen mermilerden kurtularak, Japonya yönüne doğru kaçtı. Bunun üzerine Sea Vulcan ateşi kesti.

Artık gelebilirsiniz. Bay Pitt. Harper'in sesindeki rahatlama belli oluyordu. Rüzgâr sancak tarafından sekiz mil hızında.

Sağolun, Yarbayım, dedi Pitt. Mürettebatınıza da teşekkür ederim. Çok güzel atış yaptılar.

Dört dakika sonra Pitt uçağı Bennet'in helikopter iniş alanına indirmişti. İşte ancak o zaman derin bir soluk alıp koltuğuna gömülürken, Giordino da motorları susturdu.

Haftalardan beri ilk kez kendini güvenlikte hissediyordu. Artık yakın geleceğinde herhangi bir tehlike görünmüyordu. ÇAST operasyonunda onun rolü bitmişti. Tek düşündüğü, evine dönmek, sonra da Porto Riko, ya da Haiti'nin ılık sularında, dalış gezileri yapmak, yanına da, olabilirse, Loren'i almaktı. Biri yanına gelip de, birkaç hafta sonra Amiral Sandecker'in onun cenaze töreninde konuşma yapacağını söylese, kesinlikle inanmaz, kahkahalarla gülerdi.

DÖRDÜNCÜ BOLUM

ANASININ SOLUĞU

Ekim 20, 1993 Washington D.C.

Kurtulmuşlar! Jordan Beyaz Saray binasının altındaki Ulusal Güvenlik Komitesi'nin Durum Değerlendirme Odası'ndaki telefonu kaparken sevinç içindeydi. Şimdi aldığımız mesaja göre ÇAST ekibimiz Soseki Adası'ndan kaçmış.

Dale Nichols Jordan'a kuşkuyla baktı. Haber doğrulandı mı?

Jordan kendinden emin, başını sallayarak doğruladı. Haber sağlam. Japon savunma uçakları tarafından saldırıya uğramışlar, ama onları atlatıp kurtulmuşlar.

Başkan koltuğunda öne doğru kımıldadı. Şimdi neredeler?

Adanın yüz kilometre açığında bulunan Ralp R. Bennett adındaki bir elektronik istihbarat gemisindeler.

Can kaybı var mı?

Hiç yok.

Tanrı'ya şükür olsun.

Dahası var, dahası var, dedi Jordan gerili bir yay gibi boşalarak. Yanlarında Kongre üyesi Smith, Senatör Diaz ve Hideki Suma'yı getiriyorlar.

Başkan ve odada bulunan herkes hayretten dillerini yutar gibi oldular. Nasıl olmuş? diye geveledi Nichols en sonunda.

Ayrıntılar hâlâ kesin değil, ama Bennett'in komutanı Yarbay Harp er'in söylediğine göre Dirk Pitt ve Al Giordino, Smith ve Diaz'ı Edo Kenti'ne götürecek olan uçağı kaçırmışlar. Bu arada da nasıl olmuşsa, Hideki Suma ve sekreterlerini de uçağa sokmayı başarmışlar.

Suma, diye mırıldandı CIA Başkanı Martin Brogan dehşet içinde. İşte piyango diye buna derim.

Başkan'ın yüzündeki sevinç az sonra düşünceli bir ifadeye dönüştü. Bu haber

duruma yepyeni bir çehre getiriyor.

Bu koşullarda, Ejder Merkezi'ne nükleer saldırıyı iptal etmeyi öneririm, Başkanım, dedi Savunma Bakanı Jesse Simmons.

Başkan odanın bir duvarında asılı geriye sayma saatine baktı. Saldırı saatine tam dokuz dakika vardı. Aman Tanrım, tabii, derhal iptal edin.

Simmons Genelkurmay Başkam General Clayton Metcalf a bir baş işareti yaptı. Metcalf hemen bir telefon açıp gerekli emri iletti. Yarım dakika içinde saldırı iptal edilmişti.

Dışişleri Bakanı Douglas Oates'un yüzünde zafer okunuyordu. Ramak kaldı, Başkanım. Ben en başından beri nükleer bir saldırıya karşıydım.

Ejder Merkezi ve Kaiten Projesi ortadan kalkmış değil, diye hatırlattı Başkan. Hâlâ ciddi bir tehdit oluşturuyorlar. Kriz yalnızca geçici olarak durdu.

Doğru, dedi Oates. Ama Suma elimizde olduğu sürece, deyim yerindeyse, yılanı başından tutmuş gibiyiz.

Bir uzman sorgu ekibi ondan ne bilgiler alacak çok merak ediyorum, dedi Brogan.

Oates buna pek aklı yatmamış gibi başını iki yana salladı. Suma havuzdaki küçük balıklardan biri değil. Dünyanın en zengin ve güçlü adamlarından biri. Eğer ona karşı zor kullanırsanız çok ciddi sonuçları olabilir.

Hak ettiğini bulsun, dedi Jordan, durumdan adamakıllı hoşnut. İki parlamento üyesini kaçırıp, Amerikan topraklarında nükleer bomba patlatmayı tasarlayan bir adama insaf göstermenin hiç anlamı yok.

Seninle aynı fikirdeyim, Ray, dedi Brogan, Oates'a ekşi ekşi bakarak. Bu herif de diğerleri gibi pislik. Buradaki herkesle yemeğine bahse girerim ki, Japon hükümeti sessiz kalarak, protesto falan etmeyecek.

Oates hâlâ ısrar ediyordu. Barbarca davranmak ulusal çıkarlarımıza uygun düşmez.

Cici çocuklar yarışı hep sonuncu bitirirler, dedi Jesse Simmons. Eğer biz de Ruslar gibi sert oynamış olsaydık, Lübnan'da hiç rehinemiz kalmazdı.

Jesse haklı, dedi Nichols. Onu serbest bırakıp yeniden bize karşı özel savaşına devam etmesine izin vermek budalalık olur.

Başbakan Junshiro ve kabinesi yaygara koparmaya cesaret edemezler, yoksa bu iş uluslararası haber medyasına sızar ve onların başına bir ton tuğla gibi

çöker. Hayır, Doug, yanılıyorsun, halkımıza yönelik bu korkunç tehditten kurtulmanın şu aşamadaki ilk çaresi Suma'nın kolunu iyice büküp, bombalı otomobillerin tam yerlerini söyletmektir. Bu sözler CIA Başkanı Brogan'dandı.

Başkan yorgun gözlerle masada oturan adamlara baktı. Bay Suma bu ülkenin dostu değildir. Senin olsun, Martin. Onu al ve kanarya gibi öttür. O bombaları bir an önce ele geçirip etkisiz duruma getirmeliyiz.

Suma'yı Bennett'den en çabuk ne zaman getirtebiliriz? diye sordu Brogan Simmons'a.

Okyanusun o taraflarında hiç uçak gemimiz olmadığından, geminin en yakın yer olan Wake Adası'nın helikopter menziline varışına kadar beklemek zorundayız, dedi Savunma Bakanı.

Suma'yı Washington'a ne kadar çabuk getirtebilirsek ondan o kadar çabuk bilgi edinebiliriz, dedi Brogan.

Başkan başını salladı. Kongre üyesi Smith ve Senatör Diaz'ın gözlemlerini duymak da ilginç olacak.

O sırada odaya Don Kern girdi ve Jordan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Jordan sonra başını kaldırıp Başkan'a baktı. Galiba NUMA'lı dostlarımız bir sorunumuzu daha çözmüşler. Yarbay Harper'in az önce gönderdiği mesaja göre Pitt ve Giordino adadan kaçarken kullandıkları uçağa yakıt ikmali yaparak Wake Adası'na doğru yola çıkmışlar.

Başkan Metcalf a döndü. General, o uçakta bulunanların en çabuk ve en elverişli koşullarda başkente gelmeleri işini size bırakıyorum.

Guam'daki Anderson Hava Üssü komutanı Orgeneral Duke Mackay'i hemen komutanlık jetini Wake'e göndermesi için uyarırım. Pitt oraya vardığında alanda hazır olur.

Başkan sonra Jordan'a döndü. Ejder Merkezi'nin son durumu nedir?

Üzgünüm, efendim, dedi Jordan.Yarbay Harper'in mesajı çok kısaydı. Operasyonun başarılı olup olmadığı konusunda ÇAST ekibimizden bir haber yoktu.

O halde onlar Wake'e varana dek öğrenemeyeceğiz.

Evet, efendim.

Oates Jordan'a sert bir bakış fırlattı. Eğer adamlarınız Ejder Merkezinin işler duruma geçmesini durduramadılarsa, çok büyük bir felaketle karşı karşıya

kalabiliriz.

Jordan bu bakışı aynı sertlikle geri gönderdi. Eğer sağ salim kaçabilmişlerse görevlerini başarmışlar demektir.

Daha bunu kesin olarak bilmiyoruz.

Bu durumda bile, Kaiten Projesi'nin mimarı ve inşaatçısı elimizde olduğu için soluk alacak yerimiz var, dedi Simmons. Suma'nın suç ortaklarının cesaretleri kırılacak. Başlarında liderleri olmadan büyük bir saldırıya girişemezler.

Korkarım bu varsayımın pek geçerli değil, dedi Jordan ağır ağır. Harper'in Bennett'den gönderdiği mesajda ıskaladığımız bir nokta var.

Neymiş o? diye sordu Başkan.

Uçağın Japon savaş uçakları tarafından saldırıya uğraması, diye araya girdi Brogan.

Jordan başıyla doğruladı. Suma'nın uçakta olduğunu bilmeleri gerekirdi. Ama buna rağmen uçağı vurmaya çalıştılar.

Simmons konuşurken bir yandan da önündeki kâğıdı karalıyordu. Demek ki bu adamlar, her kimseler...

Japon yeraltı dünyasının yaşlı lideri, Korori Yoshishu ve onun finans cambazı, Ichiro Tsuboi, diye açıkladı Jordan, araya girerek. Suma'nın sanayi imparatorluğunun ortaklarıdır.

Demek ki, Hideki Suma'yı gözden çıkarabiliyorlar, dedi Simmons.

Evet, iş buna varıyor, dedi Kern ilk kez konuşarak. Bunun da anlamı, Yoshishu ve Tsuboi devreye girip bombaları patlatabilirler.

Brogan'in iyimserliği giderek kayboluyordu. Suma elimizde olduğu sürece nasıl tepki göstereceklerini tahmin edemeyiz.

Nükleer saldırı emrini yeniden versem mi? diye sordu Başkan pek istekli olmadan.

Jordan başını iki yana salladı. Henüz değil, Başkanım. Durumu yeniden değerlendirmek için zaman kazanabileceğimiz bir başka yol var.

Ne düşünüyorsun, Ray?

Yarbay Harper içinde Diaz, Smith ve Suma'nın bulunduğu uçağın denize düştüğünü radyo mesajıyla verirken Japonların bu sinyali almalarına izin veririz.

Brogan’ın aklı yatmış görünmüyordu. Yoshishu ve Tsuboi'nin bunu yutacaklarını mı sanıyorsun?

Yutmayabilirler, dedi Jordan. Ama eminim uzun uzun düşünürler, biz de bu arada Kaiten Projesi'ni temelli ortadan kaldırırız.

Kısım 58

Pitt uçağını Wake Adası boyunca uzanan hava pistinde, küçük terminal binasının önüne indirdiğinde, Orgeneral Mackay'in özel Hava Kuvvetleri C20 jet yolcu uçağı da pistin kenarında hazır beklemekteydi.

Palau'dan gelmiş olan Mel Penner de gelmiş, onların uçaktan çıkışını bekliyordu. Bu alan yirmi kadar hava polisi tarafından kordona alınmıştı. Uçağın kapısı açıldı ve ilk olarak Weatherhill göründü.

Penner hemen yanına gidip elini sıktı. Sizi sağ olarak görmek ne mutlu.

Sağol, dedi Weatherhill, mutlu bir gülümsemeyle. Hava Kuvvetleri'nin güvenlik kordonuna baktı. Böyle bir karşılanma beklemiyorduk doğrusu.

Beyaz Saray'daki en önemli konuşma konuşusunuz. Suma'yla birlikte geldiğiniz doğru mu?

Evet, ayrıca Diaz ve Smith de var.

Büyük iş başardınız.

Uçaktan inen Stacy de Penner ve güvenlik nöbetçilerini görünce şaşırdı. Nedense içimde bir his yakıt alıp Hawai'ye gidemeyeceğimizi söylüyor.

Ne yazık ki, öyle. Suma ve iki parlamento üyesi bir Hava Kuvvetleri jetiyle Washington'a gidecekler. Yanlarında da askeri istihbaratçılar olacak. Geri kalanımız da burada kalıp Jordan ve Başkan tarafından gönderilen bazı üst düzey yetkililerle bir toplantı yapacağız.

Daha fazla bilgi gönderemediğimiz için üzgünüm, dedi Weatherhill. Ama bunu radyodan bildirmeyi güvenli bulmadık.

Jordan da aynı görüşte. Doğru karar vermişsiniz.

Weatherhill daktilo edilmiş sayfalardan oluşan bir dosya verdi Penner'e. Tam raporumuzdur.

Penner boş gözlerle rapora baktı. Nasıl yazdınız?

Weatherhill başıyla uçağı işaret etti. Suma işlerini yürütmek için uçağını gerekli biçimde donatmış. Yolculuk sırasında kelime işlemcisini kullanarak yazdık.

O sırada Mancuso uçağın kapısından başını çıkardı. Selam, Mel. Parti için her

şey hazır mı?

Seni görmek ne güzel, Frank. Yolcularınızla ne zaman görüşeceğiz?

Şimdi gönderiyorum. Onları çözene kadar beklemeniz gerekecek.

Onları bağladınız mı?

Zaman zaman huysuzlaştıkları oldu.

Loren ve Diaz ışıktan gözlerini kırpıştırarak uçağın merdivenlerinden indiler ve Pennerle tanıştırıldılar. Arkadan da Suma ve Toshie, Mancuso'nun eşliğinde uçaktan çıktılar.

Penner hafif bir baş selamı verdi. Amerikan topraklarına hoşgeldiniz, Bay Suma, fakat buradaki kalışınızdan hoşlanacağınızı hiç sanmam.

Suma, Penner'e, alt tabaka insanlarına ayırdığı horgörülü gözlerle baktı ve sanki hiç onu görmüyormuş gibi davrandı.

Toshie ise Penner'e bastıramadığı bir nefretle baktı. Bay Suma'ya gereken saygıyı göstereceksiniz. Derhal serbest bırakılıp Japonya'ya dönmek istiyor.

Döner, döner tabii, dedi Penner alay eder gibi. Ülkemizin başkentinde bütün masrafları Amerikan vergi mükellefleri tarafından karşılanacak güzel bir tatil geçirdikten sonra.

Uluslararası yasaları çiğniyorsunuz, dedi Suma. Ve bizi derhal serbest bırakmazsanız, intikam çok çabuk alınacak ve pek çok yurttaşınız ölecektir.

Penner Weatherhill'e döndü. Bu tehdidin dayanağı var mı?

Weatherhill Suma'ya baktı. Üzgünüm, ama Ejder Merkezi'ni unutun. Suyunu kestik de.

Başardınız mı? diye sordu Penner. Ray Jordan ve Don Kern bunu işitmek için duvarları tırmalıyorlar.

Geçici bir gedik açtık. Yalnızca bir fiber optik yığınını imha edecek kadar patlayıcımız vardı. Birkaç gün içinde yine eski durumuna getirirler.

Dr. Josh Nogami uçaktan inerken Penner onu karşıladı. Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Doktor. Bize ilettiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederiz. Yardımınız çok işe yaradı.

Nogami alçakgönüllülükle omuz silkti. Jim Hanamura'yı kurtaramadığım için üzgünüm.

O zaman kimliğiniz ortaya çıkar, sizi de öldürürlerdi.

Bay Pitt buna engel olmak için elinden geleni yaptı. Nogami şöyle bir bakınınca hiç tanıdığı bir yüz göremedi. Galiba artık işsiz kalmış bir ajan oldum.

Harekât Müdür Yardımcımız Don Kern sizin uçakta olduğunuz haberini alınca, sizin geçici olarak bizimle çalışmanızı rica etti, amirleriniz de kabul ettiler. Eğer birkaç günlüğüne bizlerle çalışmak isterseniz, Ejder Merkezi hakkında bilgileriniz çok işimize yarar.

Nogami olur anlamında başını salladı. Zaten buranın havası Londra'dan çok daha iyi.

Penner karşılık vereceği sırada uçaktan Giordino fırlayıp, Suma ve Toshie'yi C20'ye götüren polis grubuna doğru koşmaya başladı. Başlarındaki subayın yanına gidip bir dakika beklemelerini rica etti.

Giordino Toshie'den ancak yarım santimetre falan daha uzundu. Doğruca gözlerine baktı. Sevgilim, beni bekle.

Toshie ona şaşkın bir öfkeyle baktı. Ne diyorsun sen?

Sana aşkımı öneriyorum. Bu işler bitip de seni yeniden bulduğumda, dünyanın en mutlu kadını yapacağım.

Sen çıldırmışsın!

Güzel yanlarımdan yalnızca biri, dedi Giordino. Önümüzdeki yıllarda daha nicelerini keşfedeceksin.

Toshie'nin direnci tuhaf bir şekilde titremeye başlıyordu. Kendisinin bile anlayamadığı bir nedenden Giordino'nun, hiç de Japonca olmayan bu yaklaşımını çekici bulmaya başlamıştı. Ona karşı dostça bir duygu gelişmesin diye kendini tutması gerekiyordu.

Giordino da ondaki bu kararsızlığı sezmiş, ince omuzlarını koca elleri arasına alıvermişti. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. En kısa zamanda sana yetişirim.

Penner koluna girip de onu götürürken, Toshie hâlâ omzunun üzerinden Giordino'ya bakmaktaydı.

Suma ve Toshie yerlerine yerleştirildikten, Diaz da uçağa bindikten sonra Pitt C20'ye kadar Loren'e eşlik etti.

Loren uçağın bir metre yakınma gelince durdu ve Pitt'in gözlerine baktı. Galiba hep birimiz geliyor, birimiz gidiyor.

İkimizin de çok meşgul özel yaşamı var. Çizelgelerimiz hiç çakışmıyor.

Belki bir gün...

Belki, dedi Pitt anlayışla.

Sen dönmüyor musun? diye sordu Loren.

Bilmem. Al ve benim burada kalmam emredildi.

Sizi bir daha o adaya gönderemezler. Artık olamaz.

Unuttun mu, ben deniz mühendisiyim. Ejder Merkezi'ni basmak için bula bula beni mi bulacaklar?

Başkan'la konuşup Al ve senin evinize dönmenizi sağlamasını rica edeceğim.

Hiç bu işe karışma, dedi Pitt. Zaten herhalde bir sonraki uçakla bizi gönderirler.

Loren parmaklarının ucunda yükselip Pitt'in ağzına bir öpücük kondurdu. Her şey için teşekkür ederim.

Pitt gülümsedi. Böyle güzel bir kadın için her şey yapılır.

Loren'in gözleri doluyordu. İçinde çok tatsız bir his vardı, sanki bir daha uzun zaman pek görüşemeyeceklermiş gibi. Aniden döndü ve uçağın merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Pitt bir süre arkasından baktı. Pencerede yüzünü görünce el salladı. Fakat Loren bir daha baktığında Pitt gitmişti.

Kısım 59

Tsuboi bu duruma inanamıyordu. Yoshishu'dan ayrılıp önce Edo Kenti'ne, sonra da Ejder Merkezi'ne yönetimi almaya gelmiş, şimdiyse kumanda odasında öfkeden çıldıracak bir haldeydi.

Otomobillerden hiçbirini patlatamayız, ne demek oluyor? diye çıkıştı.

Ejder Merkezi'nin şef yöneticisi Takeda Kurojima ne diyeceğini bilemiyordu. Çevresinde toplanmış mühendislere ve bilim adamlarına yardım ister gibi baktı, ama herkes gözlerini yere dikmiş, yer yarılsa da içine düşsek, der gibiydi.

Şifreyi yalnızca Bay Suma biliyor, dedi Kurojima. Patlatma sinyali için şifreyi kendisi şahsen programladı.

Deşifre etmeniz ne kadar sürer?

Kurojima yeniden adamlarına baktı. Adamlar alçak tonda aralarında bir şeyler mırıldandılar, sonra bir tanesi ileri çıkıp son derece alçak bir sesle cevap verdi. Tsuboi işitmedi.

Ne ... ne diyorsun?

Kurojima neden sonra Tsuboi'nin gözlerine bakmaya cesaret edebildi. Üç gün... Bay Suma’nın şifrelerini silip sistemleri yeniden programlamak en az üç gün sürecekmiş.

O kadar uzun mu?

Çabuk ve basit bir işlem değil.

Robot sürücülerin son durumu nedir?

Robot programına girilebiliyor, dedi Kurojima. Onların otomobilleri hedeflerine götürme sistemlerini Bay Suma programlamamıştı.

İki gün, kırk sekiz saat. Kaiten Projesi'ni tam işler duruma getirmek için bu kadar süreniz var. Tsuboi hüsran içinde ağzını büzdü ve çenesini kenetledi. Kontrol odasının içinde öfkeyle volta atarken tümünü kurnazlıkta bastıran adama lanetler yağdırıyordu. Suma hiç kimseye güvenmemişti, en eski ve en yakın dostu Yoshishu'ya bile.

O anda bir telefon çaldı, teknisyenlerden biri cevap verdi. Tokyo'dan Bay Yoshishu arıyor, diyerek almacı Tsuboi'ye uzattı.

Evet, ben Ichiro.

İstihbaratçılarımız Amerikan gemisinden bir rapor yakaladılar. Rapora göre Hidekinin uçağı vurulup düşürülmüş. Pilotlarımız Hideki'nin uçağının denize düştüğünü görmüşler mi?

Yalnızca bir tanesi geri döndü. Dönen pilot da gemiden açılan karşı ateşten kurtulmaya çabalarken füzesinin uçağa isabet edip etmediğine bakamamış.

Bu haber Amerikalıların bir blöfü olabilir.

Gözlemci uydularımızdan biri geminin üstünden geçmeye programlanana kadar bunun doğru olup olmadığını bilemeyiz.

Peki, uydu uçağın gemide olduğunu gösterirse?

Yoshishu duraksadı. O zaman çok geç kaldığımızı anlarız. Hideki bizim için yok demektir.

Ve Amerikan istihbaratçılarının sıkı kontrolü altındadır, diye tamamladı Tsuboi.

Çok ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Amerikan istihbaratçılarının elinde Hideki Japonya için büyük bir utanç kaynağı olabilir.

İlaç verilerek sorguya çekildiğinde hiç kuşku yok, bombalı otomobillerin yerlerini açıklayacaktır.

O halde Kaiten Projesi'nin kurtarmak için hemen harekete geçmemiz gerekiyor.

Bir başka sorun daha var, dedi Tsuboi. Bombalan patlatacak şifreleri yalnızca Hideki biliyormuş.

Telefonun öbür ucunda uzun bir suskunluk oldu. Sonra Yoshishu ağır ağır konuştu. Hideki'nin kurnaz bir adam olduğunu hep bilirdik zaten.

Hem de nasıl, dedi Tsuboi.

O halde bundan sonra ne yapılacağını sana bırakıyorum.

Bana güvendiğine pişman olmayacaksın.

Tsuboi telefonu kapadı ve pencereden dalgın dalgın dışarı baktı. Herkes susmuş ağzından çıkacak sözleri bekliyordu. Amerika'nın ve diğer Batılı ülkelerin karşılık vermelerini geciktirecek başka bir çözüm daha olmalıydı. Tsuboi çok zeki bir adamdı, birkaç saniye içinde hemen yeni bir plan yaptı.

Elden kumandayla bombalardan birini patlatmak çok karmaşık bir iş mi? diye sordu karşısındaki teknik ekibe.

Kurojima'nın kaşları merakla kalktı. Şifreli bir sinyal olmadan patlatmak mı?

Evet, evet.

Kaiten Projesi'ni en başından beri yürütmekte olan teknik beyin başını eğdi ve cevap verdi. İki yöntem var. Birincisi kitleyi yüksek miktarda patlayıcılarla sarmak ki bu patlama füzyonu uğrayacak maddeyi de patlatır. İkincisi ise, top tipi bir gereçle iki kitleyi vurmak.

Sana bombalı otomobili nasıl patlatırız, diye soruyorum! diye bağırdı Tsuboi.

Hızla, dedi Kurojima. Yüksek hızla gelen bir mermi kompresör koruyucusunu delip kitleye girerse patlatır.

Tsuboi merakla baktı. Yani, bombalar bir tüfekten atılacak bir mermiyle patlatılabilir mi, demek istiyorsun?

Kurojima başını eğdi. Yakın mesafeden olursa, evet.

Tsuboi buna inanamıyordu. O halde neden bir robotu programlayıp güçlü bir tüfekle otomobilin klima kutusuna ateş ettirmiyorsun?

Yine zaman sorunumuz ortaya çıkıyor, dedi Kurojima. Otomobilleri patlatma bölgelerine götürmek üzere programlanmış olan robotlarımız başka bir şey yapmak için programlanmamışlardır, yapıları da uygun değildir.

Ya bekçi robotlar, onlar düzenlenemez mi?

Onlar da tam tersine yapılmıştır. Güvenlik robotları hareket etmeye ve ateş etmeye göre tasarlanmıştır. Dizaynları otomobil kullanmalarına uygun değildir.

Bu işi yapacak bir robot yapmak ne kadar sürer?

Haftalar, en azından bir ay. Bunun için çok karmaşık bir makine yaratmamız gerekir. Elimizde otomobil kullanacak, eklemli bacaklarıyla otomobilden inip, kaporta kapağını açarak bir tüfek kullanacak robot yok. Bütün bu işleri yapabilecek bir robot baştan aşağı yeniden yapılmalıdır ki bu da epey zaman alır.

Beş saat içinde bir tane bomba patlatıp Amerikalıları sistemin işlediğine inandırmamız gerek.

Kurojima’nın kendine güveni gelmişti. Artık iş onun kontrolündeydi ve Tsuboi'den korkusu kalmamıştı. Eh, o halde bu işi yapacak insan bulun siz de.

C20 jet uçağı Pasifik üzerinde Kaliforniya'ya doğru süzülürken saat akşamın

beşine geliyordu. Loren pencereden aşağı bakıp, gelip geçen bir gemi görebilmek ümidiyle gözlerini zorladı, fakat dümdüz ve uçsuz bucaksız denizden başka bir şey görünmüyordu.

Döner koltuğunda dönüp yüzünü Suma'ya çevirdi. Suma kibirliliğinden hiçbir şey kaybetmemiş, elindeki soda bardağını yudumluyordu. Uçakla kaçırılış ve Yoshishu'nun ölümü için emir vermesinin şokunu atlatmış, artık rahattı ve bir kez Washington'a varınca durumu yeniden lehine çevirebileceğine büyük bir güven duymaktaydı.

Loren'e bakıp gülümsedi. Demek ki bütün pazarlarınızı Japon mallarına kapatacak yasayı çıkarmaya çalışacaksınız.

Son birkaç günde yaşadıklarım ve gördüklerimden sonra, normal değil mi? dedi Loren.

Biz Japonlar geleceği de düşündüğümüz için böyle bir olasılığı hesaba katmıştık. Sizin bu tepkiniz ekonomimizi etkilemez, çünkü Avrupa ve Asya pazarlarına çoktan yoğun yatırımlar yapmıştık. Zaten kısa bir zaman sonra Amerikan tüketicisine ihtiyacımız da kalmayacaktı. Pazarınızı kapatmak yalnızca haksız Amerikan taktiklerinden biri, o kadar.

Loren buna güldü. Ticarette hakseverlikten ne anlarsınız siz? Sonra da ciddileşti. İnsanı deli eden ticari sınırlamalarınız yüzünden hiçbir yabancı ülke Japonya'da ürünlerini satamaz. Gümrükten geçse berbat dağıtım sisteminize, o da olmazsa ülke içi rekabete karşı dayanamaz. Bir yandan da hiçbir yabancının sizin kültürünüzü anlamamasından yakınırsınız.

Kongre üyesi Smith, sizin davranışlarınız belli ki Japonya düşmanı ırkçı duygularla güdülüyor. Uluslararası pazarlardaki payımızı büyüttüğümüz için suçluluk duyacak değiliz. Savaştan sonra sıfırdan başladık. Bugüne kadar yaptıklarımızı da şimdi siz elimizden kapmak istiyorsunuz.

Elinizden neyi kapmak istiyormuşuz? Kendinize hak gördüğünüze konomi dünyası liderliğini mi? Loren, Suma’nın gözlerinde bir yenilgi görür gibi oluyordu. Sizi küllerin arasından çıkarıp, çok başarılı bir ekonomi kurmanıza yardım edeceğimize, sizin işgal yıllarında Mançurya'ya, Kore'ye ve Çin'e yaptığınız gibi davranmalıydık.

O ülkelerin savaş sonrası ekonomik başarıları Japonların rehberliğinde gerçekleşmiştir.

Loren adamın tarihi gerçekleri kabul etmemekteki inadına şaşırıyordu. Hiç olmazsa Almanlar Nazilerin yapmış oldukları kötülükler için özür diliyorlar, ama

sizler, Asya'da ve Pasifik'te milyonlarca insanı kesip biçmemiş gibi davranıyorsunuz.

Biz o yılları aklımızdan silip attık, dedi Suma. O olumsuz olaylar talihsizlikti, fakat savaş içindeydik.

Evet, ama savaşı siz çıkarmıştınız. Japonya'ya kimse saldırmamıştı.

Hepsi geçmişte kaldı. Biz yalnızca geleceği düşünürüz. Kimin daha üstün bir kültürü olduğunu zaman kanıtlayacak, dedi Suma nefretle. Eski Yunan'dan beri gelen bütün Batılı ülkeler gibi, siz de içerden çürüyerek çökeceksiniz?

Belki, dedi Loren gülümseyerek. Ama zamanla siz de.

Kısım 60

Penner iskemlesinden kalktı ve bir uçak hangarının bürosunda toplanmış ÇAST ekibinin hayatta kalan üyelerine yüzünü döndü. Piposunun küllerini içi kum dolu bir kovaya vurarak boşalttıktan sonra arka duvara dayanmış duran iki adama başıyla bir işaret verdi.

Brifingi vermesi için sözü, üstünde şu Hawaii gömleği olan arkadaşım Clyde Ingram'a bırakıyorum. Clyde Bilimsel ve Teknik Bilgiler Değerlendirme Dairesi Müdürü'dür. Size keşfettiği şeyi açıklayacak. Sonra da, benim Gizli Servis günlerimden arkadaşım, Teknik Harekâtlar Müdür Yardımcısı Curtis Meeker o çarpık kafasından neler geçtiğini söyleyecek.

Ingram üzeri bir battaniyeyle örtülmüş bir resim sehpasının yanına yürüdü. Üzerinde tıpkı Tom Selleck'in Thomas Magnum rolünde giydiği cinsten siyah bir Hawaü gömleği vardı.

Sehpanın üzerindeki battaniyeyi çekince, altında eski bir uçak olduğu anlaşılan büyükçe bir fotoğraf çıktı. Şu gördüğünüz, Soseki Adası'nıno tuz altı mil açığında, denizin üç yüz yirmi metre derinliğinde yatan bir İkinci Dünya Savaşı, B-29 süperkale uçağıdır.

Resim ne kadar net, dedi Stacy. Bir denizaltı aracından mı çekilmiş?

Aslında uçağı, Soseki Adası üzerinde yörüngesini tamamlarken bizim Pyramider On Bir, keşif uydumuz saptadı.

Denizin dibindeki bir şeyi uydular bu kadar net resimleyebiliyorlar mı? diye sordu Stacy hayretle.

Evet.

Giordino odanın arkasında bir yerde oturmaktaydı. Bu alet nasıl çalışır?

Size tüm ayrıntılarını açıklayamam, çünkü bu iş saatler alır, ama kısaca söylersek, çok düşük frekanslı radarla etkileşim yapan ses dalgalarını kullanarak sualtındaki cisimlerin ve yer şekillerinin jeofizik görüntüleri yaratılıyor.

Pitt gergin kaslarını gevşetmek için geriniyordu. Görüntüyü aldıktan sonra ne oluyor?

Pyramider küçük bir leke halindeki görüntüyü, New Mexico, White Sands'deki data verici uydusuna gönderiyor, görüntü burada büyütülüp

güçlendirildikten sonra Ulusal Güvenlik şubesine, insanlar ve bilgisayarlar tarafından çözümlenmeye geliyor.

Mancuso başını kaldırıp merakla büyütülmüş fotoğrafa baktı. Peki bu batık bombardıman uçağının özelliği nedir? Kaiten Projesi'yle ne ilgisi var?

Ingram eliyle fotoğrafı gösterdi. Bu uçak, ya da ondan kalan neyse, Soseki Adası'nı ve Ejder Merkezi'ni imha edecek.

Kimse inanmadı, bir an için bile. Hepsi de ona üçkâğıtçı bir işportacıymış gibi bakmaya başladı.

Giordino sessizliği ilk bozan oldu. Yalnız küçük bir iş gerekiyor... uçağı denizden çıkarıp, bombardıman uçuşu yapacak duruma getirmek.

Dr. Nogami zoraki gülümsedi. Ejder Merkezi'nde bir çentik bile açabilmek için bu elli yıllık uçaktan fazlası gerek.

Ingram, Nogami'ye gülümsedi. Bana inanın, bu B29'un içindeki bomba, işimizi görecek güçtedir.

Esrar perdesi yoğunlaşıyor, dedi Pitt. Bunun sonunda bir şeyler çıkacak gibi.

Brifingin bu bölümünü suç ortağım Curtis Meeker anlatacak.

Pitt'in ekşi bakışları Ingram'dan Meeker'a çevrildi. Siz ikiniz, Ray Jordan ve Don Kern ile aynı kum havuzunda oynuyor olmalısınız.

Arasıra buluştuğumuz oluyor, dedi Meeker yüzü gülmeden.

Ingram sehpa üzerindeki resmi ahp bir iskemlenin üstüne koydu, sehpada uçağın burun kısmında bulunan küçük bir şeytan resmi kalmıştı.

Dennings'in Zebanileri, dedi, kalemiyle resimdeki şeytan üzerinde tıklatarak. Uçağın komutanı Binbaşı Charles Dennings. Resimdeki şeytanın yirmi dört ayarlı bir altın külçesi üzerinde durduğuna dikkatinizi çekmek isterim. Uçağın mürettebatı, Kaliforniya'daki eğitimleri sırasında bir bira salonunun altını üstüne getirdikleri için azar işitmişler, bundan sonra da kendilerine altıncılar adını takmışlardı.

Tam benim kafamdaymışlar, dedi Giordino.

Birkaç gün önce Curtis'le beraber uğraşıp ortaya çıkarana kadar, çok yürekli bir grup adamın, Japonya'ya atom bombası atmak gibi son derece gizli bir misyonla ilgili öyküleri, CIA'nın Langley arşivlerinde unutulmuş yatmaktaydı.

Ne dediniz? Weatherhill küçük dilini yutacak gibi olmuştu. Diğerleri de ondan

farksızdı.

Ingram bu tepkiye aldırmadan devam etti. Albay Tibbets, Tinian Adası'ndan Enola Gay adındaki uçağıyla, 'Küçük Oğlan' adındaki bombasıyla yola çıktığı sıralarda, Binbaşı Dennings de 'Anasının Soluğu' adlı bombasıyla kuzeyde, Shemya Adası'ndan havalanmıştı. Bu görevle ilgili rapor epey sansüre uğramış, fakat anladığımız kadarıyla Dennings'in uçuş planı tek yönlü bir rotadaymış. Bombayı Osaka ya da Kyoto'ya bırakacak, oradan doğruca Okinawa'ya giderek yakıt ikmali yaptıktan sonra Tinian'a gidecekti. Tarih kitaplarından da bildiğimiz gibi, Tibbets bombasını Hiroshima'ya bırakmayı başardı. Fakat ne yazık ki, Dennings ortadan kayboldu ve bütün bu olay Başkanlık emriyle örtbas edildi.

Bir dakika, dedi Mancuso. Yani bin dokuz yüz kırk beşte üç taneden fazla bomba yaptığımızı mı söylüyorsunuz?

Stacy genzini temizledi. Kayıtlara göre, Küçük Oğlan, Los Alamos' daki Üçleme Bombası ve Nagasaki'ye atılan Şişman Adam'dan başka bomba yoktu.

Hâlâ da kesin sayıyı bilmiyoruz, ama anlaşıldığına göre en azından altı tane varmış.

Dennings'inkiyle dört ediyor. Geri kalan ikisi ne oldu? diye sordu Pitt.

Kod adı Anasının İncisi olan bir bomba Guam Adası'nda Loving Lil adındaki uçağa yüklenmiş. Bu uçak Japonya'ya doğru uçarken, Nagasaki'ye yapılan atışın başarılı olduğu haberi gelince, yeniden Guam'a dönmüş, bomba da sökülerek Los Alamos'a gönderilmiş.

Geriye bir tane kalıyor.

Okyanus Ana, Midway Adası'ndaymış, ama hiç gönderilmemiş.

Bu tuhaf isimleri de kim bulmuş? diye mırıldandı Stacy.

Ingram omuz silkti. Hiç fikrimiz yok.

Pitt Ingram'a baktı. Dennings ve Guam ile Midway'deki mürettebat Albay Tibbets'in Beş Yüz Dokuzuncu Bombardıman Filosu'ndan mıydı?

Bilmiyoruz. Kayıtların yüzde sekseni tahrip edilmiş. Ama tahminimize göre, Manhattan Bomba Projesi başkanı Orgeneral Groves ve yardımcıları karmaşık bir yedekleme planı yapmışlar, çünkü bombaların üstündeki ateşleme mekanizmalarının çalışmayacağından korkuyorlarmış. Ayrıca, her ne kadar az bir olasılık da olsa, Enola Gay, ya da diğer uçak Bock's Car kalkış sırasında çakılıp, bombalarını patlatarak bütün Beş Yüz Dokuzuncu Filo'yu ve eğitilmiş

personeli de öldürebilir, geride başka bomba atacak kimse kalmayabilirdi. Ayrıca başka tehlikeler de yok değildi. Japonların Tinian'a yaptıkları hava baskınları; uçuş sırasında olabilecek mekanik arızalar sonucu mürettebatın bombayı denize bırakma olasılığı, ya da düşman uçakları tarafından vurularak düşürülmesi. Operasyonun son aşamalarına gelindiğinde Groves endişeler duymaya başlamış. Bir aydan kısa bir süre içinde Dennings ve Zebanileri'yle Guam ve Midway'deki mürettebata hızlandırılmış eğitim verilerek yola çıkarılmışlar.

Savaştan sonra bütün bunlar neden gizli tutulmuş ki? diye sordu Pitt. Elli yıl sonra Dennings'in Zebanileri hakkındaki haberin kime ne zararı olurdu?

Ne diyebilirim ki? dedi Ingram. Aradan otuz yıl geçip de bu konu Bilgi Verme Özgürlüğü Yasası içine girince bir avuç işgüzar politikacı kendi başlarına düşünüp, Amerikan halkının böyle bir açıklamayı kaldıramayacak kadar saf olduğuna karar vermişler. Olayı çok gizli sınıfına sokup, Langley'deki CIA kasalarına kilitlemişler.

Ee, Dennings'in Zebanileri'rinin bizimle ilgisi nedir? diye sordu Pitt.

Bunu en iyisi Curtis'e sorun, dedi Ingram ve oturdu.

Meeker yan duvarlardan birinde bulunan yazı tahtasının önüne geçti ve eline bir tebeşir aldı. B29'un çalakalem bir resmini yaptıktan sonra, deniz yatağının engebeli hattını çizdi ve sonunda aniden yükseklik vererek Soseki Adası'nı belirtti. Bir iki jeolojik ayrıntıyı da ekledikten sonra döndü ve tatlı tatlı gülümsedi.

Clyde size uydu gözlem ve uyarma sistemlerimizi çok üstü kapalı anlattı, diye başladı. Elimizdeki uyduların başka hünerleri de var. Çok uzak mesafelerden katı maddelerin içindeki çeşitli enerji kaynaklarını da görüp ölçebiliyorlar. Neyse, bunlardan söz edecek değilim, fakat söylemek istediğim şu ki, Ejder Merkezi içinde yerleştirdiğiniz patlayıcı, işe yaramadı.

Daha bugüne dek patlamayan bir patlayıcı yerleştirmiş değilim, diye hırladı Weatherhill savunmaya geçerek.

Yoo, bombanız patlamasına patladı, dedi Meeker. Ama bıraktığınız yerde değil. Eğer Dr. Nogami hâlâ tesisin içinde bulunsaydı, size bombanızın elektrik santralından en az elli metre uzakta patladığını söylerdi.

Mümkün değil, dedi Stacy. Timothy'nin bombayı bir optik fiber yığını içine yerleştirdiğini gözlerimle gördüm.

Oradan kaldırılmıştır, dedi Nogami.

Nasıl?

Denetçi robot herhalde enerji atımında bir düşme görüş araştırmış, sonunda patlayıcıyı bulmuştur. Hemen yerinden çıkarıp kendi robot kontrolörüne haber vermiştir. Herhalde robot kontrol odasına götürülürken, koridorda patlamıştır.

O halde Ejder Merkezi hâlâ tam işler durumda, dedi Mancuso.

Kaiten Projesi de uygulanabilir durumda, diye ekledi Stacy hayal kırıklığı içinde.

Meeker başıyla doğruladı. Korkarım durum bu.

Demek ki, merkezi bozma operasyonumuz tam bir fiyasko oldu, dedi Weatherhill nefretle.

Pek öyle değil, dedi Meeker sabırla. Suma'yı ele geçirdiniz, o olmadan otomobillerdeki bombalar patlatılmıyor.

Stacy'nin aklı karışmıştı. Yandaşlarının bombaları patlatmalarına kim engel olacak?

Pitt, Nogami'ye baktı. Sanırım doktor dostumuz bunun cevabını verebilir.

Bilgisayar teknisyenleriyle biraz samimi olduktan sonra edindiğim bir bilgi var, dedi Nogami gülümseyerek, Bilgi işlem merkezlerinde serbestçe dolaşmama izin veriyorlardı. Bir keresinde Kaiten Projesi'yle ilgili bir bilgi işlerken bir programcının arkasından bakıyordum. Giriş kodunu ezberledim ve ilk fırsatta sisteme girdim. Sizin de zaten öğrenmiş olduğunuz, bombalı otomobillerin yerine öğrendim. Fakat patlatma sistemine girmek istediğim zaman bu kodları yalnızca Suma'nın bildiğini keşfettim.

Demek Kaiten Projesi'ni Hideki Suma'dan başka kimse başlatamıyor, dedi Stacy rahatlayarak.

Suç ortaklarının deliler gibi düzeltmeye uğraştıkları bir durum, dedi Meeker, ÇAST ekibine topluca bir bakış attı. Fakat sizi yürekten kutlarız, çünkü başardınız. Gayretleriniz sayesinde Ejder Merkezi şu anda kapanmış durumda, Japonlar patlatma sistemlerini yeniden programlamakla meşguller ki bu da bize merkezlerini topyekun imha edecek zaman kazandıracak.

Ki, bu da, eğer konuşmanızı iyi dinlemişsem, dedi Pitt. Bizi yeniden Dennings'in Zebanileri'ne getiriyor.

Çok haklısın, dedi Meeker. Bir süre duraksadıktan sonra brifingin özüne girmeye başladı. Başkanımız bütün siyasi kariyerini aslanın ağzına atarak, Ejder

Merkezi'ne bir nükleer saldırı başlatmaya hazırdı. Fakat kaçış haberiniz gelince bunu iptal etti. Sizin operasyonunuz ona zaman kazandırmış oldu, çok uzun bir zaman değil, ama yaptığımız planı yürütmeye yetecek uzunlukta bir zaman.

B-29un içindeki bombayı patlatmayı düşünüyorsunuz, dedi Pitt, yorgunluktan gözleri yarı kapalı.

Hayır, diyerek iç geçirdi Meeker. Kısa bir mesafe taşınması gerekecek.

Kırk kilometre ötedeki bir adaya ne hasar verebilir, anlamıyorum, dedi Giordino.

En iyi oşinograflardan ve jeofizikçilerden oluşan bir heyet sualtında gerçekleşecek bir atomik patlamanın Ejder Merkezi'ni yıkacağına inanıyor.

Nasıl olacakmış bu iş? diye sordu Stacy çıplak dizine konan bir sivrisineği haklarken.

Meeker yeniden tahtaya döndü. Binbaşı Dennings denize düşen uçağının tam kırk sekiz yıl sonra ülkesini çok büyük bir sorundan kurtaracak ideal bir noktada deniz yatağına düştüğünü elbette bilemezdi. Meeker susup tahtada deniz tabanının altına yine zigzaglı bir hat çizdi. Önemli bir Pasifik sismik fay sisteminin bir kesimi. Bu hat tam Ejder Merkezi'nin altından geçiyor.

Nogami kuşkuyla başını iki yana salladı. Merkez en ciddi depremlere ve nükleer saldırıya dayanacak biçimde inşa edildi. Elli yıl tuzlu sualtında kalmış bir bomba patlatarak, tabii hâlâ patlayacağını varsayarsak, fay sisteminde bir kımıldama sağlamak, bana boşuna gayret gibi geliyor.

Doktor Nogami haklı galiba, dedi Pitt. Ada neredeyse tek parça kayadan oluşuyor. En güçlü şok dalgasında bile yerinden oynayacak gibi değil.

Meeker bir şey söylemeden güldü. Sonra da baltayı indirdi. Kımıldayıp oynamayacağı doğrudur, dedi şeytanca gülerek. Ama biz adayı batıracağız.

Kısım 61

Wyoming, Sheridan'ın yaklaşık yirmi beş mil kuzeydoğusunda, Montana eyalet sınırının biraz güneyinde, Dan Keegan at üstünde dolaşarak arazisine kaçak giren avcıları arıyordu. Akşam yemeği için ellerini yıkarken uzaktan iki el tüfek atışı duymuş, hemen karısına tavuk yemeğini soğumasın diye fırına koymasını söylemişti. Sonra da eski bir mavzer tüfeği kaparak en sevdiği binek atını hazırlamıştı.

Çitlerini ve geçmek yasaktır uyarı levhalarını hiçe sayan avcılarla Keegan'ın başı dertteydi. İki ay kadar önce serseri bir kurşunla sürüsünden bir danayı kaybetmişti. Bir avcı bir geyiğe ateş etmiş, ıskalayınca, boşa giden kurşun iki kilometre ötede otlamakta olan danasını vurup öldürmüştü. O günden beri de Keegan arazisinde avcı mavcı istemiyordu. Gitsin, başkasının arazisinde avlansınlardı.

Batmakta olan güneşin ışınları, ısıran soğukla daha da yoğunlaşmış, çevredeki tepeleri sarı-turuncu renklere boyamaktaydı. Keegan lastik izlerini görünce izlemeye başladı, az sonra boş kovanlar, kanlı çizme izleri ve toprağın üstünde küçük bir kan birikintisi gördü. Avcılar vurdukları hayvanı alıp gitmişlerdi.

Geç kalmış olduğu için çok öfkelenmişti. Buraya kadar motorlu bir araçla geldiklerine göre ya çiti kesmişler, ya da giriş kapısındaki kilidi parçalamış olmalıydılar. Ertesi gün yardımcılarından birini gönderip çiti tamir ettirmeliydi. Atma binip evin yolunu tuttu.

Kısa bir süre gittikten sonra dizginlere asılıp durdu.

Rüzgâr uzaklardan bir otomobil motorunun sesini getirmişti. Keegan kulak kabartıp dinledi. Kaçak avcıların giderek uzaklaşması gerekirdi, oysa bu ses yaklaşıyordu. Bulunduğu yere doğru gelen biri vardı. Atını küçük bir tepeye doğru sürdü ve aşağıda kalan dümdüz alana baktı. Bir toz bulutu içinde hızla yol alan bir araç gördü.

Keegan bunun bir pikap ya da arazi vitesli bir landrover falan olacağını tahmin ediyordu, fakat araç yaklaşınca bunun kahverengi, dört kapılı sıradan bir Japon otomobili olduğunu gördü ve şaşırdı.

Sürücü az sonra fren yapıp durdu ve açık bir alanın ortasında aracından indi. Kaporta kapağını açtıktan sonra bir süre içine baktı. Sonra otomobilin arkasına gidip bagajı açtı, içinden bir yüzölçümü aleti çıkardı. Adam bu aleti bir tripod

üzerine yerleştirdikten sonra merceğini arazideki belirgin noktalara odakladı ve mesafeleri not ettikten sonra yere yaydığı bir jeolojik haritada karşılaştırmasını yaptı.

Keegan da yüzölçümü çıkarma işi yapmış olduğu için bu işin böyle uygulandığını daha önce hiç görmemişti. Yabancı yüzölçümü çıkarmaktan çok, doğru yerde bulunup bulunmadığını kontrol eder gibiydi. Adam elindeki notları arabanın içine attıktan sonra yine otomobilin önüne gitti ve sanki hipnotize olmuş gibi motora baktı. Neden sonra şöyle bir silkinip otomobilin içinden bir tüfek çıkardı.

Keegan adamakıllı kuşkulanacak kadar göreceğini görmüştü. Bu adam, yüzölçümü görevi yaparken kaçamak yoldan avlanmak isteyen birine hiç benzemiyordu, hele üstündeki takım elbise ve kravatıyla. Yabancı hiç de alışık olmayan ellerle tüfeğine fişek doldurmaya çalışırken Keegan sessizce arkasından yaklaştı. Yer toprak ve kuru otlarla kaplı olduğu için nal sesi çıkmıyordu. Adama sekiz metre yaklaştığında Keegan sessizce mavzerini kılıfından çıkardı.

Özel arazide bulunduğunuzun farkında mısınız, bayım? dedi Keegan, tüfeği kolunda.

Kahverengi otomobilin sürücüsü şaşkınlık içinde yerinde sıçrayıp dönerken fişeği yere düşürdü, tüfeğin namlusunu otomobilin kapısına çarptı. Keegan adamın yüzünü görünce onun Asyalı olduğunu anladı.

Ne istiyorsunuz? diye çıkıştı adam.

Benim özel arazimde bulunuyorsunuz. Buraya nasıl girdiniz?

Kapı açıktı.

Keegan’ın tahminleri doğruydu demek. Yakalayamadığı avcılar kapıyı kırıp girmişlerdi. Yüzölçümü aletiyle ne yapıyorsunuz, kimin hesabına çalışıyorsunuz? Devlet memuru musunuz?

Hayır... ben Miyata Muhabere Şirketi'nin bir mühendisiyim. Adamın İngilizcesi fena halde Japon aksanlıydı. Bir verici istasyonu kurmak için yer arıyoruz da.

Özel arazilere girmeden önce izin almak yok mu sizde? Bu istasyonu yapmanıza izin vereceğimi nereden biliyorsunuz?

Amirlerim sizinle temasa geçeceklerdi.

Geçmeleri gerekirdi tabii, dedi Keegan, Hava iyice kararmadan evine, yemeğe

yetişmek istiyordu. Şimdi bir an önce gitseniz iyi olur, bayım. Bir daha arazimde otomobil kullanmak isterseniz önce izin alırsınız.

Rahatsız ettiysem çok özür dilerim.

Keegan insanları iyi tanırdı, bu adamın sesinde de en küçük bir pişmanlık sezmiyordu. Gözleri Keegan'ın mavzerinden ayrılmıyor ve bir hayli sinirli görünüyordu.

Atış yapmayı mı düşünüyorsunuz? diye sordu başıyla adamın hâlâ sımsıkı tuttuğu tüfeği göstererek.

Yalnızca nişan talimi yaparım.

Buna izin veremem. Buralarda otlayan sürüm var. Gereçlerinizi toplayıp geldiğiniz yoldan gitseniz iyi olur.

Yabancı gayet makul davrandı. Hemen tripodunu ve yüzölçüm aletini toplayıp bagajına yerleştirdi. Tüfeğini arka koltuğa bıraktı. Sonra da otomobilin ön kısmına gelip açık duran motor kapağından içeri baktı.

Motor biraz tekliyor.

Çalışır mı? diye sordu Keegan.

Umarım. Japon mühendis pencereden uzanıp kontak anahtarını çevirdi. Motor ilk seferinde çalıştı. Gidiyorum, dedi.

Keegan motor kapağının indirildiğini, fakat kilitlenmediğini fark etmedi. Bana bir iyilik yapın da çıkarken kapıyı çekip zinciri dolayıverin.

Seve seve.

Keegan adama el salladı, mavzeri kılıfına sokup yaklaşık dört kilometre uzaktaki evine doğru atını sürdü.

Subura Miwa gaza basıp arabayı geri çevirdi ve yola koyuldu. Bu bomboş arazide çiftçiyle karşılaşmayı hiç hesaba katmamıştı, fakat misyonu tehlikeye girmiş değildi. Keegan'la otomobil arasında iki yüz metre mesafe olunca Miwa aniden frene bastı, otomobilden çıktı, arka koltukta bulunan tüfeği kaptı ve motor kapağını kaldırdı.

Keegan motorun sustuğunu duyunca, otomobilin neden durduğunu merak edip arkasına baktı.

Miwa ter içindeki avuçlarıyla tüfeği sımsıkı tutarak namluyu klima kompresörünün birkaç santimetre yakınma kadar yaklaştırdı. Bu intihar misyonu

için seve seve gönüllü olmuştu, çünkü yeni imparatorluk için yaşamını feda etmeyi bir onur olarak görüyordu. Ayrıca Altın Ejderler'e olan bağlılığı söz konusuydu ve tabii, Korori Yoshishu tarafından vaat edildiği üzere karısı ömrünün sonuna kadar refah içinde yaşayacak, üç oğlu en iyi üniversitelere gönderilerek bütün masrafları karşılanacaktı. Miwa Amerika'ya gelmek üzere yola çıkarken Yoshishu'nun ilham veren sözleri kulaklarında son kez çınladı.

Ülkenin yüz milyon kadını ve erkeği için kendini feda ediyorsun. Kuşaklar boyunca ailen seninle onur duyacak. Senin başarın onlarm başarısıdır.

Miwa tetiği çekti.

Kısım 62

Bir saniyeden kısa bir zaman içinde Miwa, Keegan ve at buhar haline geldi. Muazzam parlaklıkta sarı bir ışık flaş halinde patladıktan sonra çiftlik arazisine doğru savrulurken beyazlaşmaya başladı. Ardından görünmez bir gelgit dalgası gibi şok dalgası başladı. Alev topu büyüyerek ufukta doğan bir güneş gibi yerden yükseldi.

Alev topu yerden kalktıktan sonra göğe doğru yükseldi, bulutlara karışınca pırıldayan radyasyonla eflatun renge dönüştü. Altında radyoaktifli toprak ve molozlardan oluşan bir kökü olan mantar biçimindeki bulut on üç kilometreyi buldu; artık rüzgâr nereye sürüklerse orada yere düşecekti.

Can kaybı olarak yalnızca Keegan ve Miwa vardı. Çoğu şok dalgasından olmak üzere çok sayıda tavşan, çayır köpeği, yılan ve Keegan'ın sığır sürüsünden yirmi kadar hayvan ölmüştü. Dört kilometre ötede, Bayan Keegan ve üç çiftlik işçisi, uçan cam parçalarından hafif sıyrıklar aldılar. Patlamanın şiddeti tepelerin öbür yanında kaldığından, parçalanan birkaç pencere camı dışında pek hasar da olmadı.

Patlama geride yüz metre genişliğinde, otuz metre derinliğinde bir krater açmıştı. Zemindeki kuru otlar ve çalılıklar alev alarak geniş bir çember halinde yayılırken kahverengi toz bulutuna siyah duman da kattı.

Şok dalgası tepeler ve kanyonlar boyunca yankılandı durdu. 112 kilometre kuzeydeki Little Bighorn'a kadar olan bölgedeki tüm evler ve ağaçlar sarsıldı.

Sheridan dışındaki bir kamyon durağından Asyalı bir adam, kiralık otomobilinin yanında durmuş, çevresinde heyecanla konuşarak yükselen mantarı gösteren insanlara aldırmadan dürbünüyle mantar bulutuna bakıyordu.

Ağır ağır dürbünü indirdikten sonra yakındaki bir telefon kulübesine gitti. Jetonunu atıp numarayı çevirdi, alçak sesle Japonca bir şeyler söyleyip kapadı. Sonra da mantar bulutuna bir daha bakmadan otomobiline binip gitti.

Patlama dünyanın her yanındaki sismografı merkezlerinde kaydedilmişti. Deprem merkezine en yakın olanı Golden'deki Colorado Madencilik Okulu kampüsünde bulunan Ulusal Deprem Merkezi'ydi. Jeofizikçi Clayton Morse kaydı gördüğünde mesaisini bitirmiş, evine gitmek üzereydi.

Kaydı görünce biraz şaşırdı ve hemen bilgiyi bilgisayara sürdü. Gözleri monitörde, telefona uzandı ve merkezin müdürü Roger Stevenson'un numarasını

çevirdi. Stevenson o gün hasta olduğu için işe gelmemişti.

Alo.

Roger?

Evet, benim.

Sesin ne kadar kötü geliyor, birden tanıyamadım.

Ya, bu grip beni mahvetti.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama az önce bir kayıt aldık.

Kaliforniya'da mı?

Hayır, deprem merkezi Wyoming Montana sınırı civarında.

Bir an bir suskunluk oldu. Tuhaf, o alan faal deprem bölgesi bile değildir. '

Bu deprem yapay.

Patlama mı?

Hem de çok büyük cinsinden. Yoğunluk ölçümüne bakacak olursak, nükleer olabilir.

Tanrım, dedi Stevenson cılız bir sesle. Emin misin?

Böyle şeylerden kim emin olabilir ki, dedi Morse.

Pentagon o taraflarda hiç nükleer deneme yapmazdı.

Yeraltı denemesi yapacaklarından da söz etmediler.

Bizi uyarmadan deneme yapmaları hiç akla yatkın değil.

Ne diyorsun? Nükleer Düzenleme Komisyonu'na sorsak mı acaba?

Stevenson gripten kırılıyordu, fakat kafası saat gibi çalışmaktaydı. Silsileyi boş verelim de tepeden başlayalım. Ulusal Güvenlik Örgütü’ndeki ortak dostumuz Hank Sauer'i ara ve neler olup bittiğini öğren.

Peki, ya Sauer bir şey açıklamazsa? diye sordu Morse.

Kimin umurunda? Önemli olan bizim bu sorunu onun kucağına bir akmamız. Sonra da yakında Kaliforniya'da çıkacak olan büyük depremi izlemeye devam edebiliriz.

Sauer bilmediği bir şeyi tabii ki açıklayamazdı. Ama ulusal çapta acil bir

durum olduğunun da farkındaydı. Morse'dan ayrıntılı bilgileri de aldıktan sonra hemen bu bilgiyi CIA Başkanı'na iletti.

Jordan onu telefonla aradığında Başkan, San Fransisco'da siyasi bir yemeğe katılmak üzere Hava Kuvvetleri'nin Başkanlık uçağıyla yolculuk etmekteydi.

Durum nedir?

Wyoming'de bir nükleer patlama haberi aldık, dedi Jordan.

Lanet olsun. Bizden mi, onlardan mı?

Kesinlikle bizden değil. Bombalı otomobillerden biri olmalı.

Can kaybı var mı?

Yok gibi. Patlama eyaletin en az nüfuslu bir bölgesinde, bir çiftlik arazisinde gerçekleşmiş.

Başkan aklındaki soruyu korka korka sordu. Bunu izleyen başka patlama var mı?

Hayır, efendim. Şu and Wyoming'den başka yok.

Kaiten Projesi daha bir kırk sekiz saat uygulanamaz sanıyordum.

Öyle, dedi Jordan kararlılıkla. Şifreleri yeniden programlamak için yeterli zamanları yoktu.

Durumu nasıl görüyorsun, Ray?

Percy Nash ile konuştum. Bombanın bulunduğu yerde bir tüfekle patlatıldığına inanıyor.

Robot tarafından mı?

Hayır, bir insan tarafından.

Demek ki, kamikaze olayı daha bitmemiş.

Öyle görünüyor.

Neden şimdi bu intihar taktiğine geçtiler acaba? diye sordu Başkan.

Herhalde uyarı olsun diye. Suma’nın elimizde olduğunu herhalde biliyorlar, bir yandan deli gibi sistemin patlatma şifrelerini yeniden programlamaya çabalarken, bize böyle bir feyk atıp nükleer saldırıdan caydırmak istiyorlar.

Doğrusu başarılı da oluyorlar.

Artık direksiyonun başındayız, Başkanım. Nükleer bir saldırıyla karşılık

verirsek bütün dünyanın gözünde haklı görülürüz.

Doğru, ama Kaiten Projesi'nin işler durumda olmadığını gösteren sağlam bir kanıtın var mı? Japonlar yine ufak bir mucize gerçekleştirmiş olabilirler. Ya blöf yapmıyorlarsa?

Sağlam bir kanıtımız yok, diye itiraf etti Jordan.

Biz Soseki Adası'na nükleer başlıklı bir saldırı başlatır, Ejder Merkezi kontrolörleri de uyarı sistemlerinde bunu görüp, son eylemleri olarak otomobilleri daha önceden belirlenmiş yerlere göndermeden patlatırlarsa...

Korkunç bir düşünce, Başkanım. Otomobillerin bilinen yerlerini gözönüne alırsak daha da korkunç oluyor. Bunların çoğu kalabalık kentlerin içinde.

O otomobilleri bir an önce bulup sessizce bombaları etkisiz hale getirmeliyiz. Bu korkunç iş halka kesinlikle sızdırılmamalı.

Temizlik yapması için FBI bir ajan ordusunu işe koydu.

Bombaları sökmesini biliyorlar mı?

Her ekipte bu işi yapacak bir nükleer fizikçi var.

Jordan Başkan'ın yüzünde beliren endişe çizgilerini göremiyordu. Bu bizim son fırsatımız, Ray. Yeni planın bizim son attığımız zar olacak.

Bunun farkındayım, Başkanım. Yarın sabah bu saatlerde artık köle bir ulus olup olmadığımız belli olacak.

Hemen aynı saatlerde FBI özel ajanı Bili Frick Las Vegas'daki Pacific Paradise Hotel'in yeraltı otoparkında bombalı otomobillerin gizlendiği mahzendeydi.

Hiçbir nöbetçi olmadığı gibi, çelik kapılar da kilitli değildi. Bu kötü işaret, diye düşündü Frick. Elektronik ekibi güvenlik sistemlerinin de kapatıldığını bildirince Frick'in kötümserliği arttı.

Dikkatle adamlarını bir dış depo gibi görünen odaya getirdi. Uzak tarafta tavana kadar kaldırılmış büyükçe bir metal rulo kapı vardı. İçinden bir treyler geçecek kadar genişti.

Bu kapıdan koskocaman bir mahzene girdiler ve bomboş olduğunu gördüler. Ne bir çöp, ne de örümcek ağı... sanki fırçalanarak temizlenmiş gibiydi. •

Belki de yanlış yere geldik, dedi Frick'in adamlarından biri.

Frick beton duvarlara göz gezdirdi, Weatherhill'in giriş için kullandığı

havalandırma deliğini gördü ve neden sonra yerde güç bela fark edilen lastik izlerini gördü. Doğru yerdeyiz. Merkezi İstihbarat'tan aldığımız tanıma tıpatıp uyuyor.

Kısa boylu, sakallı bir nükleer fizikçi Frick'in yanına gelip boşluğa baktı. Bombalar burada değilse ben onları nasıl sökeceğim? dedi öfkeyle, sanki bunun sorumlusu Frick'miş gibi.

Frick ona cevap vermeden yürüdü ve yeraltı otoparkında duran kontrol kamyonuna geldi. Kendine bir fincan kahve doldurup radyonun düğmesini açtı.

Kara At, burası Kızıl At, dedi yorgun bir sesle.

Seni dinliyorum, Kızıl At, diye cevap verdi FBI Harekât Müdürü.

Bir şey bulamadık. Bizden önce davranmışlar.

Evet, diğerleri de boş döndüler. Yalnızca New Jersey'deki Mavi At ve Minnesota'da Boz At aradıklarını bulmuşlar.

Operasyona devam edelim mi?

Evet. On iki saatiniz var. Tekrar ediyorum, sürünü yeni bir yere götürmek için on iki saatin var. Ek bilgiler faksla gönderilecek. Bütün polis, şerif karayolları devriye üniteleri uyarıldı, Merkezi İstihbarat'ın tanımına uyan bütün otomobiller kamyonlar ve treylerler durdurulacak.

Bana bir helikopter gerekecek.

Bombalı otomobilleri bulacaksan, sana bir filo gönderelim.

Frick radyoyu kapattı. Yazık ki, bir milyon kilometrekarelik bir çölde topluiğne aramanın yollarını faksla öğretmiyorlar, diye mırıldandı.

Yoshishu Edo Kenti'nden uzanan tünelin sonunda mıknatıslı trenden inerken Tsuboi de onu karşılamak üzere platformdaydı.

Geldiğin için teşekkür ederim, dostum, dedi Tsuboi.

Kozumuzu oynamak için hazır olduğumuzda senin yanında bulunmak istedim.

Orta batıdaki patlama istediğimiz gibi gerçekleşti.

Güzel, güzel, Amerikan hükümetini biraz ürpertmiştir herhalde. Beyaz Saray'dan herhangi bir tepki belirtisi var mı?

Tsuboi'nin yüzünde endişeli bir ifade vardı. Hayır. Sanki örtbas etmek ister gibi davranıyorlar.

Yoshishu'nun gözleri birden parladı. Eğer Başkan bize karşı bir nükleer saldırı emri vermediyse, demek ki gelecekte olacaklardan büyük bir korku duyuyor.

O halde, kumarı kazanmış durumdayız.

Belki de, ama Kaiten Projesi hazır olana kadar zaferimizi kutlayanlayız.

Takeda Kurojima yarın akşama kadar bağlantı sistemine geçebileceğimizi vaat ediyor.

Yoshishu elini Tsuboi'nin omzuna koydu. Sanırım pırtık Başkan'la direkt bir haberleşme hattı kurup ona yeni Japonya'nın öne sürdüğü koşulları bildirme zamanı gelmiştir.

Yeni Amerika'nın uyacağı koşullar, dedi Tsuboi kibirle;

Evet, gerçekten de öyle. Yeni Japon Amerikası.

Kısım 63

Dünyanın en büyük kargo uçağı Lockheed C5 Galaxy, gebe bir deniz kuşu zarafetiyle Wake Island havaalanına indi ve durdu. Muazzam kanadının gölgesi altına bir otomobil yaklaştı, içinden inen Pitt ve Giordino uçağa bindiler.

Amiral Sandecker içerde onları bekliyordu. Onlarla el sıkışıp uçağın kargo bölümüne götürdü. Bu bölüme altı tane uzun yol otobüsü ve en az yüz yolcu sığabilirdi. NUMA'ya ait bir Derindeniz Madencilik Taşıtı'nın yanından geçtiler. Pitt biraz geri kalıp aracın yanında durdu ve aracın paletleri üzerinde elini gezdirdi. Bunun benzeri olan Big John ile ölümden kıl payı kurtuluşunu hatırlıyordu. Bu sualtı aracı daha yeni bir modeldi ve Big Ben adı verilmişti.

Genellikle bu araçlara takılan eklemli kollar, kazma kepçesi ve pençesi çıkarılmış, yerine metal tutacak ve kesecek manipülatörler takılmıştı.

Başka bir değişiklik de, üst gövdenin tepesine yerleştirilmiş çok büyük bir naylon paketti. Paket araca çevresindeki çeşitli yerlerden kalın iplerle bağlıydı.

Giordino üzgün üzgün başını iki yana salladı. İçimde bir his yine kullanılacağımızı söylüyor.

Bu defa kazığı fena sokacaklar galiba, dedi Pitt. Bir yandan da bu korkunç ağırlıkla uçak nasıl kalkacak, diye düşünüyordu.

Bir an önce öne gidelim, dedi Sandecker.'Kalkış için herkes hazır.

Pitt ve Giordino Sandecker'in arkasından ofis gibi döşenmiş, masaların ve koltukların yere mıhlanmış olduğu bir kompartmana girdiler. Emniyet kemerlerini ancak bağlamışlardı ki, pilot uçağı kaldırdı.

Giordino saatine baktı. Üç dakika içinde havalandık, bayağı çabuk oldu.

Boşa harcayacak zamanımız yok, dedi Sandecker.

Pitt gevşeyip bacaklarını gerdi. Anladığım kadarıyla bir plânınız var.

Bu işin içindeki en iddialı beyinler son dakikada bir plan geliştirdiler.

Bu uçağın ve Big Ben 'in yirmi dört saat içinde buraya geldiğine bakılırsa, öyle olmalı.

Ingram ve Meeker sizlere ne kadarını anlattılar? diye sordu Sandecker.

Denizin dibinde yatan B-29'un gizli tarihçesi hakkında bilgi verip, Soseki

etrafındaki jeoloji ve pay sistemi hakkında açıklama yaptılar, dedi Pitt. Ayrıca Meeker, uçağın içindeki atom bombasını patlatarak meydana gelen şok dalgalarıyla adayı batırabileceğimizi söyledi.

Giordino Amiral Sandecker'den kaşla göz arası yürüttüğü purolardan birini yaktı. Bugüne dek duyduğum en şabalak fikir, dedi.

Pitt de onaylar biçimde başını salladı. Sonra da Mel Penner, o ve diğerleri Amerika'ya giderlerken Al ve benim Wake Adası'nda kalıp denizin ve kumsalın tadını çıkarmamızı söyledi. Neden biz burada kalıyoruz, diye öğrenmek istediğimde bir şeyler geveleyip, sizin gelmekte olduğunuzu ve açıklama yapacağınızı söyledi:

Penner size bir şey söyleyemedi, dedi Sandecker. Çünkü ayrıntıları bilmiyordu. Ingram ve Meeker de 'Arizona' ile ilgili ayrıntılardan habersizdiler.

Arizona mı? dedi Pitt merakla.

Operasyonumuzun kod adı.

Operasyonumuz mu? diye sordu Giordino.

Tabii bunun Big Benle, ya da Arizona'nın bir eyalet adı olmasıyla veya Pearl Harbor'daki bir muhribin adı olmasıyla ilgisi yoktur herhalde, dedi Pitt dalga geçerek.

Canım, bir ad işte. Kod adları zaten pek bir anlam ifade etmezler.

Sandecker dostlarına iyice baktı. Bir günlük dinlenme iyi gelmişti, ama yine de adamakıllı yıpranmış ve bitkin görünüyorlardı. İçini kemiren bir suçluluk duygusu vardı. İşte bir kez daha onları Jordan ve Başkan'a tavsiye etmiş bulunuyordu, çünkü okyanus derinliklerinde bu iki adam kadar etkili olabilecek başka insan olmadığını biliyordu. Onları yine böyle bir ölümcül göreve göndermek ne büyük haksızlıktı. Fakat başvurabileceği başka kimse de yoktu. Sandecker'in içi kan ağlıyordu. Pitt ve Giordino'nun onu geri çevirmeyeceklerini bildiği için de suçluluk duymaktaydı.

Pekâlâ, size bir dolu yalan okumayacağım. Elimden geldiğince kısa kesmek niyetindeyim. Masanın üstüne Soseki Adası'nın elli kilometrelik çevresini gösteren jeolojik bir harita yaydı. Ejder Merkezi'ni çökertmek için son hamleyi yapacak en nitelikli iki insan sizlersiniz. Derindeniz Madencilik Taşıtı'nı sizin kadar iyi tanıyan ve kullanmış olan kimse de yok.

İhtiyaç duyulmak güzel bir şey, dedi Giordino.

Ne dedin?

Al tam olarak ne yapmamız beklendiğini soruyordu, dedi Pitt. Haritanın üstüne eğilip Dennings'in Zebanileri'nin yerini gösteren çarpı işaretine baktı. Anladığım kadarıyla Big Bern'i kullanarak bombayı patlatacağız.

Doğru anlıyorsun, dedi Sandecker. Hedef bölgeye geldiğimizde, sizler ve Big Ben paraşütle denize bırakılacaksınız.

O sözcükten hiç hoşlanmıyorum, dedi Giordino başını elleri arasına alarak. Düşünmek bile alerji yapıyor.

Sandecker ona sert bir bakış atıp devam etti. Denize iniş yaptıktan sonra, dibe kadar ineceksiniz, bu arada paraşütünüz bu inişi yavaşlatmış olacak. Hareket eder duruma geçince, B-29a gidip atom bombasını çıkarıyorsunuz, belirlenmiş bir noktaya gidip orada patlatıyorsunuz.

Giordino hayalet görmüş gibi taş kesildi. Tanrım, korktuğumdan da betermiş.

Pitt Amiral'e buz dolu bir bakış attı. Biraz fazla istemiyor musunuz?

Arizona operasyonu üniversitelerden, devlet kurumlarından ve yüksek teknoloji sanayilerinden toplanan elliden fazla bilim adamı ve mühendis tarafından geliştirildi ve inan bana, başarılı olacak bir tablo çıkardılar ortaya.

Nasıl bu denli emin olabiliyorlar ki? dedi Giordino. Daha önce kimse otuz beş tonluk bir derindeniz taşıtını paraşütle atmadı.

En küçük bir başarısızlık olasılığı kalmayana dek bütün faktörler incelendi ve değerlendirildi, dedi Sandecker, Giordino'nun ağzındaki pahalı puroya bakarak. Suya düşmeniz, uyuyan bir kedinin üstüne düşen kuru yaprak gibi olacak.

Bir tramplenden bulaşık bezleri üstüne atlamayı yeğlerdim, dedi Giordino.

Sandecker ona sabırla baktı. Tehlikelerin farkındayım, korkunuzu da anlayışla karşılıyorum, ama bu Kassandra tavrını bıraksan iyi olur.

Giordino, Pitt'e baktı. Ne tavrı?

Devamlı kötü bir şey olacağını söyleyenler, diye açıkladı Pitt.

Giordino omuz silkti. Gerçek duygularımı söylüyordum.

Big John'u Islak Tarla'ya indirirken yaptığımız gibi, Big Beni de bir gemiden suya bıraksak, çok daha iyi olurdu, dedi Pitt.

Deniz yoluyla Big Ben 'i getirmek iki hafta sürer. Bu kadar zamanımız yok.

Büzülmüş bir enkazın içinden bir atom bombasını çıkarıp patlatmasını kim öğretecek bize peki? diye sordu Pitt.

Sandecker, içinde kırk sayfalık fotoğraf, şema ve talimat yazılı iki dosya verdi. Hepsi burada. Atlama noktasına gelene kadar bunları çalışıp denemesini yapacak zamanınız olacak.

Bu bomba elli yıldan bu yana bir uçak enkazının içinde sualtında kalmış. Patlar durumda olduğunu nasıl kesinlikle bilebiliyorlar?

Pyramider'in gönderdiği fotoğraflardan B-29un gövdesinin hiç hasar görmediği anlaşılıyor, demek ki bomba da çarpma sırasında hasar görmemiş. Anasının Soluğu gerektiğinde suya atılıp sonradan çıkarılabilecek biçimde hazırlanmış. İçine bir damla bile su girmiyor. Onu yapan ve hâlâ sağ olan kişiler, bu bombanın beş yüz yıl sualtında kalsa bile yine patlayabileceğini söylüyorlar.

Patlama için bir zamanlayıcı vardır, umarım, dedi Giordino.

Patlamadan önce bir saat süreniz olacak, dedi Sandecker. Big Ben'in azami hızı Big John'unkine göre çok arttırıldı. Patlamanın etkisini hiç duymayacak kadar uzağa gitmiş olacaksınız.

Bu uzaklık ne kadar? diye sordu Pitt.

On iki kilometre.

Peki, sonuçta ne olacak? diye sordu Pitt.

Ana fıkir, bu eski atom bombasıyla bir denizaltı depremine yol açmak ve Islak Tarla'yı imha eden koşullan yaratmak.

O çok farklı bir durumdu. Yüzeyde olan bir patlama sualtı depremi oluşturmuş olabilir, ama bizim çevremizdeki her şey meydana gelen çığ ve binlerce tonluk su basıncıyla imha oldu. Su üstünde, toprakta aynı güçler söz konusu olmayacak.

Su basıncı olmaz, ama çığ olur, dedi Sandecker, haritayı göstererek. Soseki Adası milyonlarca yıl önce hemen Japonya açıklarında patlayan bir yanardağın denize boşalttığı lavlardan oluşmuş. Bir zamanlar bu muazzam lav yatağı Japon anakarasının bir koluymuş, sudan yüksekliği iki yüz metreyi bile buluyormuş. Ama yumuşak tortular üzerinde bulunduğu için zamanla yerçekimi sonucu suyun altına doğru kaymış ve su üstünde yalnızca daha az kitlesel olan ucu kalmış.

Ki bu da Soseki Adası, öyle mi?

Evet.

Pitt bir süre haritayı inceledi. Eğer doğru anladıysam, bombanın şok dalgaları ve meydana gelen deprem alttaki tortu tabakasını yerinden oynatıp, adanın ağırlığının dibe çökmesini sağlayacak.

Tıpkı kumsaldaki dalgaların ayağının kuma gömülmesini sağladığı gibi.

Ne kadar da kolay görünüyor.

Sandecker başını salladı. Bu daha işin yarısı. Yalnızca şok dalgaları bu işe yetmiyor. Bu yüzden de bombanın uçaktan çıkarıldıktan sonra bir on kilometre taşınması gerekli.

Nereye?

Adaya paralel uzanan bir hendeğin eteğine. Yarattığı okyanusaltı şokun yanısıra, atom bombasının patlaması bu hendek duvarının da büyük bir kısmını yerinden koparacak. Bombanın şok dalgalarına ek olarak bir de milyonlarca ton tortunun yarattığı çığ, doğanın en büyük yıkıcı güçlerinden birini oluşturacak.

Bir tsunami, dedi Pitt. Sismik dalga.

Ada sismik şoklar sonucu batmaya başlarken, dedi Sandecker. Nakavt vuruşu da, yüksekliği on metreyi, hızı saatte üç yüz, dört yüz kilometreyi bulan bir dalgayla gelecek. Böylece Soseki Adası'nın yüzeyde ne kadarı kalmışsa, o da dalganın altında kalarak Ejder Merkezi'ni yok edecek.

Bu canavarı biz mi yaratacağız? diye sordu Giordino. Yalnızca ikimiz mi?

Ve Big Ben. Açık konuşayım, biraz aceleye geldi belki ama araç ne gerekiyorsa yapabilecek biçimde değiştirildi.

Ya Japonya anakarası, dedi Pitt. Sıkı bir depremin ardından gelecek bir tsunami binlerce insanı öldürebilir.

Sandecker hayır anlamında başını salladı. Böyle bir felaket olmayacak. Denizin içini kaplayacak olan yumuşak tortular şok dalgalarının büyük bir kısmını emecekler. Kıyıdaki limanlar ve kentler birkaç sarsıntıdan başka bir şey hissetmeyecekler. Sismik dalga pek çok tsunami yanında önemsiz kalacak.

Dalganın on metre yükseklikte olacağını nasıl biliyorsunuz? Bazı tsunamilerin yirmi katlı apartman yüksekliğinde olduğu bilinir.

Bilgisayar hesapları adaya çarpacak olan dalganın on metreden bile az olacağını gösteriyor. Soseki deprem merkezine bu denli yakın olduğu için kitlesiyle engel görevi yaparak dalga momentinin etkisini azaltacak. İlk su kitlesi anakaraya vardığında, üstelik sular çekilmiş olduğu bir zamanda, dalga boyu bir

buçuk metreyi bile geçmeyecek. Bu da ciddi bir hasar vermez sanırım.

Pitt uçaktan, bombanın bırakılacağı hendeğe olan mesafeyi akıldan hesapladı. Yaklaşık yirmi sekiz kilometre vardı. Ne olacağı belirsiz, kırk sekiz yaşındaki bir atom bombasını taşımak için oldukça uzun bir mesafeydi.

Peki, parti bittikten sonra bize ne olacak? diye sordu Pitt.

Big Ben ile en yakın kıyıya geliyorsunuz, burada bir Özel Birlik takımı sizi bekleyecek.

Pitt derin bir iç geçirdi.

Planla ilgili herhangi bir sorun var mı? diye sordu Sandecker.

Pitt'in gözlerinde kuşkular uçuşuyordu. Bu benim ömrümde gördüğüm en çılgınca plan. Aslında daha da beter. Düpedüz intihar.

Kısım 64

Kuzey Pasifik'te karanlık yavaş yavaş çökerken, C5 Galaxy azami hızı olan saatte 460 mille kilometreleri yutmaktaydı. Kargo bölümünde Giordino Big Ben'in elektronik ve enerji sistemlerindeki çek listelerini son kez gözden geçirmekteydi. Ofis kompartmanındaysa Sandecker o sırada Beyaz Saray Durum Değerlendirme Odası'nda ter dökmekte olan Başkan ve onun Ulusal Güvenlik Kurulu'na son bilgileri aktarıp onlardan gelen soruları cevaplıyordu. Amiral aynı zamanda deniz tabanının jeolojisi hakkında yeni ayrıntılar veren jeofizikçilerle ve Pitt'in, uçaktan bombayı çıkarıp patlatmayla ilgili sorularını cevaplayan Payload Percy ile de temastaydı.

Uçuşun son saatinde Pitt'in neler yaptığını gören biri herhalde çok tuhaf bulurdu. Göreviyle ilgili binbir tane ayrıntıyı belleğine yerleştirmeye çalışmak, ya da Giordino'yla birlikte denizaltı aracını son bir kez kontrol etmek yerine, mürettebattan yalvar yakar bütün yemek kumanyalarını toplamakla meşguldü. Ayrıca uçakta ne kadar içme suyu varsa ki otuz litreyi buluyordu ve kahve makinesinin yapabildiği bütün kahveyi toplayıp, Big Ben 'e depo etti.

Bu işi yaptıktan sonra uçağın uçuş mühendisiyle birlikte yük bağlamak için kullanılan bir kabloyu ve küçük bir elektrikli vinci mürettebat tuvaletinin üstüne yerleştirdiler. Yapmış olduğu hazırlıkları yeterli bulan Pitt neden sonra Big Berim sürücü koltuğuna oturdu ve önündeki, neredeyse olanaksız gibi görünen görevini düşünmeye başladı.

Bombayı söküp patlatmak yeterince çetin bir işti, ama ne olduğu belirsiz bir zeminde on iki kilometre yol alıp, patlamadan kaçabilmek bayağı düşündürücü bir olaydı.

Hava Kuvvetleri'nin uçağı Langley Field alanına indikten hemen bir dakika sonra Loren'le Mike Diaz, silahlı refakatçiler ve bir limuzinle Beyaz Saray'a götürüldüler. Bu sırada Suma ve Toshie de başka bir otomobille Maryland'e doğru, gizli bir adrese götürülüyorlardı.

Beyaz Saray'a varır varmaz Loren ve Diaz doğruca Durum Değerlendirme Odası'na alındılar. Başkan oturduğu yerden kalkarak onları karşıladı.

Sizi gördüğüme ne kadar sevindim, bilemezsiniz, dedi Başkan sevinçle. Loren'e sarılıp yanağından öptü, sonra da, sanki yakın bir akrabasıymış gibi Diaz'ı kucakladı.

Rehinelerin karşılanması sırasında, odaya egemen olan gergin hava da biraz dağılmıştı. Bir ara Jordan onların yanına gelip sessizce bitişik odaya geçmelerini rica etti. Az sonra da Başkan aynı odaya girdi.

Sizi böyle telaşla getirdiğim için gerçekten çok üzgünüm, dedi Başkan. Bir an önce dinlenmeye ihtiyaç duyduğunuzun farkındayım, ama şu sırada Kaiten Projesi'ni ortadan kaldırmak için bir operasyon yapılıyor ve anlatacağınız şeyler Ray Jordan için son derece önemli.

Anlıyoruz, dedi Diaz, yine siyasi eylemlerin içinde bulunmaktan mutluydu. Seve seve yardımcı oluruz derken, eminim Kongre üyesi Smith'in de duygularını ifade etmiş olurum.

Başkan nezaket gereği Loren'e de sordu. Sakıncası var mı?

Aslında Lören bir an önce sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Ne makyajı vardı, ne de üstünde doğru dürüst bir giysi. Wake Adası'nda bir makinistin eşinden ödünç aldığı pantolon bir numara küçük geliyordu. Bütün bunlara ve aşırı yorgunluğuna rağmen yine de güzeldi.

Rica ederim, Başkanım. Bilmek istediğiniz nedir?

Kaçırılışınız, Suma'nın size nasıl davrandığı ve inanılmaz kaçışınızı daha sonraya bırakabilirsek, diye başladı Jordan. Bize bir an önce Suma'nın operasyonları ve Ejder Merkezi hakkında bildiklerinizi anlatın, lütfen.

Loren ve Diaz, Edo Kenti'yle Soseki Adası'nın altında yaratılan dehşeti bir an akıllarına getirince, olayın korkunçluğu yüz ifadelerinden de belli oldu. Loren sözü Diaz'a bırakmak için ona döndü.

Gördüklerimiz ve işittiklerimize bakılırsa, korkarım Suma’nın bombalı otomobil programı, buzdağının yalnızca ucu sayılır, baylar.

On beş dakika kaldı, baylar, dedi pilotun sesi kargo bölümündeki hoparlörlerden.

Yerlerinizi alın, dedi Sandecker gergin bir yüzle.

Pitt elini Giordino'nun omuzuna koydu. Gitmeden önce bir hela ziyareti yapalım.

Giordino şaşırdı. Neden şimdi? Big Ben'in helası var.

Güvenlik gereği. Suya ne şiddette çarpacağımız belli mi? Otomobil yarışçıları yarışlardan önce mutlaka mesanelerini boşaltırlar. Bir kaza olduğu taktirde iç hasarı azaltmak için.

Giordino omuz silkti. Madem ısrar ediyorsun. Elbise dolabına benzeyen helaya gidip kapısını açtı.

O içeri girer girmez Pitt başıyla uçuş mühendisine bir işaret verdi. Bunun üzerine birkaç sarındık kablo yığını tuvaletin üzerinden geçti, sonra vinçle çekilerek sımsıkı sardı. Kapı artık açılamazdı.

Giordino durumu hemen sezdi. Dirk, olmaz! Hayır, bunu yapamazsın!

Durumu Sandecker de hemen anlamıştı. Tek başına başaramazsın, dedi Pitt'in kolunu tutarak. Kurallar iki kişi olmasını gerektiriyor.

Big Ben 'i bir kişi yönetebilir. İki kişinin yaşamını tehlikeye atmak gereksiz. O sırada Giordino'nun debelenmesi de adamakıllı şiddetlenmişti. Küçük İtalyan alüminyum kapıyı tekmeleyerek açabilirdi, fakat çelik kablo buna engel oluyordu. Al'a üzgün olduğumu söyleyin, bir başka sefere gönlünü alırım.

Uçak personeline onu serbest bırakmaları için emir verebilirim.

Pitt gergin gülümsedi. Evet, ama o zaman ben de onlarla dövüşmek zorunda kalırım.

Operasyonu tehlikeye soktuğunun farkında mısın? Ya düşme sırasında yaralanırsan? Al olmadan, yedeğin de olmayacak.

Bir süre Pitt gözlerini Sandecker'den ayırmadı, sonunda, Aklımda bir dostu kaybetme korkusu bulunsun istemiyorum.

Sandecker onu caydıramayacağını biliyordu. İki eliyle Pitt'in elini sıktı. Peki, döndüğünde karşında ne bulmak istersin?

Pitt tatlı tatlı güldü. Güzel bir pavurya salatasıyla, buzlu tekila. Sonra da denizaltı aracına girip yerini aldı.

C5 havadan yük bırakmak için özel biçimde değiştirilmişti. Kokpitte pilot gösterge panelinin bir yanında bulunan kırmızı bir kolu çekerek kargo bölümünün geniş bir kısmını aşağı doğru sallandırarak açan elektrik motorlarını çalıştırdı.

Sandecker ve iki görevli güvenlik boyunduruklarıyla uçağa bağlı olarak aracın önünde duruyorlardı. Açılan bölmeden gelen rüzgâra karşı ayakta durmaları bile zordu.

Hedef noktasına altmış saniye var, dedi pilotun sesi, başlarındaki kulaklıklarda. Yüzeydeki rüzgâr gücü beş mil. Gökyüzü açık, deniz yüzeyi bir metrelik dalgalarla çırpıntılı. Radarda suüstü gemisi görünmüyor.

Koşullar uygun, dedi Sandecker.

Denizaltı aracının önünde bulunduğu yerden Sandecker kargo bölümündeki zeminin, ağzını açmış, esner gibi simsiyah bir delik olduğunu görebiliyordu. Bin metre altta ayışığının aydınlattığı deniz vardı. Aslında günışığında hiç rüzgâr olmadan, çarşaf gibi bir denize atma yapmayı yeğlerdi, fakat bir yandan da tayfun olmadığı için şükrediyordu.

Yirmi saniye kaldı, geri saymaya başlıyorum. Pilot geri saymaya başladı.

Pitt aracın saydam pruvasından el salladı. Yüzünde hiçbir endişe belirtisi görünmüyordu. Giordino hâlâ öfke içinde kapısını tekmeliyordu, fakat rüzgârın sesi onun çıkardığı gürültüyü bastırmaktaydı.

Beş, dört, üç, iki, bir, bırakın!

Denizaltı aracının üstünde bulunduğu rayların ön uçları hidrolik pompalarla yukarı kaldırıldı ve Big Ben üç saniye içinde açık delikten aşağı, karanlığın içine kayıverdi. Otuz tonluk dev aracın, tereyağından kıl çeker gibi gözden kaybolması seyreden herkesi ürpertmişti. Dikkatle kenara yaklaşıp aşağı baktılar.

Ayışığmda denizaltı aracının dev kitlesi uzaydan gelen bir göktaşı gibi denize düşüyordu.

Kısım 65

Çok paraşütlü sistem otomatik olarak açılınca üç kocaman paraşüt karanlık gökyüzünde birden savruluverdi. Kısa zamanda içi havayla dolunca tamamen açıldılar ve canavar aracın ekspres tren hızıyla düşüşünü yavaşlattılar.

Pitt etrafına bakınıp biraz daha rahat soluk almaya başladı. Birinci engel aşılmıştı. Artık denizaltı aracının tek yapacağı şey, suya düzgün düşmek, sonra da suyun altına üç yüz yirmi metre inip, deniz tabanına düzgün oturmaktı. Operasyonun bu yönü için kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arkasına yaslanıp oturacak, birazcık ter dökerek de olsa yolculuğunun tadım çıkaracaktı.

Başını kaldırıp bakınca üzerinde daireler çizmekte olan C5 Galaxy'yi gördü. Sandecker herhalde Giordino'yu tuvaletten çıkarmış olmalıydı. Pitt arkadaşının ne denli öfkeli olacağını tahmin edebiliyordu.

Havadaki düşüşünü yavaşlatan paraşütler, suyun içinde de aynı görevi yapabilecek miydi? Bu çılgınca görevi tasarlayan mühendisler öyle düşünüyorlardı. Ama onlar şimdi Pitt'in bulunduğu yerden binlerce mil uzaktaydılar ve bildikleri tek şey ağır cisimlerin düşüşüyle ilgili fizik kanunları ve formülleriydi. Böyle bir olayın denemesi hiç yapılmamıştı ki. Bu kumarı oynamak onlar için kolaydı, eğer yanlış bir hesap yapmışlarsa kaybeden Pitt olacaktı.

Yüksekten suya bakıp mesafe ölçmek gündüz gözüyle bile çok zordur, fakat gece karanlığında hemen hemen olanaksızdır. Pitt ayışığında dalga köpüklerine bakarak bir tahmin yürüttü ve on beş saniye sonra suya ineceğini hesapladı. Oturduğu koltuk fazladan yastıklarla yumuşatılmıştı. İçinden son bir kez uçaktakilere el sallamak geldi, ama sonra uçağın paraşütleri etkilememek için ne kadar yüksekten uçtuğunu düşününce bunu budalaca buldu.

Derken kocaman araç deniz yüzeyinde muazzam bir krater açarak suya çarptı ve suyun altına battı.

Çarpmanın şiddeti Pitt'in korktuğu kadar sert olmamıştı. Ne kendisi ne de Big Ben herhangi bir hasar almıştı. Yeniden dik oturarak hemen enerji sistemlerini kontrole başladı. Bilgisayarın verdiği bilgiye göre hiçbir arıza yoktu. Sonra dış projektörleri yakarak bunların yönünü yukarı çevirdi. Paraşütlerden ikisi açılmış durumdaydı, ama üçüncüsü büzülmüş, kendi iplerine dolanmıştı.

Pitt iniş hızını öğrenmek için bilgisayara başvurdu. Monitörde beliren cevap,

dakikada altmış bir metreydi. Oysa hesaba göre azami hızının kırk iki metre olması gerekiyordu. Big Ben dakikada on dokuz metre fazla hızlı iniyordu.

Konuşamayacak kadar meşgul müsün? dedi Sandecker'in sesi kulaklarında.

Küçük bir sorunum var, dedi Pitt.

Paraşütler mi? diye sordu Sandecker, endişeyle.

Paraşütlerden biri dolanınca sürüklenme gücüm azaldı.

İniş hızın nedir?

Altmış bir.

İyi değil.

Biliyorum.

Neyse, bu durum hesaba katılmıştı. İneceğin noktayı oradaki zemin düzgün ve yumuşak tortularla kaplı olduğu için seçtik. İniş hızındaki fazlalığa rağmen çarpma şiddeti, suya çarptığından daha yumuşak olacak.

Ben çarpma anından korkmuyorum, dedi Pitt, gözü deniz dibini gösteren monitörde. Otuz tonluk araç çamurun içine on metre gömülür diye endişe ediyorum. Kepçesi olmadığı için Big Ben yolunu kazarak açamaz.

Merak etme, seni çıkarırız, diye söz verdi Sandecker.

Operasyon ne olur o zaman?

Sandecker'in sesi öyle hafifledi ki, Pitt duymakta güçlük çekti. O zaman oyunu bitiri...

Bir dakika! diye kesti Pitt onu. Deniz tabanı görüntüye geldi.

Karanlığın içinde deniz tabanının kirli kahverengi yüzeyi büyümeye başladı. Denizaltı aracı tıpkı bir yumruğun bir süngerin içine gömülmesi gibi çamur zemine battı. Yerden kalkan çamur bulutu bütün görüş alanını kapladı.

Uçakta Sandecker ve Giordino büyük bir korku içinde Pitt'in konuşmasını beklemekteydiler. Giordino'nun bütün öfkesi geçmiş, artık aklındaki tek şey arkadaşından alacağı haberdi.

Deniz dibinde ise, Pitt çamur içine gömülüp gömülmediğini hemen anlayamamıştı. Hissettiği tek şey, büyük bir ağırlık altında kalmış gibi koltuğuna mıhlanmış olduğuydu. Hiçbir şey görünmüyordu. Kameralar ve dış projektörler yalnızca kahverengimsi çamur göstermekteydi. Pitt kontrol kabininin ince bir

tabaka çamurla mı kaplı olduğunu, yoksa bataklık gibi zeminin beş metre altına mı gömüldüğünü anlayamıyordu.

Neyse ki paraşütler üç millik hızı olan bir akıntının etkisiyle aracın yanına doğru düştüler. Pitt paraşüt kancalarını açan bir düğmeye bastı.

Nükleer enerji sistemlerini devreye sokup Big Ben'i ileri vitese geçirdi. Paletler çamur zemine gömülüp dönerken araç adamakıllı sarsıldı. Yaklaşık bir dakika kadar hiçbir ilerleme olmadı. Paletler boşu boşuna döner gibiydi.

Sonra Big Ben sancak tarafına doğru sendelemeye başladı. Pitt kumanda kolunu alıp aracı yeniden iskele yanına çevirdi. Galiba yavaş yavaş öne doğru bir hareket vardı. Aynı işlemi tekrarladı ve koca aracı ileri geri oynatarak santim santim yol aldı.

Sonra aniden araç çamurdan kurtulup öne doğru fırladı ve elli metre sonra da yerden kalkan tortu bulutundan sıyrılarak görüşün açık olduğu alana girdi.

Pitt zafer kazanmış gibi mutluydu. Artık içi rahat, aracı otomatik kumandaya geçirdi ve bilgisayarında batıya doğru bir rota programladı. Az sonra Big Ben azami hızına erişerek, sanki Iowa'da bir mısır tarlasında gidermiş gibi rahatça yol almaya başlamıştı.

İşte o zaman Pitt, Sandecker ve Giordino ile temas kurup onlara Dennings'in Zebanileri'ne, doğru yol almakta olduğunu rapor etti.

Kısım 66

Jordan Sandecker'in mesajını aldığında Washington'da öğlen vaktiydi. Başkan bir duş yapıp elbise değiştirmek üzere üst kattaki yatak odasına çıkmıştı. Durum Değerlendirme Odası'ndan telefon geldiğinde aynanın karşısına geçmiş kravatını bağlamaktaydı.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Başkanım, dedi Jordan saygıyla. Fakat uçaktan yapılan atışın başarılı olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm. Pitt ve denizaltı aracı hedefe doğru ilerlemekteler.

Arasıra güne iyi haberlerle başlamak iyi oluyor. Uçağa varmaları ne kadar sürer?

Bir saat, eğer zemin dümdüz olur, jeolojik bir sürpriz çıkmazsa belki daha da kısa olabilir.

Ya patlatma?

Bombayı çıkarmak iki saat alır, daha sonra patlatma noktasına gidiş, detonatörleri kurmak ve denizaltı aracının güvenli bir alana uzaklaşması için de bir üç saat.

Hiçbir sorun çıkmadı mı? diye sordu Başkan.

Amiral Sandecker denize düşme anının biraz ürkütücü olduğunu söyledi, fakat araç hiç hasar almadan çarpmayı atlatmış. Bir tek sorun, ona da sorun derseniz eğer, Pitt ne yapıp yapıp Giordino'yu uçakta bırakmış ve operasyonu tek başına yürütüyormuş.

Başkan bu durumdan gizlice hoşlanmıştı. Hiç şaşırmadım. Bir arkadaşını tehlikeye atmaktansa kendini feda edebilecek bir adamdır o. Peki, bombalı otomobiller konusunda bir gelişme var mı?

Arama işinde görevli ekip yirmi yedi tanesini buldu.

Yoshishu ve Tsuboi soluğumuzun enselerinde olduğunu biliyorlardır. Eğer bombaları patlatacak şifreleri bilselerdi, mutlaka onlardan bir haber alırdık.

Yarışı kazanıp kazanmadığımızı çok yakında anlayacağız, dedi Jordan.

Başkan tam asansörden inerken özel yaveri Dale Nichols hemen yanına geldi. Başkan Nichols'un yüzündeki telaşı hemen fark etmişti.

Çıplak ayakla karınca yuvasına girmiş gibisin, Dale. Neler oluyor?

Hemen haberleşme salonuna gelseniz iyi olur, Başkanım. Ichiro Tsuboi nasıl becerdiyse güvenlik sistemimize girmiş ve video girişinde haberleşme hattı açmış.

Şu anda görüntüde mi?

Henüz değil, beklemede. Yalnızca sizinle konuşacağını söylüyor.

Durum Değerlendirme Odası'na haber ver de onlar da devreye girip konuşmayı izlesinler.

Oval Ofis'in bulunduğu koridorun sonunda bir odaya giren Başkan karşısındaki duvarda açılmış büyükçe bir sahnenin bir ucundaki deri koltuğa oturdu. Koltuğun kol yerindeki bir düğmeye basıp bekledi. O anda sahneni öbür ucunda Ichiro Tsuboi'nin üç boyutlu bir görüntüsü beliriverdi.

Fotonik teknolojisinin (fiber optik yayın) ve bilgisayar sihirbazlığının son gelişmesi sadesinde iki adam sanki aynı odadaymışlar gibi oturup karşılıklı konuşabileceklerdi. Görüntü son derece netti, en küçük bir bulanıklık yoktu.

Tsuboi bambudan bir şilte üzerine dizleri üstünde oturmaktaydı. Üst ünde pahalı bir takım elbise vardı, fakat ayakkabı giymiyordu. Başkan'ın görüntüsü belirince başını hafifçe eğerek selam verdi.

Diyalog başlatmak istemişsiniz, Bay Tsuboi, dedi Başkan.

Doğru, dedi Tsuboi, Başkan'a unvanıyla hitap etmeyerek.

Başkan kalçadan bir atış denedi. Wyoming'deki o patlamayla dikkatimi çekmeyi başardınız doğrusu. Bu olay bir mesaj niteliğinde miydi?

Başkan'ın sözleri, görünüşündeki kayıtsızlıkla daha da etkili olmuştu. Yılların politikacısı olarak Başkan insanlar hakkında pek yanılmazdı. Tsuboi'nin gözlerindeki gerginliği hemen yakalamış, onun pazarlık yaparken yere pek sağlam basmadığını fark etmişti.

Uluslararası finans imparatoru ve Suma'nın kaçınılmaz vârisi sakin ve duruma hakim görünmeye çalışıyordu, ama Başkan'ın patlamayla ilgili o ana dek hiç ses vermemiş olması kafasını allak bullak etmişti. O da, Yoshishu da ABD Başkanı'nın neden tepki göstermediğini bir türlü anlayamamışlardı.

Laf kalabalığı yapmaya gerek yok, Başkan, dedi Tsuboi. Teknik düzeyimizi ve savunma teknolojisindeki üstünlüğümüzü biliyorsunuz. Sanırım Senatör Diaz ve Kongre üyesi Smith ile birlikte istihbarat ajanlarınız da size Soseki Adası'ndaki

tesisimizi anlatmışlardır.

Ejder Merkezi'niz ve Kaiten Projesi hakkında yeterince bilgim var, dedi Başkan, Tsuboi'nin Hideki Suma'dan hiç söz etmemesini fark ederek. Ama eğer bombalı otomobillerinizden birini daha patlatacak olur da topyekun bir karşılık göstermeyeceğimi sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz.

Bizim asıl niyetimiz milyonlarca insan öldürmek değildi, dedi Tsuboi.

Niyetinizin ne olduğunu biliyorum, Bay Tsuboi. Bir daha deneyecek olursanız cehenneme kucak açmış olursunuz.

Eğer böyle mantıksız bir hareket yaparak tarihe Adolf Hitler'den beri gelen en büyük canavar olarak geçmek istiyorsanız, o zaman söylenecek fazla bir şey yok.

Benimle temas kurduğunuza göre bir şeyler söylemek istemiş olmalısınız.

Tsuboi biraz durduktan sonra bastırdı. Size bazı tekliflerim var.

Dinlemeye hazırım.

Otomobillerin aranmasını durduracaksınız. Eğer bir tanesi daha elinize geçecek olursa patlatma sinyali verilecektir. Siz benim halkımın üstüne böyle bir bomba bırakmış olduğunuz için, emin olun, ben de geri kalan bombaları kalabalık kentlerinizde patlatmakta hiç tereddüt etmem.

Başkan giderek kabaran öfkesini bastırmakta zorlanıyordu. Demek öyle. Siz bizden birkaç milyon insan öldürürseniz, biz de sizin bütün nüfusunuzu ortadan kaldırırız.

Yo, siz bunu yapamazsınız. Amerikan ulusunun Beyaz Hıristiyan halkı böyle bir kasaplığı hiç onaylamaz.

Hepimiz beyaz ya da Hıristiyan değiliz.

Kültürünüzü alttan oyan azınlıklar asla tutumunuzu desteklemeyeceklerdir.

Onlar yine de Amerikalıdır.

Her neyse, benim halkım yeni imparatorluk için canlarını vermeye hazırdır.

Yalan! diye çıkıştı Başkan. Şu güne kadar siz de, Suma ve çetenizin diğer üyeleri de operasyonunuzu gizli tuttunuz. Ekonomik egemenlik için hayatlarını tehlikeye attığınızdan Japon halkının haberi bile yok. Birkaç caninin açgözlülüğü yüzünden uluslarının yok olmasını göze almaz onlar. Siz onlar ya da hükümetiniz adına konuşmuyorsunuz.

Tsuboi'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Başkan merakla bekledi. Her iki ülkenin de böyle bir felakete uğramasına engel olabilirsiniz, yeter ki benim tekliflerimi kabul edin.

Yani, isteklerinizi, demek istiyorsunuz.

Nasıl isterseniz.

Söyleyin bakalım, dedi Başkan, sesi iyice gerginleşerek. Kontrolünü kaybetmiş, bunun için de kendi kendisine kızıyordu.

Japon şirketlerini devletleştirme, ya da onlara el koyma olmayacak, bundan böyle şirket ya da gayrimenkul satın almamıza yasal müdahale yapılmayacak.

Böyle bir sorun yok zaten. Amerika Birleşik Devletleri hiçbir zaman devletleştirme işine ilgi duymamıştır. İki yüz yıllık tarihimizde bu denli anayasa dışı bir işlem hiç düşünülmemiştir bile. İkinci konuya gelince, daha bugüne dek hiçbir Japon şirketinin bir işletmeyi ya da araziyi satın almasını engelleyen yasa olduğunu duymadım.

Amerika'ya giren Japon yurttaşlarından vize istenmeyecek.

Bunun için Kongre ile mücadele etmeniz gerekir.

Tsuboi buz gibi bir sesle devam etti. Japon ürünlerine gümrük engelleri ya da yükseltilmiş gümrük vergileri konmayacak.

Ya sizin tarafınızdan?

Pazarlık konusu değil, dedi Tsuboi hemen; bu soruya hazırlıklı olduğu belliydi. Birçok ürünlerinizin Japonya'da istenmeyişinin sağlam nedenleri var.

Peki, devam edin, dedi Başkan.

Hawaii Eyaleti Japonya'nın olacak.

Başkan bu mantıksız istek konusunda önceden uyarılmıştı. Adanın halkı gayrimenkul fiyatlarına yaptıklarınız için zaten öfke içindeler. Onların bizim bayrağımızı bırakıp sizinkini almak isteyeceklerini hiç sanmıyorum.

Ayrıca Kaliforniya Eyaleti'ni de istiyoruz.

Olacak şey değil, dedi Başkan. İstemeye başlamışken birkaç şey daha isteyin bari.

Hazineniz bizim paramızla ayakta kalabildiğine göre, hükümetinizde temsil edilmek de istiyoruz, Kabine'de bir bakanlık, Dışişleri, Hazine ve Ticaret bakanlıklarında önde gelen kadrolar.

Sizin adamlarınızı kim seçecek, siz ve Yoshishu mu, yoksa hükümet liderleriniz mi?

Bay Yoshishu ve ben.

Başkan dilini yutacak gibi olmuştu. Bu istekleri kabul etmek, suç örgütlerini hükümetin üst kadrolarında yer almaya davet etmekti. Bay Tsuboi, istediğiniz şey düşünülecek gibi değil. Amerikan halkı yabancı bir ülkenin ekonomik kölesi olmayı asla kabul etmez.

Eğer koşullarımı kabul etmezseniz bedelini çok ağır ödeyeceksiniz. Oysa Amerika' tun devlet ve ticaret yönetiminde söz sahibi olursak, ekonominiz büyük bir düzelme göstererek yurttaşlarınıza çok daha yüksek yaşam standartları sağlanacaktır.

Başkan dişlerini gıcırdatıyordu. Böyle bir tekel olursa fiyatlar ve Japon ürünlerinin kârı roket gibi fırlar.

Ama işsizlik sorununuz da kalkar, ulusal borçlarınız azalır, dedi Tsuboi.

Kongre'nin uymayabileceği taahhütlere girme yetkim yok, dedi Başkan, öfkesi biraz durulmuştu. Gözlerini kaçırarak aklı karışmış gibi yaptı. Washington'un yabancısı değilsiniz, Bay Tsuboi. Devlet mekanizmamızın nasıl yürüdüğünü bilirsiniz.

Yetki sınırlarınızı biliyorum. Ama yine de Kongre onayı olmasa da yapabileceğiniz epey şey var.

Bu isteklerinizi biraz sindirebilmem için bana birkaç dakika izin verin. Başkan düşüncelerini toparlamak istiyordu. Yalan söyleyip, Tsuboi' nin bu gülünç isteklerini kabul edermiş gibi numara yapamazdı. Bunu zam an kazanmak için yapmış olacağı kolayca anlaşılırdı. Çok huzursuz olmuş gibi görünmesi gerekliydi. Başını kaldırıp Tsuboi'nin gözlerine baktı. Kayıtsız şartsız teslim olmak anlamına gelen bu istekleri kabul etmeye vicdanım elvermiyor.

Sizin bin dokuz yüz kırk beşte bize önerdiğiniz koşullardan çok daha insaflıdır.

Bizim işgalimiz sizin hak ettiğinizden çok daha insaflıydı, dedi Başkan.

Burada tarih tartışmak için bulunmuyorum, diyerek sözünü kesti Tsuboi. Koşulları duydunuz, sonuçları da biliyorsunuz. Kararsızlığınız ya da geciktirmeye kalkmanız felaketi geciktirmez.

Tsuboi'nin gözlerinde blöf yaptığını gösterir bir belirti yoktu. Başkan kalabalık

nüfuslu kentlerde gizlenmiş bombalı otomobilleri patlatmak için bir işaret bekleyen intihar düşkünü manyakların varlığını biliyordu.

Bu istekleriniz hiçbir uzlaşma kapısı bırakmıyor.

Hiç, dedi Tsuboi.

Parmaklarımı şıklatıp bir anda muhalefetin işbirliği yapmasını sağlayamam, dedi Başkan, çaresizlik rolü yaparak. Kongre'ye emir veremeyeceğimi siz de pekâlâ biliyorsunuz. Senatör Diaz ve Kongre üyesi Smith parlamentoda epey söz sahibi insanlardır, size karşı ateşli bir kampanyaya başladılar bile.

Tsuboi umursamaz bir şekilde omuz silkti. Devlet çarkınızın duygusallık batağında nasıl tökezlediğini bilirim, Başkan. Üstelik seçimle gelen temsilcileriniz de ulusal çıkarlar ne olursa olsun, yalnızca parti çizgisine göre oy verirler. Ama siz onlara, şimdi konuştuğumuz sırada bile iki tane bombalı otomobilin Washington sokaklarında dolaştığını bildirirseniz, eminim kaçınılmaz olanı kabul edeceklerdir.

Fena. Top yine Başkan'ın alanına düşmüştü. Yüzündeki öfkeyi göstermemeye çalıştı. Bana zaman gerek.

Bu öğleden sonra üçe kadar zamanınız var. Saat üçte yanınızda danışmanlarınız ve Kongre liderleri destek olurken televizyona çıkıp Japonya ve Amerika Birleşik Devletleri arasındaki yeni işbirliği anlaşmalarını duyuracaksınız.

Çok şey istiyorsunuz.

Böyle olmalı, dedi Tsuboi. Bir şey daha var, Başkan. Soseki Adası'na saldırmayı aklınızdan bile geçirirseniz, buna bombalı otomobillerle karşılık veririz. Anlaşıldı mı?

Hem de nasıl.

O halde, iyi günler. Bu öğleden sonra televizyonda sizi zevkle izleyeceğim.

Tsuboi'nin görüntüsü bir anda kayboluverdi.

Başkan duvardaki saate baktı. Dokuzdu. Yalnızca altı saat vardı. Jordan da Pitt'in atom bombasını patlatıp denizaltı depremini ve tsunamiyi başlatması için aynı süreyi öngörmüştü.

Of, Tanrım, diye iç çekti boş odada. Ya bir terslik olursa?

Kısım 67

Big Ben cüssesi için yıldırım hızı sayılabilecek bir hızla, saatte on beş kilometreyle yol alırken, Pitt de deniz tabanını üç boyutlu olarak gösteren bir lazer-sonar ünitesinin ekranından gözünü ayırmıyordu. Big Ben'i harekete geçirdiği andan tam kırk yedi dakika sonra ekranında B29'un silueti belirdi. Pyramider uydusunun verdiği koordinatlar denizaltı aracının bilgisayarında programlanınca hiç şaşmadan hedef bulunmuştu.

Dış projektörlerin aydınlığında uçak enkazını görecek kadar yaklaşınca etrafında bir tur attı. Dennings'in Zebanileri bir metre kadar çamura batmış, bir motoru kayıp, sancak tarafındaki kanadıysa bükülmüş, yüzeye uzanan bir kol gibi durmaktaydı. Kalan üç motorun pervaneleri suya çarpmanın etkisiyle eğilmiş, ölen bir çiçeğin yapraklan gibi görünüyordu. Üç katlı bina yüksekliğindeki kuyruk tarafında mermi izleri vardı. Düşme sırasında kopmuş, ana gövdenin birkaç metre gerisinde kalmıştı. Kuyruk tarafındaki topçu bölmesi delik deşik olmuştu, 20 milimetrelik topun paslı namluları çamura gömülüydü.

Pitt kendine hakim olmazsa, hayal gücünün çalışmaya başlayacağını ve uçağın içinde iskeletlerden oluşan mürettebatın hâlâ görev yerlerinde durduğunu görür gibi olacağını biliyordu. Oysa insan vücudunun yumuşak organik maddeleri dipte yaşayan canlılar tarafından çok kısa bir zamanda yok edilirdi. Buz gibi tuzlu suda kemikler de fazla dayanmaz, eriyip giderdi. Ama giysiler, özellikle de deri uçuş ceketleriyle çizmeler çok uzun bir zaman kalırlardı.

Hedefi görüyorum, diye bildirdi Sandecker'e.

Ne durumda? diye sordu Sandecker.

Bir kanat epey hasar almış. Kuyruk kopmuş, fakat gövdesi sağlam durumda.

Bomba, ön bomba bölmesinde. BigBen'i kanadın gövdeyle birleştiği noktaya getir. Sonra da uçağın çatısından kesmeye başla.

Şansım varmış, dedi Pitt. Sancak tarafındaki kanat yırtılıp açılmış, giriş kolay olacak. Kenardan gelip iç duvarları kolayca kesebilirim.

Pitt aracın manipülatör kolları uçağın ön bomba bölmesine uzanacak biçimde sokuldu. Mekanik kollara elektronik olarak kumanda eden eldiven benzeri bir şeyin içine elini soktu ve sol kolda bulunan metalkesici diski seçti. Pitt kesim için gerekli ölçüyü bilgisayara programladıktan sonra oturup izlemeye başladı.

Döner diskin ince dişleri yıllardan beri sualtında kalan uçağın alüminyum gövdesini kolayca kesiyordu. Metal çok yumuşamış olduğundan ve buz gibi suyun etkisinden ne bir kıvılcım çıkıyor, ne de fazla bir ısınma oluyordu. Elli dakika süren kesme işleminden sonra Pitt öbür uçtaki kolu uzattı. Bu kolun bileğinde cımbız gibi parmakları olan büyük bir kavrayıcı vardı.

Kavrayıcı alüminyumdan geçip bir bölme duvarını yakaladı ve uçağın bir yanıyla çatısından büyükçe bir parçayı da sökerek dışarı çıkardı. Pitt bu parçayı enkazın kenarına yavaş yavaş indirerek yere bıraktı ve yerden hiç çamur kaldırmadı.

Şimdi üçe dört ölçüsünde bir açıklık vardı. Kod adı 'Anasının Soluğu' olan bomba kenardan rahatça görülebiliyordu.

Bombayı çıkarabilmek için bir süre daha uçağın içinden bölmeler sökmesi gerekiyordu. Sonunda üç metre uzunluğu, iki metreye yakın çapıyla kocaman, çirkin bir yumurtaya benzeyen 'Anasının Soluğu' iyice ortaya çıkmıştı.

Şimdi bombayı çıkarmaya başlıyorum, diye bildirdi Pitt.

Yerinden çıkarıp taşımak için iki manipülatörü de kullanman gerekecek, dedi Sandecker. Ağırlığı beş tonu buluyor.

Kelepçeleri kesmek için bir kola ihtiyacım olacak.

Bir manipülatör için çok ağır gelir. Hasar vermeden bombayı taşıyamazsın.

Bunun farkındayım, ama kesici diski çıkarıp kavrayıcıyı takmadan önce kelepçe kablosunu kesmem gerek. Ancak ondan sonra kaldırmaya cesaret edebilirim.

Bekle bir dakika, dedi Sandecker. Bir sorayım, şimdi sana haber veririm.

Beklerken Pitt kesici aleti yerine koyup kavrayıcıyı hazırladı.

Dirk?

Evet, Amiralim.

Bombayı düşürebilirsin.

Ne dediniz?

Kelepçe kablolarını kes ve bombanın serbestçe düşmesine aldırma. 'Anasının Soluğu' böyle şoklara dayanan türden bir bomba.

Pitt birkaç metre ötesinde sallanmakta olan bu korkunç şeye baktıkça gözünün önüne belgesel filmlerde görmüş olduğu o korkunç alev topu geliyordu.

Pitt, beni duydun mu? diye sordu Sandecker heyecanlı bir sesle.

Bu söylediğiniz gerçek mi, yoksa varsayım mı?

Hem de tarihi bir gerçek.

Eğer sualtında muazzam bir patlama duyarsanız, bilin ki dünyamı kararttınız.

Pitt derin bir soluk aldıktan sonra kesici diskle kelepçe kablolarını kesmeye başladı. Elli yıldan beri sualtında iyice paslanmış olan kablolar kolayca kesiliverince, koca bomba, kapalı bomba kapakları üzerine düştü. Patlama falan olmadı.

Zeminden kalkan tortu bulutu çökene kadar Pitt uyuşmuş bir durumda bekledi.

Patlama falan işitmedim, dedi Sandecker sakinleşmiş bir sesle.

İşiteceksiniz, Amiralim, dedi Pitt. İşiteceksiniz.

Kısım 68

Zamanın dolmasına iki saat varken Big Ben, bombayı manipülatörlerinin parmakları arasında sımsıkı tutarak deniz tabanında ilerlemekteydi. Tıpkı sonuna yaklaşılan ve hâlâ ne olacağı belli olmayan bir futbol maçının son dakikaları gibi, C5 Galaxy ve Beyaz Saray içinde gerilim gittikçe artmaktaydı.

Çizelgenin on sekiz dakika önünde gidiyor, dedi Giordino.

Issız bir yolda korku ve dehşet içinde yürüyen biri gibi, dedi Sandecker.

Giordino şaşırıp baktı. Neydi o, Amiralim?

Coleridge'den, dedi Sandecker gülümseyerek. 'Yaşlı Denizci' şiirinden. Pitt'i düşünüyordum da, denizin dibinde, omuzlarında milyonlarca insanın yaşamı ve kendisi her an buhar olabilecek bir durumda.

Ben de onun yanında olmalıydım, dedi Giordino acı acı.

Hepimiz biliyoruz ki, eğer önce senin aklına gelmiş olsaydı, sen onu helaya kilitlerdin.

Doğru, dedi Giordino. Ama aklıma gelmedi işte. Şimdi de o orada ölümle yüz yüzeyken, ben burada vitrindeki mankenler gibi oturuyorum.

Sandecker haritaya bakıp Pitt'in patlatma noktasına kadar olan rotasına göz attı. Merak etme, işi başaracak ve sağ salim dönecektir, diye mırıldandı. Dirk öyle kolay kolay ölecek adam değildir.

Suma'nın savunma uyarıları uzmanı teknisyen Masuji Koyama radar ekranı arkasında durmuş, etrafında dikilen Yoshishu, Tsuboi ve Takeda Kurojima'ya bir hedef göstermekteydi.

Amerikan Hava Kuvvetleri'ne ait çok büyük bir nakliye uçağı, diyerek açıkladı. Bilgisayar bunun bir C5 Galaxy olduğunu gösteriyor. Çok uzun mesafelere çok ağır yükler taşıyabilen bir uçak.

Çok tuhaf davrandığını mı söylüyorsun? diye sordu Yoshishu.

Koyama başını salladı. Güneydoğudan geldi ve Shimodate'deki Amerikan Hava Üssü'ne doğru giden bir rota izledi. Bu hava koridorunu uçaklar sık sık kullanırlar ve adamıza yetmiş ile yüz kilometre mesafeden geçerler. Biz bu uçağı izlerken uçaktan bir parça ayrıldı ve okyanusa düştü.

Uçaktan mı düştü?

Evet.

Ne olduğunu tanıtlayabildiniz mi? diye sordu Tsuboi.

Hayır. Tek söyleyebileceğim, bu cismin sanki bir paraşüte bağlıymış gibi ağır ağır düşmüş olduğu.

Bir sualtı uyarı cihazı olabilir mi? diye sordu Kurojima.

Mümkün, ama sonar sensörü olarak çok fazla büyüktü.

Çok tuhaf, dedi Yoshishu.

O andan beri de uçak o bölgede kalıp daireler çiziyor, diye devam etti Koyama.

Tsuboi irkildi. Ne kadar süredir?

Dört saatten beri.

Ses yayını aldın mı?

Birkaç kısa sinyal, fakat onlar da elektronik olarak bozulmuştu.

Saptama uçağı! dedi Koyama heyecanla.

Saptama uçağı da neymiş? dedi Yoshishu.

Çok gelişmiş uyarı ve haberleşme gereçleri olan bir uçak, dedi Koyama. Askeri saldırıları koordine etmek için uçan kumanda merkezleri olarak kullanılır.

Başkan adi bir yalancıymış! diye tısladı Tsuboi. Zaman kazanmak için önümüze perde gerdi. Artık niyeti belli oldu, adaya askerleriyle saldırı başlatacak.

Ama neden bu kadar belli etsin? dedi Yoshishu. Amerikan istihbaratı o uzaklıktaki hedeflere karşı nasıl bir uyarı sistemimizin olduğunu pekâlâ biliyor.

Tsuboi'nin yüzü öfkeyle gerilmişti. Derhal Başkan'la temas kurup bu uçağın sularımızdan çekilmesini isteyeceğim.

Hayır, daha iyi bir planım var, dedi Yoshishu buz gibi bir gülümsemeyle. Tam Başkan’ın anlayacağı dilden bir mesaj.

Ne düşünüyorsun, Korori? diye sordu Tsuboi saygıyla.

Çok basit, dedi Yoshishu duygusuzca. İmha ederiz.

Altı dakika içinde iki tane Toshiba enfrarujlu yerden-havaya füze fırlatıldı ve

hiçbir şeyden kuşkulanmayan C5'e isabet etti. Hiçbir savunması olmayan uçağın saldın uyarı sistemleri de yoktu. İsabet aldığı sırada tehlikeden habersiz, havada daire çizerek Big Benin hareketini kontrol etmekteydi.

İlk füze büyük bir gürültüyle uçağa vurduğu anda Sandecker Beyaz Saray'a durum raporu vermek üzere muhabere bölmesinde, Giordino ise ofis bölümünde jeolog raporlarını incelemekteydi. Şok ve basınç etkisiyle Giordino oturduğu koltuktan yere düştü. Şaşkınlık içinde kalkarken ikinci füze isabet ederek alt kargo bölümüne vurdu ve gövdenin karın kısmında büyük bir delik açtı.

Normal olarak uçağın parçalanıp düşmesi gerekirdi, ama birinci füze ilk çarpma anında patlamadı. Bir yanından girip, diğerinden çıktı ve patlamanın asıl gücü dışardayken oldu.

Giordino ayakta kalmaya çabalarken, uçak mutlaka düşer, diye düşünüyordu. Havada kalması olanaksız görünüyordu. Fakat Giordino yanılmaktaydı. Koca Galaxy kolay kolay ölecek değildi. Mucize sonucu alev almamıştı ve uçuş kontrol sistemlerinden yalnızca bir tanesi hasar görmüştü. Füzelerin açmış olduğu deliklere rağmen sapasağlam havada duruyordu.

Pilot yaralı uçağa sığ bir dalış yaptırdıktan sonra denize otuz metre kala yeniden düzeldi. Motorlar normal çalışmaktaydı, gövdedeki deliklerin neden olduğu titreşim ve çekiş gücündeki düşme dışında, pilotun en önemli kaygısı alçalma yükselme kontrolünü kaybetmiş oluşuydu.

Sandecker yanında uçuş mühendisiyle birlikte hasar tespiti için kıç kısmına geldi. Giordino kargo bölmesinde dizleri ve elleri üstünde yürümeye çalışıyordu. Bir eliyle bölme perdesine tutunup delikten aşağı baktı.

Ölürüm de atlamam, diye bağırdı Giordino rüzgârın gürültüsünde.

Bana da pek ilginç gelmiyor, diye karşılık verdi Sandecker.

Uçuş mühendisi dehşetle hasara baktı. Ne oldu?

Yerden-havaya füzelerle iki isabet aldık, diye bağırarak açıkladı Giordino.

Rüzgârdan kurtulmak için Giordino, Sandecker'e ilerlemesini işaret etti. Uçuş mühendisi alt karın kısmındaki hasarı görmek için giderken, Sandecker ve Giordino kokpite geldiler. Pilotlar son derece sakin bir durumda uçağı kontrol etmeye çalışıyorlardı.

Giordino hâlâ sağ olduğuna şükrederek yere çöktü. Bu koca kuşun hâlâ uçtuğuna inanamıyorum. Bana hatırlatın da, tasarımcılarını öpeyim.

Sandecker pilotların yanına gidip kısaca hasar durumunu bildirdi. Sizce şansımız ne kadar? diye sordu.

Hâlâ biraz elektrik ve hidrolik enerjimiz var, manevra da yapabiliyoruz, dedi şef pilot. Marcus Turner adında iriyarı bir Teksaslıydı. Fakat patlamayla ana yakıt deposundan çıkan hatlar kesilmiş olmalı. Göstergedeki iğneler iki dakika içinde önemli bir düşüş gösterdiler.

Füzelerin menzili dışında bir yerde kalabilir misin?

Hayır.

Bunu Başkan'dan emir alarak da söyleyebilirim, dedi Sandecker.

Turner biraz bozuldu, ama teslim olmadı. Saygısızlık etmek istemem, Amiralim, ama bu uçak her an dağılabilir. Eğer ölmek istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz bir iş. Benim görevim mürettebatımı ve uçağımı kurtarmaktır. Profesyonel bir bahriyeli olarak eminim ne demek istediğimi anlarsınız.

Anlıyorum, ama emrim hâlâ geçerlidir.

Eğer havada dağıtmazsak ve yakıt sorununu da çözebilirsek, dedi Turner. Belki Okinawa'daki Naha Hava Üssü'ne inebiliriz. En yakınımızdaki en uzun pist orada.

Okinawa olmaz, dedi Sandecker. Adanın savunma sistemlerinin menzili dışına çıkıp, deniz dibindeki adamımla haberleşecek mesafede kalacağız. Bu operasyon ulusal güvenlik için çok önemlidir. Terkedip gidemeyiz. Durabildiğin kadar havada durmaya çalış. Gerekirse uçağı denize indir.

Turner'in yüzü kızardı, alnında ter damlacıkları belirdi, fakat yine de gergin bir ifadeyle gülümsemeyi başardı. Pekâlâ, Amiralim, ama en yakın adaya kadar epey uzun bir yüzüş için hazırlıklı olun.

O sırada, Sandecker omuzunda bir el hissetti. Muhabere operatörüydü. Kötü haber verecek gibi acı acı baktı ve başını iki yana salladı.

Üzgünüm, Amiralim, ama radyo çalışmıyor. Ne yayın yapabiliyoruz, ne de alabiliyoruz.

O halde tamam, dedi Turner. Çalışmayan bir radyoyla dönüp durmanın kimseye bir yararı yok.

Sandecker acıyla Giordino'ya, Dirk bunu bilemeyecek. Kendisini terkettiğimizi sanacak, dedi.

Giordino boş gözlerle denizle gökyüzünün birleştiği noktaya bakıyordu.

Yüreği parçalanacak gibiydi. Geçen birkaç hafta içinde ikinci kez en yakın arkadaşını zor durumdan kurtaramıyordu. Neden sonra döndü, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

Dirk'ün bize ihtiyacı yok. Eğer o bombayı patlatıp, Big Ben kıyıya getirecek bir kişi varsa, o da Dirk'tür.

Ben de bunun için bahse girerim, dedi Sandecker büyük bir inançla.

Okinawa'ya mı? diye sordu Turner eli kumanda koluna giderek.

Sandecker ağır ağır Turner'e döndü ve başım salladı. Okinawa'ya.

Koca uçak yeni bir rotaya girip karanlığın içinde seke seke yoluna devam etti. Birkaç dakika içinde motorların sesi de kesilmiş, geride ıssız bir deniz bırakmıştı... bir adam dışında, bomboş bir deniz.

Kısım 69

Bomba manipülatörlerinden komik bir biçimde sallana sallana Big Ben, uzunluğu on kilometre, derinliği iki kilometrelik bir denizaltı hendeğinin kenarında duruyordu.

Jeofizikçiler hendek kenarından bin iki yüz metre aşağıda bir yeri seçmişlerdi. Burada olacak bir patlama sismik dalga oluşturacak depremi başlatabilecekti. Ama eğim, uydu fotoğraflarında belirlenenden en az yüzde beş daha dikti. Daha da kötüsü, hendeğin kenarları yağlı çamurdan oluşan bir tortu tabakasıyla kaplıydı.

Pitt teleskoplu bir sondaj cihazını çamurun içine soktu, bilgisayar ekranında bunun jeolojik test sonuçları belirince fena halde neşesi kaçtı. İçinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Ağır aracı hendeğin ta dibine kadar kaydırmadan kullanmak için büyük bir savaş verecekti.

Ayrıca, Big Ben'i bir kez tepeden aşağı sürmeye başladı mı, artık geri dönüş yoktu. Aracın paletleri yamaçtan yukarı tırmanmak için zemini asla yeterince kavrayamazdı. Bombayı kurduktan sonra diyagonal bir rota izleyip, tıpkı karlı bir tepede travers yapan kayıkçı gibi, yamaçtan aşağı inecekti. Tem ümidi, yerçekimini kullanarak Big Ben 'in hızını artırmak ve heyelana yakalanıp on milyon yıl gömülü kalmadan oradan kaçabilmekti.

Ölümle yaşamak arasındaki sınır gerçekten de çok dardı. Pitt o sırada Giordino'nun yanında olmasını isterdi; C5 Galaxy'yle olan haberleşme de nedense kesilivermişti. Herhalde iyi bir nedeni olmalıydı. Giordino ve Sandecker iyi bir neden olmasa onu terk etmezlerdi.

Yanıbaşında moralini yükseltecek hiçbir insan sesi olmaması ürperticiydi. Pitt'in bütün iyimserliği uçmuştu. Patlatma noktasının koordinatlarını inceledikten sonra son kez saatine baktı.

Aracın yönetimini el kumandasına alıp, ileri vitese geçirdikten sonra koca traktörü dik yamaçtan aşağı sürmeye başladı.

İlk yüz metreden sonra momenti hızla artmaya başlamıştı; Pitt hendeğin dibine kadar inmeden aracı durduramayacağından korkuyordu. Çünkü kısa zamanda anladığı kadarıyla fren yapması hızını azaltmaya yaramıyordu. Paletin kamalarıyla kaygan çamur arasında sürtünme yoktu. Koca araç kaygan yüzeyde yokuş aşağı frenleri patlamış bir kamyon gibi hızlanmaktaydı.

Gözleri manipülatörlerin ucunda deli gibi sallanan bombadayken, Pitt'in aklına başka bir dehşet verici olasılık geldi. Bomba manipülatörlerin kıskaçlarından kurtulup yuvarlanırsa, onu bir daha yukarı çıkaramayabilirdi. Bu düşünce Pitt'i korkudan deliye çevirdi... fakat bu ölüm korkusu değil, başaramama korkusuydu. Aracı geri vitese alıp ekstra güç verdi. Paletler deli gibi geri dönmeye başlayınca Big Ben yavaşladı.

Pitt aracı durdurduğunda her yanı çamur bulutu kapladı. Çamur çökene kadar bekledikten sonra yeniden arcı elli metre kadar öne sürdü ve yine geri vitese alarak durdurdu. Bu çeşit manevralar yaparak bir süre sonra aracı istediği hızda kullanabilmeye başlamıştı.

Nihayet, otuz dakika kadar süren yoğun bir çabadan sonra, aracın seyir bilgisayarı istenen noktaya geldiğini bildirdi. Neyse ki yamacın kenarından çıkıntı yapan rap benzeri düz bir zemin buldu ve aracı buraya park etti.

Patlatma noktasına geldim, şimdi bombayı kuruyorum, diye rapor etti, belki Sandecker ve Giordino hâlâ dinliyorlardır diye.

Pitt manipülatör kollarını indirerek bombayı yumuşak zemine koydu. Kavrayıcı parmakları çıkarıp yerine metal kesici alet yerleştirdi ve büyük bir dikkatle bombanın ana fitil bölmesini örten paneli kesti.

Bu bölmenin içinde dört radar ünitesi ve bir barometrik basınç düğmesi vardı. Eğer bomba planlandığı gibi atılmış olsaydı, radar üniteleri yerdeki hedeften seken sinyalleri alacaktı. Sonra da, önceden kararlaştırılmış bir yükseklikte ünitelerden iki tanesi bomba küresinin ön tarafında bulunan fitil sistemine ateşleme sinyalini gönderecekti. İkinci sistemse daha önceden belirlenmiş bir yükseklikte ateşleme devresini kapatacak olan barometrik düğmeydi.

Ancak, ateşleme sinyal devreleri uçak uçarken kapatılamıyordu. Bunlar bomba, bomba bölmesinden atılıp uzaklaşmadan önce çalışmayan, saat gibi işleyen düğmeler tarafından tetiklenebiliyordu. Yoksa Dennings'in Zebanileri daha havadayken ateşten bir top oluverirdi. .

Paneli çıkardıktan sonra Pitt, minyatür bir video kamerasını barometrik düğmeye odakladı. Pirinç, çelik ve bakırdan yapılmış olan düğme hâlâ sağlamdı.

Pitt denizaltı aracının önündeki gereç kutusundan havası alınmış futbol topuna benzer seramik bir cisim çıkardı. İçbükey olan alt kısmında bakırdan bir plaka vardı. Bu cisim, plastik ve asitten oluşan macun gibi bir bileşimle dolu, basınçlı bir kaptı. Bu yakıcı maddeyi örten seramik koruyucu ise barometrik ateşleme düğmesinin üstüne yerleşip, su geçirmez bir mühür olacak biçimde

şekillendirilmişti.

Pitt, seramik kabı ateşleme düğmesinin üstüne yerleştirdi. Bundan sonra çok küçük bir tıkacı yerinden çıkararak kabın içine yavaş yavaş su sızmasını sağladı. Kabın içindeki bileşim tuzlu suyla temas edince son derece yakıcı ve çürütücü oluyordu. Bu bileşim bakır plakayı yaklaşık bir saat içinde eritip, barometrik düğmenin içindeki bakıra gelecek, sonunda ateşleme sinyalini çalıştırıp bombayı patlatacak bir elektrik yüklemesi yapacaktı.

Pitt manipülatör kolları toplayıp Big Ben'i geri çekerken konsolu üstündeki dijital saate bir göz attı.

Çok zorlu bir yarış içindeydi. 'Anasının Soluğu' belki kırk sekiz yıl gecikmeyle patlayacaktı, ama bambaşka bir zaman dilimi içinde yine bir zaman sınırı vardı.

Herhangi bir haber var mı? diye sordu Başkan, Oval Ofis’ten.

Nedenini bilemediğimiz bir haberleşme kopukluğu oldu, dedi Jordan, Durum Değerlendirme Odası'ndan.

Amiral Sandecker'le temasınız koptu mu?

Korkarım öyle, Başkanım. Elimizdeki bütün imkânları kullanmamıza rağmen uçakla temas kuramıyoruz.

Başkan fena halde korkuya kapıldı. Ne olabilir ki?

Ancak tahmin yürütebiliyoruz. Pyramider'in son geçişinde uçağın denizaltı aracından ayrıldığını ve Okinawa Adası'na doğru bir rota izlediğini gördük.

Bunun ne anlamı olabilir ki? Pitt'in bombayı Dennings'in Zebanileri'nden başarıyla çıkarmasından sonra Sandecker operasyonu neden bıraksın?

Pitt'in başına çok ciddi bir kaza gelip de patlatma işlemini tamamlayamaz duruma gelmediyse, bırakmazdı tabii.

O halde her şey bitti, dedi Başkan.

Jordan cevap verirken sesi yenilgi doluydu. Amiral bizimle yeniden temasa geçene kadar bilemeyeceğiz.

Bombalı otomobillerin aranmasında son durum nedir?

Önemli kentlerde FBI üç tanesini daha ortaya çıkardı.

Ya insan sürücüleri?

Tümü de seve seve ölmeye hazır, fanatik Suma ve Altın Ejderler bağlısı. Ama buna rağmen FBI ajanları onları yakalarken hiç direnme göstermediler ve bombaları patlatmak için girişim yapmadılar.

Neden bu kadar uysal davransınlar?

Aldıkları emir, Ejder Merkezi'nden şifreli bir sinyal alana kadar bombalan patlatmamalarıydı.

Kentlerimizde hâlâ gizli durumda kalan kaç otomobil var?

Yaklaşık on kadar.

Aman Tanrım! Başkan kulaklarına inanamıyordu.

Ben hâlâ Pitt'e olan inancımı kaybetmiş değilim, dedi Jordan. Bombanın ateşleme sistemini harekete geçirmediğini gösteren hiçbir kanıt yok henüz.

Başkan biraz ümitlenir gibi oldu. Ne zaman belli olur?

Eğer Pitt zaman çizelgesine uyabildiyse, patlama yaklaşık on iki dakika içinde gerçekleşecek.

Başkan dalgın gözlerle masasının üstüne bakıyordu. Çok alçak sesle konuştu. Bildiğin bütün duaları oku, Ray. Yapacak başka hiçbir şeyimiz kalmadı.

Kısım 70

Suyla temas eden asit bileşimi zamanlama plakasını eritip barometrik basınç düğmesine bastı. Asidin bakır düğme üzerindeki etkisi hemen bir elektrik yükü oluşturup ateşleme devresini kapattı.

Elli yıl bekledikten sonra bomba çekirdeğinin etrafındaki otuz iki tane detonatör ateşleme yaparak son derece karmaşık olan patlatma fenomenini başlattı. Nötronlar onları çevreleyen plütonyumlara girerek zincirleme reaksiyonu başlattılar. Ardından milyonlarca derecelik ve kiloluk basınçla patlayan bir fizyon gerçekleşti. Sualtındaki ateş topu yukarı fırlayarak su yüzeyinden fışkırdı.

Su şok dalgalarını yayan çok uygun bir ortamdır. Saniyede iki kilometre hızla yol alan şok dalgası, patlama noktasından ancak sekiz kilometre uzaklaşabilmiş Big Ben'ı yakalayıp yoluna devam etti. Korkunç basınç denizaltı aracına balyoz gibi çarptı, fakat araç buna dayanabilmişti.

Bu darbeyi alırken, yerden kalkmış tortu bulutu içinde göz gözü görmezken bile, Pitt yalnızca sevinç duymaktaydı. Patlamayla birlikte içini kemiren başaramama korkusu kaybolmuştu. Hiçbir şey göremeden, yalnızca sonar sondaların yardımıyla tortu yağmuru altında bilinmeyen bir rotada yol almaya devam ediyordu. Uzun yamacın tam ortasında çok yetersiz bir hız yapabiliyordu. Paletler sürekli kaydığı için düz bir çizgide gitmesi olanaksızdı.

Birazdan başlayacak olan muazzam heyelandan kurtulmasının hemen hemen olanaksız olduğunun farkındaydı. Ama en küçük bir korku duymuyordu. Sağ kalmak için büyük bir inat ve kararlılık içindeydi.

Su yüzeyinde ise püsküren suyun yüksekliği iki yüz metreyi bulmuştu. Ama hendeğin altındaki fay bölgesinde şok dalgalan yerkabuğunun dikey olarak kaymasına yol açtı. Kabuktaki fay art arda gelen şoklarla inip kalkarak iyice genişledi ve büyük bir deprem yarattı.

Milyonlarca yıldan beri birikmiş tortu tabakaları ileri geri hareketlerle Soseki Adası'nın yoğun lav kitlesini, tıpkı oynar kumlar üzerindeki bir kaya parçası gibi aşağı çekmeye başladı önceleri yumuşak tortu tabakaları sayesinde şok dalgalarından etkilenmeyen ada kitlesi daha sonra yavaş yavaş denize batmaya başladı ve su seviyesi koruyucu duvarlara kadar yükseldi.

Soseki Adası'nın batması alttaki tortu tabakalarının sıkışarak yeni bir kat

oluşturmasına kadar sürdü. Fakat artık dalgalar uçurumun dibine değil, kayalıkların üstündeki ağaçları yalayacak kadar yükselmişti.

Patlamadan birkaç saniye sonra hendeğin doğu tarafındaki duvar sarsılarak kırılmaya başladı. Sonra da muazzam bir gürültüyle yüz milyonlarca ton ağırlığındaki çamur yerinden kayarak hendeğin altına doğru yığılmaya başladı. Yüzeye doğru müthiş bir basınç dalgası çıkarak suyun altında dağ gibi bir su duvarı oluşturdu.

Korkunç tsunami doğmuştu.

Su üstündeki yüksekliği bir metre olan dalga kısa zamanda hızlandı ve batıya doğru yuvarlanırken hızı saatte beş yüz kilometreyi buldu. Hiçbir engel tanımayan bu dalga dünyanın en yok edici gücüydü. Ve yirmi kilometre ötede, batmakta olan Soseki Adası bu öldürücü gücün tam yolu üzerindeydi.

Felaket sahnesi hazırlanmıştı.

Ejder Merkezi'nin ölümü artık kaçınılmazdı.

Tsuboi, Yoshishu ve adamları hâlâ savunma kontrol odasında, yaralı durumda güneye doğru uçan C5 Galaxy'yi izliyorlardı.

İki füzeyle isabet aldı ve hâlâ uçuyor, dedi Yoshishu hayretle.

Her an düşebilir... Tsuboi birden konuşmasını kesti, çünkü o anda patlamış olan 'Anasının Soluğu'nun sarsıntısını hissetmişti. Duydunuz mu siz de? diye sordu.

Evet, duyar gibi oldum, sanki çok uzaklarda gök gürler gibi, dedi Koyama gözünü radar ekranından ayırmadan. Herhalde havalandırma deliklerinde yankılanan bir şimşek falandır.

Sen de hissettin mi?

Hafif bir titreşim, dedi Yoshishu.

Kurojima umursamaz biçimde omuz silkti. Japonlar yerkabuğunun hareketlerine hiç yabancı değildirler. Ana adalarda her yıl birden fazla sismik deprem kaydedilir ve Japon halkının yer sarsıntısı duymadığı bir hafta bile geçmez. Yer sarsıntısı. Sismik bir fay hattı üzerindeyiz. Her zaman olur. Merak edecek bir şey yok. Ada tek parça kayadandır, Ejder Merkezi de her türlü depreme dayanacak biçimde yapılmıştır.

Bombanın giderek zayıflayan enerjisi merkezin bulunduğu yerden geçerken odada bulunanlar hafifçe sallandı. Fakat ardından denizaltı fay hattındaki

oynamadan kaynaklanan şok dalgası müthiş bir güçle adaya vurunca bütün Ejder Merkezi sarsılıp sallanmaya başladı. Odada bulunanların yüzünde önce hayret, sonra endişe, ardından da büyük bir korku belirdi.

Bu seferki fena galiba, dedi Tsuboi sinirli bir sesle.

Bu denli yoğun olanına hiç rastlamamıştık, dedi Kurojima, şaşkınlık içinde duvara tutunurken.

Yoshishu sanki bu olup bitenlere öfkelenmiş gibi kıpırdamadan duruyordu. Derhal beni buradan çıkarmalısınız, dedi.

Burası tünelden daha güvenlidir, dedi Koyama gürültüde sesini duyurmaya çalışarak.

Bir yere tutunmayanlar şok dalgasının lav kayası altındaki tortuları dalgalandırması sırasında bir bir yere düştüler. Ada ileri geri sallanarak çamura batarken kontrol merkezi daha şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Bir yere vidalanmamış olan araç gereçler yere devriliyordu.

Tsuboi bir köşeye sığınmış, boş gözlerle Kurojima'ya baktı. Sanki düşüyormuşuz gibi.

Ejder Merkezi'nde dehşet içindeki adamların bilmedikleri şey, artık dev boyutlara ulaşmış tsunaminin bu şok dalgalarından iki dakika sonra adaya vuracağıydı.

Pitt'in el kumandasıyla sürdüğü Big Ben sürüne sürüne çamurun içinde yol alıyordu. Paletler sürekli olarak kavradıkları zemini kaçırıyor, bunun üzerine araç yan yan kaymaya başlıyor, ancak yerden çıkardığı çamur daha önce inip de birikince bunun üzerinde durabiliyordu. Yeniden zemini kavradığı zaman yoluna devam ediyordu.

Pitt hemen hemen kör gibiydi, yalnızca birkaç göstergesi ve arasıra renkli harflerle bilgi veren bilgisayar ekranından başka yol gösterecek kılavuzu yoktu. Anladığı kadarıyla kaçabilmesi ancak mucizelere bağlıydı. Jeofizikçilerin hesaplarına göre, deprem bölgesinden kurtulmasına daha epey yolu vardı.

Her şey hendek duvarından kopmayacak kadar sağlam bir zemin, ya da kayalık bir yapı bulmasına bağlıydı. Oysa hendeğin kendisi en büyük engeldi. Pitt hendeğin ters yanında bulunmaktaydı. Japonya kıyılarında güvenliğe ulaşabilmesi için koca aracı yamacın dibine kadar indirip sonra karşı yamaca tırmanması gerekiyordu.

Sonar lazer tarayıcısı göstermediği için, aracının tırmanabileceği sert bir

zemin olmadığını bilmiyordu. Ve az sonra tarayıcısı hendeğin doğu tarafından sismik bir heyelanın başladığını belirtmişti.

Heyelana yakalandığı anda Big Ben hâlâ çamurla boğuşmaktaydı. Pitt aracın altındaki zeminin birden boşaldığını hissedince yarışı kaybettiğini anladı. Muazzam bir uğultu her yanı kaplarken ölümün parmağı sırtına dokunmuş gibi oldu. Pitt olduğu yerde büzülürken araç büyük bir çamur duvarıyla kaplandı ve tümüyle gömüldü.

Tsunaminin muazzam kitlesi dev bir kule gibi yükseliyordu. Savunmasız adanın zaten batmış duvarlarına vardığında yüksekliği sekiz katlı bir bina kadar olmuştu. Bu müthiş ölüm duvarı, karşısına çıkan bütün ağaçları ve binaları kürdan gibi savurdu. İster insan, ister doğa yapımı olsun, hiçbir şey bu gücün karşısında bir saniye bile dayanamazdı. Trilyonlarca litrelik suyoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Ada dev bir el tarafından daha da dibe bastırılıyordu.

Tsunaminin astronomik gücünün büyük bir kısmı adanın kara kitlesine çarparak kaybolmuştu. Meydana gelen ters akım dalganın önemli bir derecedeki gücünü geriye doğru, okyanusun enginliğine gönderdi. Batı tarafından ilerleyen enerjiden de ne kaldıysa, Japonya'nın ana adalarından Honshu'ya ulaştı, bir metreye kadar düşmüş olan dalga yüksekliğiyle birkaç balıkçı limanında hasar yaptı, fakat hiçbir ölüme yol açmadı.

Tsunami bittikten sonra geride, çırpıntılı bir denizin altında Soseki Adası'nı ve Ejder Merkezi'ni bırakmıştı. Bir daha da asla su yüzüne çıkmayacaklardı.

Adanın altında şok dalgaları devam ediyordu. Duyulan ses ağır makineli tüfek atışı gibiydi. Aynı anda tonlarca simsiyah su hava bacalarından ve asansör şaftlarından içeri dolmaya başladı. Çatlayan beton çatıdan nehir gibi su fışkırmaya başladı.

Bütün Ejder Merkezi tepeden boşalan suyun gürültüsüyle dolmuştu. Korkunç bir basınçla püsküren su odalara, koridorlara ve bütün katlara dalıyordu.

Merkezde büyük bir panik vardı. Yüzlerce işçi aniden kesin bir ölümle karşı karşıya olduklarını anlamışlardı. Hiçbir şey onları kurtaramazdık açacakları hiçbir yer yoktu. Ada dibe çökerken tünel kopmuş, deniz suyu tüpün öbür ucunda Edo Kenti'ne boşalmaya başlamıştı.

Tsuboi'nin kulakları hava basıncından çınlıyordu. Dış odadan gelen korkunç uğultunun, savunma kontrol odasına yaklaşan su duvarı olduğunu anlamıştı. Artık hiçbir şey düşünecek zaman yoktu. Ve o anda muazzam bir su yığını patlar gibi odanın içine doldu. Kaçacak, hatta bağıracak zaman bile yoktu. Akıl hocası,

yaşlı Yoshishu'nun bir su sütunu üstünde böcek gibi çırpınışını gördü. Boğuk bir çığlık atan Yoshishu bir anda suların içinde kayboluverdi.

O durumda Tsuboi öfkeden başka bir şey hissetmiyordu. Ne acıdan ne de ölümden korkuyordu, yalnızca yeni imparatorluğun lideri olma fırsatını elinden alan koşullara duyduğu öfke vardı. Suma ve Yoshishu ortadan kalktığı zaman her şey onun olacaktı. Ama bunlar yalnızca ölmekte olan bir adamın son hayalleriydi.

Tsuboi ayaklarının yerden kesildiğini ve koridora doğru akan suyun içine kapıldığını hissetti. Basınçtan kulaklarına bıçak saplanır gibi oldu. Ciğerleri patlayacak gibi sıkışmıştı. Sonra da su onu bir duvara çarparak ezdi.

'Anasının Soluğu' patlayalı yalnızca sekiz dakika geçmişti. Ejder Merkezi müthiş bir biçimde imha olmuştu. Kaiten Projesi artık yoktu ve eskilerin Ajima olarak bildikleri ada artık su altında bir tümsekten ibaretti.

Kısım 71

Gerek Başkan, gerekse Ulusal Güvenlik Kurulu danışmanları Ejder Merkezi'nin imha olduğu haberini yorgun bir sevinçle karşıladılar. Kimse büyük bir coşku gösteremeyecek denli bitkindi. CIA Başkanı Martin Brogan bu durumu, eşi ilk bebeğini doğururken hastanede bütün bir gece beklemesine benzetti.

Başkan, Ray Jordan ve Don Kern'i şahsen kutlamak için Durum Değerlendirme Odası'na geldi. Sevinçten gözleri ışıl ısıldı.

Adamların çok büyük bir iş başardılar, dedi Başkan, Jordan'ın elini sıkarak. Bütün ülke size borçludur.

Bu onur ÇAST ekibine aittir, dedi Kem. Gerçekten de imkânsız bir işi başardılar.

Ama kurban da vermedik değil, diye mırıldandı Jordan. Jim Hanamura, Mary Showalter ve Dirk Pitt; operasyon epey pahalıya patladı.

Pitt'ten bir haber yok mu? diye sordu Başkan.

Kern başını iki yana salladı. Pitt ve denizaltı aracının heyelan altında kalıp gömüldüğü konusunda hiç kuşku yok.

Pyramider'den görülebiliyor mu?

Uydunun patlama ve heyelandan sonraki ilk geçişinde sualtında öyle çok kargaşa vardı ki, kameralar aracı göremediler bile.

Belki bir sonraki geçişte görebilirsiniz, dedi Başkan ümitle. Sağ olduğu konusunda en küçük bir olasılık varsa, onu kurtarmak için büyük bir kurtarma operasyonu yapılmasını istiyorum. Postumuzu Pitt'e borçluyuz, ben de onu terkedip gitme niyetinde değilim.

Gereken yapılacaktır, diye söz verdi Jordan. Ama aklı çoktan başka projelere kaymıştı bile.

Amiral Sandecker'den bir haber var mı?

Gözlem uçağı Ejder Merkezi'nden atılan füzelerle isabet almış. Pilot uçağı Okinawa'nın Naha Hava Üssü'ne indirmeyi başarmış. İlk raporlara göre uçak adamakıllı ağır hasar görmüş ve tüm haberleşme sistemleri kesilmiş.

Can kaybı?

Yok, diye yanıtladı Kern. Bir iki sıyrık ve bere dışında, herkesin bu işten sağ çıkması şaşılacak olay.

Neyse, hiç olmazsa haberleşmenin neden kesildiğini anlamış olduk, dedi Başkan.

Dışişleri Bakanı Douglas Oates öne çıktı. Yine iyi haberler var, Başkanım, dedi gülerek. Sovyet ve Avrupa ortak arama ekipleri kendi bölgeleri içinde gizlenmiş bombalı otomobillerin hemen tümünü bulmuşlar.

Otomobillerin gizlendiği yerleri buldukları için bu işte de her şeyi ÇAST ekibine borçluyuz, dedi Kern.

Ne yazık ki bizim işimize o kadar çok yaramadı, dedi Jordan.

Kern başıyla onayladı. Kaiten Projesi için en büyük tehdit Amerika Birleşik Devletleri'nden geliyordu. Avrupa birliği ya da Doğu Avrupa ülkeleri değil. Tsuboi ve Yoshishu, Suma'nın elimizde olduğunu anladıkları zaman otomobillerin yerlerini değiştirerek işimizi zorlaştırdılar.

Başkan Jordan'a döndü. Başka bulunan var mı?

Altı tane. Merkezi İstihbarat Müdürü hafifçe gülümsedi. Artık biraz soluk alabileceğimize göre, ulusal güvenliği tehlikeye sokmadan diğerlerini de buluruz.

Ya Tsuboi ve Yoshishu?

Boğulduklarına inanıyoruz.

Başkan çok hoşnut görünüyordu. Dönüp odada bulunan herkese baktı. Baylar, dedi. Nasıl kılıkılına onları bir felaketten kurtardığınızı hiç bilmeyecek olan Amerikan halkı adına size teşekkür ederim.

Bu kriz böylece sona ermişti, fakat daha o anda bile bir başkası başlamaktaydı. O öğleden sonra İran-Türkiye sınırında silahlı çatışmalar çıkmış, Küba'ya ait bir Mig25, içi Jamaika'dan dönmekte olan turistlerle dolu bir Amerikan yolcu uçağını ateş açarak düşürmüştü.

Bu kargaşa içinde bir adamın aranması unutulup gitmişti. Pyramider'in üstün teknolojisi çok daha önemli dünya olaylarına yönelmişti. Uydunun gözlerini yeniden Japonya açıklarındaki denize çevirebilmesi için daha dört hafta geçecekti.

O zaman da Big Ben'den en küçük bir iz bile görünmeyecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖLÜNÜN ARDINDAN

Kasım 19, 1993 Washington Post Gazetesi

Bugün yapılan bir açıklamaya göre, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü Özel Projeler Müdürü Dirk Pitt, Japonya açıklarında geçirdiği bir kaza sonucu kaybolmuştur ve öldüğü sanılmaktadır.

Denizaltında ve karada yapmış olduğu başarılı çalışmalarının yanısıra Pitt, önemli tarihi değerleri yüzeye çıkarmasıyla da ünlüydü. Bunların arasında Grönland açıklarında bulduğu Bizanslılara ait gemi enkazı, Serapis, İskenderiye Kütüphanesi'nin hazinesi, Küba'daki La Dorado hazinesi vardır. Pitt ayrıca Titanik'in denizden çıkarılma operasyonunu da yönetmişti.

Kaliforniya Senatörü George Pitt ve eşi Susan'ın oğlu olan Pitt, Kaliforniya'da Newport Beach'de doğup büyüdü. Hava Harp Okulu öğrencisiyken Şahinler Futbol takımında geri dörtlüde oynadı; Harp Okulu'nu sınıf on ikincisi olarak bitirdi. Pilot olan Pitt on yıl muvazzaf subay olarak görev yaptıktan sonra binbaşı rütbesiyle Hava Kuvvetleri'nden ayrılıp, Amiral James Sandecker'in ricası üzerine NUMA'da çalışmaya başladı.

Amiral dün yapmış olduğu kısa açıklamada Dirk Pitt'in son derece becerikli ve gözüpek bir insan olduğunu söyledi. Meslek yaşamı boyunca, aralarında Sandecker ve Meksika Körfezi'ndeki bir olay sırasında ABD Başkanı'nın da olmak üzere, pek çok hayat kurtarmıştı. Büyük bir yaratıcılığa sahip olan Pitt için hiçbir proje başaramayacağı kadar zor olmamıştı.

Özetle, unutulacak bir insan değildi.

Sandecker, Pitt'in hangarında, Stutz'un kenarına oturmuş, acı acı gazetedeki ölüm ilanına bakıyordu. O kadar çok şey başarmış bir insanın yaşamını birkaç sözcük içine sıkıştırmak büyük haksızlık gibi geliyor.

Giordino yüzünde hiçbir ifade olmaksızın Messerschmitt ME262A, Luftwaffe jet uçağının etrafında dolanıyordu. Gerçekten de Gert Halder sözünde durmuş, Pitt ve Giordino uçağı sığınaktan çıkarıp bir kamyonu yüklerlerken başını öbür yana çevirmişti. Daha sonra Amerika'ya gidecek olan bir Danimarka yük gemisine yükledikleri uçak iki gün önce Baltimore limanına gelmiş, Giordino da

alıp Washington'a, Pitt'in hangarına getirmişti. Şimdi uçak Pitt'in klasik makineler koleksiyonu arasında yerini almıştı.

Dirk burada olup da bunu görmeliydi, dedi Giordino sesi adamakıllı dolu. Elini uçağın mat yeşil gövdesi üzerinde gezdirdi. Nasıl da hoşuna giderdi.

Böyle bir an yaşayacaklarım ikisi de akıllarına bile getirmezlerdi. Sandecker öz oğlunu, Giordino da kardeşini kaybetmiş gibiydi.

Giordino klasik otomobiller ve uçaklar arasından Pitt'in dairesine baktı. Ben de denizaltı aracında onun yanında olmalıydım.

Sandecker başını kaldırıp ona baktı. O zaman sen de kaybolmuş olurdun, belki de ölmüştün.

Onun yanında olmadığım için hep üzüntü duyacağım.

Dirk denizde öldü. Herhalde o da öyle olmasını isterdi.

Big Ben 'in manipülatörlerinden birine kesici aletler yerine bir kepçe konsaydı şimdi belki de yanımızda olurdu, diye üsteledi Giordino.

Sandecker yorgun yorgun başını salladı. Hayallere kapılıp giderek onu geri getiremeyiz.

Giordino'nun gözleri Pitt'in üst kattaki dairesine çevrildi. Sanki bir seslemem hemen aşağı gelecekmiş gibi geliyor.

Aynı şey benim de aklımdan geçti, dedi Sandecker.

Birden Pitt'in daire kapısı açılınca ikisi de irkildi, ama elinde çaydanlık ve fincanlar olan bir tepsiyle Toshie'yi görünce rahatladılar. Toshie büyük bir zarafetle demir döner merdivenlerden inip onlara doğru kayar gibi yürüdü.

Sandecker şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. Jordan'ı nasıl tavlayıp bu kızı kendi gözetimine aldığım bir türlü anlayamıyorum.

Gizli bir yanı yok, dedi Giordino sırıtarak. Değiş tokuş yaptık. Kaiten Projesi konusunda çenemi tutmam karşılığında onu bana armağan etti.

Şansın varmış, ayaklarını çimentodan bir sandık içine gömüp seni Potomac nehrine atmamış.

Ben blöf yapıyordum.

Ray Jordan enayi değil, dedi Sandecker. O da bunu biliyordu herhalde.

Pekâlâ, o halde yaptığım hizmetlerin karşılığı olarak armağan etti.

Toshie tepsiyi Stutz'un çamurluğu üzerine, Sandecker'in yanına koydu. Çay içer misiniz, baylar?

Evet, sağol, dedi Sandecker, ayağa kalkarak.

Toshie dizleri üzerine çöküp küçük bir çay seremonisi yaptıktan sonra dumanı tüten fincanları uzattı. Sonra da ayağa kalkıp hayran hayran Messerschmitt'e baktı.

Ne kadar güzel bir uçak, dedi Toshie, uçağın solmuş boyasına, patlak lastiklerine ve üzerindeki kire aldırmadan.

Onu restore edip özgün durumuna getireceğim, dedi Giordino. Dirk'e yardım olsun diye.

Sanki dirilecekmiş gibi konuşuyorsun, dedi Sandecker.

O ölmedi ki, dedi Giordino. Bütün haşinliğine rağmen gözleri dolmuştu.

Yardım edebilir miyim? diye sordu Toshie.

Giordino biraz mahcup biçimde gözlerini sildi ve merakla ona baktı. Özür dilerim, tatlı hanım, neye yardım edebilir misin?

Uçağı onarmana.

Giordino ve Sandecker boş gözlerle bakıştılar. Sen makinist misin? diye sordu Giordino.

Babamın balıkçı teknesini yapmasına yardım etmiştim. Bozuk motorunu onardığım zaman benimle çok gururlanmıştı.

Giordino'nun yüzü aydınlandı. Ne güzel eşleşme olmuş. Giordino Toshie'nin üstündeki, Jordan'ın gözetimindeyken verilmiş olan berbat giysiye baktı. Seninle birlikte bu uçağı sökmeden önce, sana Washington'un en şık butiklerinden yepyeni giysiler alacağım.

Toshie'nin gözleri büyüdü. Senin de Bay Suma gibi çok çok paran var mı?

Hayır, dedi Giordino inler gibi. Yalnızca çok kredi kartım var.

Washington'un gözde lokantalarından YirmiBir Federal'in şef garsonu Stacy'yi masasına doğru getirirken Loren yüzünde bir gülücükle el salladı. Stacy saçlarını arkada toplamış, üzerinde bu lokanta için fazla rahat bir giysi sayılacak kazak ve pantolon vardı. Sırtında da pantolonun rengine uyan bir şal.

Loren haki renkte bir gömlek üzerine ekose ceket ile yün etek giymişti. Stacy yanına geldiğinde ayağa kalkıp elini uzattı. Geldiğine çok memnun oldum.

Stacy içten bir gülümsemeyle Loren'in elini sıktı. Hep burada yemek istemişimdir. Fırsat çıktığı için seviniyorum.

Yemekten önce benimle bir kadeh içer misin?

Dışarda adamakıllı soğuk var. Isınmak için sek bir manhattan içerim.

Korkarım ben seni beklemeden bir martini bitirdim bile.

O halde bir tane daha iç de çıkınca soğukla başedebilesin. Stacy tatlı tatlı güldü.

Garson siparişi aldıktan sonra uzaklaştı.

Loren peçetesini kucağına yerleştirdi. Wake Adası'nda sana doğru dürüst teşekkür etme fırsatı bulamamıştım; hepimizi öyle bir telaşa soktular ki.

Aslında hepimiz teşekkürü Dirk'e borçluyuz.

Loren başını yana çevirdi. Pitt'in ölüm haberini duyduktan sonra ağlaya ağlaya, artık gözyaşlarının kuruduğunu sanmıştı, ama işte yine gözleri doluvermişti.

Stacy'nin gülümsemesi uçtu ve Loren'e anlayışla baktı. Dirk'e çok üzüldüm. İkiniz arasında büyük bir yakınlık olduğunu biliyorum.

Bizim de yıllar geçtikçe iyi ve kötü anılarımız oldu, ama hiçbir zaman birbirimizden fazla uzaklaşamadık.

Evliliği hiç düşünmüş müydünüz? diye sordu Stacy.

Loren başını iki yana salladı. O konu hiç açılmadı bile. Dirk sahip olunabilecek bir insan değildi. Onun asıl sevgilisi denizdi, benim de Kongre'de bir kariyerim vardı.

Çok şanslıymışsın. O gülümseyişi ve yeşil gözleriyle karşısına çıkan her kadını eritebilecek bir adamdı.

Birden Loren sinirlenir gibi oldu. Ne olur, beni bağışla. Neden böyle oldum bilemiyorum, ama öğrenmem gerek. Fakat sanki devam etmeye korkarmış gibi durdu.

Stacy gözlerini Loren'e dikti. Cevabı hayır, diye yalan söyledi. Bir gece geç saatlerde evine geldim, ama yalnızca Ray Jordan'ın emriyle, Dirk'e talimatları iletmek için. Hiçbir şey olmadı. Yirmi dakika sonra da ayrıldım. O andan, Wake Adası'ndaki ayrılışımıza kadar ilişkimiz yalnızca iş çerçevesi içindeydi.

Biliyorum, bu konu çok saçma gelmeli sana. Dirk de, ben de, başka erkekler

ve kadınlarla görüşme konusunda özgürdük, fakat sonuna doğru, yalnız ben mi vardım, diye emin olmak istedim.

Ona, sandığından da fazla âşıktın, değil mi?

Loren başıyla doğruladı. Evet, bunu çok geç fark ettim.

Başkaları çıkacaktır karşına, dedi Stacy konuyu hafifletmeye kalkarak.

Ama kimse onun yerini alamaz.

Garson içkilerle geldi. Stacy kadehini kaldırdı. Dirk Pitt'e... dört dörtlük bir adama.

Dört dörtlük adama diye tekrarladı Loren, yine gözyaşları oluşurken. Evet... tam öyle bir adamdı işte.

Kısım 73

Maryland yakınlarında, istihbaratçıların bir güvenlik evinde, Jordan, Hideki Suma ile yemek odasında öğlen yemeği yemekteydi. Burada bulunuşunuzu daha rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı? diye sordu Jordan.

Suma hemen cevap vermedi, içinde ördek eti, turp ve havyar olan şehriye çorbasının tadını çıkardı. Sonra da başını kaldırmadan konuştu. Bana bir iyilik yapabilirsiniz.

Evet?

Suma başıyla kapının yanında bekleyen güvenlik görevlisini ve yemek servisi yapan yardımcısını işaret etti. Arkadaşlarınız şef aşçıyla tanışmama izin vermiyorlar. Çok usta bir adammış. Kendisine övgülerimi söylemek isterdim.

Aşçınız bir kadındır ve New York'un en iyi Japon lokantalarında staj yapmıştır. Adı Natalie'dir ve şimdi özel görevlerle devlet için çalışıyor. Ancak, üzgünüm, ama onunla tanışmanız mümkün değil.

Jordan, Suma'nın yüzünü inceledi. Adamın yüzünde ne bir düşmanlık, ne de tek başına sıkı bir gözetim altında tutulmasına karşı bir hüsran vardı... yalnızca hâlâ herkese tepeden bakan müthiş bir kibirlilik belliydi. Onca uyuşturucu ilaç verilmiş ve dört haftadan beri uzun sürelerle sorguya çekilmiş biri olarak, hiç renk vermiyordu. Ağaran saçlarının altındaki mermer gibi gözleri hâlâ sertti. Ama zaten de böyle olması düşünülmüştü. Jordan'ın uzman sorguçları tarafından hipnotize edilerek, bir sürü mühendise ve bilim adamına en gizli bilgileri aktardığının farkında değildi. Profesyonel hırsızlar soyup soğana çevirdikleri evden çıkarken nasıl her şeyi yerli yerinde bırakırlarsa, Suma'yı sorguya çekenler de, kafasındaki her türlü bilgiyi aldıktan sonra onu tertemiz durumda bırakmışlardı.

Amerikan istihbaratı belki de ilk kez işe yarar yabancı sanayi sırları elde ediyor, diye düşündü Jordan.

Yazık, dedi Suma. Buradan ayrılırken onu işe almak isterdim.

Bu mümkün olmayacak, dedi Jordan.

Suma çorbasını bitirip kâseyi eliyle kenara itti. Burada beni adi bir suçluymuşum gibi tutmaya devam edemezsiniz. Sokakta yakaladığınız bir köylü değilim. Bence, bir an önce beni serbest bıraksanız iyi edersiniz.

Bu ifadede bir çıkışma, ya da meydan okuma yoktu, yalnızca muazzam gücünün tükenmiş olduğunu ve Japonya'da çoktan ölmüş ilan edildiğini bilmeyen bir adamın üstü kapalı tehdidi vardı. Ölüm törenleri yapılmış, ruhu Yasukuni'de kutsanmıştı. Dış dünyanın gözünde artık var olmadığını bilmiyordu. Tabii Tsuboi ve Yoshishu'nun ölümleriyle, Ejder Merkezi'nin imha olduğundan da haberi yoktu. Onun bildiği kadarıyla Kaiten Projesi' nin bombalı otomobilleri hâlâ gizlendikleri yerlerdeydiler.

Yapmaya kalkıştığınız şeylerden sonra, insanlık suçlarıyla uluslararası bir mahkemeye çıkarılmadığınız için şanslısınız, dedi Jordan.

Japonya'yı korumak için tanrısal haklarım var. Suma hâlâ tanrı rolü oynuyordu.

Jordan sinirlenmeye başlıyordu. Dünyanın en soyutlanmış toplumu olmanın yanısıra, Japonya'nın diğer ülkelerle olan en büyük sorunu, iş dünyasında hiçbir ahlâk kuralı tanımamanız ve Batılı anlamda hak hukuk ilkenizin olmayışıdır. Siz de, sizin gibi şirket başkanları da, başkalarının size yapmalarına izin vermeyeceğiniz şeyleri onlara rahatça yapabiliyorsunuz.

Suma çay fincanını ağzına götürdü ve tümünü içti. Japonya son derece onurlu bir toplumdur. Sadakatimiz da çok derindir.

Tabii, ama yalnız kendi kendinize, o da yabancıları harcayarak.

Biz ekonomik savaşla askeri savaş arasında fark görmeyiz, diye açıkladı Suma tatlı tatlı. Sanayi ülkelerini, hiçbir kural olmayan, güvenilir hiçbir ticari anlaşma bulunmayan muazzam bir savaş alanındaki rakiplerimiz olarak görürüz.

Adamın çılgınlığı, durumun buz gibi gerçeğiyle birleşince Jordan'a iyice saçma görünmeye başladı. Suma'da bir çentik açmaya çalışmak boşunaydı. Kimbilir, belki de bu çılgın adam haklıydı da. Amerika belki de ilerde ırklara göre bölünmüş, ayrı ülkeler haline gelebilirdi. Bu tatsız düşünceyi kafasından atıp ayağa kalktı.

Gitmem gerek, dedi kısaca.

Suma başını kaldırıp ona baktı. Ne zaman Edo Kenti'ne dönebilirim?

Jordan bir an dalgın dalgın ona baktı. Yarın.

İyi olur, dedi Suma. Lütfen özel uçaklarımdan birinin Dulles Havaalanında olmasını sağlayın.

Adamda iyi yüz var doğrusu, diye düşündü Jordan. Elçiliğiniz kanalıyla

gerekli düzenlemeyi yaparım.

İyi günler, Bay Jordan.

İyi günler, Bay Suma. Umarım çektiğiniz sıkıntılar için beni bağışlarsınız.

Suma’nın dudakları tehdit dolu bir ifadeyle büzüldü ve gözlerini kısarak Jordan'a baktı. Hayır, Bay Jordan, sizi bağışlamıyorum. Tutsaklığımın bedelini çok ağır ödeyeceğinizden hiç kuşkunuz olmasın. Suma bunu söyledikten sonra Jordan'ı gitmiş farz ederek fincanına çay boşaltmaya başladı.

Jordan oturma odasını giriş koridorundan ayıran zırhlı kapıdan geçince, orada bekleyen Kern'le karşılaştı. Yemeğin güzel geçti mi?

Yemek güzeldi, ama sofra arkadaşımda iş yoktu. Ya sen?

Mutfakta yerken sizi dinledim. Natalie bana bir hamburger yaptı.

Ne şanslısın.

Ya dostumuz?

Yarın serbest bırakacağımızı söyledim.

Duydum. Eşyalarını toplamayı hatırlayacak mı?

Jordan güldü. Bu geceki sorgu sırasında bu düşünce silinecek.

Kern başını salladı. Daha ne kadar onu konuşturacağız?

Bildiği her şeyi öğrenene kadar, her bir sırrı, beyninin gri maddesindeki her anıyı söyleyene kadar.

Bu iş bir iki yıl sürebilir.

Ne olmuş?

Peki, ya onu iyice kuruttuktan sonra?

Ne demek istiyorsun?

Onu sonsuza dek dünyadan saklayanlayız. Serbest bırakıp Japonya'ya dönmesine izin verirsek de, kendi gırtlağımızı kesmiş oluruz.

Jordan yüzünde en küçük bir ifade olmaksızın Kern'e baktı. Suma'nın artık bize verecek başka şeyi kalmayınca, Natalie şehriye çorbasının içine fazladan bir şeyler katar.

Üzgünüm, Sayın Başkan ama siz Batılıların deyimiyle, elim kolum bağlı durumdayım.

Başkan, Bakanlar Kurulu toplantı masasının karşısında oturan, kısa, beyaz saçlı, ufak yapılı adama baktı. Adam Japonya'nın siyasi liderinden çok çetin bir piyade taburunun komutanına benziyordu.

Başbakan Junshiro, Washington'a resmi bir devlet ziyareti için gelmiş, şimdi de yanında iki bakanı ve beş özel danışmanıyla birlikte oturuyordu. Başkan da masanın karşısındaydı, yanında yalnızca çevirmeni bulunuyordu.

Ben de üzgünüm, Sayın Başbakan, ama son haftalarda yaşanan felaketleri halının altına süpürebileceğinizi sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz.

Hideki Suma, Ichiro Tsuboi ve Korori Yoshishu'nun iddia ettiğiniz eylemlerinden hükümetimiz sorumlu değildir. Eğer gerçekten de suçladığınız gibi Wyoming Eyaletinizde ve açık denizde patlayan nükleer bombaların gerisinde onlar varsa, gizlice, kendi başlarına yapmışlardır.

İki devlet başkanı arasındaki bu toplantı hiç de tatlı geçeceğe benzemiyordu. Junshiro ve kabinesi her türlü soruşturmaya set çekmişler ve sanki bütün olanlar Batılı istihbarat servislerinin uydurmasıymış gibi davranmışlardı.

Başkan karşısındakilere sert sert baktı. Japonlar yanlarında bir komite olmadan hiçbir şey görüşemezlerdi. Lütfen, çevirmeniniz dışında, yanınızdaki bakanlara ve danışmanlarınıza odadan çıkmalarını söyler misiniz. Görüşme konumuzun duyarlılığı nedeniyle, özel olarak yapmamız çok daha yararlı olacaktır.

Bu rica tercüme edilince Junshiro'nun yüzü kızardı. Hiç hoşuna gitmemişti. Başkan gülümsüyordu, ama gözlerinde en küçük bir sıcaklık yoktu. Lütfen bu konuyu biraz daha düşünün. Yanımda danışmanlarım olursa eminim daha verimli sonuçlar alırız.

Bakın, gördüğünüz gibi, benim hiç danışmanım falan yok, dedi Başkan, böbrek biçimindeki maun masanın çevresini göstererek.

Başkan’ın tahmin ettiği gibi, Başbakan’ın, aklı karışmıştı. Yanında üşüşen ve itirazlarını seslendiren adamlarla makineli tüfek hızıyla Japonca konuştu.

Başkan'ın çevirmeni gülümsemesini bastıramadı. Hiç hoşlanmadılar, diye mırıldandı. Onların çalışma anlayışına uymuyor. Sizin çok mantıksız ve diplomatlığa ters düşen biçimde davrandığınızı düşünüyorlar.

İsterlerse barbarca bulsunlar.

Ses tonlarından öyle anladım, Başkanım.

Neden sonra Junshiro, Başkan'a döndü. Bu çizgidışı protokolü protesto ediyorum, Sayın Başkan.

Çeviriyi dinledikten sonra Başkan buz gibi bir sesle konuştu. Artık oyun oynamaktan bıktım, Sayın Başbakan. Ya adamlarınız gider, ya da ben.

Uzun bir süre düşündükten sonra Junshiro başını salladı. İstediğiniz gibi olsun. Sonra da danışmanlarına çıkmaları için işaret etti.

Kapı dışardan kapandıktan sonra Başkan çevirmenine döndü. Söyleyeceklerimi aynen çevirmeni istiyorum, yumuşatmaya, şekerlendirmeye kalkma sakın.

Anlaşıldı, efendim.

Başkan en sert bakışıyla Junshiro'ya baktı. Bakın şimdi, Sayın Başbakan, gerçek şu ki, siz de, kabine üyeleriniz de Suma'nın nükleer bir silah deposu ürettiğini pekâlâ biliyordunuz ve gizlice onaylıyordunuz. Kısmen, Altın Ejderler adıyla bilinen yeraltı örgütü tarafından para sağlanan bir projeydi bu. Bu program daha sonra Kaiten Projesi adında, iğrenç bir uluslararası şantaj planı olan, büyük bir gizlilik içinde yürütülmüş, şimdi de yalanlarla ve asılsız inkârlarla örtülmeye çalışılan bir tasarıya dönüştü. Siz bunu başından beri biliyordunuz, ama sessiz kalarak ve müdahale etmeyerek onaylamış oldunuz.

Bu konuşmanın çevirisini dinledikten sonra Junshiro öfkeyle masaya vurdu. Bu doğru değil, tek bir kelimesi bile doğru değil. Bu saçma suçlamaların en küçük bir dayanağı yoktur.

Değişik istihbarat kaynaklarından aldığımız bilgiler sizin bu işin içinde olduğunuza kuşku bırakmıyor. Tanınmış yeraltı canileri, 'yeni imparatorluk' dedikleri toplumu kurarlarken siz gizlice alkış tuttunuz. Tümüyle ekonomik ve nükleer şantajlara dayanan yeni bir imparatorluktu bu.

Junshiro'nun yüzü sarardı, fakat bir şey söyleyemedi. Ferman duvara yazılmıştı ve büyük bir siyasi felaketle bütün itibarının kaybolacağı anlamına geliyordu.

Başkan gözlerini ondan ayırmadı. Burada bir dolu 'ben masumum' palavrası atmanın yaran yok. Amerikan ve Japon çıkarları her zaman çatışacaktır, fakat yine de iki ülkenin birbirine ihtiyacı var.

Junshiro, Başkan'ın kendisine bir cankurtaran simidi attığını fark etmişti. Ne öneriyorsunuz?

Ülkenizi ve halkınızı bu skandalın utancından kurtarmak için istifa

edeceksiniz. Sizin hükümetinizle benimki arasındaki güven parçalanmış durumdadır. Hasar onarılacak gibi değil. Ancak namuslu, iyi ve yeraltı dünyanızla hiç ilişkisi olmayan insanlardan oluşan yeni bir kabine ve yeni bir başbakan iki ülke arasındaki karşılıklı işbirliğini sağlayabilir. Umarım o zaman yakın iki ortak gibi çalışıp, aramızdaki kültürel ve ekonomik farklılıkları uzlaştırabiliriz.

Olay gizli kalacak mı?

Ejder Merkezi ve Kaiten Projesi ile ilgili tüm bilgilerin, bizim tarafımızdan gizli tutulacağına söz veririm.

Ya istifa etmeyi kabul etmezsem?

Başkan arkasına dayanıp ellerini iki yana açtı. O zaman, sanırım, Japon işadamları bu ülkeden çekilme hazırlıklarına başlamak zorunda kalırlar.

Junshiro ayağa kalktı. Yanlış anlamıyorsam, Sayın Başkan, Amerika Birleşik Devletleri pazarını, bütün Japon mallarına kapamakla tehdit ediyorsunuz.

Benim kapamam gerekmez, dedi Başkan. Yüzündeki ifade değişmiş, gözlerindeki öfke gitmişti. Çünkü eğer Japonlara ait bir nükleer bombanın Amerika'ya gizlice sokulduğu ve geyiklerle antilopların gezindiği bir yerde patladığı haberi işitilecek olursa... Anlamı vurgulansın diye biraz durdu. Amerikan tüketicisinin bir daha Japon ürünlerine el uzatacaklarını hiç sanmıyorum.

Kısım 74

21 Kasım, 1993 Marcus Adası

Turist hattının epey dışında, Japonya'nın 1125 kilometre kadar güneydoğusunda Marcus Adası tümüyle soyutlanmış bir görünümdedir. Yakınında hiçbir komşu adası bulunmayan bu mercan adasının kusursuz bir üçgen görünümündeki kıyılarının her biri yaklaşık bir buçuk kilometre uzunluktadır.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan Deniz Kuvvetleri tarafından adamakıllı bombalanmış bu adanın adı, bir gün bir Japon inşaatçısının ıssız kumsallarını fark etmesine kadar pek kimse tarafından bilinmezdi. Japon girişimci, kış yorgunu Japonlar'ın böyle bir yere nasıl rağbet edeceklerini düşünerek son derece lüks bir sayfiye yeri haline getirdi.

Bu lüks tatil köyünde turnuva standartlarına uygun bir golf alanı, bir kumarhane, üç lokanta ve kokteyl salonu, balo salonu, bir tiyatro, muazzam bir yüzme havuzu ve altı tenis kortu vardı. Golf alanı ve havaalanıyla birlikte bu kompleks adanın tümünü kaplamaktaydı.

İnşaatını bitirip, kadrolarını da doldurduktan sonra Japon girişimci bir uçak dolusu turizm yazarını tatil köyüne davet etti. Yazarlar burada krallar gibi ağırlandıktan sonra ülkelerine dönüp kendilerinden beklenen yazıları yazdılar ve kısa zamanda sayfiye köyü serüven arayan turistlerle dolup taşmaya başladı. Ama gelenler zengin Japonlar yerine, Avustralyalılar, Yeni Zelandalılar, Tayvanlılar ve Korelilerden oluşuyordu.

Tatil adası kısa zamanda balayı yapan çiftlerin ve romantik sevgililerin cenneti haline geldi.

Brian Foster masmavi sudan çıkıp, kumda yatmakta olan karısı Shelly'nin yanına geldi. Kurulanırken geri dönüp denize bakındı.

Bitişik bungalovda kalan Koreli çift, Kim ve Li Sang rüzgâr sörfü dersi almaktaydılar. Onların arkasında Wellington'dan gelmiş olan Edward Cain şnorkel ile suyun altını inceliyor, karısı Moira da deniz yatağında, güneşleniyordu.

Foster karısına bir öpücük kondurup, kumda onun yanına uzandı. Güneş gözlüğünü takıp denizdeki insanları izlemeye başladı.

Sang çifti sörfün üzerine çıkmakta hayli güçlük çekiyorlardı. Foster daha sonra bakışlarını Cain çiftine çevirip, Moira'yı beğeniyle gözetlemeye başladı.

O sırada koyu açık denize bağlayan kanalın girişinde bir şey Foster'in gözüne çarptı. Denizin altında bir şeyler oluyordu. Su yüzeyinin altında bir şeyin ya da bir yaratığın suyu kıpırdattığından emindi. Foster bunun ne olduğunu göremiyordu, fakat her neyse, kıyıya doğru ilerlemekteydi.

Orada bir şey var! dedi karısına ve ayağa fırladı. Suya doğru koşup, eliyle kanalı göstererek bağırmaya başladı. Onun bağırması ve çılgınca elini sallaması üzerine yakmdaki havuzdan ve lokantalardan da insanlar gelip kumsalda toplandı.

Sang çiftinin sörf öğretmeni Foster'in sesini duyup onun gösterdiği yere baktı. Giderek kıyıya doğru yaklaşan çırpıntılı alanı görünce Sang ailesini iteleyerek kıyıya gönderdi. Sonra kendisi bir yelkenli sörfe binerek hızla, gelen tehlikeden habersiz denizin tadını çıkaran Cainler'e doğru ilerledi.

Karısı yanıbaşında, Edward Cain herhangi bir tehlike görmeksizin deniz gözlüğüyle mercan bahçesinin tadını çıkarıyor, rengârenk balık sürülerini büyülenmiş gibi izliyordu.

Uzaktan bir uğultu işitti, ama bunun deniz motosikletine binen biri olduğunu sandı. Fakat sonra, sanki kararlaştırmış gibi çevresindeki bütün balıkların aniden fırlayıp kaçmaları üzerine Cain'i ürperti verici bir korku sardı. Aklına ilk gelen şey köpekbalığı oldu.

Başını sudan çıkarıp, su yüzeyinde yüzgeç var mı, diye bakındı. Neyse ki yoktu. Gördüğü tek şey kendisine doğru hızla gelen bir rüzgâr sörfüyle, deniz yatağında uyuklayan karısıydı. Kumsaldan gelen seslere bakınca oradaki insanların çılgın gibi bağırarak kanalda bir noktayı gösterdiklerini fark etti.

Birden büyük bir titreşim suyu sardı, Cain merakla başını suyun içine soktu. Elli metre ötesinde ne olduğu belirsiz, üstü yeşil ve kahverengi çamurla kaplı muazzam bir şey ona doğru geliyordu.

Karısının bulunduğu deniz yatağının köşesinden tutup deli gibi yüzmeye, az ötedeki kaya çıkıntısına gitmeye çalıştı. Karısı ne olduğunu anlamamış, kocasının şakayla kendisini suya devirmek istediğini sanmıştı.

Korkunç şey onlara aldırmadan yanlarından geçip doğruca kumsala yöneldi. Korku filmlerindeki denizaltı canavarları gibi yavaş yavaş sudan yükselmeye başladı ve kumsala çıkarak iki palmiye ağacı arasında durdu.

Orada bulunan insanlar artık bunun büyük paletler üzerinde hareket eden, üstünde puro biçiminde geniş bir kumanda bölmesi olan mekanik bir araç olduğunu anladılar. İki mekanik kol dev bir böceğin dev antenleri gibi havaya kalkmış duruyordu.

Çatısındaki kapı hafif bir gürültüyle açıldı ve simsiyah saçlı, siyah sakallı bir adam yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Adamın yüzü epey incelmiş ve bitkin görünüyordu, ama gözleri ateşler saçan bir yeşildi. Karşısında hayretten donakalmış insanlara bir süre bakındıktan sonra iki eliyle bir tepsi tutmakta olan genç bir adamda takıldı.

Gülümseyen ağzından hırıltılı bir ses çıktı. Yanılmıyorsam siz garsonsunuz, değil mi?

Evet., efendim.

Aman ne iyi. Bütün bir ay boyunca küflü salamlı sandviç ve kahveyle beslendikten sonra, bir pavurya salatası ve buzlu bir tekila için yapmayacağım şey yok.

Dört saat sonra, karnı istediği biçimde doymuş olan Pitt, o güne dek en keyifli uykusuna daldı.

SON